

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HUNT THE VILLAIN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

RINA KENT

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

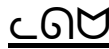
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

KISS THE VILLAIN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

RINA KENT

Hunt the Villain Telif Hakkı © 2025 Rina Kent. Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir şekilde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya aktarılamaz.

Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesinde yayınlamak veya izin alınmadan başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır; kitap incelemelerinde kısa alıntılar yapmak hariç.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

RINA KENT'İN DİĞER ESERLERİ

[Rina Kent'in Kitapları](#)

[Okuma Sırası](#)

Avcıdan ava dönüşen

YAZARIN NOTU

Merhaba okur dostum,

Kitaplarımı ilk kez okuyorsanız, yoğun, tedirgin edici ve hatta rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazdığımı bilmiyor olabilirsiniz. Karakterlerim ve onların yolculukları toplumsal normlara aykırıdır ve herkese uygun değildir.

Aşağıdaki paragraf, içerik uyarıları ve olay örgüsünün ayrıntılarını bozabilecek belirli unsurlar içermektedir. Eğer tetikleyici unsurlar sizi rahatsız etmiyorsa, bu paragrafı atlayabilirsiniz.

Hunt the Villain, ebeveyn istismarı, homofobi, kanserden dolayı bir ebeveynin ölümü ile şiddet ve silahlı çatışma sahneleri içerir. Okumadan önce tetikleyicilerinizi göz önünde bulundurun.

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

ÖZET

Bir canavarın peşindeyim.

Yulian Dimitriev ile ilk tanıştığımda, ilk görüşte nefret duydum.

O küstah, kaotik ve şiddet bağımlısı.

Kısacası, benim hiç önemsemediğim
her şey.

İki kötü şöhretli mafya örgütünün varisleri olarak, alışılmadık bir ortamda bir
araya getirildik
ortama sıkıştırıldık.

Yulian hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, ondan duyduğum nefret o
kadar derinleşiyor.

Ta ki içindeki kişiyi gerçekten görene kadar; ve aramızda yasak bir kıvılcım
çakar.

Ancak bir trajedi yaşandığında birlikte yaşamamız sona erer.

Yulian ve ben, kesişmemesi gereken kendi paralel dünyalarımıza geri
dönüyoruz.

Ama kesişiyorlar.

Ve bir kez daha, istememem gereken bir adamın yörüngesine
çekiliyorum.

Bizim dünyamızda iki erkek bir arada olamaz.

Ama Yulian, her şey tehlikeye girene kadar var olduğunu sandığım tüm
sınırları bulanıklaştırır.
Kalplerimiz de dahil.

ÇALMA LİSTESİ

Chokehold – Sleep Token
Saints – Echoes
We never dated – sombr 12
to 12 – sombr
Sucker – Arcane, Marcus King
The Emptiness Machine – Linkin Park Pacify
Her – Melanie Martinez
I Wish I Knew How to Quit You – sombr
Why'd You Only Call Me When You're High? – Arctic Monkeys Good
Luck, Babe – Chappell Roan
Sugar – Sleep Token Aqua
Regia – Sleep Token
Substitution – Purple Disco Machine, Kungs, Julian Perretta Feel Me
Now – If Not For Me
The First Time – Damiano David Kiss
Me – Rob Vischer
Fallin' – Why Don't We
Ocean Drive – Duke Dumont
Wait So Long – Swedish House Mafia
Gethsemane – Sleep Token

Spotify'da çalma listesinin tamamını bulabilirsiniz.

İlk görüşte nefret.

Bu ortama. Bu insanlara.

Aslında tüm bu maskaralık için.

Bunun gerçekten zaman kaybı olduğuna inanıyorum ve mümkünse hemen gitmek istiyorum. Lütfen ve teşekkürler.

Ne yazık ki, bu babamın hoşuna gidecek bir şey değil, özellikle de bu sabahki veda sözlerini düşünürsek.

Sen benim gururumsun, Vaughn. Oraya git ve onlara New York Bratva'nın neyden yapıldığını göster.

İşte buradayım. Bu tam bir karmaşa olan yerde, bu karışıklığı gözetken mentorlardan biriyle nezaket sözleri ve boş laflar alışverişinde bulunuyorum.

Pardon, buna *yaz kampı* deniyor.

Adirondack Dağları, yazımı geçirmek için ideal bir yer sayılmaz. Normalde, yoğun bir eğitim için anne tarafındaki amcalarım ve kuzenlerimin yanına Rusya'ya giderdim ya da Akdeniz'de güneşlenirdim. Ama bu yıl öyle olmadı, çünkü New York ve Chicago Bratva'ları için "tarihi" bir an olarak nitelendirilen bu dönemde dağlarda vakit geçirmek zorundayım.

Bu iki grup, Amerika'daki Rus mafyasının en güçlü kolları olarak da biliniyor.

Pakhan'ın oğlu olarak, bu kampta ailemi temsil etmek benim görevim. Dağ, her iki tarafın da seçtiği bir orta yol olarak düşünülmüş.

Görünüşe göre, bu cehennem gibi yaz aylarında "akıl hocalarımız", babamın ve Chicago Bratva liderinin güvendiği, her iki tarafa da hizmet ettikleri için yaşlı insanlar.

lideri tarafından güvenilen yaşı insanlar. Beni odama götüren ev yöneticisinin ısrarla belirttiği gibi, onlar "saf" Ruslar.

Ahşap duvarlı ve modası geçmiş ortak alanıyla bir kulübeye dönüştürülmüş bu yatakhane çevreleyen güvenlik önlemlerinin yanı sıra, bize özel korumalar ya da telefonlar yasak ve hava karardıktan sonra elektrik de yok.

Bu hem fiziksel hem de zihinsel bir eğitim biçimi. Birbirimize güvenmemizi sağlamak, muhtemelen babam daha doğmadan önce Anavatan Rusya'da kök salmış olan on yıllara dayanan rekabeti ortadan kaldırmak için bir yol.

Eski bir radyo sisteminden koridorlara eski bir Rus baladı yayılıyor, melodisi zamanla bozulmuş. Ev yöneticisinin sesi bunun üzerine geliyor, düzgün ve ölçülü, tesisler ve bu yerin sunduğu "fırsatlar" hakkında konuşuyor.

Onun zarif Rusçası havaya yayılırken, dikkatim köşelere, işlenmemiş ahşaptaki ince çatlaklara takılıyor... ve sonra onları görüyorum. Yarı gizlenmiş, küçük, yanıp sönen kameralar.

Elbette.

Babamın beni buraya göndermesi önemli değil — ne o ne de Chicago Bratva'nın lideri karşı tarafa güveniyor. Ve mirasçıları bir arada yaşamaya zorlandığından, her ikisi de burada olan biten her şeye tam erişim isteyecektir.

Bakışlarımı, duvarları oluşturan kalın ahşap levhalar, yılların ayak izleriyle matlaşmış temiz ama yıpranmış halılar, soluk altın çerçeveli, on sekizinci yüzyıl Rus kırsalının romantikleştirilmiş bir versiyonunu gösteren kırsal resimler üzerinde gezdiriyorum.

Sonra pencereler ilgimi çekti. Kulübenin mütevazı konforunun aksine, bu pencereler kurşun geçirmez camla donatılmıştı. Kimsenin tırmanamayacağı kadar dardı; tabii ki bir ordu olmadan buraya ulaşabilecek kimse yoktu.

Kamp, insan hayatından uzak, sadece yüksek çam ağaçları ve kesintisiz bir gökyüzüyle çevrili, girişin yasak olduğu bir zirvede yer alıyor.

Bu yazın uzun geçeceğini şimdiden söyleyebilirim. Ve acı verici derecede sıkıcı.

Büyük balkon kapılarının dışında, arazinin aşağıya doğru uzandığı ve her iki taraftan askerlerin devriye gezdiği görülüyor. Her grubun arazinin yarısında kaldığını düşünürsek, onların da

dikkatli olduklarını anlayabiliyorum.

Bu pek de güzel olmayan yaz, testosteron savaşlarıyla dolu geçecek.

Bu belanın bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Bu arada, karşı tarafı incelemem gerekiyor. Ailemden öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman hazırlıklı olmaktır.

Bu ateşkesin karlı olup olmayacağı önemli değil. Chicago Bratva, tıpkı babamın ve ondan önce hüküm süren Pakhanların başının belası olduğu gibi, ben hayatta olduğum sürece her zaman bizim başımızın belası olacak.

Bu maskaralığı ne kadar nefret etsem de, onlara yaklaşıp taktiklerini incelemek için gerçekçi olarak tek şansımın bu olduğunu inkar edemem.

Ev yöneticisi tesisleri anlatırken, ben dikkatimi kapıların ardındaki adamlarına veriyorum. Hepsi bizim tarafımızdaki gibi takım elbise değil, baştan aşağı siyah savaş kıyafetleri giymişler. Herkes keskin nişancı tüfeği taşıyor ama onlarınkiler daha gelişmiş görünüyor.

Silah tedarikçilerini bulmam gerekiyor.

Kafasının yan tarafında akrep dövmesi olan kel adam, diğerlerinin onun arkasında durmasına bakılırsa lider gibi görünüyor.

Hmm.

Onu yakından izlemek için başımı yana eğiyorum. Sarı sakallı, ortalamadan uzun boylu. Ayrıca iri yapılı. Yüzünde yara izleri var. Askeri geçmiş mi var? Hayır. Hapishane mi?

Şüphe çekmeden onun hakkında daha fazla bilgiyi nasıl edinebilirim?

Bir gardiyandan onları gözetlemesini mi istemeliyim?

Babam özellikle bana araştırma moduna geçmememi ve sadece bu kampın tadını çıkarmamı söylemişti, ama bu imkansız.

Ancak gardiyanlar babamdan açık emir almışlar ve ben karşı tarafa sızmaya karar verirsem benim talimatlarımı dinlemeyecekler.

Başka bir yol bulmam gerek...

Ayaklarım donup kalır, siyah bir top görünür ve bizim tarafımızı Chicago Bratva'nınkinden ayıran görünmez çizginin tam ortasında durur. Devriye gezen gardiyanlar adımlarını durdurur, tüfeklerini kaldırır,

namluları, toprakta tembelce sallanan zararsız görünümlü nesneyi takip ediyor.

Bang!

Patlama sessizliği yırtıp geçer, ahşap duvarlardan yankılanır, havayı titreştirir. Düşüncelerim yetişemeden harekete geçerim, balkona doğru büyük adımlarla yürürüm, elim belimdeki tanıdık ağırlığa kayar. Parmaklarım soğuk çeliğe dokunur, ama silahı çekmeden dururum.

Balkon kapısını iterek açarım ve bir kahkaha patlamasıyla karşılaşırım — ham, kaygısız ve patlamanın ardından gelen gergin sessizlikte yersiz bir kahkaha. Yaklaşık benim yaşımda bir adam, elinde küçük bir kablolu cihaz tutarak devasa bir meşe ağacının arkasından fırlar.

Kirle lekelenmiş ve kenarları yırtık beyaz kolsuz gömleğinin yan tarafında yırtık bir delik var ve kot pantolonunun dizleri yırtılmış. Koyu renkli saçları alnına düşen dağınık dalgalar halinde ve derisi dirseklerinde, yanaklarında ve ellerinde kesiklerle dolu. Sanki dağdan yuvarlanmış gibi. Ya da bir ayıyla dövülmüş ve yarı yarıya kazanmış gibi.

"Yulik!" Bu ses, kel kafalı liderden geliyor.

Şakaklarında bir sinir seğiriyor, adını küçültme ekiyle çağırdığı adama bakışları kilitlenirken cildi kızarıyor.

Yulik.

Yulian Dimitriev.

Yaroslav Dimitriev'in kötü şöhretli oğlu hakkındaki hikayeleri duymuştum. Onun migrenin insan vücut bulmuş hali gibi görüneceğini beklemiyordum.

"Harika bir cihaz, değil mi?" Yırtık dudağından çıkan kahkahası havayı yırtıyor, hâlâ kendisine doğrultulmuş tüfeklerden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Ben icat ettim. Cy biraz yardım etti."

"Çok." Başka bir adam ağaca yaslanıp tembelce bir kürdan çiğniyor.

Gözlerimi kısıyorum.

Bu kampa Cy ya da Cyrus adında birinin katıldığına dair hiçbir şey duymamıştım. Onların tarafındaki hiçbir listede adı yoktu. Bu da onu hoşuma gitmeyen bir şeye dönüştürüyordu...

Bir bilinmeyen.

Akrep Dövmeli Adam'ın sesi sertleşir, öfkeyle doludur. "Birbirimize ateş etmekten saniyeler uzaktaydık. Bunun ne kadar pervasızca bir hareket olduğunun farkında mısın?"

Düşüncelerim onun sözleriyle birebir örtüşüyor. Kırılgan bir ateşkesin hüküm sürdüğü bir yerde, onun yaptığı hareket sadece pervasız değildi; barutla dolu bir odada kıvılcım çakmak gibiydi. Tek gereken parmağını bir kez kıpırdatmaktı, o zaman cesetleri üst üste yığardık.

"Yok canım." Yulian omuz silkiyor, sesi hafif, neredeyse alaycı. "Kimse bu barışı ilk ateş eden ve havaya uçuran kadar aptal değil." Gülümsemesi genişliyor ve "Cy! Çok seksi görünüyor!" diye bağırıyor.

Bir kara delik — bu deliye göre *çok seksi* görünen şey bu.

Babamı arayıp burada işimizin bittiğini ve toparlanmamız gerektiğini söyleyebilirim.

"Yulian'a aldırma." Kapıda duran ev yöneticisi, özür diler gibi bir ses tonuyla durumu yatıştırmaya çalışıyor. "O..." Tereddüt ediyor, cümlesini bitirmeden yüzü kızarıyor. "Boş ver. Nedense mantığa ve yerçekimine karşı gelmekten hoşlanıyor."

"Nedense," diye tekrarlıyorum, bunun ne anlama geldiğini umursamadan.

"New Yorklu çocuklarla buluşmadan önce gidip üstünü değiştirsen iyi olur," diyor Cy, Yulian'a.

Yulian kendine bir göz atar — parmaklarında kir, kan ve siyah barut lekeleri vardır — sonra sırtarak gülümser. "Ben gayet iyi durumdayım."

Çıkardığım ses tam olarak bir kahkaha değil. Daha çok tiksinti karışık bir alaycı gülüş gibi. Ses o kadar yüksek ki, hem Cyrus hem de muhafızlar başlarını kaldırıp bana bakıyor.

Yulian başını en son kaldırır.

Bana bakıyor, ben de balkondan aşağıya bakıyorum, başından beri kendimi her zaman en güçlü kişi olarak göstermeyi öğrendiğim için daha dik duruyorum.

En baskın olan.

Yulian'ın dudakları kıvrılır ve sanki meraklanmış gibi, bir tarafı yukarı kalkar. Belki de eğlenmiştir.

Neden?

Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve ben de onun ürkütücü gözlerine dik dik bakıyorum. Biri soluk mavi, diğeri ise koyu kahverengi, sanki ormanın ortasında bir damla okyanus gibi. Buzun üstünde bir parça çamur.

Rahatsız edici.

Ama bir şekilde... biraz da büyüleyici. Daha önce hiç böyle bir uyumsuzluk görmemiştim.

Elbette, onun gibi biri devasa boyutlarda bir çelişki olurdu. Yulian Dimitriev hakkında yeterince araştırma yaptım ve neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum; her anlamıyla tam bir enkaz gibi görünüyor.

Kulübeye tam hızla koşuyor ve içeri girmesini bekliyorum, bu yüzden gitmeye hazırlanıyorum; bu da onu peşimden gelmeye ve ilgimden bir parça koparmak için yalvarmaya zorlayacak.

Çünkü bu yaz kampında işler böyle yürüyecek. Benden bir yaş büyük olması umurumda değil; bu ilişkide hakimiyet kuracak olan benim.

Yulian içeri girmek yerine ahşap sütunlara tutunur, dengede kalmak için onları kullanır, sonra zıplar ve balkonun korkuluğuna tutunur, etkileyici bir güçle kendini yukarı çeker ve doğrudan benim alanıma atlar.

Bana çarpmaması ve tertemiz kıyafetlerimi o pislikle lekelememesi için geri adım atmak zorunda kalıyorum.

Hayal kırıklığına uğradım, yakından bakınca bu kirli kafir benden biraz daha uzun, ama vücut yapımız hemen hemen aynı, ancak omuzları daha geniş. Yüzü benimkinden daha az köşeli, daha kare ve belirgin.

Misk, gerçek odun ve çam kokuyor. Yapraklar cildine ve saçlarına yapışmış, biri inatla kulağının arkasına sıkışmış.

Elini uzatıyor — kir, kurumuş kan ve birçok yara iziyle kaplı elini.

Elini izliyorum ama tutmak için hiçbir hareket yapmıyorum.

"Ah! Özür dilerim." Avucunu, kendisi kadar kirli olan kot pantolonuna silip, ileri geri ovuşturduktan sonra tekrar uzattı.

Bu sefer cebime uzanıp eline bir mendil bırakıyorum. "Kirli şeylere dokunmam."

Sözlerim onu etkilemişse de, bunu yüzüne yansıtmıyor. Hâlâ gülümsüyor, rahatsız edici derecede açık bir ifade sergiliyor, yüzünü kontrol etmeye ya da duygularını gizlemeye çalışmıyor.

Elbette, tepkilerini kontrol etmeyi öğrenmiştir.

Ancak geleneksel davranış biçimlerini hiç umursamıyor gibi görünüyor. Yulian mendili avucunda buruşturur, kirli parmak ucuyla köşedeki işlemeli baş harfleri okşar.

V.K.M.

Şimdi ona kaliteli bir mendil verdiğime pişman oldum.

"Vaughn Kirillovich Morozov." Baş harflerin ne anlama geldiğini okurken bana bakıyor, sonra mendili kaldırıp burnunu siliyor.

Çenem gıcırıyor, ama sakın kalmaya ve onun tuhaf davranışlarının beni etkilemesine izin vermemeye zorluyorum kendimi. Yine de, dudağının köşesindeki kanı sildiğinde gözüm seğiriyor.

"Benim adım Yulian. Babam, seninle iyi geçinmemiz gerektiğini söyledi." Kusursuz bir Rusça konuşuyor.

Ben, mahvolmuş mendilime bakmakla meşgul olduğum için hiçbir şey söylemeyince, parmaklarını şıklatır. "Oh! İngilizce konuşmayı mı tercih edersin? New Yorklu çocukların Rusça'yı neredeyse hiç bilmediklerini duydum."

"Sana kuduz köpek demek için yeterince biliyorum," diyorum

Rusça. "Kuduz kurt mu?" diye soruyor İngilizce.

"Köpek."

"Kurt. Sen *волк (volk)* dedin, *пёс (pyos)* demedin." "Köpek dedim."

"Hmm. Sen öyle diyorsan."

Gülümsemesi daha da genişledi, başını eğip beni yakından izlerken yanakları gerildi. "Rusça konuşurken biraz aksanın var."

"Yok."

"O zaman dilin kurtları mı tercih ediyor?"

"İlk seferinde doğru söyledim. Senin işitme sorunun benim sorunum değil."

O ise bir aptal gibi sırtmaya devam ediyor, düzeltmesini tadını çıkarıyor.

Göğsümün ortasında bir ateş parladı ve kaslarımı gerdi.

"Bu arada." Bana doğru bir adım attı ve ben bu baş belasına hiç yer vermemek için direndiğimden, konuştuğunda burun buruna geldik.

Sigara kokuyor. Mide bulandırıcı.

Onunla etkileşimde bulunmak yüzünden başımın arkasında bir baş ağrısı zonkluyor.

Bu pisliğin her şeyi gözlerimi seğirtiyor.

"Dövüşelim!" diye bağıyor, hiperaktif bir çocuk gibi yerinde zıplıyor.

Rüzgârın gözüne kaçan koyu kahverengi bir saç teli dikkatimi dağıtır.

Mavi olan.

Saç teli, tıpkı tüm saç gibi nemli, sanki kafasını bir kova suya daldırmış gibi, ensesinin arkasından omuzlarının hemen üzerine kadar uzun, dağınık bukleler halinde düşüyor.

Saçını üfleyerek uzaklaştırıyor, gözleri parlıyor, yerinde ileri geri sallanırken gülümsemesi genişliyor, sanki çalışmaya hazır bir motor gibi.

"Ne dersin?" Ayağa fırlayıp havaya yumruk atıyor. "Evet, değil mi? Değil mi?"

Sadece ona bakıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

"Hadi ama! Buralarda kimin patron olduğunu bilmemiz lazım. Ya da kurt. Ne dediğimi anladın mı?" Kendi tatsız şakasına gülerek, karnını tutarak eğiliyor.

"Hayır, teşekkürler." Kapıya doğru dönüyorum ve yaşlı adamın ortadan kaybolduğunu, beni bu barbarın eline terk ettiğini fark ediyorum.

Yulian önüme atlar, kollarını genişçe açar ve hareket etmemi engeller. "Ama en üstün olanın kim olduğunu nasıl anlayacağız?"

"Seni gerçek antrenmanda yeneceğim, bu saçma şeyin ne olduğu şeyde değil."

"Benimle dövüşmeye cesaret edemezsin, değil mi? Seni önüne sürükleyeceğimi biliyorsun, değil mi? Değil mi?" "İyi denemeydi, ama beni kışkırtmak o kadar kolay değil."

"Boo. Yeni New korkak korkaklar!" diye bağıyor aşağıdaki herkesin

"Kime korkak dedin, orospu çocuğu?" diye bağıyor arkamızdan biri. Kim olduğunu görmeme gerek kalmadan sesi tanıyorum.

Onu durduramadan, Bratva'mızdaki iki liderin oğlu Nikolai, Yulian'a atlar ve kısa sürede ikisi balkonda güreşmeye başlar, yerde birbirlerine yumruk atarlar.

Yulian Nikolai'ye vurur, sonra zıplar. Ona verdiğim mendili cebine tıkar ve işaret parmağını bana doğru uzatır. "Gel de eğlenmeye katıl."

Nikolai arkadan ona çarparak ikisini de yere devirir.

İçeri giriyorum, onları birbirlerini kanlar içinde bırakıyorum. Artık Yulian'ın bana kimi hatırlattığını biliyorum.

Nikolai.

İkisi de ilk harekete geçenler, ikisi de pervasız ve ikisi de tek bir beyin hücrelerini paylaşıyor.

Sadece, Nikolai'den hoşlanmıyorum. Onun benzersiz bir kaos olduğunu düşünüyorum ve aslında onun özgünlüğüne bir tür saygı duyuyorum. Ancak bu Yulian, tam bir kabus gibi görünüyor.

Keşke diğer arkadaşımız Jeremy de burada olup Nikolai'yi dizginleyebilseydi. Ne yazık ki Jeremy bu yaz babasıyla antrenman yapıyor.

Bunun yerine bunu yapmayı tercih ederdim. Kahretsin, bunun yerine Rusya'da olmak isterdim.

Bu her neyse.

"Bekle!"

Yulian bana yetiştiğinde koridorun ortasında duruyorum. Nefes nefese, göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkarken önümde duruyor; gömleğinin parçaları belirgin kaslarına geriliyor.

"Şimdi ne istiyorsun..."

Bana saldırınca sözlerim kesilir.

Geri çekiliyorum ama çok geç, çünkü o pislik avucunu yüzüme sürüyor.

Kanlı avucunu.

Hijyen tehlikesi lanet olası yüzümün üzerinde.

Onu itmek için yumruğumu savurdum, ama o çoktan geri adım atmıştı, elim göğsüne zar zor değdi.

Uyumsuz gözlerinde karanlık bir parıltı parlıyor. "Umarım bu senin için yeterince temizdir, Mishka. Bilirsin, çünkü sen tam bir

bebeksin.”

Sonra onu kovalayan Nikolai'ye dönüyor.

Ve ben geride kalıyorum, yumruklarım sıkılı, kanım kaynıyor, yüzümde gerçek anlamda kanlı bir el izi var.

Yeter artık.

Bu piçi resmen nefret ediyorum.

Ve onun yazını cehenneme çevireceğim.

"Git, git!"

Her iki taraftan da tezahüratlar yoğunlaşırken yere kan tükürdüm.

Yulian yarı çıplak bir şekilde yerinde zıplıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş ve gözü morarmış — bu benim yaptığım bir şey değil.

Ancak göğsündeki kesikler benim eserim. Bir dakikadan az bir süre önce o pisliği yere sermiştin, ama o da yanağıma iyi bir yumruk indirdi.

Sırıtarak bana gelip onu yakalamamı işaret ediyor ve nefesimi toparlarken, derisi boyunca uzanan büyük bir çürük olan sol tarafına bakıyorum.

Yulian bunlarınla dolu. Morluklar, yara izleri, sırtındaki yanık izleri... Bunların nedenini bilmek istemiyorum. Kamp dört haftadan fazla bir süre önce başladığından beri, sürekli yeni yaralar alıyor.

Kampta görevli doktor onu günde en az bir veya iki kez muayene etmeyi bekliyor. Kendisi gitmiyor, bu yüzden çoğunlukla Cyrus ya da Danil tarafından oraya sürükleniyor — bu, konvoydaki baş muhafızlarının adı, akrep dövmesi olan ve bu intihara meyilli piçi hayatta tutmak için açık talimatlar almış gibi görünen adam.

Mevcut tüm fizik kanunlarına meydan okumayı gerçekten seven biri için bu zor bir iş.

En son istediğim şey onunla kavga etmek. Benim zevkime göre o tamamen ciddiyetsiz ve onunla uğraşmak zaman kaybı.

Ama bu fiziksel bir antrenman ve o piçle göğüs göğüse dövüşmek zorundayım.

İki tarafın muhafızları da geçici arenamızı çevreliyor. Niko, onu tamamen görmezden gelen Cyrus'la dövüşmeye çalışıyor, bu yüzden

Chicago mafyası tarafından gönderilen diğer iki çocuğa yöneliyor.

Güneş, kampın en sıcak ve en nemli günü olan bu günde tepemize vuruyor. Ter şakaklarımdan damlıyor ve Yulian'ın göğsünde parıldıyor.

"Hadiiii!" diye bağıyor, zar zor sargılı yumruklarını havaya kaldırarak. "Orada öyle durma, Mishka."

Ona atılıyorum ve onu yere itiyorum. Sonra yerçekiminin gücü beni de aşağı çekiyor ve kendimi onun üstünde, dizlerim belinin iki yanında buluyorum. Saçını çekiyorum, bu hareketle başını geriye doğru itiyorum ve kulağına yakın bir yerde hırlayarak, "Bana öyle deme demiştim," diyorum.

"Ama sana yakışıyor..."

Yüzüne bir yumruk attım, o da homurdandı, ama kafasını yere vurmadan önce beni itti. Hızlı bir hareketle üstüme çıktı, yakamdan tutup beni kaldırırken yüzüme yumruk attı.

"Bebek gibi davranmayı bırakırsan sana Mishka demekten vazgeçebilirim." "Seni lanet olası..."

Yine yumruğumu suratına indirdim, o da aynısını bana yaptı. Kısa süre sonra, herkes çılgına dönmüşken, yerde yuvarlanıyor, güreşiyor ve tekmeliyorduk. Niko, "Bitir şunu piç kurusu!" diye bağıırken, Yulian'ın tarafı da ona yeni bir enerjiyle tezahürat ediyordu.

Aslında ona çılgın köpek diyorlar. Geçen gün bugünkü dövüş maçından ve benim onlara karşı kazanmamın intikamını "çılgın köpek"lerinin nasıl alacağından bahsederken duymuştum.

Mentorlar maçı yakından izliyor, ölümcül bir tehdit olmadığı sürece müdahale etmeleri beklenmiyor. Bu, temiz bir dövüş olması amaçlanmıyor, çünkü bizim dünyamızda böyle bir şey zaten yok.

Onlar, gerekli becerilere sahip olduğumuzdan emin olmak için buradalar, bu yüzden ben de bu maça katıldım. Geldiğim dünyaya rağmen, mecbur kalmadıkça kavga etmem.

Ama itiraf etmeliyim ki, bu pisliği kanlar içinde bırakmayı iple çekiyordum.

Bunu hak etti.

Dört haftadan fazladır tek yaptığı şey bana kavga etmeye davet etmek. Her seferinde reddettim, o da bunun yerine Niko ile kavga etti. Bu bir

zor bir iş değildi; fiziksel güç açısından birbirlerine denkler.

Sorun şu ki, her hayır dediğimde Yulian eşyalarımı kanla kirletiyor. Önce yüzüm, sonra defterlerim ve kalemlerim, sonra da lanet giysilerim ve ayakkabılarım.

Dolabımı açtığımda, özenle katlanmış giysilerimin çoğunun odanın her tarafına dağılmış olduğunu ve açıkça kanlı ellerle dokunulduğunu gördüğümde onu neredeyse öldürüyordum. Sanki kavgadan hemen sonra izini bırakmak için gizlice içeri girmiş gibi.

Onu kurtaran tek şey, ceza olarak odun toplamak için dağa gitmiş olmasıydı — ki bu onun için sıradan bir olay.

Ne kadar kızgın olsam da, onun ortalıkta olmamasına sevindim. Kavga başlatarak tam da onun istediği gibi davranmış olurdum. Bunu yapmasının tek sebebi, beni yumruklarımı kullanmaya zorlamaktı.

Ki bunu yapmayı reddediyorum.

Bunun yerine, mentorlarla zaten sallantıda olan ilişkisini sabote ettim. Sabah derslerinde uyuduğunda, ki bu her zaman olur, mentorların bunu bilmesini sağlıyorum. Ev işlerini yapmadığında her seferinde haber veriyorum, bu da onun her şeyi iki kat yapmak zorunda kalmasına neden oluyor.

Genel tembelliği ve yumruklarını kullanmadığı hiçbir şeye çaba gösterme isteksizliği nedeniyle en çok cezalandırılan kişi o oluyor.

Herkesten daha fazla ev işi yapmak zorunda kaldı, neredeyse her gün dağdan odun getirmeye gönderildi ve üç hafta üst üste en kötü üye seçildi. Ve emin olabilirsiniz ki ben de oy verdim.

Dördüncü hafta, kavga çıkardığı için Nikolai aldı. Yine de en kötüsü Yulian.

Gürültücü, küstah ve akademik alanda tam bir aptal. Ortalama bir öğrenme yeteneği var ve strateji geliştirme konusunda en iyi ihtimalle vasat. Sınıfta Cyrus ona fikirler ve cevaplar veriyor, aksi takdirde mutlak aptallığı şimdiye kadar ortaya çıkmış olurdu.

Bu adamın sahip olduğu tek şey mükemmel atış istatistikleri ve saf güç. Ve kaos.

Ve şakalar, ki bunları gardiyanlarına ve arkadaşlarına sürekli yapıyor gibi görünüyor.

Gerçi "arkadaşlar" demek biraz abartılı olur. Cyrus'la birlikte olan diğer iki adam, sırf babası yüzünden ona saygı duyuyor gibi görünüyor.

Aslında, ondan pek hoşlanmıyorlar gibi görünüyor.

Her zaman onunla birlikte olan tek kişi Cyrus.

Cyrus, diğer liderlerin hiçbirinin oğlu değil. Evet, kamp başladıktan kısa bir süre sonra babamı aradığımda ona sordum ve o da Cyrus'un kökenlerinin sır gibi saklandığını söyledi. Tek bildiğimiz, Yulian'ın babası tarafından büyütüldüğü.

Birbirimizi bayılana kadar güreşip tekmelemeyi bitirdiğimizde, Yulian ve ben nefes nefese kalmış, ayakta zor duruyoruz. Yulian berbat görünüyor, ağzı kanlı, göğsü morarmış, ter şakaklarından boynundaki damarlara damlıyor, köprücük kemiğini kaplayıp göğsüne süzülüyor...

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum, midemde rahatsız edici bir sarsıntı hissi dolaşıyor.

Tiksinti. Tiksinti olmalı.

Karşılıklı bakarken bir çıkmaza giriyoruz. Birimiz pes etmek zorunda ve bu ben olmayacağım.

"New York'ta sana öğrettikleri tek şey bu mu?" Yulian dudaklarını büküyor, dudakları kanla kaplı. "Daha fazlasını beklerdim."

Ona doğru atılıyorum, ama ona yumruk atmaya çalıştığımda, yumruğumu yakalıyor ve kolumu hala tutarken beni döndürüyor, sırtım onun göğsüne dönüyor. Sonra diğer yumruğumu da arkamda büküyor.

"Pes et," diye fısıldıyor kulağıma o kadar yakın ki, omurgamdan damarlarıma bir rahatsızlık dalgası yayılıyor. "Yoksa kolunu kırarım."

Kendimi kurtarmak için öne doğru atıldım, ama kolumu daha da sertçe bükünce, acı yayılıp şiddetini artırırken inledim.

"Bana karşı kazanamazsın, Mishka. Bu imkansız."

Başımı geriye atıp çenesine bir yumruk indirdim. Kolumdaki acı keskinleşirken, çınlayan kulaklarımı bir inilti doldurdu.

Sonra, birdenbire, birbirimizden uzaklaştırılıyor. Muhafızlar tarafından.

Sanırım dövüşü denetleyen mentorlardan biri daha önce bir şey söyledi, ama Yulian'a karşı sıkışıp kaldığımda söylediklerini duyamadım.

Hayır. Kulağıma fısıldarken hiçbir şey duyamadım.

Bebekken kafasını yere çarptığını düşündüğüm o piçe öfkeyle bakıyorum. İkimiz de nefes nefeseyken, kalın çerçeveli gözlükleri olan ciddi bir adam olan mentor, "İkiniz de, istediğimde dövüşü bitirmediğiniz ve kalıcı ya da yarı kalıcı bedensel zarar verme niyetinde olduğunuz için cezalandırılacaksınız," diyor.

Siktir.

Gerçekten de kafasını ezmeyi planlamıştım.

Sadece bir antrenman sırasında böyle bir düşünceye kapılmamalıydım.

"Bunu hiç belirtmediniz!" diye itiraz ediyor Yulian.

"Maç başlamadan önce söyledim." Adam iç geçiriyor. "Talimatları dinleseniz işinize yarardı."

"Ama bu zaman kaybı!"

Yulian'ın mentörle dövüşmesini izlerken bakışlarımı ona çeviriyorum, şakaklarım zonkluyor, yumruklarım iki yanımda sıkı sıkıya kapanmış durumda.

O orospu çocuğu beni kuralları çiğnememe zorladı. *Beni*.

Onun beyninin yere döküldüğünü görmek istediğim için davranış kurallarından saptım.

Bir an için, ailemin bana aşıladığı Chicago mafyasıyla iyi geçinmem gerektiği ve onları ve örgütümüzü temsil etmek için burada olduğumu unuttum.

Kavga süresince, kontrol etmem ve ortadan kaldırmam gereken tek şey beni tamamen ele geçirdi.

Kan dökme arzusu.

Ve bunun sebebi bu yozlaşmış orospu çocuğuydu...

Mentoruna homurdanmayı kesip, o tuhaf gözlerini bana doğru kaydırdı. Toprak ve gökyüzü, aynen öyle görünüyordlardı. Aynı anda parıldayan doğa unsurları.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece elinin tersiyle ağzının köşesindeki kanı silerken gözlerimi sabit bir şekilde izliyor.

Ben de onun morarmış yüzüne dik dik bakıyorum.

Berbat görünüyor, dudağı patlamış, mavi irisinin etrafındaki morarmış gözü korkunç görünüyor ve göğsü morluklarla dolu.

Yaptığım işten, onu dövdüğümünden gurur duyuyorum, ama aynı zamanda dudağımda, göğsümde ve yanağımda bir zonklama hissediyorum.

Diğerlerinin gevezelikleri arasında sessizlik rahatsız edici bir süre uzadı. Mentor, bizi birlikte odun toplamaya göndererek cezalandıracağından bahsediyor.

Yalnız başımıza.

Muhafızların bile bize eşlik etmesine izin yok.

Bu piç kurusuyla baş başa vakit geçireceğimi düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Cezalandırılan Yulian, ben değilim. Sorun çıkardığı, sigara içtiği ya da etkinlikler için ayrılmış büyük ekranda porno izlerken yakalandığı için.

Ve eminim ki geçen gün, gardiyanlardan birine, toprağa çizdiği aptal bir karalamayı kendisine dövme yaptırmıştır.

O, kötü alışkanlıklarla dolu, yürüyen bir tehlike.

Ve ben de onunla aynı iğrenç kategoriye sokulmamalıyım ama

Ama yumruklarımı sıkmama neden olan ceza değil.

Beni elindeki o kanla izleme şekli.

Yine bana mikroplarını bulaştırmasına izin verirsem lanet olsun bana.

Ayrıca, sessiz. Yulian *asla*

sessiz değildir.

O, çenesini kapatmayan lanet bir geveze — az önce mentora yönelttiği tüm o uzun konuşma da bunu kanıtlıyor.

"Ne?" diye homurdanıyorum, o ise sanki ele geçirilmiş gibi bakmaya devam ediyor.

Omzunu silkiyor. "Kimse kazanmadı."

"Ee?"

"Ve hâlâ kimin birinci olduğunu bilmiyoruz, dahi." Bana doğru koşar.

Ve bu bir *koşuşturma*.

Koşmuyor. Sanki kovalanıyormuş gibi tam hızda koşuyor.

Kanlı eliyle bana dokunacağını düşünerek bir adım geri çekildim. Ama dokunmadı.

Yulian, koştuğu kadar ani bir şekilde durur, sonra alçak sesle konuşur. "Daha sonra devam etmeye ne dersin? Malzeme garajının arkasında

ya da bodrumda ya da... Oh! Odun toplamaya gittiğimizde. Zirveye yakın, kavga etmek için mükemmel olacak harika bir açık alan buldum..."

"Hayır." Konuşmasını bitirmesine aldırmadan onu geçmeye başlıyorum.

Geveze geri dönmüştü ve Yulian, sözü kesilmedikçe gerçekten susmazdı. Onun söz kusmasını dinlemeye tahammül edebilen tek kişi Cyrus gibi görünüyordu, ama bunun bir kısmının aralarındaki yakınlıkla ya da Cyrus'un pek konuşmaması gerçeğiyle ilgisi olduğunu sanıyordum.

Yulian başımı geriye doğru çekip bana tepeden bakarken, sert bir tutuş saçlarımı çekiyor, kafatasım zonkluyor. Gülümsemesi kaybolmuş, gözleri daha karanlık. "Hey, ben hâlâ konuşurken çekip gitmek hoş bir davranış değil. Ailen sana bunu öğretmedi mi, sahte Rus?"

Avucumun kenarıyla onun nefes borusuna vuruyorum. Boğulur gibi bir ses çıkararak öğürür, ama beni bırakmaz. Hatta saçımı daha da sıkı tutar, ben de onun bacağına tekme atarım, o da benim baldırıma tekme atar.

Siktir.

Bacağım zonkluyor ve başım ağrıyor, ama bu ahmağa üstünlük sağlamasına izin vermem.

"Sinirine mi dokundum?" Rusça konuşuyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme var. "Söylediklerimi anlıyor musun ki? Daha yavaş mı konuşayım?"

"Rusçamı kusursuz konuşurum," diyorum aynı dilde.

"Kusursuz mu?" Gülüyor, sesi zengin, pürüzsüz ve... tedirgin edici.

"Aslında bir yerli gibi. Senin doğru duyamaman benim suçum değil."

"Kurt kelimesini gayet iyi duydum."

"Biliyorsun, annemle babamın ikisi de saf Rus. Annem Rusya'da doğdu ve aristokrat bir aileden geliyor, amcamın da Rusya'da bir imparatorluğu var." Neden ona tüm bunları anlattığımı bilmiyorum. Hem de Rusça. Sanki ona bir şey kanıtlamak istermişim gibi.

Ben tam beş dil konuşuyorum, oysa bu pislik sadece iki dil biliyor ve İngilizceyi zar zor okuyor. Ona bir şey kanıtlamak istememem gerekirdi, ama yapmak zorundaydım.

Buna gurur meselesi deyin.

Yulian eğilir, gözleri yüzüme dikilir ve o anda en ilginç manzarayı görürüm.

Mavi gözlerindeki kahverengi benekler. Ne kadar nadir ve... *çarpıcı*.

"Rus kraliyetinden, ha? Hmm. Mantıklı," diye fısıldıyor
diye fısıldadı, nefesi tenime yayıldı.

Tedirginlik göğsümü sıkarken içimden bir titreme geçer.

Bu adamdan o kadar nefret ediyorum ki, bedenim onun yakınlığına isyan ediyor. Yumruğumu kaldırıp ona vuruyorum, sonunda beni bırakmasını sağlıyorum.

Lanet olası herif sonunda saçımı kanla lekeledi.

Onu tekrar yere sermek üzereyken, Cyrus, Nikolai ve diğerleri bizi birbirimizden ayırıyor.

"Hadi ama, bencil olma." Nikolai sırtıyor, gözleri parlıyor. "Sıra bende."

"Ben!" Yulian onu tutan adamı itip atıyor ve arenanın ortasına atlıyor.
"Tekrar dövüşmek istiyorum. Seni yeneceğim, Niko."

"Hayal kur, orospu çocuğu!" Nikolai gülerek bağırır.

Ve böylece başlar — artık mentorların bile müdahale etmeye tenezzül etmediği günlük kavgalarından biri.

Bir süre orada duruyorum, kollarımı kavuşturmuş, ara sıra dilimi çıkarıp kesik dudağımı yalayıp bakır tadını alıyorum.

Emin neden nedenbunu yapmıyorum anlayamıyorum
çıkıyorum çıkıyorum oradan hemen oradan
ama bir şey beni rahatsız ediyor.

O rahatsızlık. Yulian beni yalnız bırakmış olsa da, hala geçmedi.

Hatta, göğsümde yayılıyor.

Başımı sallayıp oradan ayrılıyorum, Yulian ve Nikolai birbirlerine yumruk atarken gözlerim son bir kez daha ona kayıyor; ikisi de deli gibi gülüyorlar.

Onun dikkatini anında Nikolai'ye yöneltmiş olması neden umurumda olsun ki?

VAUGHN

Nikolai yarı çıplak, terli ve uzun saçları ıslak bir halde içeri girdiğinde, spor salonunda tırabzan barfiks yapıyordum.

Chicago'lu palyaçoyla dağa çıkmadan önce spor salonunu kendime saklayabileceğimi umuyordum.

Ve egzersiz yapmam gerekiyordu, çünkü dövüşten sonra biriken enerjiyle hâlâ coşku doluydum.

"Kim kazandı?" diye soruyorum Nikolai'ye, merakımı bastıramadan.

"Tabii ki ben." diye gülüyor. "Sanırım boğayı yorduğun için sana teşekkür etmeliyim."

"İyi."

"Daha sonra geri döndüğünde bir maç daha yapmak istiyor, o yüzden kollarımı çalıştıracağım." Birkaç ağırlık alır, sonra aynanın önüne geçer ve kaslarını göstererek, yeni yaptırmaya başladığı rastgele dağınık dövmleri sergiler. "Bana yardım eder misin?"

"Bir dakika bekle."

Nikolai bir dakika boyunca kaslarını esnetmeye devam ediyor, kaslarını yuvarlıyor ve karnını sıkıyor.

Niko ve ben yaklaşık aynı yaştayız ama birbirimizden daha farklı olamazdık. O çok dışa dönükken, ben çok içe dönüğüm. Ancak birbirimizle iyi geçinmemizin sebebi, ikimizin de değer verdiğimiz insanlara sadık olmamız.

Onu izlerken, Yulian ile iyi geçinmesinin nedeninin bu gösterişli kişiliği olup olmadığını merak ediyorum. Tabii, sürekli kavga etmek iyi geçinmek sayılırsa.

Nikolai aynadaki yansımasına işaret ediyor. "İyi görünüyorsun."

Elliinci tekrar için kendimi biraz zorlayarak ayağa kalkıyorum. "Bu önemli mi?"

"Ne önemli?"

"Bu ortamda iyi görünmek. Sanki onlardan birine aşıkmışsın gibi."

Aynadan bana sırtıyor. "Belki de aşığımdır."

Gevşiyorum, kollarım ağırlığımdan dolayı ağrıyor ve sonra barfiks çubuğundan düşüyorum, düşüşüm her zamankinden daha gürültülü oluyor.

"Ne yapıyorsun Nikolai? Yanlış kişi öğrenirse, tehlikeye girersin. Burası tam olarak bizim bölgemiz değil ve ailen sana her zaman yabancılara veya yakın çevremize ait olmayanlara karşı dikkatli olmanı söylemiştir."

O, sinirli bir iç çekişle yanıt verdi. "Biliyorum, biliyorum. Herkesin gözü önünde sağda solda sevişecek değilim ya."

Ona ağırlıkları yerleştirmesine yardım ederken kaslarım hâlâ gergin, sonra kaslarımı çatıyorum.

Neden bu kadar stres yapıyorum ki?

Evet, Nikolai bir yıl önce biseksüel olduğunu açıklamış ve bunu kutlamak için bir parti bile vermişti, ama büyükbabasına, amcalarına ve hatta örgütün büyüklerine açıklamamıştı. Hem erkeklerin hem de kadınların cinsel organını sevdiğini açıkladığı yerlere dikkat etmesi gerekiyor.

Bu kamp o yerlerden biri *değil*.

"Rahatla. Bu sadece zararsız bir hoşlanma. Şimdilik." O, bankın üzerine uzanırken gülüyor.

"Kime aşık oldun?" O ağırlık kaldırırken yanına geçiyorum.

Nefesini verir, eforla yüzü kızarır, ama hiçbir şey söylemez, tamamen işine odaklanmıştır.

"Yulian mı?" diye soruyorum, sesim neredeyse sıkılmış gibi çıkıyor, ama o keskin rahatsızlık hissi midemin derinliklerine yerleşiyor.

"Yulian mı?" Bana halteri uzatır ve ben de onu kancalara asmasına yardım ederim.

"Evet."

"Bu fikri nereden edindin?"

"Bilmiyorum. Sizin kavgalarınız yüzünden mi?"

"Hayatta olmaz. O çılgın piçi sikimin yanına bile yaklaştırmazdım." Oturur. "Ayrıca, heteroseksüel olduğundan da eminim, ve biliyorsun heteroseksüel erkeklerle yatmam."

"Nereden biliyorsun?"

"Gizlice bir kızla FaceTime yaparken güldüğünü gördüm."

"Senin gibi biseksüel olabilir."

"Yok, öyle bir hisse kapılmadım. Zaten ona hiç ilgi duymuyorum."

"İyi. O belalı bir tip." "Ben de belalı biriyim!"

"Onun kadar kötü değilim."

"Cyrus ise..." Islık çalar. "Kendine çok hakim erkekleri seviyorum. Onu çökertmek için ne gerekir acaba?"

"Onun heteroseksüel olmadığını nereden biliyorsun?" "Sadece bir önsezi, sanırım?"

Onun kaldırdığı halteri bırakıyorum ve o da onu tutmakta zorlanıyor. Gözüm seğiriyor ve midemde bir heyecan kıvılcımı dalgalanıyor, orman yangını gibi yayılıyor.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmam birkaç saniye sürer. "Ne tür bir önsezi, Niko?"

"Eşcinsel erkeklerin işleri. Senin anlayabileceğin bir şey değil. Cy bir anlamda eşcinsel. Henüz ne olduğunu bilmiyorum, ama öğreneceğim."

"Ona öyle demene izin verdi mi?" "Ona ne dememe?"

"Cy. Sadece Yulian ona öyle diyor. Onların tarafındaki diğer hiç kimse cesaret edemiyor."

"Cyrus'tan daha sevimli."

"Hiç düşündün belki belki olabilir neden belki istemedi nereden"

"Boş ver. Alt tarafı bir isim."

Çubuğu elinden alıp gürültüyle masaya bıraktım. "Neden Yulian'ın babası tarafından evlatlık olarak yetiştirildiğini buldun mu?"

"İki yıl önce başladığını biliyorum, çünkü on dört yaşındayken Yulian'ın ailesinin yanına taşınmış ve şu anda on altı yaşında."

"Dimitrievlerle kan bağı olduğundan ya da onu yanlarına almalarının bir nedeninden bahsetti mi?"

"Hayır. Sorduğumda konuyu değiştirdi."

Tabii ki öyle yapardı. Zaten Niko'nun bunu araştırması pek olası değildi.

"Ama Yulian, Cy'ın başka bir anneden olan kardeşi olduğunu söyledi—mecazi anlamda, sanırım." Oturur. "Ayrıca, babası da burada."

“Babası mı?”

“Yulian’ın babası. Şikago’daki lider adam mı? Biz kavga ederken ortaya çıktı ve karşı tarafta herkes dehşete kapılmış görünüyordu. Belki de Yulian bu yüzden kaybetti.”

“Yaroslav burada mı?”

"Evet, adı her neyse."

"Neden daha önce söylemedin bunu, Niko?" "Önemli olduğunu düşünmedim."

Mantıklı.

Nikolai için şiddet ve seks dışında hiçbir şey önemli değildir.

Spor salonundan dışarı koşuyorum, babama mesaj atabilmek için telefonuma erişebilmeyi diliyorum.

Yaroslav'ın kampa gelmesi gerekmiyordu. Babamın da

Hatta her iki örgütün üst kademeleri bile buraya gelmemeliydi.

Yaroslav'ın ani ortaya çıkması konusunda içimde kötü bir his var.

Yulian'ın Cyrus'la paylaştığı odasına ulaşmam biraz zaman alıyor.

Bu kamp bizi bir araya getirmek için kurulmuş olabilir, ama ikimiz de çoğunlukla kendi tarafımızdakilerle etkileşimde kaldık. Hatta ayrı masalarda yemek yiyoruz. Ben ya tek başıma ya da Niko ile antrenman yapıyorum. Yulian ise Cyrus ya da adamlarıyla antrenman yapıyor.

Gerçekten bir araya geldiğimiz tek zaman dersler ya da Yulian ile Niko'nun dövüşmesi.

Ayaklarım kapalı kapının önünde durur. İçeriden bazı boğuk sesler geliyor ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Bu yüzden bir sonraki odaya gidip içeri sızıyorum. Burası bir mentörün odası, ama bugün market alışverişine çıkmış.

Balkona kayıyorum ve dikkatli ve sessizce Yulian'ın odasına atlıyorum.

Aralık bırakılmış cam balkon kapısından, odanın ortasında durduğunu net bir şekilde görebiliyorum.

Yaroslav Dimitriev. Babamın bile onun bölgesine girmeden önce iki kez düşündüğü adam.

Yulian'a benziyor, ama saçı daha açık sarı ve her iki gözü de soluk, buz mavisi — tıpkı Yulian'ın sol gözü gibi. Sakalı yüzünü gölgeliyor ve doğal olmayan bir şekilde uzun ve iri; vücudu gri üç parçalı takım elbisesinin dikişlerini yırtacakmış gibi görünüyor.

Benzerlikler burada bitiyor. Yulian'ın teni daha sıcak, yüz hatları daha keskin, yüzü inkar edilemez bir şekilde daha çarpıcı. Yaptığım araştırmalardan, annesinin Kuzey Kafkasya'daki bir azınlık etnik gruptan geldiğini öğrendim; bu da daha koyu ten rengini, badem şeklindeki gözlerini ve onu babasının kaba saba varlığından ayıran sessiz güzelliğini açıklıyor.

Cam kapının yanındaki duvara yapışıp hareketsiz kalıyorum.

Bu riskli bir hareket ve Yaroslav, onu gözetlediğimi anlarsa beni fena halde pataklayacak, ama bu muhtemelen onun ve Bratva'sı hakkında bilgi edinebileceğim tek fırsat, bu yüzden bu şansını kaçıramam.

Ayrıca, onun burada olmaması gerekiyordu ve bu kuralı neden görmezden geldiğini ve bunun sonuçlarını öğrenmem gerekiyor.

"Bir ayda yirmi ceza." Yaroslav, elinde sayarken sert sesi odaya yayılıyor. "Sigara, uyuşturucu, dikkat dağınıklığı, güvenlik olmadan ortalıkta dolaşmak, öğrenme becerilerini geliştirmemek." Diğer eline geçiyor. "Gözetimsiz kavga etmek, zeka testlerinde kötü sonuçlar almak, ortalama strateji geliştirme, anlamsız faaliyetlere çok fazla zaman harcamak."

"Aslında, bir bomba yapıyordum..."

Tokat!

Etin ete çarpmasının sert sesi odada yankılanırken kaslarım gerilir. Yaroslav oğluna o kadar sert vurur ki, oğlan öksürerek ahşap zemine düşer.

Yulian kesik dudaklarına bir gülümseme çizip, sanki darbe hiç olmamış gibi gömleğindeki tozu silkelerek tekrar ayağa kalkınca, göğsümde bir şey burkulur.

Bu ilk kez olan bir şey değil.

Lanet olsun. Gözündeki morluk ve yanındaki çürükler...?

Yaroslav dün gece de gelmiş miydi?

"Konuşmak için izin beklemen söylemedim mi?"

"Ama cezalandırıldığım her şeyi anlatmak çok uzun sürer," der Yulian, sonra kaskatı kesilir.

Bir darbe için.

Dövüleceğini bildiği halde yine de ağzını açıyor mu?

Neyi *var* bu çocuğun?

Babası yumruğunu sıktı ama ona bir daha vurmadı. "Bu cezalar da neyin nesi? Bu vasat sonuçlardan daha iyisini yapmalısın."

"Bu kampta atışta en iyisi benim."

"Bu yetmez. Her şeyde en iyi olmalısın ya da olmak için çabalamalısın. Ama sanki kasten adımı lekelemeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor."

"Öyle demem." Omzunu kaldırır. "Burada olmam gerektiğini söyledin, en iyi olmam gerektiğini değil. Benden ne istediğini net olarak belirtmelisin, biliyorsun."

"Daha iyi olman gerektiğini *söylüyorum*. Tabii Alina'yı zor durumda bırakmak istemiyorsan."

Yulian'ın vücut dilinde tuhaf bir değişiklik oldu. Yaroslav ona tokat attığında olmayan bir şeydi bu.

Omuzları gerildi, dudakları hafifçe yukarı kalktı, sanki hırıliyormuş gibi.

Onu ilk kez kızgın görüyorum. Her zaman şakacıdır, bu yüzden kızgın olma yeteneğinden yoksun olduğunu düşünmüştüm.

"Ona dokunma." Sesi derin ve boğuk, sanki ses telleri yırtılmış gibi.

"O zaman lanet olası bir utanç kaynağı olmayı bırak. Sen benim varisimsin. Öyle davran ve gözlerini dikmeyi kes."

"Sadece bakıyorum."

Yaroslav yumruğunu Yulian'ın yüzüne indirdi.

Güm.

Bu tokat bir tokat değil, Yulian'ı duvara fırlatacak kadar güçlüdür. Yere düştüğü anda Yaroslav karnına tekme atar.

"Lanet olası işe yaramaz pislik. Tek yaptığın beni sinirlendirmek. Yeteneksiz, aptal, gereksiz orospu çocuğu. Kirill mükemmel bir oğul gönderirken, ben sadece yaralanmayı bilen bu lanet olası moronu aldım."

"Ama beni yaralayan sensin," diye homurdanır Yulian, ellerini karnını korumaya çalışırken bile nefesi kesilmiş gibi ses çıkarır. Dudağı yarılmıştır ve kan ahşap zemine damlayarak küçük bir birikinti oluşturur.

"Kapa." Tekme. "Çeneni." Tekme. "Siktir." Tekme. "De."

Yulian kendini büzülür ve ben kapı koluna uzanırım.

Ateş, sanki içimden bir volkan patlamış gibi içimi yakıyor. Gerçek şu ki, Yulian'a ilk tokat attığından beri kaslarım gergin.

Burada olmamam gerekse bile umurumda değil. *Neden* bu kadar sinirlendiğimi bile anlamıyorum. Yulian etrafta olduğunda her seferinde bu duruma düşünüyorum ama şimdi daha da kötü.

Babam beni hiç dövmedi, bu yüzden çocukları dövme kavramı bana yabancı geliyor — o kadar yabancı ki, kanımı kaynatıyor.

Ya da belki de hakaretler yüzündendir.

Ya da Yaroslav'ın oğluna en ufak bir saygı göstermeden incitici sözler savurmasıdır.

Yulian'ın kafasının karışık olmasına şaşmamalı.

Belki de bu yüzden harekete geçme dürtüsü hissediyorum — suçluluk duygusu. Babasının kum torbası olduğunu bilmeden onu yargıladığım için. Belki de evde ağzını her açtığında dayak yediği için bu kadar çok konuştuğunu fark ettiğim için.

Ben müdahale edemedim, Yaroslav ona son bir tekme atıp geri çekiliyor.

"Bu son uyarı, seni değersiz pislik. Bu kampı mahvedersen Alina'yı bir daha asla göremezsin."

Arkasını dönüp gider. Yulian zorlukla dik oturur, kesik dudağını diliyle yalayıp kanı silerken yüzünü buruşturur.

Bir adım atıyorum, sonra duruyorum.

Çünkü ne diyebilirim ki?

"Babanın şiddet uygulayan bir pislik olması çok üzücü" demek, durumu daha da kötüleştirir, iyileştirmez.

Yulian gibi biri acınmak istemez. Ben de onun yerinde olsam istemezdim.

Ayağa kalkar, ayaklarına bakarak, ifadesiz bir şekilde durur. On saniye.

Yirmi.

Altmış.

O kadar uzun süre öyle kalıyor ki, nefesimi tutmuş, bir tepki vermesini bekliyorum.

Sanki hareket edemiyormuşum gibi, olduğum yerde donakalıyorum. Hayır, hareket etmeyi reddediyorum.

O yere bakıyor. Ben ona bakıyorum.

YULIAN

Bu çok rahatsız edici.

Siktir git.

Bu aptal kampın tamamı zaman, yer ve emek kaybı, ama içimden gelen bir his, bu dahice düşüncelerimi dile getirmiş olsaydım, babamın tekmesi altında kaburgam kırılmış halde dışarı çıkmış olurum.

Bu ilk kez başıma gelen bir şey değil, ama o acının hatırası, her şeyi mahvetmek gibi çok mantıklı olan bu düşüncemi dizginlememe neden oluyor.

"Sigaran var mı?" Yere uzanıp ayaklarımı yatağın kenarına dayıyorum. Cy, elinde kalın bir kitapla yatakta uzanmış, sanki bir ucubeymişim gibi bana bakıyor.

Tamam, öyleyim, ama bunu bu kadar açıkça belli etmesine gerek yok.

"Baban, sana sigara veren yakalanırsa, sigara izmaritleriyle yüzlerini yakacağını söyledi."

"Olamaz, korkusuz Cy sevgili babamdan mı korkuyor?"

"Kapa çeneni. Sigara sana iyi gelmez."

"Evet, anne!" Alaycı bir selam veriyorum. "Varsa yok mu?"

Beni birkaç dakika daha izledi, kitabını yana doğru eğdi, ki bu... şey, Cy sıkıcı kitaplarından daha ilginç bir şey bulursa işler sarpa sarar diyelim.

Gri gözleri, babamın veda hediyesi olarak bıraktığı morlukların ardında, çok iyi tanıdığı o küçük ucubeyi bulmaya çalışır gibi yüzümü tarıyor. Tanrıya şükür, o olay olduğunda Cy odada değildi, ama az önce içeri girer girmez ne olduğunu tam olarak fark etti.

Bazen, bugün olduğu gibi, beni en kötü halimde görmesinden nefret ediyorum. Bu beni değersiz hissettiriyor.

Babamın sürekli dediği gibi, bir zayıf gibi.

Sonunda Cy yastığının altından bir Zippo ve bir paket sigara çıkarır, sonra onları karnımın üzerine atar. "İhtiyacın var gibi görünüyor."

"Tabii ki." Bir sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırıp yakıyorum, uzun bir nefes çekerken ahşap zemine uzanıyorum.

Nikotin, içimdeki kaosu dindirmiyor ama duyularımı, hiçlik ya da onun gibi bir şeyin melodisiyle uyuşturuyor.

Her neyse, bir içki de içmek isterdim. Cy'a bunu söyleyeceğim ki o da halletsin — biraz dırdır ettikten sonra, çünkü o bir gencin vücuduna hapsolmuş yaşlı bir adam. Gardiyanların emirlerimi yerine getirmesi için işe yaramaz Yaroslav'ın oğlu kartımı oynayamayacağımdan değil, ama onlar anında babama rapor ederler ve o da her fırsatta bana yumruğunu ve ayakkabısının tabanını göstermeyi sever.

Cy, tatlı dilli konuşarak ya da insanları uydurma bir sebep olduğuna inandırarak istediği her şeyi elde edebilir.

Ona bakıyorum, ama o hala kitabına odaklanmamış. Lanet olsun, bu bir istisna.

Cyrus, güvenilir birinin yüzüne sahip. Platin sarısı saçları, muhteşem Doğu Asya tipi açık gri gözleri, kızları büyüleyen keskin hatları ve herkesi anında kendine aşık eden tatlı diliyle, adeta melek gibi yakışıklı.

Gerçek şu ki, konuşmaları her zaman bu kadar büyüleyici değildi. Birkaç yıl önce, ilk kez bizimle yaşamaya başladığında tanıştığımda, hiç konuşmuyordu. Hem de hiç.

Babamın aramıza soktuğu ve artık ailenin bir parçası olduğunu söylediği bu adama karşı zaten temkinliydik. Onun babamın oğlu olduğunu sanmıştım — zaten iki üvey ağabeyim olduğu için, babamın evlilik dışı çocuk sahibi olması ilk kez olmayacaktı — ama hayır, Cyrus açıkça babama ait değildi.

Çünkü Yaroslav oğullarına kötü davranıyor ve Cyrus'a her zaman daha fazla koruyucu davranmıştır.

Ancak Cy bizimle konuşmadı ve haftalarca tek kelime bile etmeyi reddetti. Sanki bir kabustan çıkmış gibiydi — ya da belki de hâlâ bir kabusun içinde yaşıyordu. Başına ne geldiğine dair geriye kalan tek kanıt

, ağzının köşesini kesen ve peri gibi görünüşünü biraz bozan yara iziydi.

Annem ve Alina onu rahat hissettirmek için ellerinden geleni yaptılar, ama o konuşmayı *reddetti*. O dönemde, sanki birinin onu almaya gelmesini bekliyormuş gibi saatlerce kapının önünde dururdu. Hâlâ bazen bunu yapıyor — sadece dışarıda uzun süre durup ufka bakıyor.

Babam onu okula götürmemi istedi ve ben pek de hevesli değildim, çünkü Cy herkesin nefret ettiği antisosyal bir ucubeydi. Ben ise tam tersiydim, doğal olarak oldukça popülerdim ve arkadaşlarım ondan uzak durmam konusunda beni uyarmıştı.

Kimse onunla konuşmazdı ve başlangıçta umurumda bile değildi, ama günler geçtikçe ona acımaya başladım, bu yüzden öğle yemeğinde yanına oturup en rastgele konularda durmadan gevezelik ederdim. İlk başta beni görmezden geldi, ama zamanla beni sevmeye başladı.

Cy, ailem tarafından evlat edinildikten aylar sonra söylediği ilk şey şuydu: "Çok konuşuyorsun, Yulian."

Ondan sonra onu ben evlat edindim.

Hayır, gerçekten. Ben onun tek gerçek arkadaşımı. Bu, imajını da biraz iyileştirdi; son birkaç yıldır kendi amaçlarına daha iyi hizmet etmek için imajını değiştiriyordu. O amaçlar her neyse.

"Ne?" diye soruyorum, o sessizce beni izlemeye devam ederken.

"Baban ne dedi?"

"Beni ölümün eşğine getirmeden önce mi, sonra mı?" "Ciddi ol."

Uzun bir duman bulutu üfledim. "Onu küçük düşürmemekle ilgili her zamanki saçmalıklar."

"Şansını fazla zorlamamana söylemiştim."

Omuz silktim. "Sadece normal davranıyordum."

"Davranışlarının ona rapor edileceğini çok iyi bilerek, normalin ötesinde davranıyordun. Birkaç hafta kurallara uymak seni öldürür mü?"

"Hayır, benim için olmaz." Gülümsedim, sonra ağzımdaki yara zonklayınca ve kan tadı aldığımda yüzümü buruşturdum.

Sanki kafamın içinde bir sinir hücresi kopmuş, bir akım, bir elektrik şoku gibi.

Lanet olası bir kıvılcım.

Her zaman bu huzursuzluk hissine sahiptim. Kendimi bildim bileli, *durmak* bilmiyorum.

Yerimde duramıyorum.

Bu imkansız.

Vurmak, yumruklamak, konuşmak, vurulmak, yumruklanmak, durmadan küfür yemek.

Siktir et.

Sigara ağzımda, ters dönüp şınav çekiyorum, aralarda avuçlarımı çırpıyorum. Bu ritim, elektriksel heyecanı bir spazma dönüştürüyor.

Bir zonklama.

Belki de bir alev.

Cy derin bir nefes veriyor. "Bu gidişle, eve vücut alçısı içinde gideceksin."

"Olmaz," sigarayı ağzımda tutarak konuşuyorum, "ne zaman yaralansam annemin nasıl endişelendiğini ve Alina'nın nasıl ağladığını bilirsin."

"O zaman bu kampa daha fazla çaba göster."

"Çaba gösteriyorum."

"Her fırsatta Niko'yla *kavga* etmek ve Vaughn'u kızdırmak çaba sayılmaz."

Bir an durup başımı yana eğiyorum. "Öyle mi?"

"Mükemmel bir şekilde yetiştirilmiş bir mafya varisine karşı gelerek sadece kendi aleyhine çalışıyorsun. O zaten her açıdan senden üstün olduğunu kanıtladı."

Ayağa fırladım, sigarayı dudaklarımdan çekip çıkardım ve elimi kaldırdım. "Her açıdan değil. Ben daha iyi bir nişancıyım ve o benimle yumruk yumruğa kavgada kazanamaz."

"Ciddi misin?"

"Oh, ve ilk kez benim yüzümden ceza yedi." Kaşlarımı oynatıyorum. "Ormana gittiğimizde onu fena halde pataklayacağım... Bu arada, yola çıkmadan önce biraz egzersiz yapıp düş almalıyım. Katılmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sadece..." Elini yüzüne götürdü, yaşlı adam Danil'den bile daha yaşlı görünüyordu. Yani, Danil o kadar da yaşlı değil, ama sanki

yaşlıymış gibi davranıyor. Cy de öyle. Aralarında bir tür telepati var.

Danil benden etkilenmiş olmalıydı, sadece söylüyorum. “Vaughn kurallara uyar,” diyor Cy.

“Peki?”

“Ve tahmin edilebilir biri. Kargaşa çıkarmaz, gerekmedikçe kuralları çiğnemez. Sanki Pakhan olmanın yükünü omuzlarında taşıyan biri gibi dolaşıyor. Öyle sakın ve akli başında ki, çünkü öyle olmak zorunda. Ne de olsa o Kirill Morozov'un oğlu ve Vaughn gibi biri, babasının mirasına layık olmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır.”

“Hâlâ neden bu saçmalıklarla kulaklarımı tırmaladığını anlamıyorum. O tam bir altın çocuk ve neredeyse Rus bile değil, bunun benimle ne alakası var... onu küçük düşürmek istemem dışında? Kesinlikle onunla dövüşür ve kazanırım—”

“Yuliy,” Cy sözümü kesti. “Odaklan. O bir düşman değil, bir varlık olabilir. New York Bratva, memleketimizdekinden farklı. Onunla bir bağ kurma ve bunu gelecekte en çok ihtiyaç duyduğunda kullanma konusunda nadir bir şansın var. Yani, artık iki numara olmakla yetinmeyeceğin zaman.”

“Ben mi? Vaughn’la bir bağ mı? Onu yumruklamayı tercih ederim.” “Onu yumruklamak bir gün sana yardımcı olur mu?”

“Hayır, ama iyi hissettirir.”

Başını salladı. “Sadece bir düşün.” “Ben düşünmem. Sen benim için düşün.”

“Baş başayız. Hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranmana gerek yok.” Omuzlarımı silktim ve odadan çıktım, böylece sızlanmayı kesecekti.

Yemin ederim ki Cy, konuşup sızlanıp uyarılarla hayatımın baş dırdırcısı olmayı kendi isteğiyle seçmiş.

Hepsi çenelerini kapatsa, hayatımın en güzel zamanlarını geçirirdim. Dayak hariç.

Ve maskeyi.

Ve aslında tüm varlığım.

Ama hey, Cy, annem ve Alina istisnalar. Annem ve Alina, bugüne kadar hayatta kalmamın nedenleri, Cy ise kardeşim.

Aslında kardeş olmamamızın bir önemi yok.

Cy'ın babasının bir tür imparatorluğu vardı, tıpkı babamın annemle evlendiği imparatorluk gibi — işten pay almak ve dedemin gücünü miras almak için.

Bu süreçte annemin ışığını söndürdü.

Ama neyse, Cy'ın yetim kalıp babam tarafından evlat edinilmesi bir tesadüf değildi ve eğer anlamadıysan, kesinlikle babamın iyilikseverliğinden kaynaklanmıyordu.

Yaroslav, sadece bir amacı olan kişilere değer verir. Annem, Alina ve Cy.

Peki ya ben? Diyelim ki, ilk fırsatta beni ağabeylerimden biriyle takas ederdi.

Keşke onlar gayri meşru çocuklar olmasaydı.

Keşke babam eski kurallara bu kadar bağlı ve aşırılık derecesinde gelenekçi olmasaydı.

Sonuçta elinde ben kaldım — tek meşru erkek varisi. *Yanlış* olan.

Kardeşlerim benden daha iyi varisler olurdu, ama onlara asla izin verilmeyecek ve ben de onlara bu şansı veremem, çünkü onlar eski imparatorluklardaki o zalim krallar gibiler.

İktidarı ele geçirdikleri anda, direnişi kaynağında bastırmak için tüm uygun varisleri öldürecekler.

Peki, beni ortadan kaldırmada bol şans. Ben kimsenin kurtulamayacağı bir hamamböceğiyim.

Ama sadece Cy'ın bildiği büyük bir planım var, bu plan bazı bağlantılar kurmam da var. Şimdi, ben planlar yapan biri değilim. Bana stratejiler sorarsan, üniversiteli gençlere özgü eğilimleri olan bir ahmakmışım gibi davranırım.

Bilirsiniz, babamın bana söylemeyi sevdiği gibi, umutsuz bir aptal.

Ama bu plan? Sanki hayatım buna bağlıymış gibi uygulayacağım.

Aslında hayatım buna bağlı, Alya'nın ve annemin de öyle, yani bu planın başarılı olması gerekiyor.

Başarmak zorunda.

Yıllar alacak, ama ben azimli biriyim.

Deniz kaplumbağası gibi, diyebiliriz. Ne kadar sürerse sürsün umurumda değil. Yol ne kadar tehlikeli olursa olsun, o bitiş çizgisine doğru sürünerek ilerleyeceğim.

Güm.

"Siktir!" Yumruğumu kaldırıp bana çarpan kişiye vurmak üzereyim, ama babamın mecazi anlamda sertleşmiş gibi görüldüğü tek kişiyi görünce elim havada kalıyor.

Vaughn şudur, Vaughn budur. Kirill'in oğlu şudur, Kirill'in oğlu budur.

Yemin ederim, fırsatını bulsa beni kendi kabuğuna nakleder.

Aristokrasi bağlantılarıyla övündüğü için Rus kraliyet ailesinden sayılan Vaughn, Yaroslav'ın mükemmellikte sarılmış rüyası.

Saçları mükemmel, her zaman titizlikle şekillendirilmiş, tek bir tel bile yerinden oynamamış.

Bakımlı, çocuksu yüz hatları şimdiden keskin hatlara dönüşüyor, yüksek elmacık kemikleri ve şimdiye kadar gördüğüm en sakin, en huzurlu gözleri var.

Benim ürkütücü gözlerime hiç benzemiyor.

Onun gözleri kahverengi ve yeşilin karışımı, ormanda toprağın ağaçlarla buluştuğu o bulanık sınır gibi. Ama mesele renk değil, bakışları. Hiç çaba harcamadan taşıdıkları, dokunulmaz, kendilerini herkesten üstün gören o ağırlık.

Onun gibi erkeklerin var olduğunu sürekli hatırlatıyor — mükemmel hayatlar, mükemmel notlar, mükemmel babalar.

Muhtemelen mükemmel anneleri de vardır.

Mükemmel notlar, mükemmel tavırlar, mükemmel fiziksel durum, hatta mükemmel dövüş becerileri.

Harika.

O kadar takdire şayan.

O kadar sinir *bozucu*.

Vaughn Morozov tanıştığımız anda bana tepeden baktı ve bunu ona asla affetmeyeceğim.

Evet. Küçük düşürme polisini çağırın.

Her neyse, Vaughn Morozov'u fena halde parçalamak isterdim, böylece insanları kafasındaki o küçük kutulara tıkmayı bırakırdı.

Muhtemelen renk kodlu ve alfabetik sırayla dizilmişlerdir.

Dudaklarımı, onun çok nefret ettiği geniş bir gülümsemeye kıvırdım.

"Oh hayır. Bay

Mükemmel'in mükemmel bir görüşü yok mu?"

Şimdi de burnunu havaya kaldırıp bana tepeden bakarken, nereye gittiğime dikkat etmeyen ben olduğumu söyleyecek.

Yine.

Cy haklı. Bu pislik tahmin edilebilir.

Bekledim, bekledim ama Vaughn hiçbir şey söylemedi. Eli şortunun cebindeydi ve beyaz gömleğinin üst kısmı ıslaktı. Elindeki şişeden su mu döktü yoksa spor mu yapıyordu, emin olamadım.

Aslında, uh, kesinlikle spor yapıyordu. Üzerine bir şey dökmüş olsaydı ıslak gömleği giymeye devam etmezdi. Biliyorum çünkü geçen gün Nikolai üzerine limonata döktüğünde gömleğini çıkardığını gördüm.

Bu, onun çıplak kaldığı nadir anlardan biriydi — daha doğrusu, yarı çıplak.

O zaman Nikolai ile kavga ettikten sonra dudağımdaki kanı yalarken onu izlemeye devam etmiştim. Güneşin altın ışınları altında parıldaayan ince karın kaslarını seyrederken, şiddetin tadı dilimde patladı.

Bir kez daha dikkatim, boynunda atan nabzına odaklanıyor.

Boynu terle kaplı ve bir damla ter, çıkıntılı köprücük kemiği üzerinden kayarak gömleğinin yakasına karışıyor.

"Ne?"

Sorusu üzerine bakışlarım tekrar yüzüne kaydı. Hayır, aslında gözlerim doğrudan ağzına takıldı çünkü o da parlak ve hafif pembeydi. Muhtemelen sudan dolayı.

Ve ben sadece ona
bakıyorum. Dudaklarına,
yani.

Bu en normal şey gibi. Dudaklar. Herkesin dudakları vardır.

Yine de alt dudağının üst dudağından biraz daha dolgun olduğunu ve nedense tam da şu anda, üst dudağının çukurunda bir su damlasının takılı kaldığını fark etmeden edemiyorum.

"Yulian?"

"Ha?" diyorum, lanet olası bir aptal gibi, ve Vaughn kaşlarını çatıyor, muhtemelen sanki elimi kurabiye kavanozunda yakalanmış gibi ona bakakaldığım için.

Ki durum tam da öyle olabilir.

Ne oluyor lan?

"Neden bana bakıyorsun?" diye soruyor, ses tonu bana her zamanki gibi sert, soğuk ya da ilgisiz değil.

Hatta, biraz... telaşlı mı görünüyor? Kendinde değil mi?

Bunu hayal ediyor olmalıyım, çünkü tanıdığım Vaughn asla böyle olmazdı.

"Sadece yoluna dikkat ediyor musun diye bakıyordum." İçimdeki tedirginliği bir gülümsemeye gizliyorum, çünkü cidden, beynim bana hâlâ ne haltlar döndüğünü söylemedi.

Ciddiyim be beyin. Ne oluyor lan?

Vaughn'un kaslarını veya dudaklarını ilk kez... büyüleyici bulduğumu söylersem yalan söylemiş olurum.

İlgi çekici?

Tahrik edici?

Her neyse, bugün Vaughn'la dövüştüğümde bana garip, tahrik edici bir his verdi. Bu yüzden onu göğsüme bastırıp pes etmesini istedim, alt tarafımı ise olabildiğince uzak tutmaya çalıştım.

Diyelim ki, yüzünün biraz kızarması pek yardımcı olmadı ve göğsüne gerilen tişörtü, kaslarının nasıl gerildiği ve kanımı ne kadar yakışır bir şekilde taşıdığı beni tamamen büyüledi.

Nikolai ile dövüştüğümde o hissi yok etti, şükürler olsun, ama yine de rahatsızdım.

Şu anda daha da tedirginim, çünkü neden sürekli onun dudaklarına bakmak istiyorum ki?

"Bana çarpan sensin." Parmaklarıyla göğsümü işaret ediyor.

Parmağı göğsümün *üzerinde*.

Aptalca bir rahatsızlık ciğerlerimi dolduruyor, nefes alamayacak hale geliyorum. Acıyor.

Babamın bana hediye ettiği morluklar yüzünden değil, içimden geçen, sonra dalgalanıp yükselen elektrik kıvılcımı yüzünden.

Birdenbire, sanki içimi parçalayan bir deprem gibi.

İçgüdüsel olarak geri itiyorum, yüzümü buruşturuyorum, çünkü temasın kesilmesi elektriği durdurdu, ama acıyı durdurmadı.

Ne oluyor lan?

Vaughn gözle görülür şekilde irkiliyor, bir adım geri atıyor ve elini cebine sokuyor.

Bana dokunmaktan mı *çekiniyor*?

Ateş patlıyor patlıyor patlıyor alt patladı midem ve
ve nedenini nedenini anlamıyorum.

Bu pislik beni hep kendinden aşağı biri olarak görmüştür.

Ayakkabısındaki lanet bir taş gibi.

Çoğu zaman beni görmezden geliyor, görmezden gelmediğinde de bana hakaret ediyor.

Sorumsuz.

Kaotik

Pis.

Aptal.

Yer kaplayan.

Bunlar, beni tanımlamak için kullandığı renkli kelimelerden sadece birkaçı. Yani bu durumun da farklı olması gerekmez. Sayamayacağım kadar çok kez yaptıklarımın tiksindi ve ben de sırf ona inat etmek için aynı şeyleri tekrar ederek mecazi olarak ona orta parmağımı gösterdim.

Öyleyse neden şimdi içim *yanıyor*?

"Ben..." Sözü yarım bırakıp şişeyi parmakları arasında o kadar sıkı sıkıştırıyor ki, patlamamasına şaşırıyorum.

Derin bir nefes verip başını salladı, sanki kafasında dolaşan düşünceleri yok etmeye çalışıyormuş gibi.

"Ormana gitmeliyiz. Yarım saat sonra buluşuruz." Sözleri kesin.

Cevap beklemeden yanımdan geçip ters yöne doğru büyük adımlarla uzaklaşır.

Ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Bacaklarının onu uzun, kendinden emin adımlarla taşımasından, gömleğinin sırtına yapışmasına, terin kumaşı gizlediğinden çok ortaya çıkaran bir peçeye dönüştürmesine kadar.

Adımlarıyla birlikte sırt kasları hareket ediyor, hafifçe geriliyor, kıvrılıyor ve o kadar lanet olasıca görünüyor ki...

Kendime bir tokat atıyorum.

Cildim yanıyor ve morluklarım zonkluyor, ama yine yapıyorum, bu sefer kendimi Vaughn'un vücudundan gözlerimi ayırmaya zorluyorum.

Çünkü bunun ne olduğu önemli değil, gelişmesine izin vermeyeceğim. Siktir *ef*.

"UH, BU NE LAN?" Dağa tırmanırken Vaughn'un sırt çantasını işaret ediyorum.

Güvenlik olmayacağı söylenmişti, biliyorum, ama bu imkansız. Vaughn ve ben, korumasız bırakılmayacak kadar önemliyiz.

Bu nedenle, güvenlik görevlileri şu anda bizi takip ediyor ve yaprakların hışırtısına bakılırsa, fark edilmeden kalmaya çalışmaktan vazgeçmişler.

Ama yeterince uzaktalar, sanki sadece Vaughn ve ben varmışız gibi geliyor.

Bir saat önceki o epik çılgınlıktan sonra, onunla birlikte olmak istediğim son kişi o.

Ama hey, belki de bunun tamamen saçmalık olduğunu doğrulayabilmem için bu iyi bir şeydir.

Benim teorim, babamın az önce kafama vurduğu ve benim hayal gördüğüm yönünde.

Evet. Çok mantıklı. Beynimin çözüm bulma dehası ile devam edelim.

"İhtiyaçlar," diyor Vaughn, sorumun cevabı olarak, önümüzde iki yana yayılan ağaçlara bakışını sabit tutarak.

"İhtiyaçlar mı? Tanrım, odun toplamak için neden ihtiyaçlara ihtiyacın var ki?"

"Her şey için gerekli şeyler lazım."

"Neden şaşırmadım acaba?" Başımı yana eğiyorum. "Odunları geri getirmemiz gerekecek, biliyorsun."

"Ee?"

"Peki sırt çantanı takmışken bunu nasıl yapacaksın?" "Öne takacağım."

"Sebepsiz yere fazladan yük."

"Vahşi doğada her zaman gerekli şeyler için bir neden vardır. Sadece suyu olan belli birinden farklı olarak, ben acil durumlara karşı iyi hazırlıklıyım."

"Tek ihtiyacım olan bu." Elimdeki şişeyi sallıyorum. "O hileli çantanda ne olduğunu bile bilmiyorum. Ayılarla savaşmak için gerekli malzemeler mi var?"

"Silahlarımız var."

Gözlerimi devirdim, her adımında şortunun altından kaslarının gerilmesini izlememeye çalışıyordum.

Şimdi farklı bir şort giyiyor. Bu şort koyu yeşil ve öncekinden biraz daha kısa, çünkü uylukları daha belirgin görünüyor. Siyah tişörtü de eklenince, ona bakmamak için hayatım pahasına mücadele ediyordum gibi hissediyorum.

"Cidden yürüyüş ayakkabısı mı giydin?" diye soruyorum, dikkatimi başka yöne çekmek için.

"Evet, sonuçta dağdayız." "Ama buraya yürüyüşe gelmedik ki."

"O zaman buna ne diyorsun, dahi?" Sanki onu tanıdığı en aptal insanmışım gibi bana bakıyor. "Her gün dağlara gittiğini düşünürsek, bu ayakkabılar en çok sende olmalı."

"Çok komik. Esprin o kadar kuru ki, boğuluyorum." "Komik olmaya çalışmıyordum."

"İyi, çünkü sen tanıdığım en sıkıcı insansın."

Mizah sana göre değil."

Bana öfkeyle baktı.

Bu ilginç, çünkü Vaughn normalde dik dik bakmaz. Genelde tamamen ilgisiz bir bakışı vardır, bu yüzden dik dik baktığında, nefretinin dorukta olduğunu anlayabilirsin.

Ve ben bunu biraz seviyorum. Gözlerinin kısılması, boynundaki nabzın atışı.

Bunu daha fazla görmek istiyorum.

"Eminim kızları sıkıntıdan öldürüyorsundur." Şaka olarak omzumu omzuna çarpıyorum.

"Aslında, bana aşık olan bir sürü kız var."

"Görünüşün ve paran yüzünden, belki entelektüel yeteneklerin yüzünden de, ama kesinlikle kişiliğin yüzünden değil."

"Bu doğru değil."

"Bir düşün. Sana ne diyorlar? Çok zekisin ve çok yakışıklısın, değil mi? Hiçbiri sana çok komiksin demedi mi?"

Dudakları açıldı, ama sonra tekrar büzüldü.

"Ha, demiştim! Başın sağ olsun, Mishka. Kızlar senin gibi sıkıcı entelektüeller yerine komik erkekleri tercih eder."

Bana yumruk attı. "Bana öyle deme demiştim." "Ah, canını mı yaktım?"

Bütün vücuduyla bana çarptı, beni bir ağaca yapıştıırken yakamı sıkıca kavradı. "Bütün gün senin kışkırtmalarını görmezden gelmeye çalıştım, ama sen çok sinir bozucusun ve ne zaman çeneni kapatman gerektiğini öğrenmelisin. Beni seninle kavga etmeye zorlamayı bırak."

Dudaklarım aralandı.

Ama benim niyetim bu değildi.

Evet, ondan bir tepki almak istemiştim — nedenini bilmiyorum — ama onunla kavga etmeyi hiç düşünmemiştim.

Ama madem ki o konuyu açtı...

Sırıtiyorum, ilk yumruğu atmak üzereyim ki ormanda silah sesleri yankılanıyor.

Sonra onu görüyorum.

Siyah giyinmiş biri bize nişan alıyor.

Hiç düşünmeden Vaughn'u kenara itiyorum. Ve sonra yan tarafımda bir acı patlıyor.

Onun yerine ben vurulmuşum. Siktir *et*.

VAUGHN

Saldırı altındayız.

Bunu anlamam sadece bir saniye sürüyor.

Silah seslerini duydum ve reflekslerim hızla devreye girdi, ama yeterince hızlı değildi.

Yulian kadar hızlı değildim.

Ben kendimi koruyamadan beni kenara itmekle kalmadı, aynı zamanda beni keskin nişancıların görüş alanından uzak bir çalıya doğru sürükledi.

O aceleyle hareket ederken koluna yapışıp onu da yanımda sürükledim. Çünkü vurulmuştu.

Yan tarafında kırmızı bir leke genişliyor, çizgili gömleğini sıırılsıklam ediyor. Yüzü anında soluyor, dudakları kurumuş, şakaklarında ter damlaları beliriyor, ama gözleri parlak ve odaklanmış.

O kadar odaklanmış ki, bu durum biraz tedirgin edici.

Kendimizi çalıların arkasına atıyoruz ve yaralı olduğu için onun üstüme düşmesini sağlıyorum.

Elim sırtına konuyor, toprak beni yerde tutarken onu sabit tutuyorum — daha doğrusu sırt çantam beni kucaklıyor, kayışları omuzlarıma batıyor.

Yulian ağırdır ve beni neredeyse ezip geçecekken zorlanıyorum, ama parmaklarımı ona geçirip yerinde tutuyorum.

Bana biraz acı dolu bir gülümsemeyle bakıyor. “Emin misin? Her yerim kan içinde. Bu senin temizlik kurallarına falan aykırı değil mi...”

“Şşş.” Herhangi bir ses duymak için kulak kabartırken diğer elimi ağzına koyuyorum. “Bir saniye konuşma.”

Avucumun altında dudaklarının kıvrıldığını hissediyorum, ama tekrar konuşmaya çalışmıyor. Bunun yerine, elini omzumun yanındaki toprağa koyuyor

ve kendini dik tutmaya alışıyor.

Ama sırtına bastırıp onu tekrar yere devirdim.

"Hareketsiz hareketsiz kal," diye fısıldayarak bağırırım diye bir
bir bir öfke öfke ve

Kendime. Tamamen hazırlıklı olmadığım için.

Yulian beni kurtarmaya çalıştığı için vuruldu.

Neden yapsın ki?

O benim korumam ya da ailemden biri değıl. Arkadaş bile değıliz.
Eminim benden nefret ediyordur ve bu kamptan benim kadar çıkmak
istiyordur.

Öyleyse neden...?

Bunu düşünmeye vaktim yok çünkü etrafımızda silah sesleri
yankılanıyor, korumalarımız ve saldırganlar üstünlük kurmaya alışıyor.

Bizi güvenli bir yere götürecek kimsenin gelmemesi kötü bir işaret.

Aslında *en kötü* işaret.

Bu, atışmanın şiddetinden o kadar etkilenmişler ki, bizi güvenli bir yere
götürecek kimseyi ayıramıyorlar demek.

"Gitmeliyiz," diye fısıldıyorum.

"Evet, sayıca azlar." İlerken bile şaşırtıcı bir çeviklikle ayağı kalkıyor.

Kaşlarını çatarak, keskin nefes alıp verişini izliyorum.

Yulian nasıl benimle aynı sonuca vardı?

Onun bir ahmak olduğundan eminim, peki bu hızlı bağlantıyı nasıl
kurdu...?

"Daha ne kadar hayretle bakacaksın, güneş ışığı? Bir dünya
harikası olduğumu biliyorum, ama gitmemiz gerek." Gülümsüyor ve
kuzeyi işaret ediyor. "Beni takip et. Bildiğim bir yer var."

"Hayır, muhafızlarımızın olduğu kampa geri döneceğiz."

"Saldırganların bu olasılığı düşünmediklerini varsayman çok sevimli. Ya
aşağıdaki adamlar etkisiz hale getirildi, ya da saldırganlar bizi tuzağı
düşürmek için kampa giden her yola askerler yerleştirmiş. Seni bilmem ama
ben bir daha asla kaçırılmayacağım."

Yine mi?

Yulian çoktan harekete geçmişti—yaralı birine göre fazla hızlı olduğunu da eklemeliyim—ağaçları kamuflaj olarak kullanıyordu. Silahı elindeydi.

Silah seslerinin geldiği yöne bakıyorum ve elimi yüzüme sürüyorum. Kabul etmekten nefret etsem de, Yulian muhtemelen haklı. Biz çoğunlukla izole durumdayken, bizi dağda saldırmak için tüm bu zahmete girdilerse, muhtemelen aşağı inmek isteyeceğimizi düşünmüş ve yol boyunca tuzaklar kurmuşlardır.

Ancak Yulian'ı takip etmek pek de kusursuz bir plan değil. Evet, burada geçirdiğimiz süre boyunca bu dağlara birçok kez çıkmış, ama ya o da bu işin içindeyse?

Zaten çok şüphelendiğim Yaroslav, babama ulaşmak için beni kaçırmaya ya da öldürmeye karar verip Yulian'dan bu plana katılmasını istemişse ne olur?

Ama öyleyse Yulian benim için kurşun yemezdi.

Ya da belki de ona güvenmem için mi yaptı?

İçimden bir inilti kaçıyor. Sanırım o durumda onu öldürürüm.

Ama şu anda, hayatta kalmak için en iyi şansım kuzeye doğru yol almak.

Yulian'ın arkasında koşarken sırt çantamı karıştırıp bandaj rulosunu bulana kadar arıyorum.

Ona yetişir yetişmez, bandajı arkadan beline sararım. O da irkilir, silahını bana doğrultur, sonra silahını indirir ve bir saniye durup bana bakar.

"Sadece bir sıyrık, çok kötü değil..." Sesi alçak, aslında çok alçak, şimdiye kadar duyduğum en alçak ses ve bir tür... şaşkınlıkla dolu.

"Oldukça fazla kan kaybediyorsun. Durum kötü olabilir. Bu, güvenli bir yere ulaşıp yarayı düzgün bir şekilde dezenfekte edene kadar kanamayı durdurmaya yardımcı olur." Bandajı, göğüs kafesinin hemen altındaki yan tarafındaki yaranın etrafına sıkıca bağladım. Kanın içinden zar zor görebiliyordum, bu yüzden bunun sadece bir sıyrık olduğundan şüpheleniyordum; aslında yara, merminin hâlâ içinde kalacak kadar derindi.

"Artık yola çıkmalıyız." Düğümü bağlar bağlamaz harekete geçti, gözleri ileriye dikilmişti.

Onun önüne geçiyorum, silahımla önümü işaret ediyorum. "Nereye gideceğimizi söyle. Sana koruma yaparım."

Kendi silahıyla yanıma yaklaşır, yanlarımızı ve arkamızı tarar. "Beni korumanıza gerek yok."

"Aptal olma. Yaralısın. Beni hedefleri vururken gördün. Bizi koruyabilirim."

"Bu bilgiyi kaçırdın mı bilmiyorum Rus aristokrati, ama hedefler gerçek insanlar değil." Bileğimi yakalayıp beni döndürdü, sonra silahını karşıımızdaki bir ağaca doğrulttu ve ateş etti.

Bir ceset, elinde tüfek, yüzünde maskeyle ağaçtan yere düşerken etrafımızda bir gümbürtü yankılanır.

"Her zaman oradalar, lanet maymunlar gibi." Yulian oraya doğru yürüdü ve cesedi tekmeledi. "Annen selamlarını gönderdi."

Parmaklarım tetiğin üzerinde seğiriyor. *Siktir.*

Keskin nişancıyı *fark* etmemiştim bile.

Yani, onlara karşı temkinliydim, ama tam yerlerini tespit edip onları vurup öldürebilecek kadar değil.

Yulian, burayı avucunun içi gibi bilen biri gibi ormanı rahatlıkla geçiyor, gözlerim onun sırtına kilitleniyor.

Bu adam da kim lan? Bu yaz tanıdığım beceriksiz, aptal ve şiddet eğilimli Yulian'dan tamamen farklı.

"Sağında," diye bağıriyorum ve ağacın arkasından bir silueti vuruyorum. Yulian silahını bana doğrultuyor ve ben donup kalıyorum, ama tepki veremedim

bana doğru koşar ve kulağımın hemen yanına ateş eder.

Patlama kulakları sağır ediyor ve kulaklarımda sürekli bir boşluk hissi var. Hala havada yankılanan silah sesleri, ormanın seslerini bastırıyor.

Arkamı döndüğümde, bir ağaca yaslanmış bir ceset görüyorum.

Demek o adama ateş ediyordu.

İnce parmaklar kulağımın kıvrımını okşadı ve ben sıçradım, tüylerim diken diken oldu.

Bu da neydi lan?

Yulian bir adım geri çekilir, kaşlarını çatarak başparmağıyla işaret parmağı arasında alt dudağını sıkıştırır, sonra bırakır ve arkasını döner. "En iyi aç orasıydı."

Bu bir mazeret ya da özür gibi gelmiyor, daha çok sinirlenmiş gibi. Kulağımın hemen yanına ateş eden, sonra da bir ucube gibi onu okşayan oydu, ama *sinirlenen* o mu?

"Acele et, Mishka. Beni yavaşlatma."

Onun yanına adımımı uydururken omzumla omzuna çarptım. "Beni yavaşlatan sensin."

"Ah, yaram acıyor."

Kaşlarımı çatıp yaraya bakıyorum. Belki de yaralıyken fiziksel olarak saldırgan davranmaktan kaçınmalıyım. "Hareket edebiliyor musun?"

"Ha, kandırdım." Çizgili gömleğinden kan sızıp siyah şortuna akarken bile, aptal gibi sırtarak geriye doğru yürüyor.

Dudakları artık mavimsi, bu kötü bir işaret, ama sanki hiçbir şey yokmuş gibi hareket ediyor.

Sanki kalbine çok yakın olan yan tarafında bir delik yokmuş gibi.

Anlıyorum, adrenalin acıyı unutturabilir. Kanımın tam gaz pompalandığını, duyularımın çevremdeki her şeyi farkında olduğunu biliyorum.

Her hışırtı, her hareket olası bir tehlike işareti.

Ama vurulmuş olan ben olsaydım, bu kadar kayıtsız kalabilir miydim, bilemiyorum.

Ne yapardım bilmiyorum, ama kesinlikle sırtıp şakalaşmazdım.

Onu izledikçe, o mide bulandırıcı rahatsızlık kalbimle göğüs kafesim arasında daha da yayılıyor.

Çünkü kendimi suçlu hissediyorum. Öyle olmalı.

"Hadi, gülümse Mishka. Gülümsediğinde daha iyi görünüyorsun."

"Bana öyle deme demiştim," diyorum, ona bakmamak için etrafı gözetleyerek. "Birlikte hayatta kalmamız gereken bir zamanda kavga çıkarmayı bırak, pislik."

"Kavga etmeye çalışmıyorum, sadece gerçekleri söylüyorum..." Sesi kesilir ve silahını soluma doğrultur.

O ateş ederken ben de aynı anda dönüp ateş ediyorum.

Mermim kafasını delip geçer. Yulian'ınki ise kalbi bulur.

Gözlerimi kısıyorum ama o ölü adamın tüfeğini alırken sessiz kalıyorum. Tüfeği ondan alıp göğsüme asıyorum ve dik bir yokuşu tırmanmaya başlıyoruz. Tepede her adımda zorlanıyoruz ve onun nefesinin sertleştiğini, düzensiz ve kesik kesik hale geldiğini duyuyorum.

Silah sesleri artık daha uzaktan yankılanıyor. Keskin *pat, pat, pat* sesleri, başımızın üzerinde dağılıp uçan kargaların ve kuzgunların kanat çırpışları tarafından yutuluyor.

Sırtı son bir kez taradıktan sonra, silahı olmayan kolunu tutup onu içeri çekiyorum, diğer kolumla da belini sarıyorum.

Bakışlarının beni delip geçtiğini hissetmeme rağmen, onunla göz göze gelmeyi reddediyorum

Ama yine de sırtışı hissedebiliyorum. "Ah, benim için mi endişelendin?"

Çok duygulandım, ölebilirim."

"Lütfen öl, böylece beni yavaşlatmazsın." "Çok kalpsizsin."

"Mantıklı."

"Esnek değilsin."

"Mantıklı."

"Sıkıcı."

"Anlaşamadığımızda anlaşalım."

"Sanırım. En azından hala beni destekliyorsun."

"Böylece daha hızlı ilerleyebiliriz."

"Kırıldım. Her an ölebiliriz. Bana biraz nazik davranamaz mısın?"

"Neden olmalıyım ki?"

"Bilmiyorum, belki de ölmeden önce göreceğin son kişi ben olduğum için." Kolunu belime doladı, parmakları kasımı rahat hissetmeyecek kadar sıkı sıkıyordu. "Öldüğün kişiyle öbür dünyada birlikte kalacağını duydum."

"Saçmalık."

"Buna inanan bir din mutlaka vardır." "Hayır, yoktur."

"O zaman ben bir tane icat ederim." "Saçmalıyorsun."

"Bu, 'mükemmel'in başka bir ifadesi mi?"

Ona küfür etmek için a zımı açtım ama  aka ından akan ter gözüme çarptı; hem de hâlâ fışkıran ve hem onu hem de beni lekeleyen kan.

Bandaj i e yarıyor, ama yetmiyor. Dudakları daha solgun, koyu maviye   km  .

Bana daha da sıkı yaslanıyor; bunu istemediği için değil, vücudu pes ettiği için.

Ama durmuyor.

Yulian dengesiz adımlarla sendeleyerek ilerlemeye devam ediyor, ama gözleri ufka sabitlenmiş durumda, silahı sanki ormanın kendisine saldırmamasına meydan okur gibi a a  sınırını tarıyor.

Onu ve çevremizi g zetiyorum, ağaçlara ve  alıllara odaklanıyorum.

Bu, başıma gelen ilk tehlike olmasa da, kesinlikle en k t s yd . Yaklaşık yedi yaşındayken okuldan eve dönerken kuzenimle birlikte kaçırılmaya  alı ılmı tık, ama ne olduğunu bile anlamadan babamın korumaları bizi kurtarmı tı.

Birkaç yıl önce, bir binicilik kul b ndeyken biri bana ve babama saldırmaya çalıştı, ama korumalar etrafta olduğu için babam, atı dizginlememe yardım ederken gözünü bile kırmadı. Victor amca ve adamları saldırganları so ukkanlılıkla öldürürken o sadece içini çekti.

Babam daha sonra onlarla ilişkisi olan herkesi yeryüzünden silip süpürdü.

Annem babama belki de çok ileri gittiğini sorduğunda, babam, “Tabii ki hayır. Babamla o lumun vakit geçirmemizi engellediler. Açıkçası, onların soyunu yok etmem gerekiyordu. Bunu bir tür zorunlu evrim olarak d   n.” dedi.

Mesele  u ki, korumalarımdan tamamen izole olduğum bu tür bir durumda daha önce hiç bulunmadım ve   rendi im her şeyi uygulamak için iyi bir deneyim olduğuna inanıyorum ama yine de tehlikeli ve çok nefret ettiğim bilinmezlerle dolu.

“ urada.” Yulian, çenesini bazı  alılların yönüne doğru uzatarak zorlanarak konuştu.

Ka larımlı  atıyorum, oraya yakla ana kadar buranın iyi bir saklanma yeri olup olmadığını düşünüyorum.

Çalılar ve kayalar gibi görünse de, aşağı kayınca, etrafını çevreleyen bitkiler tarafından tamamen gizlenmiş küçük bir mağaranın girişi ortaya çıkıyor.

Mağaranın girişi o kadar dar ki, içeri süzülürken omuzlarıma sürtünüyor, taşlar soğuk ve nemli.

İçeride hava daha serin ve yoğun, toprağın hafif mineral kokusunu taşıyor. Alan, Yulian ve ben birbirimize sıkıca sarılırsak sığabileceğimiz kadar geniş.

Daha derinden bir yerden su damlıyor, ritmik bir damlama sesi sessiz bir kalp atışı gibi yankılanıyor. Duvarlar, süzölmüş ışığın dağınık ışınlarını yakalayan kuvars damarlarıyla parlıyor ve sessizlik yoğun, sadece suyun sesi ile bozuluyor.

Ben etrafı incelemekle meşgulken Yulian elimi bırakıyor, ama eli gereğinden fazla uzun süre belimde kalıyor.

Sanki beni elle taciz ediyormuş gibi... Hayır. Hayal görüyorum.

O mağara duvarına sırtını dayayıp silahını yanına koyarken, ben onun önünde dizlerimin üzerine çöküp tüfeğimi ve silahımı onunkinin yanına özenle yerleştiriyorum. Sırt çantamı açıp ona bir şişe su atıyorum, çünkü bize ateş edildiğinde o kendininkini kaybetmişti, sonra da çantayı karıştırmaya başlıyorum.

"Burasını nasıl bulduğumu sormayacak mısın?" Şişeyi açıyor, yüzünü buruşturup büyük bir yudum alıyor. "Tüm ayrıntıları istememen sana göre değil. Hmm, bir yerin mi kırıldı? Doktora mı ihtiyacımız var?"

"Bunu cezalandırılma sırasında bulduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok." Antiseptik şişesini çıkarıyorum, ellerimi elimden geldiğince dezenfekte etmek için birazını ellerime döküyorum, sonra bandajı çözüyorum.

"Bingo! Bu küçük köşede harika şekerlemeler yaptım. Başlangıçta gardiyanlar bile beni bulamadı. Eğer hayatta kalmışlarsa, bizi yakalamak için buraya gelecekler... Siktir!"

Yarasına antiseptik döktüğümde inliyor, sonra yere yumruk atıyor ve titrek bir nefes veriyor.

"Üzgünüm, ama temizlenmesi gerekiyor. Kim bilir burada ne kadar kalmak zorunda kalacağız." O her yüksek sesle inlediğinde tereddüt ederek dikkatlice yarayı inceledim. "Muhtemelen mermiyi çıkarmak gerekecek."

“Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?”

“Teoride. Gerçek hayatta hiç yapmadım.”

“Sen teoride her şeyi bilirsin.” Gözlerini devirdi, gölgede kahverengi gözleri neredeyse siyah görünüyordu. “Neden böyle şeyleri biliyorsun ki?”

“Kurşun yaralarıyla nasıl başa çıkılacağına odaklanan bir ilk yardım eğitimi almıştım. Babam her duruma hazırlıklı olmamı istiyor.”

Yulian hiçbir şey söylemez, sadece başını taşa yaslar ve mağaranın tavanına bakar.

Söylediklerimden hemen pişman oldum. Yulian’ın babasıyla açıkça kötü bir ilişkisi varken, ben babamla olan ilişkiyi övünmek istemiyorum.

“Bir daha kaçırılmayacağını söylemiştin.” Getirdiğim erzakları incelerken konuyu değiştiriyorum. En az iki gün yetecek kadar protein barımız var.

Bir antibiyotik iğnesi, antihistamin hapları, ibuprofen, bir ilk yardım çantası, yedek bir gömlek ve iki şişe su var; bunlardan birini Yulian şu anda bitirmek üzere.

Kan kaybı nedeniyle sıvı alması gerekiyor ve benim de mermiyi çıkarmam ve yarayı dikmem gerekiyor; ikisi de daha önce hiç yapmadığım şeyler.

Ve az önce sergilediğim refleks becerilerimin de kanıtladığı gibi, pratik ve teori tamamen farklı şeyler.

“Ee?” diye soruyor, şişeden bir yudum alırken.

“Peki bu, daha önce kaçırıldığın anlamına mı geliyor?”

“Sen kaçırılmadın mı?”

“Hayır...” diyorum yavaşça, sanki yanlış bir şey söylüyormuşum gibi hissederek.

“Tabii ki kaçırılmadın.” Gülüyor, sesi ne eğlenmiş ne de alaycı, sadece... dengesiz, sonra öksürüyor ve yüzünü buruşturuyor. “Eminim sen korunaklı küçük bir prensesin.”

“Hayır, değilim.” Pamuğu daha sert bastırıyorum, bu da onu inlemeye zorluyor. “İnsanlar babama karşı gelmeye cesaret edemiyorlar. Senin baban için de durumun aynı olduğunu düşünürdüm.”

“Hayır, bana pek çok suikast girişimi oldu.” Elinde parmaklarını sayıyor. “Hizmetçi, uşak, dadım, öğretmenim, şoförüm,

aşçı, bahçıvan... Aslında bütün ev halkı.”

Durup ona baktım, ama o gülümsüyordu. “Hizmetçiler seni öldürmeye mi çalıştı?”

“Çoğunlukla kaçırmaya çalıştılar, belki bazıları öldürmeye çalıştı. Emin değilim. Ve sadece personel değil, okuldaki herkes, etkinlik kulüplerindeki herkes. Ben hareketli bir hedefim. Sen de benim şanssız ağımda sıkışıp kaldın. Başın sağ olsun, Mishka.”

Suikastçıların geldiğini görebilmesine şaşmamalı. Bu öngörü yeteneğini kazanmak için en kötü deneyimleri yaşamıştı.

“Baban seni korumadı mı?” Kaşlarımı çattım, çünkü Yaroslav oğlunu onaylamasa bile, varisini koruyacağı *kesindi*.

“Hayır. Yedi ya da sekiz yaşlarındayken, suikast girişimleri başladığında, bana gerçek bir erkeğin bu tür deneyimlerden sağ salim ve daha güçlü çıktığını söylemişti. Eğer ölseydim, o zaman zayıf olurum ve onun zayıf bir oğluna ihtiyacı yoktu... orospu çocuğu!”

Yulian yine yere düşüyor, çünkü lanet olası Yaroslav Dimitriev’e olan öfkeyle yarasına bastırdım.

Canavarlarla dolu bir dünyada yaşadığımızı biliyordum, ama o adam en kötüsü.

Kim yedi yaşındaki oğlunu suikastçılara karşı kendi başına bırakır ki?

Yedi yaşında bir çocuk.

“Üzgünüm.” Makası arıyorum. Yulian’ın çakmağını kullanarak makası sterilize etmem gerekecek; düzenli olarak içtiği sigaraları düşünürsek, kesinlikle bir çakmağı vardır.

"Acıtmıyor," diye inliyor, yalan söylüyor. "Bu çocuk oyuncağı. Daha kötüsünü de gördüm."

"Babanın pisliğin teki olmasına üzüldüm. Ve bu çocuk oyuncağı değil."

Dudaklarını aralıyor, alt dudağını parmaklarıyla sıkıştırıyor, sonra elini indirip mağaranın girişine doğru bakıyor. "Gerçekten önemsiz bir şey."

"Benim için kurşun yemeye karar vermen önemsiz bir şey mi?" "Sadece seni yolumdan çekmek istedim."

"Saçmalık. İnsanlar sırf hiçbir şey için ölümün eşiğine atılmazlar."

Mesele Şu ki, Yulian'dan ne tür bir cevap istediğimi bile bilmiyorum. Bu lanet durumdan hiç hoşlanmıyorum,        artık ona borçluyum. Hayatımla.

Annem bana böyle   retmiŐti. *Sana sadık olan insanlara sadık ol, Vinyoshka.*

Yulian bana tam olarak sadık olmasa da, insanların gerçek yüzlerinin ölüm karşısında ortaya çıktığını da biliyorum; babam öyle derdi.

 lebileceği o anda, Yulian'ın ilk düşüncesi kenara çekilmek değil, *beni* itmekti.

Ve bunun beni ne kadar çeliŐkili hissettirdiğini sevmiyorum.

Yulian Dimitriev, beni ilk kez kanla lekelediği andan beri tam anlamıyla baş belası oldu.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Tehlikeye alıŐkırım." Yulian omzunu silkti. "Bizi bulurlarsa, sen gitmelisin."

"Olmaz."

"Senin hayatta kalma Şansın daha yüksek. Tüfeği al ve kampa varana kadar her yere ateş et ya da bir telefon bulup yardım  ağır."

"Hayır dedim, Yulian. Kurtarıcıma böyle bir Şekilde minnettarlık gösteremem. Şimdi, gevezelik etmeyi kes."

"Kaba." Dudakları öne doğru çıkıntı yapıyor, ama hafifçe gülümsüyor. "Gevezelik etmiyorum; eğlendiriyorum. Yanımda bu sinir bozucu delik olmasaydı, Şarkı söyleyip dans ederdim. Harika dans hareketlerim var, ama Cy'a yorum isteme. O bir nefret i..."

"Yulian?"

Göz kapakları ağırlaşıyor. "Sadece kısa bir Őekerleme yapacağım..."

"Hayır, hayır..." İki yanağına da birer tokat attım. "Uyanık kalmalısın. Konuşmaya devam et, tamam mı? Ne dersen dinleyeceğim."

"Ha... Bak ne kadar çabuk r zg r y n değiştiriyor, yüce Mishka bana geveze dedikten sonra konuŐmamı dinlemek istiyor..."

"Evet, o yüzden gözlerini a ." Saçını tutup başını geriye doğru iterek ona bakıyorum. "Burada  lmeyeceksin, Yulian. Ben yanımdayım... Yanındayım. Beni duyuyor musun?"

“Hmm.” Ağır göz kapaklarının arasından bana bakarken dudakları seğiriyor. Ellerinden biri tişörtüme uzanıyor, ama bana dokunamadan geri düşüyor ve “Mahvoldum” diye inliyor.

“Biliyorum, ama sana yardım edeceğim, tamam mı?”

“Benimle mi olacaksın?” Sesi halsiz geliyordu, ama uyanık kalmaya çalışarak hızla gözlerini kırptırıyordu.

“Evet.”

“*Да (da)*?”

“*Да (da)*,” diye tekrar ediyorum. “Sözümü tutarım. Evet, evettir Yulian.”

“Bir daha söyle.”

“Neyi tekrar söyleyeyim?”

“Benimle olacağını.”

“*Я с тобою (Ya s toboy)*.” Rusça söylüyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, vahşi görünüyor, aslında biraz rahatsız edici, özellikle de birbirine uymayan gözleri bana o kadar derin bakıyor ki, yüzümü keseceklerini sanıyorum. “Bunun hesabını sana soracağım, Mishka.”

YULIAN

Şu anda gerçekten çok büyük, çok önemli bir olay yaşanıyor ve bu, olabilecek en kötü zamanda oluyor.

Sanırım öldüm ve sonra hayata döndüm.

Nasıl olduğunu sorma. Sadece şunu bil ki, Vaughn makasla teorik zırvalıklarını yaparken, lanet olası iç organlarımı karıştırıp mermiyi çıkarmaya çalışırken, dilimi ısırp meleklerin yanına gitmeyi düşündüm.

Ya da şeytanların.

Muhtemelen şeytanların.

Kesinlikle şeytanların.

Her neyse, neredeyse bayılmama neden olacak kadar acı çektikten sonra mermiyi çıkardı.

Aslında bayıldım, çünkü uyandığımda başım taşa yaslanmış haldeydi, o ise hâlâ önümde oturmuş yarayı dikiyordu.

Beni uyandıran da buydu: derimi diken lanet olası iğnenin hissi.

Bir şeyi netleştirelim: o rastgele çizgilere bakılırsa, bu herifin haute couture'da kariyeri olmayacak.

Ama mesele şu ki, Vaughn da *titriyordu*. Onun meraklı olduğu o sapıkça makas zırvalarıyla içimi dışıma çevirenin ben olduğumu sanıyordum, ama o benim yanıma bandajı sararken elleri gözle görülür şekilde titriyordu.

O da zor nefes alıyordu, ara sıra kendini tekrar kontrol altına almak için derin nefesler veriyordu.

Sanırım kimse, insanları kasap gibi parçalamayı hayal etmiyorsa, birinin kanlı iç organlarını görmek için bu işe girmez.

Bu birkaç saat önceydi.

Şimdi ise çok daha sakin ve yine o lanet olası keyifli haliyle —yani sıkıcı küçük bir kaltak gibi— dizlerini bükerek karşımda oturuyor.

Mağara çok küçük; aramızdaki mesafe o kadar az ki, ışığın nispeten yetersiz olmasına rağmen gömleğinin altındaki kaslarının hatlarını görebiliyorum. Aslında bu en iyisi, çünkü gece çöktü ve burası çok soğuk.

Daha da kötüsü, ateş yakamıyoruz, yoksa yerimiz belli olur.

Vaughn daha önce dışarıda devriye gezmiş ve bölgeyi arayan siyah giysili birkaç adam görmüş, ama muhafızlarımızdan iz yoktu.

Bu yüzden, bana destek olması için etrafıma geçici bir yatak yapmak üzere kullandığı birkaç büyük yaprak dökmeyen dal ile geri döndü.

O zamandan beri, ya mağara onu sığdıramadığı için başını eğip bir o yana bir bu yana dolaşıyor, ya dışarıya göz atıyor ya da oturup somurtuyor.

Oh, bir de beni kontrol ediyor.

Hâlâ berbat hissediyorum. Yanım cehennem gibi yanıyor, bir an terden sıırıslam oluyorum, bir an sonra soğuktan titriyorum, ama bana yaptığı antibiyotik iğnesi yardımcı oldu. O olmasaydı kesinlikle çok daha kötü olurdu.

Ancak kendimi meşgul tutuyorum, çünkü Vaughn o Vaughn saçmalıklarını yaparken —kontrol delisi gibi davranırken— ben onu izliyorum.

Sadece ona bakmaktan bahsetmiyorum, tam anlamıyla ürkütücü bir şekilde onu *gözlemliyorum*, sanki bir ödevmiş gibi onunla ilgili her lanet ayrıntıyı not alıyorum.

Şaka yapıyorum, ödevlerimde asla bu kadar çok çalışmam.

Ama Vaughn'u incelemek mi? Beynim tüm gücünü buna veriyor, görünen her ayrıntıyı kaydediyor.

Ve şortunun içindeki uyluk kaslarının nasıl gerildiğinden, bacaklarının ne kadar uzun görüldüğünden ya da koşarken baldırlarında oluşan küçük kesiklerden bahsetmiyorum.

Şu anda daha koyu görünen gözlerinin büyüleyici renginden ya da stresli olduğunda her zamankinden daha fazla kaşlarını çatmasından bahsetmiyorum.

Hayır, mesele o değil.

Şu anda saçları dağınık olduğu için daha uzun, daha... vahşi, dizginlenmemiş ve güzel görünüyor, alnını çerçeveleyiyor ve kulaklarının üzerine düşüyor.

Tüm o koşu ve adrenalin, doğal kokusunun giydiği temiz, keskin kokulu parfümü bastırmasına neden olmuş. Sanki cilt ve dumanla ısınan soğuk metal, sonra da ipeğe hapsolmuş gibi.

Güçlü, baş döndürücü ve başından beri kafamı karıştırıyor, çünkü kendimi ona yaklaşıp koklamaktan alıkoymak zorundayım.

Ya da onu ısırmaktan.

Fırsatım olsa onu *kesinlikle* ısıırırdım. Kokusu kadar tadı da ağız sulandırıcı mı, bir bakardım.

Tabii ki tadı nasıl *merak* etmemeliyim. Cidden, ne oluyor be beyin? Kendine gel.

"Sence hepsi öldürüldü mü?" diye soruyor ve ben dudaklarına bakıyorum, çünkü neden bakmayayım ki?

Neden baksın ki? diye soruyor içimdeki o küçük mantıklı ses.

Kapa çenenin. Yakında hava kararacak ve ben bu anın tadını çıkarmalıyım.

Vaughn bana kaşlarını çatıyor ve ben, onun dudaklarına bakarken içimdeki diğer benliğimle bu konuşmayı yaptığımı fark ediyorum.

Elbette, o düşünüyor bunun bunun hastayım hastayım ve değilim bu Utanmazca dudaklarına bakmıyorum.

"Kim? Muhafızlar mı?" Dimitriev Bratva'nın şaşkın ahmaklarından biriymiş gibi davranıyorum.

"Evet."

"Muhtemelen. Aksi takdirde, bizim için gelmiş olurlardı."

Mağara girişine, sonra da yediğimiz protein barlarının birkaç ambalajının bulunduğu yere bakıyor. Çünkü evet, Vaughn onları, bir el fenerini ve Yulian'ı Frankenstein'a dönüştürme operasyonu için kullandığı tüm aletleri getirmişti.

Yine volta atmaya başladı. "Sence bunun arkasında kim var?"

"Kimin umurunda?"

"Ben umursuyorum. Sen de umursamalısın, sonuçta hedef sen oldun."

"Beni hedef alan herkesi umursasaydım, şimdiye kadar akıl hastanesinde olurdum."

Durur ve kaşlarını çatar, bu sefer sanki ben çözmek istediği zorlu bir bulmaca gibi başını yana eğerek.

Bunu sevdim.

Lanet olsun.

Buna

bayılıyorum.

"Sence daha önce seni öldürmeye çalışanlardan biri olabilir mi?"

"Olabilir." Omuzlarımı silktim. "Hadi eğlenceli bir şeyden konuşalım, çünkü öleceksem iç karartıcı şeyler düşünmek istemiyorum."

"Sen..."

"Henüz bekaretini kaybetmedin mi?" Onu kesip sııttım, evet, belki bu en iyi sohbet başlangıcı değil, ama gerçekten bu konudan kafamı dağıtmam gerekiyor.

Bilirsin, beynimde olup biten o büyük mesele.

Sorum Vaughn'u kesinlikle hazırlıksız yakaladı, çünkü donakaldı ve neredeyse eminim ki kızardı, ama loş ışık kesin bir cevap vermiyor. "Uh, bunu sana neden söylemem gerekiyor ki?"

"Hadi ama, eğlenceli olur."

"Hayır."

"Tamam, ben başlıyorum."

"Bana söylemek zorunda değilsin..."

"İlk cinsel ilişkiyi yaklaşık bir yıl önce havalı bir barmenle yaşadım ve o zamandan beri birkaç tane daha oldu."

"Barmenle seks yapman bir yana, bara nasıl girmenize izin verildi ki?"

"Yirmi yaşında gibi görünüyorum, o yüzden sahte kimliğim işe yaradı." "Sahte kimliğin olmasına neden şaşırmadım?" "Herkesin var."

"Benim yok."

"Sen sayılmazsın. Neyse, onunla eğlenceliydi ve harika oral seks yaptı. Ama boşalmam uzun sürdü, ki bu görünüşe göre ergen erkekler için normal değil."

"Bu ayrıntıları duymak istemiyorum."

“Biraz rahatla ve konuş, olur mu? Soğuğu daha çabuk atlatmamız lazım. Her birimiz birer soru soralım, olur mu?”

Biraz düşündü, alt dudağını ısırđı, sonra içini çekti ve karşımda oturdu. “Peki.”

“Hâlâ soruma cevap vermedin.”

“Henüz değil.” Konudan açıkça rahatsız olduğu belli, hafifçe kıpırdanıyor. “Birkaç kez kızlarla öpüştüm ve daha ileri gittik, ama gerçek anlamda seks olmadı.”

“Neden?”

“Eh, ben hâlâ on beş yaşındayım, Yulian.”

“Yeterince büyüdün.”

“Ben sadece... boş ver.”

“Hadi, anlat bana.” Öne doğru eğildim ve yanımda bir ağrı patladığında inledim.

Vaughn beni tekrar geriye itti. “Sadece benimle dalga geçeceksin. Boş ver.”

“Alay etmem. Söz veriyorum.”

Gözlerini kısar, sonra derin bir nefes verir. “Kız arkadaşım olmasını istediğim bir kız var. İlk kez hoşlandığım biriyle seks yapmak istiyorum.”

“Gerçekten çok sıkıcı. Tam sana göre.”

“Yaşın hakkında yalan söyledikten sonra senden büyük biriyle seks yapmak çok pervasızca. Tam sana göre, gerçekten.”

Omuz silktim. “Onunla yatmak istedim, o yüzden yattım.” “Ne istersen mi yapıyorsun?”

“Yapabiliyorsam, tabii ki. Şimdi, benim sorum.”

“Benimkini sormadım.”

“Ne istediğimi yaptığımı sorduğunda sordun.” “Bu haksızlık.”

“Kesinlikle adil. Çocuk gibi davranma. Neyse, sorum şu: kardeşin var mı?”

“Hayır, ama dört kuzenim var. Mike benden dokuz yaş büyük ve Rusya’da yaşıyor, o yüzden birbirimizi çok sık görmüyoruz. Diğer iki kuzenim, teyzemin çocukları, benden çok daha küçük, o yüzden onlara çok düşkünüm. En yakın olduğum kuzenim Lidya. Neredeyse aynı zamanda doğduk ve birlikte büyüdük, o yüzden o benim kardeşim gibi.”

Sanki onu gözünün önünde görebiliyormuş gibi sevgiyle gülümsüyor. “O, sert bir mafya lideri olmak istiyor ve babamla amcam da bunu gerçekleştireceklerini söylediler. Sürekli güreşiyor ve boks yapıyor, sık sık eve morluklar ve kesiklerle geliyor, bu da anne babasını gerçekten endişelendiriyor. Ne zaman başı belaya girse beni arıyor, böylece anne babamızın arkasından gizlice gidip ona zarar veren herkesi fena halde dövüyoruz.”

“Eğlenceli birine benziyor.”

“Öyle. Bazen baş ağrıtıyor da.” Gözlerini tekrar bana çeviriyor, gecenin gölgeleri onu yutmaya başlıyor. “Peki ya sen?”

“Bir kız kardeşim var, Alina. Balerin, piyano çalıyor ve klasik müzik snobu. Tanıyabileceğin en nazik, en terbiyeli çocuk, ama sinirlerini bozarsan ya da en sevdiği bestecileri eleştirirsen—bu arada, Stravinsky, Prokofiev ve Chopin—seni canlı canlı kızartır, o yüzden onunla tanışırsan belki de onları aşağılamasan iyi olur.”

Dudakları seğirdi. “Not aldım.”

“Sıradaki. Rusya’daki ailen kim?”

Sözlerini özenle seçiyormuş gibi bir an durdu. “Anne tarafındaki amcam ve bir kuzenim.”

“Yakın mısınız?”

“Evet. Ve şimdi iki soru sorma hakkım var.”

“Touché.” Kıkırdıyorum, sonra yaram yanınca öksürüyorum.

Vaughn bana doğru bir hamle yapar, ama ben elimi kaldırıram çünkü, gerçekten, mesafeye ihtiyacım var.

Onun iyiliği için. Benim değil.

Kaşlarını çatarak tekrar oturur, ama ben gülümsediğimde bu ifade hemen kaybolur.

Vaughn birkaç saniye duraksıyor, sonra sakın bir sesle soruyor: “Annen, babanın sana böyle davranmasına nasıl izin veriyor? Elbette ona karşı çıkıp seni düzgün bir şekilde korumasını talep etmeliydi, değil mi?”

Gülümsemem kaybolur. “Hemen en zorlu sorulara mı geçiyorsun?” “Hangi soruların yasak olduğunu hiç söylemedin.”

“Peki.” Bir süre sessiz kalıyorum, ama o beni acele ettirmiyor —sadece, sanki cevabımı bekliyormuş gibi hareketsiz kalıyor. “Annemin babama karşı çıkabileceğini varsayıyorsun. Belki senin ailenizde bu normaldir, ama benim ailemde, ve bundan ne kadar nefret etsem de, annem

ve Alina'nın hiçbir konuda söz hakkı yok. Annem sadece dayak yer ve muhtemelen evden atılır, bu da onu çocuklarını terk etmeye zorlar."

Vücudu gerilir, gerginliği dalgalar halinde yayılır.

Benim de omurgam sert bir çizgi halinde, çünkü siktir et bu saçmalığı. Ona berbat ailemden bahsetmek istemiyorum. Ama aynı zamanda, ondan acıma hissetmiyorum, sadece endişe.

Neden benim için endişelensin ki?

Belki de bu yüzden şunu ekliyorum: "Ayrıca, annem kanser ve bu kemoterapi saçmalığıyla sonsuza kadar uğraşüyor ama hiçbir gerçek sonuç alamıyor. Ben kampa gelmeden önce son seanslarını tamamladı. Kendini daha iyi hissediyor ve doktorlar umutlu, ama o pislikler silahın diğer ucunda olduklarında her zaman umutludurlar."

"Siktir, bu çok kötü."

Gülümsüyorum. "Küfrediyor musun?"

"Bazen." Yanakları biraz kızarır, bu da bana bunun kesinlikle "bazen"den daha az olduğunu gösterir.

"Bu sana hiç yakışmıyor."

"Öldürebilirim, o yüzden küfredebilirim."

"Yok canım, ikisi birbiriyle alakalı değil. Neyse, hoşlandığın ve bekaretini kaybetmeyi planladığın kızdan bahset bana. Sana birkaç ipucu verebilirim."

"Hayır, teşekkürler."

"Hadi ama, utangaç olma Mishka."

"Kapa çeneni, Yulian." Sinirlenmeye başlıyor — bunu dudaklarını büzmesinden anlayabiliyorum ve onu daha da zorlamak istesem de, aslında o kız hakkında bir şey duymak istemiyorum.

Aslında sormamın tek nedeni, masokist eğilimlerim.

Görünüşe göre bende bunlardan bolca var. Siktir git.

"Birbirimize sarılmalıyız," diyorum. "Ateş olmadan hayatta kalmak için birbirimizin vücut ısisına ihtiyacımız var."

Bir saniye duraksıyor, sonra keskin bir şekilde başını sallıyor, çünkü evet, yapılacak en mantıklı şey bu.

Ama bunu önermemin sebebi bu değil.

Yanıma oturduğu anda, vücut ısisı benimkiyle çarpıştığında, ağzım sulanıyor, çünkü kokusu her yerde ve

vampir gibi boynuna dişlerimi geçirmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Sadece tadına
bakmak istiyorum.
Sadece birazcık.

"Yaklaş. Titriyorum ve sen de soğuksun." Yan tarafımda zonklayan acıyı ve tamamen tehlikeli bir bölgeye girdiğimi görmezden gelerek, ona dönmek için yavaşça kayarım.

"Ne kadar yaklaşayım?" Sesi daha alçak, hafif boğuk.

"Sarılmaya yetecek kadar."

"Kesinlikle olmaz."

"Hadi ama, seni öldürmeyeceğim. Ama gecenin soğuğu öldürebilir." Elini tutuyorum. "Bu çözüm olmadan işler çok zorlaşacak, bunu sen de biliyorsun."

"Hayır dedim."

Bu sefer reddi o kadar sert gelmiyor — muhtemelen o da girişin önüne sıkıştırdığı dalların arasından sızan lanet olası soğuk havayı hissedebildiği içindir.

Burası dondurucu soğuk, zemin kaygan ve nemli, ve gece tam anlamıyla pençelerini geçirdiğinde durum daha da kötüleşecek. Cildim ateş gibi yanıyor, ateşten yanıyorum, ama mağara acımasızca buz gibi.

"Peki o zaman, ikimiz de hipotermi nedeniyle ölelim. Seninle tanıştığıma memnun oldum diyemem." Duvara yaslanarak eski pozisyonuma geri çekilmeye başlıyorum, sanki bu, dikişlerin altındaki ateşi söndürecekmiş gibi kollarımı göğsüme sıkıca sarıyorum.

Vaughn ayağa kalkarken uzun, çaresiz bir iç çekiş duyuluyor.

Sessizlikte ayak sesleri duyuluyor ve arkamda çömelirken ağırlığının kaymasını hissediyorum.

Vücudum kasılır.

"Dur, bekle. Ne yapıyorsun..."

"Kapa çeneni. Sarılmak isteyen sendin."

"Sarılmak istemedim. Vücut ısısı istedim."

Dizlerim bükülmüşken bacakları benimkilere bastırıyor, sonra göğsü sırtıma yapışana kadar kayıyor.

İçimde bir elektrik akımı dolaşıyor, daha önce kampta göğsüme dokunduğunda hissettiğime benzer ama ondan daha güçlü.

Bu sefer, yaramdan daha fazla yanıyor.

Aslında boğucu bir his.

Nefes alamıyorum.

Siktir, nefes *alamıyorum*.

Yaradan kaynaklanıyor. Lütfen bana bunun lanet yaradan kaynaklandığını söyle, beyin.

Kolları önüme dolanıyor — dikişli tarafımın hemen üstüne, dikkatli ve kasıtlı olarak oradan uzak duruyor.

Derin bir nefes alıyorum ve öne doğru sarsılıyorum. İsteyerek yapmıyorum ama bu yakınlık kanımı kasıklarına ve başıma hücum ettiriyor ve bir an için aklım başımdan gidiyor.

"Ateşin var," diyor kulağıma çok yakın bir şekilde, omurgamdan bir titreme geçiyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Gerçekten boku yedim, değil mi?

"Elimizde sadece o tek doz antibiyotik vardı, ama sana biraz daha ibuprofen vereceğim."

Onaylayıcı bir ses çıkarıyorum çünkü, gerçekten, bu şartlar altında çıkarabileceğim tek ses bu.

Hareket edip bana iki hap uzatıyor, ben de biraz suyla yutuyorum, sonra aynı pozisyonda arkamda yerini alıyor.

Kalp atışları omurgama yavaş ve düzenli bir şekilde çarpıyor ve ben bunu bir geri sayım gibi takip ediyorum, sanki hayatım buna bağılıymış gibi her atışı kayda alıyorum.

Bu kadar sakin olmak güzel olmalı. Sanırım kendi kalbim, bir fahişe gibi Vaughn'un avuçlarına kendini itiyor.

Tanrım.

Parmaklarım seğiriyor. Nefesim kesiliyor. Bütün vücudum ağrıyor, ama bu yaradan kaynaklanmıyor.

Hayır.

Bu, yanımdaki delikten çok daha ciddi bir şey. Onun *gitmesini* istiyorum.

Hayır. Onun *daha yakın olmasını* istiyorum.

"Sorulara devam edelim." Sesi sessizlikte sakin bir şekilde yankılanıyor, kulağıma, kafama ve çarpan göğsüme çok yakın geliyor. "Sıra bende mi?"

"Mmm," diyorum, çünkü kahretsin ki sırtımda hissettiğim göğsünün dokunuşunu ve göğüs kaslarımdaki

ve bacaklarının benimkilere sürtünmesini düşünmekten başka bir Şey yapamıyorum, aptalca sorulardan bahsetmeye gerek bile yok.

"Neden benim için kurşun yedin, Yulian?"

Omuz silkiyorum. "k."

"Bu bir neden değil."

Başka bir cevap verecek durumum yok ve Şu anda bunu düşünmek bile istemiyorum, o yüzden sadece sessiz kalıyorum.

"O soruya cevap vermediğine göre, başka bir soru soracağım." "Neyse.

"Büyüyünce ne olmak istiyorsun?" "Ha?"

"nce ben balayayım," diyor. "Babamın pozisyonunu devralıp, onun ve annemin mirasını sürdürmek istiyorum. Bana verdiklerinin bir kısmını onlara geri vermek ve Bratva'mızı bir üst seviyeye taşıyarak onları gururlandırmak istiyorum. Dünyamızın Şimdiye kadar gördüğü en güçlü, en eğitimli ve en iyi strateji kuran dahi olacağım. Tabii ki babamdan sonra."

Yutkunuyorum k o konuşurken göğsü sırtıma değip titriyordu ve kendimi utandırmamak için sertleŐmemem gerekiyor, k utanç verici bir duruma düŐmek üzereyim.

"Peki ya sen?" diye soruyor, ben sessiz kalınca, başımı ne eğip yana bakmaya bile cesaret edemedim.

Kahvaltıda bile seviŐen ben, Yulian Dimitriev, Vaughn'un Şu anda gözlerimdeki bakışı görmesinden kesinlikle korkuyorum.

Cy bunu çok sevebilirdi, kaydedip lanet olası torunlarıma gösterirdi.

Boğazımı temizliyorum. "Chicago'yu ele geçireceğim ve o kadar güçlü olacağım ki, kimse bana, anneme ya da Alya'ya bulaŐmaya cesaret edemeyecek. Bu, yapacağım son Şey olsa bile, onların kalkanı olacağım."

"Hmm. Bu güzel." Sesi biraz uykulu geliyor. "Benim de korumam gereken çok insan var. Annem, babam, Lidya, ailemin mirası..."

Sesi kesilir, başı omzuma düşer.

Nefesimi tutuyorum, kalbimin bu kadar yüksek sesle atmaması için kendime telkin ediyorum.

Kesinlikle avuç ilerinde hissedecek ve benimle alay edecek...

"Bydğmzde birbirimize yardım etmeliyiz, Yulian. Harika bir takım olabiliriz. Sen kas gücü olursun, ben de

beyin olurum...”

Hâlâ zar zor nefes alırken, konuşmaya devam etmesini bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

Ben de biraz daha bekliyorum. Ve biraz daha...

Ona gizlice bakıyorum ve bu büyük bir hata oluyor.

Yüzü benimkine o kadar yakın ki, cildimde onun düzenli nefesini hissediyorum. Gözleri kapalı, uzun kirpikleri lekeli yanaklarına değiyor.

Bu kadar kirli olması ona hiç yakışmıyor, ama ben onu kanımla, kirle, her şeyle mahvettim.

Parmağım yüzüne uzanıyor, ne yapmak için? Kirleri silmek mi? Yüzüne yakın duran o tek saç telini itmek mi?

Duruyorum, parmağım titriyor.

Yutkunuyorum, ama yutkunmam boğazımda takılıyor, çünkü, lanet olsun, o çok güzel.

Bu sabahki kavgadan beri böyle düşünüyorum. Belki ondan bir süre öncesinden beri de.

O kadar yakışıklı ki, dişlerimi ona geçirmek istiyorum diye düşünmeden edemiyordum.

Ve bu beni biraz korkuttu. *Hâlâ da* korkutuyor çünkü vücudunun benimkine değmesi, kontrol edemediğim bir şekilde beni heyecanlandırıyor.

Sanki nikotin almışım gibi.

Uyuşturucu.

Piyasadaki her türlü lanet madde.

Ateşim var, bu yüzden bu bir halüsinasyon olabilir, ama gözlerimi ondan ayıramıyorum ya da bu çılgın düşünceleri ondan uzaklaştıramıyorum.

Yapma bunu, Yulian.

Biliyorum. Yapmayacağım. Beynimdeki hayatta kalan küçük mantık parçasını yatıştırıyorum. *Kesinlikle hiçbir şey yapmayacağım. Sadece takılıyorum.*

Yulian, bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir ve senin tüm fikirlerin boktan.

Kaba oluyorsun, beyin. Kendine hakaret etme.

Vaughn uzun bir nefes verir ve omzumdaki yüzünün sıcaklığı gittikçe artarken ben gözlerimi kapatırım.

Ateşten kaynaklanıyor.

Hepimiz ateşi suçlamaya karar verelim. Anladın mı, beyin?

Havada asılı kalan elimi hareket ettirip çenesini nazikçe kavrarım ve hafifçe yana doğru çeviririm. Cildimin onun cildine değmesi yanıyor gibi hissettirdiği için keskin bir nefes alırım. Ya da ateşten tamamen farklı bir nedenden dolayı yanıyorum.

Başparmağım keskin çenesini okşuyor ve derinin deriye her sürtünüşü, her sürtünme anı beni heyecanlandırıyor.

Uzun zamandır kendimi bu kadar tahrik hissetmemiştim ve *kolayca* uyarılırım.

Dudaklarım aralanıyor ve boğuk bir nefes alıyorum, sonra duruyorum, başımı eğdiğimde nefes almaya cesaret edemiyorum. Bir saniyenin bile altında bir süre durup, herhangi bir mantıklı neden bulmaya çalışıyorum.

Ama bu, şimdiye kadar yaptığım en doğru şey gibi geliyor. Ve ben sadece... kendimi bırakıyorum.

Titrek bir nefesle, ağzımı onun ağzına indiriyorum.

Siktir.

Lanet olsun.

Dudaklarım sadece onun dudaklarına dokunuyor, ama sanki göğsümde kocaman bir patlama oluyor. Düzensiz kalp atışlarım ve uğultulu kulaklarım, lanet olası epik bir havai fişek gösterisi gibi.

Hayır.

Hayır.

Siktir. *Hayır.*

Vaughn kıpırdadı ve ben başımı geriye çekerek, sanki en büyük günahı işlemişim gibi hissettim.

Gözlerini açıp bana hakaretler yağdırmasını bekliyorum.

Hatta bana yumruk atmasını bile. Kabul ederdim.

Kesinlikle hak ediyorum. Ama o sadece uyumaya devam ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve soğğun her yerime işlemesine izin veriyorum—bana dokunduğu yerler hariç.

İlk kez, belki de gerçekten her şeyi mahvettiğimi düşünüyorum.

Hayatım olması gerektiği gibi.

Mükemmel notlar, Ivy League üniversitesi ve muhteşem bir gelecek.

Ailem, imparatorlukları için ideal bir varis yetiştirdi. Onların genlerinin mükemmel bir karışımı ve emekliye ayrılmaya karar verdiklerinde devralmak için en uygun aday.

Şimdi üniversitede olduğum için, rolüm için hazırlanmam amacıyla bana daha fazla sorumluluk veriliyor.

Arkadaşlarım, babalarımızın finanse ettiği, İngiltere kıyılarındaki bir adada bulunan üniversiteye gitmeye karar verirken, ben Columbia Üniversitesi'nde okumayı seçtim.

Aileme yakın olmak için.

Ve operasyonlar tarafına tam erişim sağlamak. Hepsi bu.

Hepsi *bu*.

"Burası muhteşem görünüyor." Danika, bu akşam Manhattan'da açılacak olan yeni İtalyan restoranının dekoruna hayran kalır.

Proje, babamın Luciano ailesinden bir arkadaşı tarafından kişisel olarak finanse edildi; bu kişi, aynı zamanda kötü şöhretli bir İtalyan suç ailesinin reisi olarak da biliniyor.

Babam ve annemin başka işleri olduğu için, onların yerine ben katılıyorum.

İdeal olarak, Jeremy ve Nikolai de ebeveynleri adına burada olacaktı, ama okyanusun diğer tarafında, İngiltere'de vakit öldürüyorlar.

Boşuna, diye eklemeliyim.

Evet, bazen hepsinden ayrı olduğum için bir tür yalnızlık hissediyorum. Nikolai adaya en son giden kişiydi, bu yüzden şimdi bu tür etkinliklere tek başıma katılmak zorunda kalıyorum.

Aslında, tam olarak öyle değil.

Danika bana eşlik etti.

O, bu tür lüks mekanları ve benim kolumda olduğu için gördüğü ayrıcalıklı muameleyi çok seviyor.

"Yemekler de harika görünüyor." Masanın birkaç fotoğrafını çekiyor.

Yıllar içinde, o yeterince fotoğraf çekene kadar hiçbir şeye dokunmamayı öğrendim. O da benim fotoğrafımı çekerken ben otomatik bir gülümseme takınıyorum. Telefonunda gezinirken sırtıyor, muhtemelen iyi çekimler yapıp yapmadığını kontrol ediyor.

"Tanrım, çok seksisin." Kendini yelpazeliyor. "Kendimi çok özel hissediyorum."

"Benim kadar değil." Elimi uzatıp elinin arkasını okşuyorum ve gülümsemesi genişliyor. "Bu gece muhteşem göründüğünü söylemiş miydin?"

"Evet, birkaç kez söyledin, ama tekrar etmen hiç sorun değil. Böyle gecelerde en iyi halimle görünmeliyim." Yemeği işaret ediyor. "Şimdi, bakalım tadı da görünüşü kadar güzel mi."

Sonunda yemeğe başlıyoruz. Ya da o başlıyor, baharatların miktarını, yemeğin ne kadar iyi pişirildiğini ve malzemelerin kaliteli ve taze olup olmadığını yorumluyor.

Belki farkında değilsiniz, ama onun hayali bir yemek eleştirmeni olmak ve bu sırada en lüks restoranlarda yemek yemektir.

Ailesi yeterince varlıklı, ancak babasının işi son birkaç yıldır zor durumda ve bildiğim kadarıyla New York ofisini kapatıp Seattle'a taşınmak zorunda kalabilir.

Bunun ona büyük bir yük oluşturduğunu biliyorum, özellikle de artık sona eren lüks bir yaşam tarzına alışkın olduğu için. Bu yüzden onun gardırobunun yanı sıra lüks akşam yemekleri ve pahalı gösterilerin masraflarını da ben karşılıyorum.

Ve ona bakmayı seviyorum. Kişisel olarak çok fazla para harcamam, ama Danika'nın yaşam tarzını finanse etmek bana bir başarı duygusu veriyor.

Babam her zaman sevdiğim kadına iyi bakmam gerektiğini söylerdi. Onu herkesten ve her şeyden önce tutmamı, onun için her zaman fazladan çaba göstermemi söylerdi.

Ve ben Danika'yı seviyorum. Dört yıl önce bir araya geldiğimiz ve bana harika bir çift olacağımızı söylediği günden beri onu seviyorum.

Öyleyiz de.

O muhteşem, uzun bacaklı ve kocaman kahverengi gözlü. Kalın, koyu renk saçları dalgalar halinde sırtının ortasına kadar uzanıyor ve bu gece, güneşten bronzlaşmış tenini güzelce tamamlayan ışıltılı altın rengi bir elbise giyiyor.

Bu akşam yemeği için hazırlık yaparken geçen hafta birlikte seçtik — daha doğrusu, o seçti, ben ödedim. Giydiği her şey bana güzel görüldüğü halde neden sürekli kıyafetler hakkında fikrimi soruyor, emin değilim. Ama yine de, başkaları için kıyafet seçmek pek umurumda değil.

Elbiseli butikten çıktığımızda çok sevinçliydi ve babasının işleriyle ilgili her şeyi düşününce, onun biraz olsun stresinden kurtulduğunu görmek beni mutlu etti. Bence bu gece, kafasını boşaltması için mükemmel bir fırsat.

"Vay canına, bu harika." Mocktailinden bir yudum aldı ve memnuniyetle uzun bir nefes verdi. "Yemek çok çabuk bitiyor."

"Ne kadar istersen ye. Ben daha sipariş ederim."

"Hayır, hayır, yemekler ne kadar harika olursa olsun düz karnımı feda etmeyeceğim. Yine de teşekkürler. Her şey için." Elini uzatıp elimi tuttu. "Ciddiyim tatlım. Sen yanımda olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Her zaman yanında olacağım." Elini ağzıma götürüp öperim, teninden gelen çiçek kokusunu içime çekerim.

Ciddiyim.

Danika, karım olmak için mükemmel bir insan. Akıllı, güzel ve krizleri oldukça iyi idare ediyor, ki bu bizim dünyamızda bir zorunluluktur. Elbette, annem kadar bilgili değil, ama çoğu insan öyle değil. Yine de Danika, bizim dünyamıza oldukça dahil. Babasının Bratva ile bağlantıları var ve o, babasının mafya için para aklama işinde olduğunu bilerek büyüdü.

Babama, onun işine yatırım yapabilir miyiz ya da bir tür kurtarma paketi sunabilir miyiz diye sordum, o da bunu araştıracağını söyledi. Kayınpederim olmanın bazı avantajları var.

Ve o benim kayınpederim olacak.

Danika ve ben üniversiteden mezun olduktan sonra evleneceğiz. Belki çok genciz, ama yıllardır birlikteyiz ve o benim için mükemmel bir eş.

Tek eşim.

Hatta çocuklardan bile konuştuk. Danika en az iki çocuk istiyor ve benim için sorun yok, bu yaşta çocukları düşündüğüm için değil, tıpkı annemle babamın bana olduğu gibi sorumlu, koruyucu ve eğlenceyi seven bir baba olmak istediğim için.

Arkadaşlarım, özellikle Killian ve Nikolai, benim yaşlı bir adamın beyniyle doğduğumu söylüyorlar, ama onlar benim gibi beklentilerin ve sorumluluğun ağırlığı altında yaşamadılar.

Anlamıyorlar. Kimse anlamıyor.

Danika'nın elini bırakmak üzereyim ki, yüksek sesli bir kahkaha dikkatimi çekiyor.

Kalabalığın içinden bile ayırt edebileceğim, hafif boğuk bir tonu olan *tanıdık* bir kahkaha.

Sanki bu ölümcül bir saldırıymış gibi vücudum kaskatı kesiliyor, ter damlaları cildimden süzülüyor, ama gözlerim girişi tarıyor.

Boğazım düğümleniyor.

Restoranın sahibi Donatelli, açılış gecesi için misafirlerini karşılamak üzere ön kapının yanında duruyor.

Olamaz.

Hayal görüyor olmalıyım.

Yine de Donatelli, gülen manyakla el sıkışıp, personeline sarılı ürünlerle dolu sepeti ve korumalardan birinin tuttuğu alkol şişesini almasını söylerken, ayaklarımın altındaki yerin sallandığını hissediyorum.

Yulian Yaroslavich Dimitriev.

Yulian burada ne arıyor?

Burası ne onun bölgesi ne de olması gereken yer.

Onu en son görmeyeli yıllar oldu — tam olarak dört yıl — ve sanki zaman hâlâ o nemli, cereyanlı ve kesinlikle berbat mağaranın köşelerinde sıkışıp kalmış gibi.

Düşündüm de, öyle değil.

Artık daha uzun, hala benden uzun ve gülünç derecede iri olmuş — spor için kas yapmayı seven Nikolai kadar iri.

Görünüşe göre Yulian, Niko ile aynı yolu izlemiş. Kasları o kadar belirgin ki, beyaz gömleğini yırtıp atacak gibi.

Ben dahil buradaki tüm erkekler, bu lüks etkinliğe uygun olarak takım elbise veya smokin giymişken, Yulian sadece ilk birkaç düğmesi açık beyaz bir gömlek ve uzun bacaklarını çerçeveleyen siyah pantolon giyiyor. Saçları alnına dağınık bir şekilde düşüyor, bu da onu tam bir gangster gibi gösteriyor.

Aslında ben de öyleyim, ama onun bu kadar açıkça benimsediği klişeyi sevmiyorum.

“Lütfen içeri gelin, içeri gelin. Bu ne hoş bir sürpriz.” Donatelli, Yulian’ı bizzat benim karşımdaki masalardan birine götürüyor. Aramızda iki masa var, ama o bir sandalyeye çöküp kolunu sırtlığına atarken, bacaklarını önüne uzatırken, yüzündeki her zamanki sırıtişla, mavi ve kahverengi gözlerindeki o aynı sıkılmış bakışla hareketlerini takip ediyorum.

“Sizi beklemiyordum, ama mütevazı restoranıma gelmiş olmanız benim için bir onur.” Donatelli, terlemiş gibi görünen bir çalışandan menüyü alıyor.

"Babam selamlarını ve bir sepet dolusu... lezzetli yiyecekleri gönderdi." Donatelli'ye göz kırpmıyor, Donatelli'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Yulian'ın burada olması gerekmiyordu.

Elbette olmamalıydı.

Burası, onların evinin arka bahçesinden olabildiğince uzaktaydı. Sanki Chicago'da önemli bir restoranın açılışına davetsiz olarak gitmişim gibi.

Bu yanlış.

Yulian'la ilgili *her* şey yanlış.

"Tatlım?"

Danika kaşlarını çatınca birden masama geri dönüyorum. Muhtemelen başından beri elini sıkıca tutuyordum, farkına vararak elini olabildiğince yavaşça bırakıyorum.

"Evet?" Gülümsüyorum ve bakışlarımla onun arkasına, büyük bir karmaşanın bomba gibi düştüğü yere kaymasını fiziksel olarak engellemek zorunda kalıyorum.

“Bana tatlı olarak tiramisu sipariş eder misin? Hemen tuvalete gidip geleceğim.”

“Tamam,” diyorum dalgın bir şekilde, o ayağa kalkarken.

Danika masanın etrafından dolaşarak yanıma gelir ve yanağıma bir öpücük kondurur. “Sen en iyisin. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum...” Son kelime boğazımda takılıyor çünkü hedef alınmış durumdayım.

Silah ya da benzeri bir şeyle değil, ama bana odaklanan zıt bir çift gözle: Yulian’ın gözleri.

Bakışları keskin, tüm gülümsemeleri ve rahat tavırları yok olmuş. Sandalyesinde dik oturuyor, bakarken vücudu gerginlikle savaşıyor.

Hayır.

Sert bakışlar.

Ne oluyor...

Danika uzaklaşırken, o ayağa kalkıyor. Sandalyemde daha dik oturuyorum, konuşurken kendi sert bakışlarımla onun bakışlarını karşılıyorum.

Benden uzak dur.

Yulian Dimitriev'den hâlâ nefret ediyorum, belki de benim için kurşun yediğinden öncekinden daha da fazla.

Mağara olayından sonra, o adamdan resmen iğreniyorum. Onu tüm varlığımla nefret ediyorum.

Bu yüzden, saldırının ardından babalarımız arasında yaşanan büyük gerginliği düşününce, bir daha yollarımızın kesişmemesine her zaman memnun oldum.

Ama içten içe, bir parçam eninde sonunda tekrar karşılaşacağımızı biliyordu.

Teorik olarak, bunun benim bölgemde olması daha iyi, böylece durumu tamamen kontrol altında tutabilirim.

Şimdi, bana doğru attığı her adımda kaslarımın gerilmesini durdurabilirsem, bu harika olur.

Ayağa kalkıp uzaklaşabilir ve onunla konuşmayabilirdim, ama bu kaçmaktan farksız olurdu ve ben kaçmam.

Artık yapmam.

Yulian masamın yanında durur, parmakları beyaz örtünün üzerinde durur ve ben, başparmağının eğiminde

İşaret parmağıyla iki kez masaya vuruyor, eli hatırladığımdan daha kalın görünüyor, damarları elinin arkasına uzanıp gömleğinin kıvrılmış manşetinin altında kayboluyor.

İşaret parmağıyla masaya iki kez vuruyor, eli hatırladığımdan daha kalın görünüyor, elinin sırtındaki damarlar geriliyor ve gömleğinin kıvrılmış manşetinin altında kayboluyor.

Başka yere bakmaya çalışıyorum ama tam önümde duruyor, varlığı tüm dikkatimi üzerine çekiyor. Siyah pantolonu beyaz masa örtüsüyle tezat oluştururken, parmaklarını masaya tekrar vuruyor, tam da bitirilmemiş gnocchi tabağımın önünde.

"Merhaba, yabancı. Uzun zaman oldu."

Çatalımı gnocchi'ye batırıyorum ama ağızıma hiçbir şey götürmüyorum, başımı geriye doğru uzatıp ona bakıyorum.

Yüzü artık kesinlikle daha yaşlı görünüyor, dört yıl önce yüz hatlarında hâlâ kalan tüm çocuksu özelliklerini kaybetmiş. Kesinlikle tehditkar görünüyor.

Bana değil, genel olarak.

Yulian eskiden sessiz bir güzelliğe sahipti, varlığı ne kadar gürültülü olsa da. Şimdi ise görünüşü bile çarpıcı.

Son derece rahatsız edici bir şekilde.

Gözlerimiz buluşur buluşmaz dudakları bir gülümsemeye kıvrılıyor. "İşte buradasın. Beni görmemiş gibi davranacağını sanmıştım."

"Sen kimsin...?" Onu hatırlamaya çalışıyormuş gibi yapıp başımı yana eğiyorum.

Sırtışı biraz sönüyor ama yüzüme elini uzattığında tamamen kaybolmuyor. Parmakları kulağıma değdiği anda onu itip geri çekiliyorum, sandalyem havaya uçuyor.

Tabağım yere düşerken bir gürültü duyulur, gnocchi fayansların üzerine sıçar.

Bu olay, tüm restorani şaşkına çevirir ve ortalık sessizliğe bürünür.

Bir garson ve Donatelli bize doğru koşar. Sandalyem düzeltilir ve tabak, rahatsız edici bir sessizlik içinde toplanır; müşteriler neredeyse hiç kıpırdamaz, çatal bıçakları olduğu yerde donar.

Nefesimi toparlıyorum, elim silahıma doğru uzanıyor, ama herkesin tedirgin olduğunu görebiliyorum. New York'taki suç aileleri, bizimle Chicago mafyası arasındaki husumeti biliyor.

Bir restoran açılışında iki mirasçının kavga etmesi, bu gece olabilecek en kötü şey.

Muhtemelen bu yüzden Donatelli terliyor, dudakları ince ve solgun, gergin olduğunda ortaya çıkan İtalyan aksanıyla soruyor: "Beyler, bir sorun mu var?"

"Hiçbir sorun yok." Yulian şimdi daha geniş bir gülümsemeyle kolunu omuzlarıma atıyor, böylece yanlarımız birbirine yapışıyor. "Eski dostlar olarak sohbet ediyoruz."

Vücudum kaskatı kesiliyor, savaş ya da kaç tepkisiyle kilitleniyorum ve Yulian'ın suratına yumruk atmak istiyorum, ama atmıyorum, çünkü buraya ailemin itibarını zedelemek için gelmedim.

Yine de ona dirsek atıyorum, o da inliyor ve Donatelli başını sallayıp bir garsona acele edip ortalığı temizlemesini söylerken beni nazikçe bırakıyor.

Personel ve Donatelli uzaklaşırken, Yulian ve ben bakışma oyununa devam ediyoruz — ya da ben devam ediyorum, çünkü ne kadar sert bakarsam, o o kadar geniş gülümsüyor.

Koltuğuma geri yığıldım ve o da Danika'nın koltuğuna oturdu, o kayıtsız tavriyla, kolunu koltuğun arkasına atmış, bacaklarını o kadar uzatmış ki ayakkağıları benimkilere değiyordu.

Hafifçe ayaklarımı geri çektim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Diğer masalar duymasın diye alçak sesle konuşuyorum. "Git buradan, Yulian."

"Demek adımı hatırlıyorsun. Çok incinmiştim, ağlayacaktım."

"Git. Buradan."

"Vay canına, ne kadar kaba. Siz New Yorkluların karşılama şekli bu mu?"

"Gitmeni istedim."

"Buraya kadar gelip de öylece gitmeyeceğim." "O zaman neden buradasın?"

Önündeki masaya parmağıyla vuruyor, ama tüm o yoğun ve ürkütücü dikkati üzerimde. "Neden The King's U'ya kaydolmadın?"

Bu soru beni şaşırttı ve kaşlarımı çatarak durakladım. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bütün arkadaşların orada, o yüzden en mantıklı seçenek onlara katılmaktı. Neden katılmadın?"

"Columbia'yı tercih ediyorum."

Kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

O bakıştan nefret ediyorum.

Ve konuyu değiştirmem lazım.

"Bu ani ortaya çıkışını babama bildireceğimi bilmelisin." Sırtımı dikleştiriyorum, omurgam ve dişlerim ezici gerginliğin altında kilitleniyor. "Habersizce bizim bۆlgemize gelemezsin."

"Beni yarı ölü hale getirecek kadar acımasız mısınız?" Dudakları abartılı bir şekilde öne doğru çıkıntı yapıyor. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Ben senin lanet olası arkadaşın değilim, Yulian."

Yüzü yine o yoğun, ürkütücü ifadeye büründü; o kadar rahatsız ediciydi ki, asimetrik gözlerinin gerçek varlıklara dönüşecekmiş gibi hissettirdim.

"şimdi git ve randevumu rahatsız etme."

"Randevun mu?"

Bu bir soru değildi ama başımı salladım. "Ben de öyle dedim." "O, hoşlandığın kız mı?"

"Seni ilgilendirmez."

"Onu sevdiğin için bekaretini onunla kaybetmek istediğin kız, değil mi?"

"Dedim ki..."

"Beni ilgilendirmez, biliyorum, ama mesele şu." Islık çaldı. "Bunu ilgilendirir hale getireceğim."

"Bu da ne demek oluyor?"

Başparmağıyla işaret parmağı arasında alt dudağını sıkıştırıyor ve ben, o lanet olası geceden gelen anılar beynimden geçip kanıma karışırken, bu harekete donup kalıyorum.

Nefesim sığlaşır ve kravatımı gevşetirim, sanki onun varlığıyla boğuluyormuşum gibi hissederim.

Hiçbir şey söylemesine ya da yapmasına gerek yok, sadece burada olması bile sinirlerimi bozmaya yetiyor.

Sonunda dudağını bırakır. "Ya sana bu akşamın sonunda ondan ayrılman gerektiğini söylersem?"

Gölmeden bir kahkaha atıyorum ama o bana katılmıyor. "Bunun tatsız bir şaka olduğunu söyledim."

"Şaka yapmıyorum." Şaşırtıcı derecede sert ses tonunda ne bir gülümseme ne de kayıtsızlık var. "O kızı bırak ve The King's U'ya geç."

"Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

Pantolonumun cebine uzanıp orta parmağımı gösterdim. "Senin istek ve taleplerine vereceğim tek şey bu."

O, boğuk bir sesle kahkahayı patlattı.

Yıllardır ilk kez midem bulanıyor. Mide bulantım var.

"İyi espri. Anlaşılan mizah anlayışın gelişmiş." Kahkahası kesildi. "Ama ben ciddiym. Ben dostça rica ederken söylediklerimi yapman senin için daha iyi olur."

"*Ben* de ciddiym. Adamlarım gövdeni delik deşik etmeden önce gitsen iyi olur."

"Kendin yap, korkak." Sırıttıyor ve göz kırptıyor. Neden *göz kırptıyor* ki?

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Danika çok uzak değil. Yulian da onu fark ediyor, çünkü ayağa kalkıp yanımdan geçmeye başlıyor ama sonra durup elini omzuma koyuyor.

Avuç içi büyük ve ağır, ezici kokusu kadar rahatsız edici. Sedir, limon ve hafif bir misk kokusunun karışımı burun deliklerimi tıkıyor, nefes alabildiğim tek şey o oluyor.

"Akşam bitene kadar vaktin var, sonra işleri kendi ellerime alacağım." Sesini yaklaştırmak için eğiliyor ve boğuk bir fısıltıyla konuşuyor. "Daha önce söylediklerimi hatırla. Öyle ya da böyle, ben *her zaman* istediğimi elde ederim, Mishka."

YULIAN

İşte mesele bu.

Ben gerçekten, geri dönülmez bir şekilde ve hiç şüphesiz her zaman istediğimi elde ederim.

Her zaman.

Koşullar ne olursa olsun, hangi yöntemleri kullanırsam kullanayım ya da ne kadar ileri gitmem gerekirse gereksin. Eğer bunun olacağına karar verirsem, benim boktan beynim istediğim şeyin gerçekleşmesini sağlamak için gerekli olan fırtınayı yaratır.

Çünkü ben ısrarcıyım. Ve sinir bozucuyum.

Genel olarak gözü tırmalayan biriyim, diyebiliriz.

En önemlisi, bu benim hakkım olan kanı, bu yaptığım son şey olsa bile alacağım.

İşte bu yüzden kendimi Manhattan'ın merkezindeki bir otel odasında, tavandan tabana pencerenin yanında, hiç uyumayan şehri seyrediyor buluyorum.

New York'u hiç sevmedim ve bunun sebebi Chicago'lu olduğum için aptalca bir snobluk değil — gerçi benim şehrim daha üstün, sadece söylüyorum.

Bunun nedeni, buraya geldiğim birkaç seferde, lanet olası bir trajediyle, ellerimde kanla ve göğsümde bir delikle sonuçlanmış olması.

Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Sonunda bir lanetle kaldım. Bir zayıflıkla.

Ruhumun dokusunda bir boşluk. Bu sefer farklı olacak.

Evet, yine de geri döndüm ve hiç işim olmayan o restorana girdim ve yapmamam gereken göz teması kurdum.

Dokundu
m.

Nefes
aldım.

Hissettim.

Sigaramdan derin bir nefes çektim ve pencereye doğru bir duman bulutu üfledim, gözlerimi kısaca kapattım, göğsümdeki o lanet yanmayı kovalamaya çalıştım, nikotinin verdiği hazzın bile söndüremeyeceği bir yanma.

Hayır, aslında bu sefer bir *planım* var. Karakterime hiç uymayan bir şey, biliyorum. Ama gerçekten, beynim aşırı hızda çalışıyor; Cy'a rakip olabilirim.

Şaka yapıyorum, ama ciddi, kesinlikle işe yarayacak harika bir planım var.

İşe yaramak zorunda.

O felaket Vaughn'la tanıştığımdan beri çok şey kaybettim, oysa o gayet iyi gidiyor, her şeyi yolunda gibi görünüyor ve kolunda muhteşem bir kızla hava atıyor.

Ama mesele şu ki, ben karmaya inanıyorum. O yüzden benim çektiğim ve hâlâ çektiğim acıyı o da çekmeli.

Bana hayatını borçlu ve ben onu son damlasına kadar emip, beni terk edip o mağarada ölüme terk ettiğinden beri çırpındığım çamurun içine çekeceğim.

Odada bir bip sesi yankılanıyor.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor, ama kapıya dönmüyorum. Arkanı dönmeden kim olduğunu tam olarak biliyorum.

Kapıyı açan muhafızlarım ve kapı yumuşak bir tıklamayla tekrar kapanmadan önce temkinli adımlarını duyabiliyorum.

Anında, çiçeksi parfümün narin kokusu havayı dolduruyor, nikotinin pis kokusuyla çarpışıyor.

Bu beni hiç etkilemiyor.

Yani, genelde etkiler. Mümkün olduğunda kızların vücutlarını taparcasına sevmeyi severim, ama bu kızı sikmek için can attığımı söyleyemem.

Biliyorum, sekse heyecanlanmamam mı? Günün en önemli anı, birini o kadar sert bir şekilde yatağa çakmak ki melekleri görmesi olduğunu düşünürsek, bu biraz küfür sayılır.

Ya da şeytanları.

Ama unutma, bu sefer bir planım var.

"Hey..." Yumuşak sesi odayı dolduruyor, sesi biraz gergin geliyor.

Hmm. Onu nihayet buraya çekebildikten sonra fikrini değiştirmesine izin veremem.

Gülümseyerek, bu gece Vaughn'un kolunda olan kıza bakıyorum. O da aynı altın rengi straplez elbiseyi giymiş, makyajını tazelemiş, saçlarını at kuyruğu yapmış, iki tutam saç yüzünü bir perde gibi çerçeveleyiyor.

Danika, Vaughn'un uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı; sevdiği ve bekaretini ona saklamak istediği kız.

Her şeyimi kaybettiğim gün onu öpüşürken gördüğüm kız.

Onun hayatının mahvolmasına neden olan kişinin o olması, adaletin bir cilvesi değil mi?

Ben, etrafta dolaşan en intikamcı piçten başka bir şey değilim.

"Vay canına, muhteşem görünüyorsun," diyorum, sesimi flörtöz bir tona indirerek, sigarayı küllüğe söndürüp ona doğru yürüyorum.

Kız kızarır, iki eliyle tuttuğu parlak siyah çantasını elinde oynatır. "Teşekkürler, sen de... harika görünüyorsun."

şu anda bariz olanı söylemeye gerek yok.

Onun önüne geldiğimde gülümsemem sönükleşir ama kaybolmaz. Dudak köşesinde, pudra ile örtölmüş ama tamamen görünmez olmayan kırmızı ruj lekesi kalmıştır.

"Yani... restoranda Vaughn'a fısıldarken peçetemin altına numaranı bırakman aslında çok cüretkâr bir hareketti, biliyor musun? Aklını kaçırdığını sandım."

"Yine de mesaj attın." Onun koyu renkli, geyik gibi gözlerine bakıyorum, sonra gözlerimi alamadığım o lekeye geri dönüyorum.

"Cesur erkekleri hep sevmişimdir."

"Hmm." Gülümsemem genişliyor. "Bu yüzden mi buradasın? Çünkü ben erkek arkadaşından daha cesurum?"

"Öyle değil. Vaughn'u seviyorum." Tabii, ne demezsin.

Seri bir aldatıcıyı gördüğümde anlarım. Danika, Vaughn'a birazcık bile sadık olsaydı yemi yutmazdı. Ona bir bakışta, onun da benim kadar tek eşliliğe alerjisi olduğunu anladım.

Yani, *neredeyse* benim kadar.

Ona gülümsediğim anda, gözlerinde şehvetli bir bakış belirdi, *erkek arkadaşı* bunu fark etmedi çünkü kafasında beni öldürmekle meşguldü.

Danika'nın bana bakış şekli, beni incelikle süzmesi ve restorandan çıkar çıkmaz bana mesaj atması, flört etmeye ve belki de daha fazlasına açık olduğunu gösteriyordu.

Bu da demek oluyor ki, bunu daha önce de yapmış.

Ve tek kişi olmadığım için hayal kırıklığına uğramış olsam da —çünkü bu o pisliği daha çok incitirdi— ona hiç saygı duymadığı için çok mutluyum.

Danika ağır göz kapaklarıyla bana bakıyor. Ben de izi inceliyorum.

"Ama?" Elimi kaldırıp dudak köşesindeki lekeyi parmağımla izliyorum

Kendimi tutamıyorum.

Kimin

buna dokunduğunu tam olarak bilmek.

Danika bir nefes verir, dudakları aralanır ve nefes nefese bir sesle fısıldar, "Ama daha fazlasını istiyorum."

"O zaman doğru yere geldin." Alt dudağını okşuyorum, kırmızı rujunu tam da bir öncekinin olduğu yere bulaştırıyorum, izler birbirine değdiği anda kalbim güm güm atıyor.

Lanet olsun. Bu beklediğimden daha heyecan verici.

Kolumu beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Nefesini keser ve çantası yere düşer, içindikiler her yere saçılır, ama o fark etmez; gözleri kocaman açılır ve aralık dudaklarından bir inilti sızar.

Danika o kadar tahrik olmuş ki, hevesini koklayabiliyorum, ama kasıklarımın hücum eden başka bir koku daha var. Parfümünün arkasına gizlenmiş ama yine de orada olan bir şey—daha odunsu, daha sert.

Erkek kokusu.

Saçlarının tepesini içime çekiyorum, sanki bir nefes toz almışım gibi ciğerlerimi iyice dolduruyorum.

Onun üzerinde onun kokusunu alabiliyorum — duman ve lanet.

"Buraya gelmeden önce onunla sikiştin mi?" diye fısıldıyorum, boynunun kenarını yalayıp hafifçe ısıyorum.

Damak tadım onun izleriyle patlıyor. Evet, onun kokusu onun kokusuyla örtülmüş, ama onun izleri var — erkeksi, sert ve daha da baş döndürücü.

O kadar sertleşiyorum ki, patlamamış olmam bir mucize.

O inliyor. "Evet, sadece hızlı bir sevişme... Sorun mu var?"

"Tabii ki değil. Hızlı bir sevişmeden fazlasını hak ediyorsun, güzelim."

Ben boynunu, kulaklarını, köprücük kemiğini yalayıp ısırırken, o da omuzlarımı sıkıca kavrayarak daha yüksek sesle inliyor, onun dokunduğu her santimi yutuyor.

Onun dokunduğu her lanet yeri. Öptüğü.

Yaladığı.

Tattığı.

Onun hayatının aşkını elinden alıyorum ve bu beni lanet olası bir coşkuya sürüklüyor.

Babamın dediği gibi, ben bir şeytanım ve şeytanlar başkalarının hayatlarını mahvetmeyi severler.

Umutlarını.

Hayallerini.

Aşklarını.

Vaughn'un mükemmel hayatını, elinde hiçbir şey kalmayana kadar mahvedeceğim ve bu olduğunda, onu benimle birlikte cehennemin derinliklerine sürükleyeceğim.

Parmaklarımı Danika'nın elbisesinin altına sokup onu yatağa doğru çekerken, sikim büyüüp uzuyor, ta ki boxer şortumu doldurana kadar.

Bu planı bir süredir yapıyordum, ama dürüst olmak gerekirse çok uzun süredir değil, çünkü beynim en beklenmedik anlarda en rastgele şeyleri üretir.

Ama bunu düşündüğümde, bunun sadece normal bir sikiş olacağını sanmıştım. Gerçekten, kızları sikmeyi seviyorum, seviyorum, ama onlar benim ilk tercihim değil.

Sikimi bulabildiğim herhangi bir deliğe sokmaya her zaman hazırım, ama hayvani seksi tercih ederim.

Ne kadar tuhafsa o kadar iyi.

Ne kadar sert olursa, o kadar zevkli olur.

Ve çoğu kız bundan hoşlanmaz. Bana nasıl memnun edileceğini öğreten ve bükülüp kullanılmayı seven harika kadınlarla yeterince deneyimim oldu, ama tüm kadınlar bundan hoşlanmaz.

Bu yüzden, gerçekte, kontrolsüz eğilimlerim için erkekleri kullanmayı tercih ediyorum.

Baskı, acı, lanet olası rahatlatma.

Sadece birbirini sömüren, sonra da çekip giden iki hayvan.

Seks işte böyle hoşuma gider: sert ve hiçbir koşulsuz.

Danika, boynunu ısırıp onu yatağa fırlattığımda bundan hoşlanıyor gibi görünüyor, elbisesini uyluklarına kadar çekip bacaklarını genişçe açarak ıslak külotunu görebilmemi sağlarken gözleri parlıyor.

Onu saçlarından tutup elbisesini arkadan yırtarken dudaklarımda bir sırıtış belirliyor.

Çünkü yapabilirim.

Çünkü o bunu açıkça seviyor.

Ve Vaughn'u onun içinde hissetmekten deli gibi zevk alacağım.

Belki bu çok saçma, ama umurumda bile değil. Buraya gelmeden önce seviştiklerini söylediğinden beri – ki bu da hâlâ tatmin olmadığının imasıydı – o kadar sertleşiyorum ki, sikim ağrıyor.

Onu tatmin etmek istediğim için değil. Hayır.

Çünkü Vaughn'un onun amının içinde olduğunu hissetmek istiyorum.

Ya da belki de onu sikerken nasıl hissettiğini hissetmek istiyorum. Aynı ifadeyi takınmak, aynı sesleri çıkarmak...

Siktir, bunu düşünmek bile beni boşaltacak, ama bu kadar heyecanlanmamam gerek.

Bu benim büyük planımın bir parçası değil — Cy'ın aptalca dediği planın, ama o bir anti-hayran, yani onun görüşü boktan bir şey ifade etmiyor.

Danika'yı öperken, dört yıl öncesine, belirsizliğe ve çarpan kalbe, titreyen dudaklara ve Vaughn'u öptüğümde içimdeki heyecana geri dönüyorum.

Bu bir merak, bir ihtiyaç, masum ama dürtüsel bir hareketti; Vaughn'un yanında neden kalbimin deli gibi attığını anlamak için yaptığım bir hareketti.

Onu öptüğüm an, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini, bunu yapmaya devam etmek istediğimi, dudaklarımda onun dudaklarına değmesinin ne kadar güçlü bir etki yarattığını inkar edemedim.

Ama sonra bu, hayatımın en kötü kararı haline geldi.

Vaughn Morozov bana biseksüel uyanışımı yaşattı, ama bunun bedeli felaket oldu.

Çünkü o beni terk ettikten sonra bile takıntılı hale geldim ve takıntılarla başa çıkmakta *pek* iyi değilim.

O benim kalbimi, bedenimi ve ruhumu tüketti.

Onu bulmak, aramak, onunla iletişime geçmek için elimdeki tüm kaynakları kullandım, hatta onu görmek için yüzlerce kilometre yol kat ettim, ama karşılığında tek elde ettiğim göğsümde bir yara ve tonlarca pişmanlıktı.

Bakın, onu unutabileceğimi sanmıştım.

Ve bıraktım da, çünkü Vaughn'a olan genç ve olgunlaşmamış takıntım, kaldırabileceğimden fazlasını benden aldı.

Ama kafamın bir köşesinde, onun The King's U'daki arkadaşlarına katılmasını bekliyordum, böylece bu konuyu bir kez ve sonsuza kadar kapatabilecektim.

Bir kavga için can

atıyordum. Eldivenlerin

çıkarıldığı türden bir kavga.

Ama o benden kaçmaya devam etti.

Cy, onu çoktan unutmuş olmanın bir önemi olmadığını söyledi.

Ama biliyorsunuz, onun hala mükemmel bir hayatı olması adil değil. İşte buradayım, tıpkı onun o zaman yaptığı gibi, hayatının aşkını elinden alarak her şeyi mahvediyorum.

Ve onu ondan alıyorum. Vaughn'un katı kişiliğini bildiğim için, ona bir daha dokunmak istemeyecektir.

Ben dokunduktan sonra olmaz.

Er ya da geç, tam da istediğim yerde olacak. Lanet olası ayakkabımın altında.

VAUGHN

Uyuyamıyorum.

Ya da düzgün
düşünemiyorum.

Hatta göğsümde baskıcı bir nesne varmış gibi hissederek *nefes* bile alamıyorum.

O işe yaramaz Yulian, sanki her türlü hakkı varmış gibi, birdenbire *benim* bölgemde, burnumun dibinde ortaya çıktığından beri, sürekli gerginim.

Uzun zamandır hissetmediğim bir baskı içimde kaynıyor, gerilim kafatasımın arkasında kıvrılıyor.

Huzursuzum.

Açıkçası, neredeyse nevrotik sayılırım.

Sabahın erken saatlerini kum torbasına vurarak, sonra koşarak, sonra yüzerek geçirdim. Uzuvarım yorgunluktan ağrıyor, ama hiçbir şey kaslarımdaki, karnımdaki, kemiklerimdeki gerginliği hafifletmedi.

Her yerimde.

Manhattan'daki çatı katı daireme giriyorum. Ailemin güvenlik konusundaki itirazlarına rağmen burayı tuttum, çünkü objektif olarak bakıldığında, New York'taki en güvenli yer muhtemelen onların malikanesidir. Orayı o kadar iyi zırlamışlar ki, kimse yaklaşmaya cesaret edemiyor.

Ancak, üniversiteye başladıktan sonra kendime ait bir yere ihtiyacım vardı, esas olarak Danika ve benim kendi alanımız olması için. Ya da belki de kendi alanıma ihtiyacım olduğu içindi.

Çünkü Danika'nın benimle birlikte yaşamaya dair sayısız imalarına rağmen, ben onun gelmemesini tercih ediyorum. En azından şimdilik.

Çatı katı çok büyük ve iç tasarımı çağdaş bir tarza sahip. Oturma odasında yeşil ve kırmızı tonlarında büyük, cesur bir izlenimci tablo var. Bej tonlarındaki tek renk kırılması bu; ikisi de Danika'nın fikriydi. Aslında benim kişisel

tercihim değil, ama onun buraya taşınma girişimlerinden kaçınmak için bir uzlaşma sağlamam gerekiyordu.

Birkaç ay önce burada yaşamaya karar verdiğimde, babam tüm binayı satın aldı, çoğunu güvenlik görevlileriyle doldurdu, geri kalanını da güvendiği insanlarla, yani bir anlamda evden hiç ayrıldım.

Beni korumak istedikleri için babamı ya da annemi suçlamıyorum. Sadece güvende olmamı sağlamakla kalmayıp, aynı zamanda bizzat kendileri tarafından eğitilmiş en iyi korumalara erişebilmem için sahip oldukları her kaynağı kullandıkları için.

O lanetli yaz kampında neredeyse öldürülmek üzere olduğumdan beri, ailem aşırı koruyucu hale geldi. zgrlğm boğacak kadar kısıtlamamaya çalışıyorlar, ancak etrafımda her an korumalar olmadan yapabilecekleri çok fazla bir şey yok.

Amaçları, bir daha asla korumalarımın ayrılmamamı sağlamak.

Buna itirazım yok tabii ki; ölmekten daha iyi yapacak işlerim var.

Ve gerçekten de, çok fazla odaklanmazsam, beni takip eden korumaları fark etmiyorum.

Penthouse'un asansörü arkamda kapanırken, içimden derin bir nefes veriyorum.

Tamam.

Düzensiz gözler ve üstü kapalı tehditler yerine daha iyi şeylere odaklanmam gerekiyor.

Yeni kararlılığımla spor çantamı boşaltıyorum, sonra spor kıyafetlerimi çamaşır makinesine koyup programı başlatıyorum.

Evet, bunu bizim için yapan personel var, ama ben her zaman kendi işlerimi kendim halletmeyi sevmişimdir. Kuzenim Lidya'nın dediği gibi, bu aslında kontrolü bir eğilim değil.

Ya da belki de öyledir.

Eğer bu tanım bana uyuyorsa, öyle olsun.

Sadece düzenli alanımda her şeyin yerli yerinde olmasını seviyorum. Her şeyin tam olarak ait olduğu yerde olduğunu bilmek rahatlatıcı. Çamaşır makinesindeki giysiler, ayakkabı bölmesindeki spor ayakkabılar, dolaptaki çanta, diğer çantaların arasına düzgünce yerleştirilmiş, hepsi renklerine göre sıralanmış.

Annem, Anton amcaya benzediğimi söyler ve sanırım öyle. O da takıntılı bir şekilde düzenli, hatta cesaretimi toplayıp annemle babamın toplamından daha fazla diyebilirim.

Her şeyi yerine yerleştirdikten sonra mutfağa gidip buzdolabından birkaç yumurta ve süt alıyorum. Onları tezgahın üzerine koyarken, parmaklarım hâlâ cam şişenin boynunu kavrarken, telefonumu çıkarıyorum.

Danika'ya günaydın mesajı atıp nasıl olduğunu sormalıyım.

Gerçek şu ki, dün gece pek iyi bir arkadaş olamadım. En azından o baş belası ortaya çıktıktan sonra.

"Ondan ayrıl ve okulunu değiştir," dedi. Ben de öfkeyle nefes verdim.

O pislik kim olduğunu sanıyor da benden taleplerine uymamı bekliyor?

Ve bunlar *emirdi*.

Son dört yılda o kadar küstahlaşmış ki, gülünçlükten tam anlamıyla hak iddia etmeye geçmişti.

Her neyse, o akşamın geri kalanında öfkeli ve dikkatim dağınıktı ve Danika, değişken ruh halimin kurbanı oldu.

Birlikte vakit geçirdik ve her zamanki gibi mutfak tezgahında onu siktim, orgazm olmasını sağladım. Bunca yıl sonra, onu sikim etrafında titretmek için doğru şekilde dokunmayı öğrendim.

Seksin en sevdiğim yanı, onun benim verdiklerimden zevk aldığını görmek. Ben de bu şekilde orgazma ulaşabiliyorum.

Dün ise, epey bir süre devam etmek zorunda kaldım. Düşüncelerim başka yerlere kaymıştı ve vücudum da hiç havasında değildi.

Aslında seks artık bir alışkanlık haline geldi, ki bence bu uzun süreli ilişkilerde doğal bir şey.

Bu yüzden Danika, babasının aile durumlarını konuşmak için onu beklediğini söylediğinde, onu bırakıp yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durmaya başladım.

Bu durum dayanılmaz hale gelince, kendime bir daha asla yapmayacağımı söylediğim kötü alışkanlıklara kapıldım.

Telefonumu açtım ve bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj gördüm. Kaşlarımı çattım.

Telefon numaram şifreli, yani hiç kimsenin, hele de tanımadığım birinin erişimi olmamalı.

Her içgüdüm mesajı açmamamı söylüyor, ama yine de numaramı kim ele geçirdiğini bilmem gerekiyor.

BİLİNMEYEN NUMARA

Eğlenceniz için

Kaşlarımı daha da çatarak ektaki bulut bağlantısına tıklıyorum ve bir videoya yönlendiriliyorum.

Görüntü biraz titriyor, zayıf bir ışık, bir otel odası gibi görünen yeri zar zor aydınlatıyor.

İlk başta kamera hafifçe titrediği için ne gördüğümü anlayamıyorum, ama yavaş yavaş sabitleniyor ve net bir şekilde odaklanıyor.

Kahverengi meme uçlu büyük göğüslerin arasında kocaman, sert bir penis yatıyor. Başımı yana eğiyorum, içimi tanıdık bir his kaplıyor.

"Vay canına, bu göğüsler gerçekten muhteşem." Ses.

Derin, hafif boğuk ses, alçak ve kaba, sanki boğazımı saran bir ilmek gibi kıvrılan duman gibi.

Her yerde tanıyabileceğim o lanet ses.

Kahrolası *Yulian*.

"Çekmemin sakıncası yok, değil mi?" diye tekrar konuşuyor, kırmızı uçlu ellerle kucaklanan göğüslerin arasına sikini sokuyor.

"Neden çekiyorsun?" diye sordu kız, son derece tanıdık, nefes nefese bir iniltiyle.

Parmaklarım süt şişesini sıkıca kavradı.

"Çünkü bu anıyı saklamak istiyorum, güzelim." "Sorun değil. Sadece internete yükleme."

"Yapmam. Bu bizim küçük *kirli* sırrımız olacak." "Kirli" kelimesini söylerkenki tembel aksanında gizli bir sırıtış duyabiliyorum.

Kimin konuştuğunu tam olarak bilmek için yüzlerini görmeme gerek yok. İkisi de ruhumda o kadar derin kazınmış ki, onları tanımamak imkansız.

Yine de içimden bir parça bunu kabul etmiyor.

“Çok seksisin, biliyor muydun?” Sözler yumuşak bir homurtuyla ağzından dökülüyor.

Kamera, onun penisini takip ediyor; penisini kadının karnından aşağıya, belinde toplanmış altın rengi elbisenin üzerine kaydırıyor.

“Sen de öyle.” Kız inleyerek parmaklarını belirgin karın kasları üzerinde gezdiriyor ve adam, kızın kırmızı tırnaklarının hareketini takip ederek bunu çekiyor. “Beni o kocaman sikiyle sik, yakışıklı.”

"Bu sikiyi küçük amını sikmesini mi istiyorsun?"

"Mmm."

O prezervatif takıyor ve ben başımı eğiyorum, o ise sikini sert bir hareketle okşuyor, boğazının derinliklerinden bir uğultu çıkıyor.

"Böyle mi?" Adam kadının içine giriyor, kadın çığlık atıyor ve sesi "Evet, sik beni, lütfen" gibi geliyor.

O uzun, sert vuruşlarla ona girerken kamera titriyor.

Onu daha önce hiç böyle sikmemiştim.

Onu asla böyle sikmezdim.

Çünkü Danika hayatımdaki en yumuşak şey ve ona bir hazine gibi davranıyorum.

Öyleydi.

Öyleydi.

Ama artık değil.

Çünkü videoda, başka biri tarafından hayatının sonuna kadar sikilirken inliyor ve çığlık atıyor.

O *kişi* onu ters çeviriyor, yataktan indiriyor ve köpek stili sikiyor, o gevezelik edip daha fazlasını isterken kafasını halıya bastırıyor. Prezervatifi çıkarıyor, onu kendisine dönük olacak şekilde çeviriyor ve o onun sikini boğazına kadar alırken saçlarını avuçluyor. Parmakları geriliyor, yüzünü sikerken inlemeleri kulaklarımı dolduruyor, onu öğürttürüyor, çenesinden sperm ve tükürük damlıyor.

O çekimlerde yüzü görünüyor, sümük, gözyaşı ve adamın menisiyle berbat halde, ama yine de ona kocaman, iri gözlerle bakıyor,

yanakları kızarmış, ifadesi hevesli.

Daha önce hiç şahit olmadığım bir şey, çünkü bana hiç ona baktığı gibi bakmamıştı — sanki o bir tanıymış gibi.

O kadar kaptırmış ki, birden fazla kez orgazm oluyor. Aslında birkaç kez.

Bunu titreyen uzuvlarında görebiliyorum ve boğuk inlemelerinde ve yüksek çığlıklarında duyabiliyorum. Ona prezervatif takmasına yardım etme hevesinde buna şahit oluyorum. Hatta onu tamamen çıkarmayı bile öneriyor, ama o yapmıyor.

Her şey gözlerimin önünde yüksek çözünürlükte canlanıyor. Penisinin amına tekrar girip çıktığını görüyorum. Ona söylemeye cesaret edemeyeceğim aşağılayıcı, müstehcen sözleri dinliyorum, o ise bundan zevk alıyor gibi görünüyor.

Ve izliyorum.

Durmadan.

Video oynarken olduğum yerde donup kalıyorum.

Onun sikişindeki mutlak çılgınlığa tanık oluyorum — derin ve yavaş, sonra sert ve hızlı, kıcını yoğurup tokatlayıp ayırırken.

Ve onların inlemelerini, iniltilerini, onun sızlanmasını ve *yalvarmasını* dinliyorum, *gerçekten* dinliyorum.

Danika'yı sayamayacağım kadar çok kez siktim, ama onu hiç böyle görmemiştim.

Sanki bir yabancıyı izliyormuşum gibi — anılarımdan o kadar uzak birini ki, sanki bir sahtekara bakıyormuşum gibi.

Ama o değil.

Bir sahtekar.

Ya da anılarımdan silinmiş biri.

O, hayatıma ya da gelecekteki evimde asılı olacağını hayal ettiğim mükemmel resmin içine uyan biri değil.

Benim. Bizim değil.

Bizi hiç gerçek bir "biz" olarak gördüğümü sanmıyorum ve farklı koşullar altında bunun için üzülürdüm.

Yeterince duygusal olmadığım için.

Yeterince önemsemediğim için.

Basitçe *yetersiz* olduğum için.

Ama şu anda değil.

O Yulian'ın üstünde zıplarken, onun aletini, performansını ve "midesinde onu hissettiğini" övüp dururken, ben gerçek duygularımı dışa vurdum.

Soğukluk.

Videonun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Birden fazla pozisyona geçecek kadar uzun. Uyuşturucu almış porno yıldızlarını izliyormuşum gibi hissedecek kadar uzun.

Hepsini bile görmüyorum, çünkü video düzenlenmiş, kesilmiş ve bir "porno yönetmeni"nin izleyicisini tahrik etmek için uygun bulacağı tüm kısımlara yakınlaştırılmış.

Tam da videonun hiç bitmeyeceğini düşünürken, tüm porno filmlerinde olduğu gibi son sahne geliyor. Adam homurdanıyor, penisini ovuyor — agresif bir şekilde, eklemeliyim — sonra kadının karnına, göğüslerine ve yüzüne boşalıyor.

Kadın dudaklarından spermlerini yalarken, adam kamera önünde benim görebilmem için onu işaretliyor. Sonra kadın, tatmin olmuş ve tamamen bitkinmiş gibi bir iç çekişle inliyor. "Ağzımı kullanmalıydın."

Videonun ve bu gerçeküstü deneyimin sona ermesini bekliyorum. Ama bitmiyor.

Bunun yerine, kamera geri dönüyor ve son yarım saat kadar boyunca penisinin performansını izlediğim adamın yüzünü gösteriyor.

Saçları alınının iki yanına düşüyor, terden ıslak, gözleri parlıyor, mavisi daha koyu, neredeyse gri, kahverengisi ise ruhu kadar siyah.

Kameraya sırtıyor, sonra alt dudağını ısırtıyor ve Rusça şöyle diyor: "Bu biz de olabilirdik, Mishka."

Sonra video durur. Yüzünde.

Havada bir çarpma sesi yankılanıyor ve çıplak elimle süt şişesini ezdiğimi fark ediyorum.

Kanımın sütle karışmasını, damlaların birikintiye dönüşerek pembeye dönmesini izlerken sakın kalıyorum. Sıvı tezgahdan taşarak şortumu ıslatıyor ve beyaz çoraplarımda izler bırakıyor.

Tam bir felaket.

Tıpkı şu anki hayatım gibi.

Sırf o mağarada ölmesine izin vermem gereken, başımın belası olan bir şey yüzünden.

Ama bırakmadım.

Onu yerine oturtmanın ve ona açıkça eksik olan terbiyeyi öğretmenin zamanı geldi.

ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE sakınım bir bir kız kız kız dört yıldır birlikte olduğu

Başka bir erkeğin aletini sürerkenki, ancak seks kaseti olarak tanımlanabilecek bir videoyu izlemek zorunda kalan biri.

Ve sıradan bir erkeğin değil.

Yulian'ın.

Kimin sikini sürdüğünün bir önemi yok tabii ki, ama onun olduğunu bilmek acıyı daha da şiddetlendiriyor.

Benim tahammül edemediğim tek adam.

Danika bunu bilmiyordu, yoksa arkadaşlarım Gareth ve Killian'ın annesi Reina Teyze'nin düzenlediği yardım balosuna gelmezdi. O aynı zamanda Nikolai'nin anne tarafından teyzesi ve eski bir mafya prensesi, ama Niko'nun annesinin aksine, Bratva dünyasından uzak durmayı seçti ve sadece yardım kuruluşlarıyla ilgileniyor.

Ancak oğulları o kadar uzak değil. Jeremy, Nikolai ve ben — New York Bratva'nın gelecekteki mafya varisleri — onların en iyi arkadaşlarıyız.

Burada olmam bile gerekmiyor, ama anneme onun adına katılabilir miyim diye sordum. Annem bu hayır kurumunun büyük bir destekçisi ve Reina Teyze ile arkadaş, ama onun yerine benim çeki vermemin daha iyi olacağına onu ikna ettim.

Ancak bu gece hayırseverlikle ilgili hiçbir niyetim yok. Güvenlik görevlilerine annemle babam için romantik bir akşam yemeği ayarlattım ve her ikisine de bunun diğerinin fikri olduğunu inandırdım; bilirsin, böylece kaçma şansı kalmasın diye.

Sonunda bunun benim fikrim olduğunu ve bir planım olduğunu anlayacaklar, ama o zamana kadar işim bitmiş olacak.

En utanç verici halimi görmelerini istemiyorum.

"Hayatım!" Danika kendini kollarıma atıyor.

Ona sarılmıyorum, sadece tamamen kayıtsız bir şekilde, mekanik bir hareketle omzuna hafifçe vuruyorum.

Bir zamanlar onu partnerim olarak görüyordum. Şu anda ise o hiçbir şey.

Onu bu kadar kolay bir şekilde bir kenara atabilmem korkutucu olmalı. Dört yıldır birlikte olduğum tek kız arkadaşımın beni bu kadar alenen aldattığını gösteren videoyu izlerken canım yandı sanırım.

Ama yeterince acıttı mı? Daha fazla acıtmalı *miydi*?

Muhtemelen, evet.

Sanırım benim yerimde olsalardı, diğer erkekler daha çok yıkılırdı.

Ama yine de, ben her zaman pragmatik bir insan oldum ve duygularımın kararlarım üzerinde pek bir etkisi yoktur.

Danika, kesilmesi gereken çürümüş bir uzuvdan ibaret. Hepsi hepsi.

"Seni özledim." Yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra etrafına bakıyor. "Burası harika. Bana önceden söylemeliydin, o zaman daha güzel bir elbise giyerdim."

Bu genellikle ona ne giyerse giysin muhteşem göründüğünü söylemem için bir işarettir — bu gece, kırmızı, ince askılı bir elbise giymiş. Çılgın gecesinin izleri makyajla gizlenmiş, ama ensesinin yakınındaki parmak izini tam olarak gizleyememiş, dikkatsiz davranmış.

Ruhumun derinliklerinde kaynayan bir kasırga, açıklanamaz bir yoğunlukla acı verici duygularıma karşı kendini dayatıyor.

Elimi uzatıyorum, parmaklarımı o izin üzerinden gezdirmek niyetiyle — neden bunu yapmak istediğimi bile bilmiyorum — ama bunun yerine, başparmağım orada kalıyor, onun başparmağının izinin üzerinde. Bu, o kız ona oral seks yaparken, saçını tutup sikini boğazına sokmadan önce parmaklarını koyduğu yer.

Ben onu *hiç* sikimle boğmadım, ama o *bana* ait olan bir şeyle bunu yapma cüretini gösterdi.

Şimdi ise Yulian'ın başparmağının soluk izine bastırıyorum.

Bu tamamen... yepyeni bir şey. Neden bunu yapmak istediğimi ya da neden daha derine inme, daha fazla çaba gösterme ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum; sanki onu coşturan onun başparmağıymış gibi

sıkıyormuşum gibi.

"Ah!" diye bağıyor Danika ve ben sanki ruhum ele geçirilmiş gibi elimi indiriyorum.

Özür dilemediğim ve sadece bakmaya devam ettiğimde, Danika'nın ağzı aşağı doğru kıvrılıyor.

"Her şey yolunda mı, Vaughn?"

"Aslında hayır."

"Ne oldu?" Kolumu okşadı.

Eline, Yulian'ın kollarına ve sırtına hayatı pahasına tutunarak batırdığı kırmızı tırnaklarına, sonra da yüzüne bakıyorum. "Sanırım neyin yanlış olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun...?"

Telefonumu çıkarırım, sesin kapalı olduğundan emin olurum ve ona videoyu gösteririm. İlk başta kaşlarını çatır, sonra gözleri büyür ve telefonu elimden almaya çalışır, muhtemelen saklamak için mi? Silmek için mi?

Bilmiyorum ve umurumda da değil, bu yüzden telefonu cebime geri koyup elimi cebimde tutuyorum. "Beni aldattığın ilk erkek o muydu?"

"Düşündüğün gibi değil, bu..."

"İlk o muydu?" Onu kesiyorum, sesim değişmiyor, çok sakın, çok mesafeli. Onu bir toz zerresinden bile daha değersiz görmem ne kadar rahatsız edici olmalı.

Alt dudağını ısırp başını eğdi, gözleri yaşlarla doldu, bu da şüphelerimi doğruladı. Elbette o ilk değil. Sanki bunu düzenli olarak yapıyormuş gibi görünüyor.

Ve ben fark etmedim.

Belki de fark edecek kadar umursamamıştım.

Belki de bana söylediklerini sorgulamayacak kadar ona güveniyordum.

"Ben sadece... Sadece daha fazlasına ihtiyacım vardı," diye fısıldıyor, etrafına bakınıyor, onun düşüşünü dinleyen var mı diye bakıyor. Danika her zaman sadece itibarını önemsemiştir, ki ben bunu her zaman sıg bir takıntı olarak görmüşümdür, ama onu bunun için hiç suçlamamıştım.

Şimdi, bu kızı hiç tanımadığımı fark ediyorum.

"O kadar tatmin edici değil miydin?" diye soruyorum, sesim duygusuz. "Hayır, mesele o değil... sen yeterince sert değilsin ve fazla naziksin, ve ben bunu

. Ama gerçekten, seni seviyorum..."

"Bana aşk itiraflarından kurtar beni. Başka bir adam tarafından becerilirken beni seviyor gibi görünmüyordun."

Bana öfkeyle bakıyor. "Yani bir erkek tatmin olmadığı için aldatırsa sorun yok, ama bir kız yaparsa sorun mu oluyor?"

"Her iki durumda da sorun. Peki ben ne zaman *aldattım*, Danika? Sana tamamen adanmıştım."

"Sen sadece benim de içine sığıdığım, istediğin hayata tamamen adanmıştın!" diye fısıldayarak bağırdı. "Sen beni sevmiyorsun bile; benim hakkımdaki fikri seviyorsun."

"Sırf sen karşılık veremedin diye duygularımı küçümseme. Sana *her şeyimi* verdim."

O, uzun ve acı bir kahkaha attı. "Her şeyi, evet. Ama duygularını değil, kıskançlığını değil ve kesinlikle kalbini değil. Senin bir kalbin var mı ki?"

"Danika..."

"Şimdi benden ayrılacaksın ve bunu herkesin önünde yapacaksın, böylece seni küçük düşürmeye cüret ettiğim için beni küçük düşürebilirsin. Başka bir erkeğin *sana* dokunması fikrine tahammül edemiyorsun, anlıyorum, ama biliyor musun, hiçbir şeyden pişman değilim, en azından dün gecedен. En azından geceyi, ne istediğini tam olarak bilen ve onu elde etmek için harekete geçen bir erkeğin hayranlığıyla geçirdim, ki bu senin için söylenemez."

Gözlerimi kısıyorum.

O gülüyor, ama gözlerinde yaşlar birikiyor. "Planını anlayamayacağımı mı sandın? Peki, seks olayını öğrenip beni terk edeceğin günün geleceğini biliyordum, ya da seninle evlenip, ne yapıp ne söyleyeceğini bilen, ne zaman gülümseyeceğini, ne zaman güleceğini ve doğru sözleri söyleyeceğini tam olarak bilen, ama lanet olası bir ruhu olmayan cansız bir heykel ile yaşayacağımı. Zaten seni hiç gerçekten sahip olmadım. Sanırım çocuklarımız olduktan yıllar sonra değil de, şimdi bittiği için şanslıyım."

"Bitti mi?"

"Evet." Derin bir nefes verir. "Seni hiçbir zaman tam olarak sahip olamadığımı biliyorum. Senden bir parça bile sahip olamadım. Sahip olduğum tek şey bir illüzyondu."

Çevremdeki herkesin duyacağı şekilde yüksek sesle konuşurken dudaklarımı sıkı bir çizgiye dönüştürdüm, böylece Danika'nın değerli sosyal çevresi onun çöküşüne neden olacaktı. O, kasabadaki yeni dedikoduları konuşmayı her zaman sevmiştir. Konunun kendisi olması adil olur.

“Danika, ben sana her zaman sadık kaldım ama sen beni defalarca aldattın. Seni koyduğum kaideyi taht sanmışsın ama sen bana layık değilsin. Bugünden itibaren benim, ailemin ve sosyal çevrem için bir hiçsin. Yüzünü bir daha görmek istemiyorum.”

Fısıltılar ve hayret nidaları arasında mekandan çıkarken ona bakmıyorum bile.

Benim açımdan başka bir şeye gerek yok. Bu gecedен sonra, Danika bir kayan yıldızdan daha hızlı bir şekilde Upper East Side’ın gözünden düşecek.

Birkaç hafta içinde insanlar onun adını unutacak.

Babasının düşüşü daha sert olacak ve eyalet değiştirmek zorunda kalacaklar. Hatta ülke bile. Kısa sürede unutulacak bir isim olacak ve ondan bir daha haber almayacağım. Personeler evimdeki eşyalarını yakmalarını söyledim. Bir nevi, mekanımı haşerelerden arındırmak için. Zaten o lüks eşyaların çoğunu ben almıştım ve bir saniyede mahvedebilirim.

Onu hem gerçek hem de mecazi anlamda yakabilirim.

Ona güç ve statü verdiğim gibi, bunları da bir anda geri alabilirim.

Benim için hiçbir önemi olmaması neredeyse kalpsizce.

Belki de hep böyleydi.

Belki de kafamdaki resimdi, o değildi.

Çünkü seks kasetini izlediğimden beri, sadece metodik kararlar aldım. Onun için ödediğim tüm özel üyeliklerini iptal ettim ve onu Upper East Side’ın tüm prestijli kulüplerinden yasaklattım. Sonra babamdan, babasıyla olan tüm ilişkilerimizi kesmesini istedim ve ona, yakında tüm mafya çevrelerinde dolaşacak ve babasını sorumsuz bir ortak olarak gösterecek, onu mahvedecek mali verileri sundum.

Bundan sonra, onunla sadece prezervatifle sevişmiş olsam da, bana bulaşıcı bir hastalık bulaştırmış olma ihtimaline karşı kendimi STI testine tabi tuttum. Neyse ki sonuç negatif çıktı.

Danika ile ilgili bölümün artık bittiğini rahatlıkla söyleyebilirim. Tıpkı kendisi gibi.

Onu öldürmemiş olabilirim, ama onun ve ailesinin itibar kaybı ölümden çok daha kötü olacak.

Görünüşe her şeyden çok önem veren biri için, toplumdan dışlanmak ona verebileceğim en kötü ceza.

Telefonumu çıkarıp kulaklıklarımı takıyorum ve arabama doğru ilerliyorum

Arka koltuğa oturduğumda şoföre selam verip beni

Hareket etmeye başladığımızda, Brighton Island'daki Jeremy'nin adamlarına Yulian'ın adamlarıyla paylaştığı malikaneye kurdurduğum kameralara bakıyorum. Tıpkı arkadaşlarımla Heathens kulübünü kurması gibi, Yulian ve maiyetinin de Serpents kulübü var ve The King's U'nun kalbinde rakipler.

Jeremy, adamlarının sadece malikanenin kapısı yakınındaki dış alana erişebildiğini söyledi, ama bu yeterli.

Şimdilik.

Bu öğleden sonra Jeremy'ye hikayeyi anlattıktan sonra, ondan ayarlamasını istediğim diğer şeyleri izliyorum.

O, mantıklı herhangi bir insan gibi, benim daha yıkılmış olmamı bekliyordu, ama ben planlarımı ve tam olarak ne yapması gerektiğini detaylandırmakla meşguldüm.

Şu anda adada saat gece yarısı civarı. Bir kamera, bir motosikletin kapıdan hızla geçip aniden durduğunu, sürücünün betona savrulduğunu ve motosikletin ise onun tam karşısına fırladığını gösteriyor.

Muhafızlar ona doğru koşarken, onun inleyerek oturmasını izlerken dudaklarım gülümsemeye kıvrılıyor.

Yulian, kafatasının parçalanmasını önleyen kaskını çıkarıyor ve bir köpek gibi başını sallayarak sırtıyor. "Ben gayet iyiyim! Deri ceket konusunda iyi bir karar verdin Cy. Yoksa lanet olası kolumu kaybederdim!"

Cyrus spor arabadan inip ona yaklaşırken, motosiklete şüpheyle bakarken Yulian gülüyor ve gülümsemem kayboluyor.

Öyle de olmalı.

Yulian'ın o pislığe her şeyi anlattığından ya da ona haber verecek zamanı olduğundan emin değilim, ama muhtemelen anlatmıştır. Yulian'ın

Danika ile işini bitirir bitirmez özel jetiyle Chicago'ya uçtuğunu doğrulayabildim, bu da ona Cyrus'u bilgilendirmek için bolca zaman vermiş olmalı.

Bu önemli değil.

"N'aber, Zveroushka?" Yulian motosiklete doğru yürüyor. "Bana kızgın mısın ne?"

Zveroushka. Zver (Зверь) kelimesinin küçültme hali.

Motosikletine Zver adını vermiş. Rusça'da canavar anlamına geliyor.

Kim motosikletine küçültme eki takar ki? Görünüşe göre Yulian.

Telefonu sıkıca kavrayan parmaklarıyla yürümeye devam etmesini izliyorum.

Sadece birkaç adım daha.

Biraz daha...

"Yulian, uzak dur..."

Yulian'ın gözlerinin önünde motosiklet patladığında Cy'ın sözleri kesiliyor. Alevler gökyüzüne yükselirken Cyrus son anda onu kenara itiyor.

Etrafta bir asker ordusu koşuşturuyor, aşırı kaos hüküm sürerken emirler yağıyor, ama Yulian hiç sarsılmıyor.

Deli gibi gülüyor. Aklını

kaçırmış. İyi.

Yaptığım araştırmaya göre, o motosiklet Yulian'ın en değerli eşyası. Ayrıca ona bir isim bile vermiş, bu yüzden motosikletin gözünün önünde patlamasını izlemesi adil olur. Bu yüzden Jeremy'den adamlarından birine motosiklete bulaşmasını ve Yulian'ın genellikle malikaneye döndüğü bu saatlerde patlayacak bir bomba yerleştirmesini istedim.

Zamanlamayı mükemmel ayarladım.

Eğer rutinini takip etmeseydi, bisikletin üzerindeyken havaya uçmuş olacaktı.

Şimdi düşününce, bu fena bir fikir olmazdı.

Onun numarasını çıkarıp, o orada oturup yangını izlerken yangının bir ekran görüntüsünü ona gönderdim.

BEN

 Bilgin olsun, seni öldürebilirdim ama öldürmemeyi tercih ettim.

Tam o sırada kameraya geri döndüm, o da telefonuna bakıyordu.
Yulian ayağa fırlayıp etrafa bakındı, sonra ekranına sırtarak baktı.

Bu ifadeyi sevmiyorum. Acı
çekmesi gerekiyordu. Ya da en
azından üzülmesi.

Bana bulaştığı için bedelini ödemek zorunda.
O mesajını gönderdiğinde parmaklarım telefonu sıkıca kavradı.

YULIAN

 Benimle flört mü ediyorsun? Cevap evet, bu arada.

YULIAN

Bu çok sakıncalı.

Ve son derece hayal
kırıklığı yaratıcı.

Biri bir şeyler yapmalı çünkü ben ciddi ciddi büyük çaplı şeyler yapmayı düşünüyorum. Bilirsiniz, bombalar ve suikast girişimleri gibi, ellili yılların mafya tarzı.

Ve bu, bir sürü nedenden dolayı iyi bir fikir.

"Cidden bisikletin için cenaze töreni mi düzenliyoruz?" Cyrus, bugün bir efsaneyi anmak için burada toplanan ben ve Serpents kulübünün geri kalanı arasında bakışlarını gezdiriyor.

Hiçbir şey söylemiyorlar çünkü Cy'ın aksine, benim öfkemi çekmekten korkuyorlar; beni kızdırırlarsa, bir saniye içinde ortadan kaybolurlar.

Dinleyin, kulübe katılmaya karar veren aptalların yarısının adını bile hatırlamıyorum. Cy ve korumalar onların temiz olduğunu doğruladılar ve Bratva'daki diğer üyelerin çocukları oldukları için, içten içe beni önemsemese de, dışarıda bana saygı duymak zorundalar.

Kötü şans. Bana katlanmak zorundalar.

Ailelerimizin bizi, Birleşik Krallık'ın kasvetli sahilinde mafya parasıyla finanse edilen The King's U üniversitesine göndermeyi kabul etmelerinin ana nedeni, yönetim kurulu, kampüs ve yaşadığımız malikane üzerinde tam kontrol sahibi olmalarıdır.

Diğer bir neden ise, üniversitedeki diğer kulüp olan Heathens'ın New York mafyasının çocukları tarafından yönetiliyor olmasıdır —gerçek varis hariç, belirtmem izin vererseniz; cidden, ne anlamı var ki?— ve biz birbirimizin işine karışmayı çok seviyoruz.

Buna Rus dostluk anlayışı diyebilirsiniz.

Her neyse, Serpents kulübü sadece Heathens'ı kızdırmak için kuruldu. Oldukça yeni bir kulüp; Cy ve ben geçen yıl üniversiteye kaydolduğumuzdan beri var.

. Kardeşim sırf bana baş belası olmak için Amerika'daki tüm Ivy League üniversitelerini reddetti. Ama onu anlıyorum, gerçekten.

Çoğu zaman kendime güvenmiyorum, bu yüzden onun burada benimle olması iyi bir karar. Eğer olmasaydı, çoktan solucan yemi olmuştum.

Kısacası, bu kulüp benim yaramazlıklar ve bitmek bilmeyen saçmalıklar için kişisel sahnem. Parti yapmak, sevişmek, erkekleri odama gizlice sokmak ve babama hiçbir şeyin ulaşmaması için personele rüşvet vermek.

Diyelim ki beni ilk kez bir erkekle yakaladığında pek iyi tepki vermedi. Aslında beni neredeyse öldürüyordu.

Bir dahaki sefere sikimi "doğal olmayan" bir yere sokarsam, "bana verdiği hayatı" mümkün olan en acı şekilde "sonlandıracağına" söz verdi. Yani, evet, henüz ölmek gibi bir niyetim yok, bu yüzden bir sonraki emre kadar eşcinsel eğilimlerimi gizli tutacağım.

Hala evden bu kadar uzakta olmanın özgürlüğünü seviyorum. Babam bana dokunamaz, tokat atamaz ya da bayılana kadar tekmelemez.

Evet, bu geçici bir durum, ama *hiç* yoktan iyidir.

Cy, Serpents kulübündeki hiçbir üyeye güvenemeyeceğimi söyledi, özellikle de yarı gizli cinsel yönelimim konusunda, yoksa bunu kullanarak beni hedef tahtasına oturtacaklarmış. Yarı gizli diyorum çünkü Cy, Danil ve Mariana — baş korumalarım — biliyorlar.

Seviştğim tüm erkekler de biliyor, ama onlar bu dünyanın bir parçası değiller, bu yüzden pek önemi yok.

Umarım.

Cidden, sadece *etrafta*

Lütfen ve teşekkürler.

Cy, malikaneyi tam kontrolü altında tutuyor — kendi seçtiği personel ve muhafızlar var, muhtemelen onların da başını belaya sokacak bir şeyleri elinde tutuyor — ama diğer üyeler o kadar güvenilir değil.

Onlar potansiyel casuslar.

Bu yüzden, hayatlarını olabildiğince zorlaştırıyorum. Zaten benden beklenen bu, o halde neden olmasın ki?

"Şşş. Onun saçmalıklarını dinleme, Zver. Seni çok özleyeceğim." Minibüsün arkasında saklanan bebeğimin kalıntılarını okşuyorum. Birkaç gün önceki acımasız cinayetten beri onu garajda tutuyordum, ama Cy "metal parçaları"ndan kurtulmakta ısrar etti.

Zveroushka'ya sadece metal parçaları dediği için yumruk yedi.

"Bu tamamen saçmalık," diye sağımda, sinir bozucu bir sinek gibi dırdır etmeye devam ediyor. "Başka önemli meselelere odaklanmalısın."

"Kutsal şeylere küfür etme. Hiçbir şey bebeğimin ölümü kadar önemli değil."

"Peki ya söz konusu 'bebeğin' ölümüne neden olan kişiye ne demeli?"

Üzgünmüş gibi davranarak başımı sallıyorum. "Zveroushka'mı bile feda ettim, ama o hala kaçıyor. Ne kadar üzücü, değil mi?"

"Üzücü değil, öfke verici olmalı." Cy sesini alçaltıyor, sadece ben duyabileyim diye. "Biri güvenliğimizi aştı ve aracını havaya uçurmayı başardı..."

"Bebeğim."

"Peki. *Bebeğin*. Ölebilirdin. Neden bu konuda bu kadar kayıtsız davranıyorsun?"

"Çünkü ölmeyecektim." Başımı yana eğip, Zver'in trajik ölümünden hemen sonra Vaughn'dan aldığım mesajı hatırlıyorum. "Beni öldürmek istememişti. Sadece oyuncağıyla uğraştığım için beni cezalandırmak istemişti. Bir oyuncak karşılığında bir oyuncak, ne demek istediğimi anladın mı?"

"Peki sonra? Büyük planın henüz bir sonuç verdi mi?"

"Sabırsızlanma, Cy."

"O gün bir sonraki uçakla adaya gideceğini söylemiştin." Etrafına bakınıyor. "Onu hiçbir yerde göremiyorum, sen görüyor musun?"

Gözlerimi devirdim, sonra hayatımın aşkını mezarına götüren personele el salladım. Diğerleri dağıldı, yarın bir hevesle düzenlemeye karar verdiğim partiye hazırlanmaya başladı.

Malikanenin arazisi çok geniş ve tipik bulutlu gökyüzüyle birlikte, sanki Gotik dönemden kesilmiş gibi görünüyor.

Buranın, güvenlik risklerini ortadan kaldırmak için camları kurşun geçirmez hale getirilmiş çok fazla penceresi var. Sanki gökyüzünü delmeye çalışan kuleler, kapalıyken bile gıcırdayan ferforje kapılar ve bir tarikat kurmaya yetecek kadar taş gargoye. Duvarlar, sanki burası sürekli birini yas tutuyormuş gibi, her zaman ıslak görünen hüzünlü bir gri renkte — muhtemelen benim Zver'im.

O çok erken gitti.

İçeri girerken Cy peşimden geliyor. Anında yüksek tavanlar, yankı yapan koridorlar, ruhumdan daha pahalı avizeler

ve bir adamı boğabilecek kadar kalın halılarla çevriliyiz. Malikanenin kokusu cilalı ahşap, eski para ve kontrol kokuyor.

Doğu kanadında bir panik odası var. Babam onu "acil durumlar" için yaptırmıştı. Ben onu içki, şüpheli aletler ve üzerine Sharpie kalemiiyle babamın yüzü çizilmiş bir kum torbası saklamak için kullanıyorum. Şiirsel geliyor, değil mi?

Cy dirseğimi tutar ve beni, parti için büyük salonu hazırlayan personelin koşuşturmacasından uzak, sessiz bir köşeye çeker.

Benden biraz daha kısa olduğu için, gözlerindeki yargılayıcı bakış en iyi ihtimalle komik olmalı. Ama hayır, ciddi görünüyor.

Sanırım.

Siktir olsun. Ve dırdır etme üç, iki, bir...

"Vaughn'a olan takıntını bırakmalısın." Düşük, sakın bir sesle konuşuyor. "New York'a uçup kız arkadaşıyla yatıp, sonra da ona videoyu göndermek yeterince aptalcaydı. Motosikletini havaya uçurarak bu konuyu kapatabilir, yani bu, bu işten vazgeçmek için bir şans."

"Ama ben istemiyorum."

"Senin neyin var lan? Babanın seni öldürmesini mi istiyorsun?"

"Bunun onunla ne alakası var? Ben sadece son derece *masum* bir oyun oynuyorum."

"Sende masum olan hiçbir şey yok, orospu çocuğu."

"Doğru. Her neyse, cidden, çok fazla endişeleniyorsun. Babam bunu öğrenmeyecek. O bunu fark etmeden intikamım bitmiş olacak."

Gözlerini kısarak duvara yaslandı, kollarını ve ayak bileklerini çaprazladı. "Bu noktada bunun intikam amaçlı olduğundan emin misin?"

"Elbette öyle." "Bundan son derece şüpheliyim."

"Tanrı korusun, bir adam başka bir adamın günahlarının bedelini ödemesini istesin." "Olaydan dört yıl sonra mı?"

"Ben at gibiyim. Kinimi yıllarca saklarım."

"Deve."

"Ne?"

"Develer hayvan hayvan bilinen süt tutmakla kin kin tutmalarıyla"

“Deve, at, kimin umurunda.” “Benim umurumda.”

“Sen sayılmazsın.” Kafamı sallayıp uzaklaşıyorum. “Partide harika görünmek için spor yapmaya gidiyorum.”

“Aptalca bir şey yapma.”

“Bu, New Yorklu çocukların malikanesine zorla giremeyeceğim anlamına mı geliyor?”

“Ne?”

“Sadece şaka yapıyordum.” Ona bakmadan el sallarken ısıklık çalıyorum.

Cyrus az miktarda bile yorucu olabilir ve bunun, onun genellikle haklı olmasıyla genellikle haklı olmasıyla *hiçbir* ilgisi yok.

Tamam, çoğu zaman. Peki.

Her zaman.

Telefonum çalıyor ve kız kardeşimin video aramasını cevaplarken sırtıtıyorum.

Ekranın diğer ucunda yüzü beliriyor, yumuşak ve ışıltılı, kocaman mavi gözleri ve omuzlarına dalgalar halinde düşen kumral saçları var.

Gözleri hariç, Alina annemize giderek daha çok benziyor, ki bu bir lütuf çünkü bu sayede annemin yüzünü asla unutmayacağımı hissediyorum.

“En sevdiğim kızım nasıl?” diye soruyorum, ana girişten çıkarken telefonu havaya kaldırıyorum.

“Sıkıldım,” diyor, dudaklarını bükerek. “Ve üzerinde çalıştığım bu parçada takıldım.” “Oh hayır, birine akıl vermesi için bana ihtiyacın var mı?”

Gülüyor, sesi etrafımda yankılanıyor. “Benim beynime biraz akıl sokacak mısın?”

“Gerekirse, kesinlikle.” “Çok sinir bozucusun.”

“Hayır, becerikliyim. İkisi farklı.”

Geri dönüyor ve onu sandalyede, üzerinde güzel bir koyu kırmızı elbiseyle görünce kalbim sıkışıyor. Arka planda, klasik müzik solistlerinin ve albümlerin posterleriyle dolu odası görünüyor. “Ne dersin? Yarınki resitalde bunu giyeceğim.”

“Her zamanki gibi muhteşemsin. Keşke orada olup seni destekleyebilseydim.”

“Hayır, babamla o kadar sık görüşmemen daha iyi.” Gülümsemesi biraz soluyor, sonra tekrar kameraya dönüyor.

Kız kardeşim dört yıldır felçli ve ona her baktığımda, ruhumun derinliklerine saplanmış bıçağın hareket ettiğini ve varlığını parçaladığını hissediyorum.

"Biraz ölmek" doğru ifade.

Çünkü ben orada olsaydım Alya bu durumda olmazdı. Ulaşılamaz olan şeylerle bu kadar meşgul olmasaydım.

Lanet olası ölümcül *takıntı*.

"Eninde sonunda görüşmek zorunda kalacağız," diyorum, ses tonumu hafif tutarak.

"Eh, eninde sonunda şimdi olmak zorunda değil." Bir an sessiz kalıyor.

"Keşke sonsuza kadar uzaklarda kalabilsen."

"Ve seni geride bırakayım mı? Asla olmaz."

"O, sana yaptığı gibi beni ölümün eşiğine kadar işkence etmiyor."

"Yine de Lukas ve Mikailo'nun yanında tek başına olmanı sevmiyorum." Lukas ve Mikailo oradabizim üvey üvey kardeşlerim—farklı annelerden, çünkü babam her yerle yatmayı severdi—bilirsin, cinsiyetin biraz değişmesiyle beni öldürmeye yemin ettiği şeyin aynısı. "Beni öldürecek kadar umursamıyorlar. Sanırım tekerlekli sandalyede olmam beni hiç de rakip yapmıyor, yani her şerde bir hayır vardır, sanırım." O gülüyor.

Ben gülmüyorum.

Kalbim içten dışa parçalanıyor.

İmparatorun

—pardon, babamın—onayını almak için köpek gibi çalışmaya devam eden üvey kardeşlerimiz, onu artık bir rakip olarak görmüyorlar. Ama gelecekte onlara rakip olabilecek çocukları olma ihtimali, almaya istekli oldukları bir risk değil.

"Üzgünüm, kötü bir şakaydı." Yüzünü buruşturuyor. "Neyse, seni özledim. Yarın sana videolar göndereceğim, tamam mı?"

"Tamam."

"Cidden, o kadar somurtma. Bacaklarımı ve balemi kaybettim, ama hala piyano çalabiliyorum."

"Baleyi çok severdin."

"Piyano çalmayı sevdiğim kadar değil. Ciddiyim. Artık baleti özlemiyorum bile, çünkü piyanoya olan sevgim arttı ve dans etmekten çok piyano çalmada daha iyi olduğumu fark ettim. Ayrıca piyanoyu çok daha fazla seviyorum. Belki de olanlar iyi bir şeydi, böylece kendimi tek bir faaliyete adayabilir ve onda mükemmelleşebilirim."

“Sen her şeyde mükemmelsin.”

“Bunu sadece kardeşim olduğun için söylüyorsun.”

“Hayır, sen gerçekten harikasin. Ben senin bir numaralı hayranındım, hatırladın mı? Beni oturup senin çalmanı dinlemeye zorlardın.”

Ağzını kapatarak kıkırdadı. “Mutfaktan çaldığın bıçaklarla küçük bombalar yapıyordun.”

“Bu, en iyi ilham kaynağının sen olduğun anlamına gelir.”

Gülüyor, sonra duruyor, muhtemelen yarattıklarım yüzünden ne kadar ağır cezalandırıldığımı ya da içini görmek için bir cihazı parçaladığım zamanı hatırlıyor.

Sonra nazikçe konuyu değiştirir, hazırlıklarından ve üvey kardeşlerimizden bahseder. Alina onları prensip olarak nefret eder, ona kötü davrandıkları için değil, bana düşmanlık ettikleri ve benim yerimi almaya çalıştıkları için.

Onlara tamamen bencil olmayan nedenlerden dolayı tahammül edemiyor. Çünkü o her zaman benim yanımda oldu, ama ben her zaman onun yanında olmadım. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım ve bunun bir daha asla olmasına izin vermeyeceğim.

Telefonu kapattığında, bir kayıp hissi duyuyorum.

Hayır, muhtemelen yine o sinir bozucu, ezici suçluluk duygusu.

Bir saat boyunca babamın yüzünün olduğu kum torbasına yumruk atarak kaslarıma sızan düşmanlığı dışarı çıkarıyorum.

Yine de onu paramparça edemiyorum. Ne yazık ki.

Ağırlık kaldırmak üzereyken, telefonum bankın üzerinde çınlar, hemen yanına koşup onu alırım, terim ekrana damlar.

Seviştiğim kızlardan birinin partiye uyumlu kıyafetler giymemi isteyen mesajını görünce omuzlarım düşüyor.

Ona çıkmadığımı hatırlatıyorum. Muhtemelen yarın onunla yatmayacağım, çünkü bu saldırganlığı atmam lazım ve o bundan hoşlanan biri değil. Bu da bir erkekle yatmam gerektiği anlamına geliyor — ya da iki. Ne kadar çok o kadar iyi.

Zveroushka'nın ölümünden sonra mesaj attığımda, beklediğim o pislik beni tamamen görmezden geldiği için öfkeli davranışlarımın artması çok saçma.

Aslında tek bir mesaj değildi. Üç gün boyunca düzenli olarak ona mesaj attım.

Yani soruma hiç cevap vermedin mi? Yani "benimle flört mü ediyorsun?" sorusuna.

Flört ediyorsan sorun değil. Tüm cinsel yönelimlere saygı duyarım.

Senin farklı bir yönelimin olduğunu söylemiyorum.

Yoksa öyle mi?

Baskı yapmak istemiyorum, sadece masum bir soru.

Belki o kadar masum değil, ama ne demek istediğimi anladın.

Mesajlarımı okuduğunu görüyorum, biliyorsun. Bana birkaç kelime yazmak ister misin?

Ama gerek yok. Sen yazana kadar gelen kutunu doldurmaya devam edeceğim.

Bu arada, kız arkadaşından ayrıldığını duydum. Olamaz, sebebi ben miyim?

Bu retorik bir soruydu. Benim olduğumu biliyorum.

Ona nazikçe sorduğumda ondan ayrılmalıydım. Dürüst olmak gerekirse, onu ifşa ettiğim için bana teşekkür etmelisin. O kız da benim kadar çok kişiyle yatıyor.

Senin onu tatmin etmediğini ima etti. Eminim o da seni tatmin etmemiştir, değil mi?

Erken mi oldu? Her neyse, yine de nazikçe rica ediyorum, o yüzden adaya gel, yoksa bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacağım.

Blöfümü görmeye kalkma. Dengesiz olduğumu biliyorsun.

Dün gece geç saatlerde gönderdiğim o mesajın içine, Nikolai ile yeraltı ringinde dövüştüğüm bir video ekledim. İkimiz de kazanamadık, ama ikimiz de kanlar içinde kalmıştık.

Aslında Vaughn'a, Nikolai, Jeremy ve Killian'la dövüştüğüm birkaç video gönderdim, sırf katılmayı reddettiği sevgili arkadaşlarını dövdüğümü görsün diye.

Bilirsiniz, büyük planlar falan.

Ve beni görmezden gelmeye devam ettiği için, tekrar yazıyorum.

Az önce Zver'in cenazesini kaldırdık. Senin yüzünden çok genç yaşta öldü. Taziyelerini sunman gerekmez mi?

Tamam, yapmayacağını biliyorum. Denemeye değirdi.

Neyse, yarın bir parti veriyorum. Gelmelisin. Son uyarı.

Gelmezsen, Nikolai'yi davet edip seks partisi veririm, sonra da sana görüntülerini gönderirim.

Şaka yapıyorum.

Nikolai benim gibi biseksüel olsa da, benim tipim *değil*. Ben kadınsı erkekleri tercih ederim, o ise bu kapsamın o kadar dışında ki, beni tamamen soğutuyor. Ayrıca, o sadece sikişir, ben ise sikilmem. Nokta.

Ayrıca çok dengesiz, çok kaotik ve başımın belası olan birinin prens gibi, bakımlı görünümünden çok uzak.

Ekranda bir mesaj beliriyor ve ben dikleşıyorum, nefesim kesiliyor. Siktir.

Vaughn gerçekten *cevap vermiş*.

MISHKA

Sen Nikolai'nin tipi değilsin.

BEN

Emin misin?

Evet.

%100 mu?

%1000

Denersem ve başarırsam ne kazanırım?

Silahımı suratına dayayacağım.

Kulağa heyecan verici geliyor. Sırf bunun için bile denemeye değer.

Nikolai'den uzak dur.

Yoksa ne olacak? Beni zorlayacak mısın? Bunun için burada olman gerekecek, biliyorsun.

Gelip seni öldürmemi mi istiyorsun, öyle mi?

Aklımda başka şeyler var ama buraya gelmek harika bir başlangıç olur, evet. Şimdi, izin verirsen, yarın Nikolai'yi etkilemek için hazırlanacağım.

Kes şunu.

Zorla beni.

Okuyor ama cevap vermiyor.
Harika, yine görmezden gelme aşamasına döndük. Ne muhteşem bir içe yer
ri.

Yine de dudaklarımda bir gülümseme belirliyor çünkü bir şey değişti—onun derisinin altına girdim, geçici de olsa.

Şimdi, o derinin daha derinliklerine inmem ve orada kalmam gerekiyor. Yara izi gibi, kurtulması neredeyse imkansız. Sanırım onu buraya gelmesi için kışkırtmanın bir yolunu bulmam lazım. Bunun için boğa Nikolai'yi baştan çıkarmak zorunda kalsam bile.

Burada olmak
istememiştim.

Aslında, burası olmam gereken en son yer.

Mantıken.

Mantıken.

Bu durumu her mantıklı açıdan değerlendirirsem, uçağı atlayıp o piçin yaşadığı yere gelmemeliydim.

Ve en rahatsız edici kısmı, davranışım için bir açıklama bulamamam.

Beynimin derinliklerine indim ama hiçbir şey bulamadım — çok derine inmedim gerçi, çünkü bu, kıskırtmak istemediğim küstah düşünceleri ve sırları ortaya çıkarabilirdi.

Farkına varmadan kendimi burada buldum.

Asla gelmeyeceğime yemin ettiğim adada — Heathens ile inisiyasyonlara katılmak ve akılsız şiddet-slash-serbest bırakma eylemine kapılmak dışında.

Ama yaklaşan inisiyasyonun başlamasına hâlâ birkaç hafta var, yani burada olmamam gerekirdi.

Ve kesinlikle Yulian'ın sığınağında olmamalıyım.

Malikane çok gürültülü; nabız gibi atan müzik, dalgalanan bedenler ve aşırı zevklerin sıcaklığı. Kolonya, ter ve pahalı sigara kokusu açık kemerli geçitlerden içeri süzülüyor. Bütün mekan çürümeyle sarılmış bir çöküş.

Ve ben burada gölgelerin içinde duruyorum, maskem cildime serin bir dokunuşla, ellerim ceplerimde, onu izliyorum.

Güvenliklerini aşmayı başardım, çoğunlukla Serpents'in yerleşkesine bir davetiye hackleyerek.

Sık sık parti düzenlemeyen Heathens'ın aksine, Serpents malikanesinde bu tür hedonistik toplantıları düzenli olarak yapıyor.

Ama tabii, benim arkadaş grubumda, zevk peşinde koşma eğilimlerini herkese ilan etmeyi seven, dengesiz bir adam yok.

Buraya gelmemin sebebi, başımın belası olan o adam.

Hayır. Onun *için* burada değilim — Nikolai'ye yaklaşırsa ona bir ders vermek için buradayım.

Kendimi, çevremdekilerin iyiliğinden sorumlu olarak görüyorum. Ve Niko, Yulian denen ölümcül kanserle ilişki kurarsa, onun iyiliği imkansız hale gelir.

Yani buraya gelmemin tek sebebi, o piç Yulian'ı haddini bildirmek.

Söz konusu piç kurusu tam karşımda duruyor.

Şamdanların altında parıldayan altın yılanlarla süslenmiş siyah bir iskelet maskesi takıyor. Etrafında saygıyla bir daire oluşturan bir grup insanla konuşurken, iğrenç kahkahası havada yankılanıyor. Hafif boğuk sesi yüksek ve kaygısız, sanki bu dünyadaki hiçbir kuralın onu bağlayamadığı gibi.

Parmaklarını bir adamın kolunda gezdiriyor, beden dili rahat ve sıcak. Daha bir hafta önce Danika'nın her yerinde dolaşan o aynı ince parmaklar. Kız arkadaşımı benden çalmak için kullandığı aynı tür şehvetli dokunuş.

Şimdi ise rastgele bir adamın üzerinde... Aynı flörtöz tavır. Aynı şehvetli iştah.

Yulian maskesini kaldırıyor, sadece dudaklarını ortaya çıkarıyor, sonra başını adamın elindeki şişeye doğru eğiyor. Gözleri adamın üzerindeyken, Yulian ağzını açıyor ve şişenin boynunu ağzıyla kapatıyor. Adam şişeyi eğiyor ve Yulian, ağzını hala şişenin boynuna yapıştırmış halde bir yudum alıyor.

Yulian geri çekilirken, içkinin bir kısmı çenesinden aşağı sızar, boynundaki gergin damarlardan geçerek gömleğinin yakasına kaybolur. Dudakları kırmızı bir şeyle lekelenmiştir — içki mi, ruj mu, yoksa ikisi birden mi, emin değilim.

Şişeyi tutan adam, Yulian'ın boynunda parlayan sıvının üzerinde elini gezdirir, sonra da cildini okşar.

Adam Yulian'ın cildini ne kadar çok okşarsa, cebimdeki parmaklarım o kadar çok kasılır, ama içimi yakıp kül eden açıklanamayan bir ateş olsa da elimi sabit tutmaya çalışırım.

Hareket etmiyorum.

Konuşmuyorum. Sadece izliyorum.

Ve zamanımı bekliyorum.

Beklemek bana iyi gelir.

Gözlemlemek.

Gözlemlemekte.

Küçük yaşlardan beri öğretmenlerim beni son derece zeki ama biraz içine kapanık olarak tanımlar.

Aslında içime kapanık değilim. Sadece doğduğumdan beri etrafımı saran gürültü umurumda değil.

Dikkatimi dağıtan şeyleri görmezden gelmek ve odaklanacağım şeyi dikkatlice seçmek, hayatımı yapılandırmamda en yararlı araçlar oldu.

Gerçi beynim, burada olmamın o dikkatli seçimin bir parçası olmadığını iddia ederdi. Uzun zaman önce ortadan kaldırdığımı sandığım bir dikkat dağınıklığına açıkça yenik düşüyorum.

Bunu anlamıyorum.

Ve davranış kalıplarımın önümdeki mide bulandırıcı, gereksiz sahne arasındaki bariz uyumsuzluktan rahatsız olmaya başlıyorum, ama gitmeyi reddediyorum.

Sonuçta Nikolai'yi korumak için buradayım.

Nikolai.

Yine de dikkatim tamamen, ayakları üzerinde sallanıp adama hafifçe yaslanan Yulian'a kaymış durumda.

O iğrenç mesajında Nikolai'yi sikeceğini söyleyerek biseksüelliğine işaret ettiğini biliyorum, ama nasıl... bu konuda bu kadar *açık* olabilir?

Gerçi adamın açıkça ölüm arzusu var. Belki de tercihlerinin kim tarafından anlaşıldığı ve bunun için cezalandırılıp cezalandırılmayacağı umurunda bile değildir.

Cidden, Yaroslav gibi bir babası varken, nasıl bu kadar *dikkatsiz* olabilir?

Sorumluluk bilmez.

Kesinlikle mide bulandırıcı bir davranış.

Yulian dikleşir ve eliyle bir hareket yapar, ayrılacağını işaret eder. Bir an beklerim, çevresindekilerin — yani

içkisi olan adamın—onu takip etmesini beklerim.

Kimse takip etmez.

Salonun diğer ucunda, ona paralel olarak ilerliyorum, kalabalığın arasından sessizce süzülüyorum.

O, orta hızda merdivenleri inerken biraz sallanıyor.

Etrafıma bir göz atıyorum, gölgesi Cyrus'un bir bekçi köpeği gibi orada olmasını yarı yarıya bekliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, o adamı hiç sevmedim, ki bu tuhaf, çünkü onunla neredeyse hiç konuşmadım.

Ama o yaz kampında sürekli Yulian'la konuştuğunu duymuştum. Her zaman işini yarım bırakmış gibi görünüyordu, ama yine de Yulian'ı yüzde yüz destekliyordu.

Ve sanırım bundan nefret ediyorum.

Yulian gibi biri, yaptıklarının sonuçlarına nihayet katlanabilmesi için kendi başına kalmalı. Gerçi öyle olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar kendini öldürmüş olurdu.

Yulian'ın hareketlerini takip ederken, mermer merdivenlerde duran veya oturan kalabalığı kamuflej olarak kullanıyorum ve aramızda stratejik olarak güvenli bir mesafe bırakıyorum.

Sonra yaklaştırmaya başlıyorum, ama o beni fark edemeyecek kadar sarhoş. Ne kadar aptal, kendini koruma içgüdüğü bile yok.

Kendi malikanesinde, etrafında korumaları varken ne fark eder ki? Şu anda saldırıya uğrarsa, boğazına saplanan bir bıçakla saniyeler içinde kan kaybından ölür.

Bu seçeneği düşündüğümde değil tabii. Ya da belki de düşünmeliyim.

Bu, o seks videosunu gönderdiğinden beri ruhumda yanan ateşi nihayet söndürebilir.

Ya da belki de o lanet restoranda ortaya çıktığından beri.

Merdivenlerde sallanarak ilerliyor, köşede toplanmış bir grup erkek ve kıza el sallıyor, onlar da kadehlerini kaldırıyor.

Gözlerimi kısarak onları izliyorum.

Yulian koridordan ilerliyor ve bir kapıya takılıp sendeliyor. İçeri girmeye hazırlanırken, kapıda onunki gibi bir maske takmış iri bir silüet belirliyor. Yulian'dan yaklaşık bir inç daha uzun ve tıpkı onun gibi siyah kot pantolon ve uzun kollu tişört giymiş.

Yulian başını geriye eğip onu görünce gülüyor. Bunu sık sık yapar.

Güler. Lanet olası bir aptal gibi.

Boğuk ses koridorda yankılanır ve davetsiz bir şekilde kulaklarıma ulaşır.

Aralarında bir şeyler konuşulur, ama etrafımdaki gürültü yüzünden duyamam.

Yaklaştığımda, adam Yulian'ın kolunu tutup onu içeri çekiyor, kapı arkalarından çarpıyor.

Aniden dururum, ayakkabılarım halıya gömülür. O...

Nikolai miydi?

Hayır. Kesinlikle o değildi. Öncelikle buraya gelmezdi, gelse bile Yulian'ı kendisiyle aynı odaya kilitlemezdi.

Sanki... ne?

Parmaklarım cebimde sıkışıyor ve sağ gözüm kontrolsüz bir şekilde seğiriyor.

Sırf Niko biseksüel diye, Yulian'a ilgi duymaz. Değil mi...?

Düşüncelerim eylemlerime yetişemedi yürümeye başlıyorum, ama odaya yaklaşırken kapı açılıyor.

Yulian'ı odaya çeken adam koridorun karşısındaki kapıdan sendeleyerek geçerken, bir grup insanın arkasına saklanarak duvara yaslanıyorum.

Hâlâ maske takıyor, ama onun Yulian olmadığını biliyorum. Boyu ve vücut tipi aynı değil.

Bunu sinir bozucu bir gözlem alışkanlığı olarak adlandırın, ama o herifi, üstünde kat kat kılık değiştirmiş olsa bile her yerde tanırım.

Yulian'ın taklitçisi diğer odaya girdikten sonra, yapısına bakılırsa maske takan ince yapılı bir adam kalabalığın arasından sıyrılıp o odaya girer.

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum, çünkü içimde bir tanıdıklık hissi uyandırıyor. Bir dakika.

Zayıf vücut yapısı, on beş yıllık sürekli okçuluk antrenmanı sayesinde mükemmel duruşu...

Gareth mi?

Kesinlikle olamaz. Neden kılık değiştirip buraya gelsin ki...?

Ama öte yandan, *ben neden gelmişim ki?* Onun aksine, ben okyanusun öbür ucundan buraya uçarak geldim.

Gareth odaya girdikten sonra da uzun süre hareketsiz kaldım. Bu hiç... ona göre bir davranış değil. O, tipik bir başarı düşkünü hukuk öğrencisi; imajına ve başkalarının onu nasıl gördüğüne çok dikkat eder ve aramızda açık ara en az şiddet eğilimli olanıdır.

Gerçi Gareth'ı hemen bir etiketle damgalamamalıyım. Herkesin karanlık bir yanı vardır.

Yerimde durup düşüncelere dalıyorum.

Bir sonraki adımımı düşünüyorum.

Yulian, Niko ile yatmıyor. Çünkü onu odaya çeken taklitçisi Nikolai değildi — gözlerim artık kırmızı sisle kaplı olmadığı için bunu mantıklı bir şekilde düşünebiliyorum.

Engellemeye geldiğim şey gerçekleşmiyor, bu yüzden gidebilirim. Gitmeliyim.

Ve yine de benim ayaklarım beni beni içinde yön yön yönünde odasına odasına

Yulian'ın kapısının önünde durdum, nefesim hızlandı, parmaklarım kapı kolunda tereddüt etti.

Tıpkı dört yıl önce, olmamam gereken bir yerde bulunduğumda olduğu gibi.

Ve o da bu pislik yüzündendi.

Evden ilk kez kaçmışım, normlara, geleneklere ve temel inançlarıma ilk kez karşı gelmişim.

Ailemi alt etmek ve onların etkisinden kurtulmak için zekamı ilk kez kullandığım zamandı.

Sanki gökyüzünde süzölüyormuşum gibi kendimi çok özgür hissettim. Ta ki tekrar hayata geri dönene kadar.

O zamanlar, onun kapısının önünde durmasaydım, içeri girmeseydim, daha gerçekleşmeye başlamadan umutlarım paramparça olmazdı.

şu anki halime dönüşmezdim.

şu anda geri dönersem, o deneyimi yeniden yaşamak zorunda kalmayacağım.

Delinmez sandığım zırhımdaki çatlakları hissetmek zorunda kalmayacağım.

Sağımdan bir ses gelir, kapı kolunu çevirip içeri süzülürüm, arkamdan kapıyı kilitlerim.

Ayaklı lambanın yumuşak ışığı odayı aydınlatıyor. Onun odası.

Dağınık, kaotik, sandalyelere atılmış giysiler, açık kitaplar, masanın üzerine saçılmış kalemler. Defterinin üst köşesine bir mermi çizmiş, sanki metnin arasına resimler serpiştirilmesi gereken bir çocuk gibi.

Maskeyi çıkararak etrafıma bakıyorum. Masada birkaç parçalanmış elektronik cihaz var, garip, derme çatma küplere takılmış çıplak kablolar. Birkaç vida ve pim, tam bir dağınıklık içinde etrafa saçılmış.

Kaba bir inilti dikkatimi yatağın üzerine uzanmış olan Yulian'a çekiyor.

Bir kolu başının üzerine atılmış, tişörtü buruşuk ve pantolonunun dışına çıkmış, kot pantolonu kalçalarının üzerinde sarkmış durumda. Yılan maskesi yanına düşmüş, loş ışıkta hafifçe parıldıyor, sanki yılanlar çıkıp onu canlı yutacakmış gibi.

Kalın kaşları uykuda gevşemiş, ama yine de o kibirli eğimi taşıyor. Dudakları hafifçe aralanmış, dolgun ve kızarmış. Çenesi birini kesebilecek kadar keskin.

Her nefes alışında gölgeler yüzünde kayıyor, boğazındaki damarlara ve köprücük kemiğine geçici hayaletler düşürüyor. Yanağının kenarında daha önce fark etmediğim küçük bir yara izi var. Parmak eklemlerinde taze bir yara izi. Bir diğeri, tişörtünün yukarı kalkmış olduğu yerden, karın kaslarında görünüyor, pantolonunun belinin altında kayboluyor.

Vücudu her zaman hikayeler anlatıyor ve ben parmaklarımı her çizgiye bastırıp onları konuşturma dürtüsü duyuyorum.

Bu kadar savunmasız, bu kadar canlı uyumasında müstehcen bir şey var.

Uzanıp onu ezmek istiyorum. Boğazını kesmek ya da boğarak öldürmek istiyorum ki artık konuşmasın, beni tehdit edemesin ya da sıkıldığında bana mesaj atmasın.

Sadece o... hayatımın dengesini bozmayı *bıraksın* diye.

Elim aşağı uzanıyor, boğazını kavlıyor. Ve sanki ateşe dokunmuşum gibi.

O yanmıyor, ama içimdeki bir şey yanıyor. Karıncalanma hissi kolumdan yukarı doğru yayılıyor ve midenin dibine bir gümbürtüyle yerleşiyor.

Sıkıyorum.

Kıpırdama.

Başparmağım, onun sabit nabız noktasına dokunuyor.

Güm.

Güm.

Güm.

Bir baş dönmesi dalgası göğsümde kıvrılıyor, boğazıma tırmanıyor — tıpkı o pislik yakınımıdayken her zaman olduğu gibi.

Ama bununla bitmiyor.

Hayır.

Bunu, neredeyse anlayamadığım bir duygu karışımı takip ediyor.

Öfke, bastırılmış duygular ve pek çok... pişmanlık.

Yulian'a ne yapmak istediğimi bile bilmiyorum. Ona zarar vermek istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Yoksa istiyorum mu?

Aslında istiyorum. Belki onu paramparça edersem, her şey sonunda biter.

Boğazını sıkıyorum, başparmağım ve parmaklarım tek bir şiddetli hareketle derisine gömülüyor.

Gözleri açılıyor, yavaşça kırışıyor. Ben olsaydım, şimdi silahımı alırdım, saldırganımın alnının ortasından vururdum.

Yulian değil.

Hayır.

Çünkü dudakları tembel bir gülümsemeye bürünüyor. "Hmm, şimdi rüyalarımda mısın, Mishka?"

Parmaklarım boğazında titriyor ve daha da sıkıyorum, titrememin tek nedeninin öfke olduğunu kendime söylüyorum. "Bana öyle deme demiştim."

"Pfft, bu tam da senin söyleyeceğin bir şey. Rüya, gerçekçilik açısından beş üzerinden beş puan alıyor." Ön koluma sıkıca tutunur, parmakları derime batar ve keskin, elektriksel bir kıvılcım içimden geçer.

Sanki canlı bir telmişim gibi.

Dokunuşuyla hayatta kalmak için şok oldum.

Tek bir hızlı hareketle dengemi bozar. Öne doğru sendelerim, ona çarparım, göğüslerimiz birbirine yapışır, bacaklarımız yatakta garip bir şekilde dolanır.

Parmaklarım hâlâ boynunda, yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta, aralık dudakları bana nefesini üflüyor, alkol kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

"Lanet olsun, sen çok güzelsin." Neredeyse hayranlık duyuyormuş gibi fısıldadığı sözleri, gölgeli bir lanet gibi tenimde iz bırakıyor.

Giderilmesi imkansız, kadim bir lanet.

Onun gözleri... Lanetin kaynağı onlar. Mavi ve kahverengi gözleri daha koyu görünüyor, göz bebekleri büyüdüğü ve burun delikleri genişledikçe, gözlerinin etrafındaki halkalar kayboluyor.

Bu küçük değişikliklere, kalp atışlarının benimkine değmesine o kadar kapılmışım ki, onun kadar sert nefes aldığımı fark etmem biraz zaman alıyor.

Nefeslerimiz aramızda duman gibi ağır bir şekilde dolanıyor.

Aramıza çok ihtiyacım olan mesafeyi koyamadan, boğuk bir nefes veriyor. "Tanrım, yüzünden nefret ediyorum."

Sonra başını eğiyor, aramızdaki son boşluğu da ortadan kaldırıyor ve dudaklarımız buluşuyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır, parmaklarım boğazını kavrayan ellerimde kontrolsüzce titrer; o ise dudaklarını benimkilere sürter, dağınık bir şekilde, kasten; ısırmadan önce dilini dışarı çıkararak alt dudağımı yalar. Eli saçlarıma uzanır, bir avuç dolusu tutar ve beni kendine doğru çeker.

Dişlerini batırdığı yumuşak yastıkta acı patladığında nefes almadığımı fark ettim. Sıvı bir sıcaklık omurgamdan aşağı akarken, ağzımı metalik bir tat doldurdu, göğsümden aşağıya doğru yayıldı... aşağıya...

Hayır, olamaz.

Kendimi ondan uzaklaştırıyorum, boğazını sıkıp saçlarımı bırakmasını sağlıyorum.

Yulian dilini dışarı çıkarır ve dudaklarındaki kanı yalar — benim kanımı — mırıldanırken gözleri yarı kapalıdır. "Hala muhteşem tadıyorsun."

Gözleri kapanıyor ve ben dört yıl yaptığım şeyi tekrar ediyorum.

Kaçıyorum.

YULIAN

İki haftadan az bir süre geçti.

Tam olarak on üç gün, sekiz saat ve beş dakika.

Ne? Saymayı durduramamam benim suçum değil. Bunu beynime söyle.

Gerçek şu ki, Vaughn'un dudaklarını yediğim o süper gerçekçi rüyayı görmeyeli çok uzun zaman oldu.

Şimdi, dinleyin, parçalamayı planladığım adamın rüyasını görmem sağlıklı ya da normal değil, biliyorum, ama sikim bu mantığı anlıyor mu, siktir et.

Anlamıyor, bilginiz olsun, çünkü insanlık tarihinin en büyük ereksiyonuyla uyandım ve elimi sikimin etrafına dolayıp gözlerimi kapattığımda, aklıma gelen tek şey dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde Vaughn'un iri gözleriydi.

Ela renginin koyulaşması ve kalp atışlarının benimkine çarpması çok iyi, çok saf hissettirdi.

Lanet olsun... çok gerçekti.

Doğal olarak, o görüntüyle bir dakika içinde boşaldım.

Sonra ne halt ettiğimi anlamak için bir dakika daha ayırmak üzereydim ama vazgeçtim. Zaten bunu düşünmenin ne anlamı var ki? O işten hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz.

Bu olayı Cy ile paylaşmamaya da karar verdim. Birincisi, o küçük orospu çocuğu beni yargılayacak, özellikle de Vaughn meselesine zaman ve enerji harcadığımı düşündüğü için.

İkincisi, kıyamet kopana kadar beni daha sert yargılayacak.

Yine de birine anlatmam gerekiyordu, tahmin edin günah keçisi kim oldu?

Doğru. Kutsal rüyalarım girmeye cüret eden adamın ta kendisi.

Yani, bu ilk kez olan bir şey değil. Danika'yla işim bittiği gece, onun yerine onu sikmeyi hayal etmiş olabilirim — güzel günlerdi — ama onun bu kadar gerçekçi, sanki tadını alabiliyormuşum gibi hissetmem kesinlikle ilk kezdi.

Ya da daha doğrusu, vampir gibi emdiğim kanını.

Her neyse, ilk eylem planım yaratıcıydı. Spor yapar gibi görmezden geldiği mesajlar yerine, ona görüntülü arama yaptım.

Aynen yle. Hedef yüksek, değil mi? Ben bu gezegendeki en hırslı orospu çocuğuyum, sürtükler.

Yine de beni görmezden geldi.

Aslında, inanır mısınız, yüzüme *kapattı*.

O küçük pislikte ne kadar da küstahlık var. Yemin ederim bunu bilerek yapıyor çünkü benim görmezden gelinmeye alışkın olmadığımı biliyor, böylece "Yulian'ı görmezden gelme" oyununda ta giymiş şampiyon oluyor.

Tek oyuncusu da o.

Tamam, peki, Cy ikinci sırada çünkü o piç kurusu da bazen beni dinlemiyor.

Neyse, Vaughn'un benim varlığımı yok sayma gibi kendine özgü bir dinini uygulaması konusuna geri dönelim — bu, son nefesimi verene kadar değiştirmeye niyetli olduğum bir şey.

Bana birkaç kez telefonu yüzüme kapattıktan sonra, ikinci en iyi seçeneğe başvurdum: bir video gönderdim.

Yatakta uzanmış halimi çektim, salarım dağınıktı, gözlerim uykudan ve orgazmdan dolayı hâlâ yarı kapalıydı, sonra bir an kameraya baktım ve gözlerimi kısarak baktım.

“Ee, kimse sylemediyse bil, mesajlarını görmezden geldikten *sonra* insanların yüzüne telefonu kapatmak *gerçekten* ok kaba bir davranış. Tık tık, kim o? Terbiyen, Vanya. Ha. Ne dersin buna? Adının Ivan olmadığını biliyorum ama yine de yakışıyor. Cidden, *tamamen* Rus olan ailen sana neden Amerikan bir isim verdi? Eminim Ivan demek istemişler ama bir yerde dil sürçmesi olmuş. Neyse, Vanya kulağa çok sevimli geliyor, değil mi? Ama Mishka kadar sevimli değil. Mishka demişken, sana son zamanlarda öyle seslendim mi? Yemin ederim dün gece çok gerçekçi bir rüya gördüm, rüyamda... bilirsin, sana müstehcen şeyler yapıyordum.” Gz kıptım, sırttım, sonra alt dudağımın köşesini ısırdım. “Bu arada, sen de çok hoşlanıyordun. Bana inanmıyorsan, sahneyi canlandırabiliriz.”

Videoyu izledi ve, tahmin ettiğın gibi, cevap vermedi. İzlemiş olması yeterli.

Şimdilik.

O zamandan beri ona video günlüklerimi gönderiyorum, bazen Rusça, bazen İngilizce, sadece saçma sapan şeyler konuşuyorum. Sık sık dil değiştiriyorum, sırf onunla dalga geçmek için.

Amatör vloglarımın her birini izledi.

İzlediğinden emin değilim, ama günün videosunu gönderdikten kısa bir süre sonra mavi tiklerin görünmesi, onu tuzağıma çektiğimin yeterli bir işareti.

Ve bu gece, şüphelerimin mükemmel bir teyidi oldu, çünkü tahmin edin ne oldu? Heathens'ın kabul törenine bir QR kodu davetiyesi aldım.

Evet, doğru.

Heathens, geliyorum.

Onlar umurumda değil ama Vaughn'un kabul töreninde arkadaşlarına katılması *umurumda*.

Ancak, heyecanla dolup taşmamın sebebi sadece bu gece orada olacağı için değil.

Hayır, daha çok yakın zamanda yaptığım bir konuşmanın ardından vardığım çok mantıklı bir sonuca bağlı.

Hukuk profesörüm, Kayden Lockwood. Şaka yapıyorum, o Kayden Davenport — babamın önemli bir iş ortağı ve Yaroslav'ın mafya dünyasında bu kadar korkulan olmasının nedenlerinden biri. Davenport'larla arkadaş olmak, güç, nüfuz ve öldürme yetkisi elde etmenin en hızlı yoludur.

Kayden'in neden Davenport imparatorluğunu terk edip, sırf hukuk profesörü rolünü oynamak için Amerika'dan buraya kadar geldiğini bilmiyorum, ama bu önemli değil, çünkü asıl önemli olan bu değil.

Önemli olan, Kayden'in o gece bana uyuşturucu verildiğini söylemiş olması.

Evet, Vaughn'un dudaklarının ve sert göğsünün benimkilere bastırıp sürtündüğünü gördüğüm rüyayı gördüğüm gece, içkime uyuşturucu katıldığı geceydi.

Belki de rüyanın bu kadar gerçekçi olmasının sebebi buydu, ama biliyor musun? Kayden beni odama sürükleyip kurtardığını söyledi,

ama gerçekten öyle mi yaptı? Çünkü yemin ederim odada Kayden'dan başka biri daha vardı.

Bunun Vaughn olma ihtimali en ufak bir ihtimal bile varsa, kutlama için yeni bisikletimle bir uçurumdan aşağı yuvarlanabilirim.

Tabii, hayal görüyorum — o okyanusun öbür tarafındaydı falan — ama bu fanteziye sadık kalacağım, çok teşekkürler.

Şu ana odaklanıyorum. Heathens'ın kabul töreninin yapıldığı ormanda yürüyorum.

Sis ayakkabılarımın etrafında alçaktan kıvrılıyor, zemin nemli ve her an leke bırakmaya hazır; ağaçlar ise komik askerler gibi sıraya dizilmiş, hep birlikte kaskatı kesilmiş ve birbirlerine sırlar fısıldıyorlar.

Bugün yine tipik İngiliz havası bizi şerefletirdi — bulutlu, gri ve son derece dramatik. Cidden, neden gökyüzü içini boşaltmak ister gibi görünüyor ama bir türlü boşaltmıyor?

Gerilim yaratmak için sanırım.

Dürüst olmak gerekirse, gökyüzüyle o küçük pislik Vaughn'un çok fazla ortak noktası var.

Acaba bugün gelen kutusuna bıraktığım mütevazı hediye beğenmiş midir?

Rüzgar ceketimi delip geçerken, aptal beyaz tavşan maskesinin arkasından dudaklarım gülümsüyor; rüzgar çam, eski taş ve daha karanlık bir şeyin kokusunu taşıyor.

Duman.

Hayır,

günah.

Çünkü lanet olsun, o daveti aldığımdan beri heyecanla dolup taşıyorum. Kimin gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama kafamda dolaşan bu fikir beni çok heyecanlandırıyor.

Alçak bir dalın yanından geçerken gömleğim takılıyor ama yumuşakça ılık çalarak yürümeye devam ediyorum. İleride bir yerden korkmuş bir çığlık yankılanıyor, muhtemelen Heathens'ın kovalamaca oyunlarına yakalanan biri.

Bütün atmosfer lanet olasıca sarhoş edici ve gerçekten, farklı koşullar altında bu işe balıklama atıldım. Kovalamaca, kan ve korkmuş kuzular mı?

Nereye yazılmam gerekiyor?

Ama bugün değil, çünkü birini arıyorum.

Vaughn'u o balkonda diğer dördüyle birlikte gördüm. Beyaz neon dikişli bir maske takmıştı ve evet, hepsinin maskesi vardı, yani aslında onu ayırt edememem gerekirdi, ama yine de o, maskenin arkasından bile çok belirgin.

Nikolai en iri ve en gürültülü olanıydı, bu yüzden bir kilometre öteden bile sarı maskeli kişinin o olduğunu anlayabilirdim.

Jeremy omzunda bir sopayla ortada duruyordu, bu yüzden turuncu maske hemen göze çarpıyordu.

Killian ve Gareth benzer vücut yapısına sahipti ve sırasıyla bir beyzbol sopası ve bir ok yayını tutuyorlardı; Vaughn'un yaklaşmayacağı iki silah. Buna bir önsezi deyin, ama o seçtiği silahla daha fazla kontrol sahibi olmak isterdi, bu yüzden silahı tercih ederdi, ama bu yasak olduğu için, tabiri caizse ona çok yakışan bir şeyi vardı: boynuna bir yılan gibi sarılmış kalın bir zincir.

Onu yerde bir adamı sürüklerken gördüğümde gülümsemem daha da genişledi; üst vücudu efordan şişmiş, pazıları kasılmış, giydiği eldivenlerin içinden tendonları neredeyse görünüyordu.

Ve evet, yeterince yakındayım, yaklaşmak için çalıkların arasında süzülüyor gibiyim. Ateşe uçan bir kelebek gibiyim, kanatlarım pencereye çarpıyor, içeri girebilmek için o kadar çaresizim ki.

Ya da belki de haftalardır ilk dozunu almaya çok yakın bir bağımlıyım.

Aylar.

Hayır, yıllardır. Tam olarak dört yıldır.

Hoparlörden gelen bir ses, elenen adamın maskesine karalanmış numarayı açıklıyor. Vaughn fark etmeden olabildiğince yaklaşmak için sesi kullanarak adımlarımı hızlandırıyorum.

Biraz daha, nefesini içime çekebilecek kadar yakın...

Başını kaldırıyor, gözleri bana doğru lazer gibi bakıyor.

Hava kararmaya başlıyor ve gözlerini net olarak göremesem de başka bir şey görebiliyorum.

Omuzları gerginlikten kasılır ve zinciri daha sıkı kavrar. Omurgası dikleşir, omuzlarını gerer ve daha dik durur.

Beni tanıdığı yetmezmiş gibi, onu tedirgin de ediyorum.

Taş gibi sert, duygusuz, az konuşan Vaughn'u tedirgin ediyorum.

Siktir, şimdiden kafam güzel oluyor.

"Selam." Tek tek parmaklarımı sallıyorum, sonra maskemi çıkarıp elimde sallandırıyorum. "Söylemeliyim ki, o daveti aldığımda kalbim bir an durdu ve *acaba* onu gönderen sen miydin *diye* merak ediyordum..."

O bana doğru koşup zincirini boynuma doladığında ve beni bir ağaca çarptığında sözlerim boğuk bir şekilde kesildi. Maske elimden kayıp yere düştü, Vaughn zinciri yumruklarıyla gerginleştirdikçe soğuk metal derime batıyordu.

Ondan birkaç santim daha uzunum, ama maskesindeki iki delikten bana bakışları lanet olasıca başımı döndürüyor.

Aslında bakışları değil, göğsünün benimkine neredeyse değmesi, neredeyse sessiz ortamda maskesine çarpan gürültülü nefeslerinin sesi.

"Sertleşmeni seviyorum, Mishka." Gülümsüyorum, göz kırpiyorum.

Görünüşe göre bu çok kötü bir fikirdi, çünkü o hırladı. Kelimenin tam anlamıyla. Ses göğsümde titreşti ve doğrudan sikime gitti.

Tabii ki.

Yakınlaşmamam gereken tek adam tarafından tahrik olan söz konusu cinsel organımın aptallığına hayret etme fırsatım olmuyor, çünkü Vaughn beni ağaçtan çekip yere itiyor. Beni boğazından tutmaya devam edebilmek için zinciri ustaca manevra yaparak uzatıyor.

Düşüş acıtıyor, ama ereksiyonum kadar değil. *Anlayın artık.*

Yine de, arzunun acısı içinde ölmek mezar taşımda çok havalı dururdu.

Boynumdaki zinciri tutarak beni lanet olası toprağın üzerinde sürüklediğinde düşüncelerim kesintiye uğrar.

Kafam yere çarpar ve sırtımın her yerinde bir acı patlar, ama ne de olsa *beni* sürükleyen o, başkası değil.

Ben buna ilgi derim.

Hoparlörden numaram anons edildiğinde içimden gülüyorum.

Oh, şimdi de saçma sapan bir avdan elendim.

Kimin umurunda?

Aslında, sözümü geri alıyorum. Saçma *değil*. Sonuçta, *Vaughn* tarafından avlanıyorum, ya da sürükleniyorum, ya da her ne haltsa.

Yine de sayılır.

Onu düzeltebilirim.

Şaka yapıyorum, muhtemelen tam tersi ve o *beni* halletmek zorunda.

Elimi başımın arkasına koyup, beni yere sererken sırtını gözlemlemeye çalışıyorum. Ama görüşüm ters dururken bu gerçekten zor. Eldivenli parmakları, omuzlarındaki kalın zincirleri kavrarken, beni acımasız, ateşli bir güçle çekiyor.

Bu tuhaf. Yemin ederim ki çok erkeksi erkeklerden pek hoşlanmam, kadınsı olanları tercih ederim, ama *Vaughn*'un gücü sikimi azdırıyor ve tahrik ediyor.

"Şikayet ettiğimden değil ama, eğer çılgınlık yapmayı planlıyorsan, randevunun kalitesinin daha iyi olması gerekmez mi sence?"

Büyük bir ağacın yanında durur, sırt kasları gerilir, zinciri daha sıkı kavrar.

Bir an geçer.

Neredeyse bir

saniye.

Sonra keskin bir nefes alır ve başını bana doğru eğdi, beyaz neon maske, kendim söyleyeyim, çok seksi görünüyordu.

"Merhaba." Tekrar el salladım. "Yeni fantezilere açığım, ama çok yavaş gitmen gerekecek, *Mishka*. İlk sefer için çok çılgınca bir şey olmasın, anlaştık mı?"

"Neden direnmiyorsun?" Önerimi tamamen görmezden geliyor — bu yeni bir şey değil — ama bana bakıyor.

Kazanmak kazanmaktır.

Ayrıca, lanet olsun, sesi her zaman bu kadar güzel miydi? Hayır, güzel değil

—“ateşli” tam da aradığım kelime. Derin, kontrollü ve lanet olsun ki çok lezzetli.

Bir sesi yutabilir miyim? Muhtemelen hayır, beyin. Bu kadar rastgele ve ürkütücü davranmayı kes.

"Yulian..." Bu ince uyarı beni şimdiki zamana getiriyor. Hayır, şimdiki zamana değil, *ona*, çünkü ağzına bakıyordum. Ya da maske olmasaydı ağzının olacağı yere, o ağzın kıvrılıp o kulakları okşayan sesle adımı söylediğini hayal ediyordum.

"Oh." Ellerimi başımın arkasında birleştirip sırtıyırım. "Yapmamız gereken bu mu? Kavga etmek mi?"

"Bu akşamın amacı da bu."

"Beni görebilmen için olduğunu sanmıştım." Boynumdaki zinciri okşuyorum — yarın bu şeyden dolayı kesinlikle morluklar olacak. "Randevu daveti falan da düşünülürse."

Sessiz kalıyor, ama duruşu sertleşiyor.

"Ne? Daveti senin gönderdiğinden şüpheleniyordum, ama şimdiye kadar emin değildim. Beni görünce şaşırmadın, sanki beni bekliyormuşsun gibi. Söyle bana Mishka, senin için ne yapabilirim? Randevu kötü başladı, ama bunu *kesinlikle* düzeltebilirim. Belki de son vlogumda önerdiğim şeyi deneme havasındasındır?"

Dönüp üzerime çöker, bacaklarını karnımın iki yanına koyar ve neon ışığı altında bana bakar.

Vay canına, gökyüzü ve ağaçların çerçevelediği haliyle adeta ruhani görünüyor. Keşke telefonum olsaydı da bir fotoğraf çekebilseydim.

Vaughn, "Seni davet etmemin tek nedeni sana bir ders vermek ve haddini bildirmektir," diyerek havayı bozdu.

"Eğer o yer burasıysa, benim için sorun değil."

Zinciri daha sıkı kavrar, beni boğar, metal nefes alamayana kadar boğazımı sıkıştırır.

Aman Tanrım, kendini kaybediyor.

O maskenin arkasında, sahip olduğu o sakın ve mükemmel mafya prensi imajı paramparça oluyor.

"Seni uyarıyorum, Yulian. Bana bir kez daha çıplak halindeki bir video gönderirsen, seni keserim."

"Yarı... çıplak," diye zorlanarak söylüyorum. "Hayal gücünün seni başka yerlere götürmesi benim suçum değil."

"Senin..." Ben gülmemeye çalıştığım için sözünü yarıda kesiyor. Elimde değil.

Sadece bu zamana kadar videolarımı izlediğini doğrulamakla kalmadı, aynı zamanda en sonunda elimi aşağıya doğru kaydırdığımı ve

ve kamerayı eğdiğimi de görmüş. Ona sikimi göstermedim, ama göstermeye can atıyordum, ama bir ipucu görmüş olabilir.

Oops.

"Neden gülüyorsun lan?" diye homurdanıyor. "Aklını mı kaçırdın?"

"Belki," dedim şarkı söyler gibi.

"Bu son uyarı. Bana yaklaşmayı kes." "O zaman beni engelle."

O anda ilginç bir şey oldu. Vaughn'un zinciri tutuşu gevşedi, üstelik yüzünde şaşkın bir ifade bile görebiliyordum. İlk kez ona kız arkadaşıyla çektiğim seks kasetimin linkini gönderdiğimde, beni engelleyebilirdi ama engellemediğini fark etmişti.

Zaten işe yaramazdı. Tüm güven fonumu insanlara ödemek zorunda kalsam bile, eline geçen her numarayı bulurdum.

Şaka yapıyorum. Yoksa yapmıyor muyum?

Parmaklarımı zincirin etrafına dolayıp çekiyorum ve onu tek hamlede aşağı indiriyorum. Vaughn hazırlıksız yakalanmış, muhtemelen o kocaman beyinde bir açıklama bulmaya çalışırken kafası karışmış, ama hop hop, ben eyleme geçen bir adamım, o yüzden aşağı iniyor.

Ve lanet *olsun*. Göğsü göğsüme çarptığında, ben bile bu kadar tüylerim diken diken eden bir his beklemiyordum.

Maskesi yana doğru eğiliyor, ama göğsünden aşağısı tamamen bana yapışmış durumda. Düşük bir inilti çıkarıyorum, çünkü hayatım sikik.

O kadar çok insanla seks yaptım ki, ama başka bir erkeğin bana dokunması, her tarafıma yapışması, kokusunun burun deliklerimi doldurmasıyla bu kadar sarhoş hissettiğim hiç olmamıştı.

Maskesini kaldırıp iterek uzaklaştırıyorum. Maskenin yere düşme sesi onu ürkütmüş gibi görünüyor, dudaklarını sıkmadan önce vücudu hafifçe titriyor.

"Çok daha iyi. Merhaba," diye fısıldadım, istemediğim kadar alçak bir ses tonuyla. Gülümsemek, kahkaha atmak ve onu kışkırtmak niyetindeydim, ama işim bitti, çünkü keskin hatları ve onaylamayan ifadesiyle yakışıklı yüzünü görmek bile beni mahvetti.

Biri 911'i arasın — ya da İngiltere'de her ne halt ediyorsa — çünkü kalp krizi geçiriyorum.

Hayır, cidden, o lanet organ göğüs kafesime o kadar sert vuruyor ki, Vaughn'un bundan irkilmemesine şaşıyorum.

Çok hevesli görünme, evlat. Onu azarlamaya çalışıyorum. Niyetini anlarsa seni fena halde döveceğini biliyorsun.

Beynimden gelen nadir mantık patlamalarını dinlediğim bilinir mi? Kesinlikle *hayır*.

Elimi uzattım ve o, loş ışıktaki koyu kahverengi görünen gözlerini kocaman açarak elime baktı. "Vay canına, bu biraz fazla tanıdık geliyor."

O rüya gibi... Hırsıyla mastürbasyon yaptığım rüya. Tahmin et şimdi neye mastürbasyon yapacağım?

Tabii ki bu sahne.

Ama cidden, gerçekte çok daha iyi. Parmak uçlarım yanağına dokunduğunda titriyorum, sonra onu rehin aldığımda kalbim çarpıyor ve sikim o kadar sertleşiyor ki acıtıyor.

Sadece bir tat, tamam mı?

Bir tane. Açgözlü olmayacağıma söz veriyorum. *Bir taneden* sonra duracağım.

"Yulian..."

"Hmm," diye mırıldanıyorum, gözlerim onun dudaklarında. "Yapma."

"Neyi yapma?"

"Ne yapmayacağını biliyorsun."

"Hayır, bana açıkça söylemelisin bebeğim. Ben senin kadar zeki değilim."

Dudakları aralandı ve nefes nefese kaldı. Vaughn *nefes* nefeseydi, nefesi benimde hızla dolaşıyordu. Bana sanki bir spormuş gibi tepeden bakan o Vaughn, *benim* yüzümden doğru düzgün nefes alamıyordu.

Merhaba, bela.

"Seni uyarıyorum, Yulian."

"Ne konuda?"

"Sakin beni bir daha öpmeye cüret etme." Sesi biraz kısık, neredeyse boğulmuş gibi, ama gözlerimi genişleten bu değil.

Onun gözleri de, çok az da olsa, parmakları zinciri biraz sıkıyor, az önce itiraf ettiğini fark ediyor.

Siktir.

Siktir.

Lanet olası cehennemin tüm kapıları.

"Yine mi...?" Parmaklarımı yanağına batırıyorum. "O bir rüya değildi, değil mi? Ben öpüşürken gerçekten odamda, üstümdeydin..."

"Kapa çeneni." Kendini benden uzaklaştırdı, açık teninde kızarıklıklar belirdi.

Hayı

r.

Olm

az.

Nyet, tüm o lanet olası ihtişamıyla.

O yarıya kadar çıkmışken onu kendime doğru çekiyorum. Beni itmeye çalışıyor ve güreşiyoruz, ikimiz de üstünlük kurmaya çalışıyoruz, ama ben ondan daha iriyim ve hayvani tarafımın kontrolü ele geçirmesine izin verdiğimde acımasız oluyorum.

Onu toprağın üzerine sıkıştırıyorum, bir elimle bileklerini başının üstünde tutarken, diğer elimle beline binmiş durumdayım.

İkimiz de nefes nefeseyiz, düzensiz nefes alıp verme seslerimiz etrafımızdaki ormanda yankılanıyor.

Ve ben gülüyorum, sikim boxerımın içinde adeta sızıyor.

Biliyor musun, ben Vaughn'un heteroseksüel olduğunu düşünmüştüm hep. Bana öyle bir izlenim vermişti, tabii ki kesin bir şey yok ama o tam bir heteroseksüel erkeğin tanımı gibiydi.

Bu yüzden onu asla baştan çıkaramayacağımı düşünmüştüm, aslında milyon yıl geçse bile.

Ama şu anda bana belirsizlik ve korkuyla dolu iri gözleriyle bakışı ve o öpücüğün bir rüya olduğuna inandırdıktan sonra beni davet etmesi, bana ihtiyacım olan tüm fırsatı veriyor.

O *artık* bitti.

"Bırak beni." Sesi her zamanki kadar sert değil, titriyor, sınırda sallanıyor.

"Çok geç." Alt dudağımı yaladım. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Mishka."

Ve sonra dudaklarım onun dudaklarını yutar.

Ve lanet olsun, Tanrım. Seni hatırlattığım için özür dilerim, ama gerçekten, sanırım artık ölebilirim.

VAUGHN

Yulian beni öpüyor.

Yine.

Dudakları benimkilere
yapışmış. *Yine.*

Ve bir kez *daha*, kendimi onun çekiciliğinin o kadar derinlerinde
kapana kısılmış buluyorum ki, nefes alamıyorum.

Ya da düşünemiyorum.

Tek yapabildiğim *hissetmek*.

Parmakları saçlarıma dolanmış, sert dudakları benimkileri emiyor,
dişleri o yumuşak yastığı acıtana kadar çekiyor.

Dilini kapalı dudaklarıma bastırıyor ve dudaklarımdan hafifçe titrediğini
fark ediyorum — tüm vücudum titriyor, kaslarım gerginlikten bükülüyor,
kalbim o kadar şiddetli atıyor ki, onu söküp çıkarmak istiyorum.

Ve hepsi benim suçum.

Ne halt ediyordum ben?

Haftalarca onu görmezden gelmeye çalıştıktan sonra Yulian'ı kabul
törenine davet etmenin iyi bir fikir olduğuna neden inandım ki?

Ona bir ders vermek, onu hayatımdan tamamen çıkarmak
istemiştım, ama bir kez daha, kaçmaya çalıştığım aynı karmaşanın içine
geri döndüm.

Dudakları dudaklarımdan üzerinde.

Ve onun vahşi, orman kokusu içime dolarken, parmakları saçlarıma
dolanıyor, beni esir alırken başımı yana eğiyor.

Savaş.

Savaşmalıyım...

Dişleri alt dudağıma ısırıp çekiyor ve ben inliyorum, bu ses onu
hassas cildime ağgözlülükle sürtünmeye itiyor.

Lanet olsun.

Bir erkeği öpmek bu kadar... tehlikeli ve sarsıcı mı olmalı?

Havai fişekleri ateşlemek gibi, dudaklarının her yalaması, emişi ve ısırması göğsümde, omurgamda ve kasıklarım kadar bir karıncalanma hissi uyandırıyor.

"Beni içeri al..." diye mırıldanıyor ağızma doğru, sesi kalın ve kaba, sonra ağızma yumuşak bir öpücük konduruyor ve sertçe nefes veriyor. "Seni doğru düzgün tatmama izin ver."

Sesi daha boğuk, hırıltılı bir tonda, sanki kontrolünü kaybetmenin eşiğindeymiş gibi... tabii kontrolü varsa.

Kapalı ağızma bir öpücük daha konduruyor, bir saniye kalıyor, beni ateşe boğuyor, sonra bana bakıyor. Gözleri gölgeli ve kocaman açılmış, karanlığı delen bir parıltı var.

"Seni yutmak istiyorum," dudaklarıma karşı boğuk bir mırıldanmayla konuşuyor, her nefes alışında vücudumda tüylerim diken diken oluyor.

"Sanki yapabilecekmişsin gibi." Duraksıyorum, kendi sesimin ne kadar garip sesimin ne kadar garip geldiğine şaşırıyorum — alçak, neredeyse tanınmaz.

"Küfrediyorsun." Dudaklarımı yalıyor, yumuşak tenimde ıslak bir iz bırakıyor. "Benim yüzümden küfrettiğinde buna bayılıyorum."

"Öyle değil..."

Konuşarak hata yaptığımı anlıyorum, çünkü o bu ufak açıklığı kullanarak dilini ağızımın içine sokuyor.

Yulian'ın dili ağızımın *içinde*.

Ona yumruk atmak üzereyim, ama o, sanki bunu bir ömür boyu beklemiş gibi, dili benim dilime dolanırken gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor.

Sanki sonunda *beni* öperek doyuma ulaşmış gibi. Ama neden...?

O öpücüğü derinleştirip elini saçlarımdan çekip çenemi tutarken düşünme fırsatım olmuyor. Bir zevk dalgası beni sarıyor, korkutucu bir hızla omurgamdan aşağı yayılıyor.

Siktir.

Lanet olsun.

Onun ölümcül bir kavrayışla tuttuğu ellerimi çekip, beni bırakmasını sağlıyorum, sonra kolunu tutup ikimizi ters çeviriyorum, onu yere iterek üstte kalan ben oluyorum.

Yulian enseme kavrar, beni kendine doğru çeker, ağızımı bırakmayı reddeder,

altımda olmasına aldırmış etmiyor gibi görünüyor.

Sonra bacağını uyluklarımın arkasına doladı ve tek bir güçlü hareketle beni aşağı çekti, böylece ben de ona yapışır gibi uzandım.

Onun devasa ereksiyonu benimkine baskı yaparken ağzında homurdanıyorum.

Evet, ne yazık ki ve trajik bir şekilde sertleşmişim.

O kadar sertim ki, aletim acı verici patlamalar halinde nabız gibi atıyor ve zonkluyor. O kadar sertim ki, saniyeler içinde kendimi utandıracakmışım gibi hissediyorum.

Ve tüm bunlar... *öpüşmek* yüzünden mi?

Hem de *Yulian*'ı öpmek yüzünden?

Genelde öpüştükten sonra bu kadar sertleşmem. Eskiden Danika ile uzun süre öpüştüm de sikim ancak yarı sertleşirdi, ama bu pislikle sadece birkaç saniye geçirdim ve berbat bir haldeyim?

Bana ne oluyor lan?

"Mmm..." diye homurdanıyor ve dehşetle fark ediyorum ki ben de onu öpüyorum.

Hayır, onu *yutuyorum*.

Şiddetle.

O kadar çılgınca ki.

Saçlarını avuçlayıp başını geriye çekiyorum, öpücüğü daha derin hale getiriyorum, dudaklarını ısıyorum, dilimle diline çarpışıyorum.

Bu gerçek olamaz.

Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, Yulian'ı bu hayvani çılgınlıkla öpmenin imkansız olduğunu fark ediyorum, sanki doyamıyormuşum gibi.

Sanki bunu beklemişim gibi...

Hayır.

Bu sadece *her* şeyde üstünlük sağlayabileceğimi kanıtlamak için. Ne yaparsa yapsın, her zaman ben galip geleceğim.

Ama lanet olsun, dudaklarının tadı beni mahvediyor. O bir zehir ve ben ona bağımlıyım.

Ona sarhoşum.

Hafif bir nane tadı var, ama geri kalanı tamamen ona ait. Baş döndürücü, erkeksi ve tamamen bağımlılık yapıcı.

Her zaman sadece kizlardan hoşlandığımı düşünmüşümdür, o halde neden bir erkeğin erkeksi kokusu, tadı, sert kasları ve kalın penisi beni bir hayvana dönüştürüyor?

Bu yetmiyor.

Basınç, derinlik, sarhoş edici his.

Tek bir tatmanın yetmeyeceğini biliyordum, bu yüzden kaçtım. Bu yüzden bu aptalı hayatımdan çıkarmam gerekiyor...

Aramıza bir el uzanıyor — onun eli — beni daha derin, daha şiddetli, neredeyse öfkeyle öperken, pantolonumun üzerinden sikimi kavırıyor.

Ne oluyor...

"Mmm, çok sertmişsin bebeğim," diye fısıldıyor ağzıma, sonra alt dudağımı yalayıp ısırıyor.

"Kapa çeneni," diye karşılık veriyorum, ağzımın arkasında metalik bir tat patlayana kadar dişlerimi diline geçiriyorum.

Toprak ve çam kokusu, kan ve nefes nefese soluklanmamızla karışarak etrafımızda berbat bir koza oluşturuyor.

Ve tüm bunların ortasında, buna bir son vermem gerektiğini biliyorum.

Onu itip gitmeliyim. Aramıza yine bir okyanus koymalı ve bir daha asla geri dönmeliyim.

Ama sonra beni ikinci kez ısırıyor, sert ve acımasızca, bana verdiğim acıyı hissettiriyor, ama kanımı akıtmıyor. Bacağı uyluklarımda üzerinde beni kendisine hapsediyor, eli saçlarımda, neredeyse vahşice çekiyor, kot pantolonumun düğmelerini açarken.

Kulaklarım çınlıyor, içimde baş döndürücü bir zevk kıvrılıyor ve tahrik edici koku beni sarıyor.

Bunu durdurmam

lazım. İşler çok ileri gidiyor.

Bunun daha fazla devam etmesine izin *veremem*...

"Bunu ne kadar çok hayal ettiğimi biliyor musun?" Boğuk sesi kulağımı okşuyor, düşük titreşimi çeneme yayılıyor, ıslak dudaklarımı okşuyor.

"Hayal mi kurdun?" Kendi sesim kısık, gözlerim yarı kapalı, çünkü dudaklarındaki salyaya ve köşesinden sızan kan damlasına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Onu yalamak istiyorum, lanet olası bir dondurma külahı gibi yalamak istiyorum.

Bu normal değil.

"Mmm." İkinci düğmeyi açıyor, sikini yavaşça uyluğuma sürtüyor. "Seni öpmek için çok uzun zamandır can atıyordum."

"Ne kadar zamandır?" diye soruyorum, sesim sonunda takılıyor çünkü aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıyor, ağzımın köşesini, sonra da alt dudağımı yalıyor.

"Çok *uzun* zamandır." Öpüp yalarken konuşuyor, gözleri o kadar ağırlaşmış ki neredeyse kapanmış. "Sağlıksız derecede *uzun*."

Kot pantolonumun üçüncü düğmesini açtığında boğazımın derinliklerinden bir inilti çıkar, sonra eli külotumun üzerinden ağrıyan sikimi avuçlar.

Lanet olsun. Neden Yulian'ın dokunuşuyla büyüyor?

"Seni baştan aşağı yalamayı hayal ettim, gözlerini, burnunu, dudaklarını, çenenini..." Çenemi ısırtıyor, sonra ağzını benimkine yaklaştıyor. "Lanet olası ruhunu, Mishka. Ve biliyor musun?"

"Ne...?" Sesim kısılır, çünkü içimi parçalayan bu yabancı hislerin saldırısı altında daha yüksek sesle konuşamam.

"Hayal ettiğimden daha lezzetlisin." Dilini ağzıma daldırıyor, elini külotumun içine kaydırıp sikimi avuçlarken, yenilenen bir ılğınlıkla beni öpüyor.

Boğuk bir ses havada yankılanıyor ve bunun benim sesim olduğunu fark ediyorum.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde tahrik oluyorum ve aklımı tamamen kaybediyorum.

Sırf Yulian'ın sert, iri eli sikimi kavırıyor diye. Bu bir simölasyon olmalı.

"Siktir, çok büyüksün bebeğim." Sikimi dışarı çıkarıyor, tabanından başına kadar okşuyor, aramızdaki küçük açıklığa rağmen acele etmiyor.

Vücudumun tam kontrolü ele geçirdiği bir dünyada sıkışıp kalmış olarak, ağzına karşı sert nefesler veriyorum.

O beni mastürbasyon yaparken, başını sıkıp avucunda ön sıvıyı toplarken, düzgün düşünemiyorum, olayları kavrayamıyorum ve *nefes alamıyorum*. Onu beni kayganlaştırmak için kullanıyor, yavaş ve sert hareketlerle yukarı aşağı gidip geliyor.

"Sikinin elimde nabız atışını seviyorum. Çok iyi hissettiriyorsun, biliyor musun?" Tamamen kaplanmış sikini uyluklarıma sürterek inliyor.

"Kapa çeneni..." Sesi çok tahrik olmuş, çok... garip geliyor.

Sikim hiç bu kadar sertleşmemişti ve bunun Yulian yüzünden olduğunu düşünmeyi gerçekten reddediyorum.

Hele de o.

Lanet olası *Yulian* mı?

Bu pislikten *nefret* ediyorum.

"Siktir... gittikçe sertleşiyorsun. Ne kadar da güzel bir karmaşa yaratıyorsun." Sikimi sertçe sıkıyor ve ben, sırtımdan bir zevk dalgası geçerken, sadece yüzümdeki eliyle tutunarak bir nevi çöküyorum.

Bunu tekrar yapıyor ve bu sefer, hızlı, çılgın bir ritimle beni mastürbasyon yaparken beni öpüyor. Tüm kanım kasıklarına akıyor ve çok utanç verici bir şekilde çok yakında boşalacağımı biliyorum.

"D-dur... Yuli..."

"Oh, siktir. Bana takma adımla mı sesleniyorsun?" diye homurdanıyor, ritmini daha da hızlandırıyor, kendini bana sürtüyor, beni üzerine daha sıkı çekiyor.

İki elimle kafasını tutuyorum, saçlarını çekiyorum. "Boşalacağım. Dur."

Alt dudağını ısıyor, sonra başını kaldırıp benimkini ısıyor, dişlerinin arasında derimi gerginleştiriyor. "Amaç da bu zaten, bebeğim. Senin benim için parçalanmanı görmek istiyorum."

"Siktir git," diye homurdanıyorum, vücudum geriliyor, omurgam sarsılıyor ve o tanıdık heyecan içimi kasıp kavuruyor.

"Şşş, direnme." Saçlarımı daha sıkı kavradı, pürüzlü mırıldanışları karıncalanan dudaklarımın üzerinde yankılandı. "Kaçma, tamam mı? Bu kaderimizde vardı."

"Sen ne diyorsun lan?" "Biz, Mishka. Biz

birbirimiz için *yaratıldık*."

"Biz diye bir şey yok..." O hızlandıkça sesim boğuluyor, ön sıvısı üzerimize akıyor.

"Evet, var. Vücudunun benimkini ne kadar sevdiğini hissetmiyor musun, bebeğim?"

"Kapa çeneni..."

"Görüyorsun ya, seni buraya getirmek için o kadar çok acı çektim ki, hayır, susmayacağım. Ne kadar iyi hissettirdiğin konusunda *asla* susmayacağım. Sikin ne kadar büyük ve güzel olduğu konusunda. Danika'yı sikerken hayal ettiğimden bile daha güzel. Yaptığım şey buydu, biliyorsun. Onun içindeyken seni hissetmek istedim, bu yüzden durmadan devam ettim... ve *devam ettim*."

Lanet olası sapık.

Ona yumruk atıyorum, ama çok zayıf bir yumruk çünkü çoktan boşalıyorum.

O kadar şiddetli boşalıyorum ki, titrerken aramızdaki her yere sperm sıçırıyor. Yulian yumruğa tepki vermiyor. Sadece sırtıyor ve beni öpüyor, ben de sikimi eline sokuyorum, her damlayı boşaltana kadar elini delik gibi kullanıyorum.

Kafam tamamen boşalana kadar.

Tek yapabildiğim, onun odunsu, misk kokusunu ve bizi çevreleyen baş döndürücü tahrik kokusunu solumak.

Tek duyabildiğim, dudaklarımızın birbirine çarpmasıyla çıkan emme sesleri ve uzaktan gelen nadir çığlıklar.

Tek hissedebildiğim, bitkin sikimi avuçlayan eli ve kalçalarını hafifçe sallarken hafifçe okşayan eli.

Dudaklarını benimkilerden çekip yalıyor. "Boşaldığında lanet olası bir şaheser gibi görüneceğini biliyordum, bebeğim."

Kafamda tiz bir çınlama duyuyorum. Yumruğumu sallıyorum, yumruğum çenesine isabet ediyor, sonra onu itip kendimi geri çekiyorum ve sikimi gözden uzaklaştırıyorum.

Gitmem gerek.

Ne *halt* ettim ben?

Yulian'dan uzaklaşıyorum, ona bakmak istemiyorum, az önce en büyük hatayı yaptığımın kesinliğiyle boğuluyorum.

"Kaçabilirsin ama saklanamazsın, Mishka," sesi peşimden geliyor, kendini beğenmiş değil ama meydan okuyan bir ses tonuyla, sanki kendimi ne tür bir karmaşanın içine attığımı tam olarak biliyormuş gibi.

"Neredeydin?"

Babamın belirgin sesine irkilirim, elim oturma odamın neredeyse karanlık ortamında kapı kolunda durur.

Siktir.

Kahr

etsin.

Sabahın ikisine yakın bir saatte babamın beni evimde bekliyor olması iyiye işaret *değil*.

Yüzümü toparlayıp ona doğru döndüm.

O kanepede oturmuş, elinde telefonuyla, annem ise başını onun bacağına dayamış, derin uykuda.

Lanet olsun. İkisi de burada.

Telefonumu çıkarıp Lidya'dan gelen mesaj dizisine kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Kırya amca çok kızgın.

Şaka yapıyorum, çok kızgın. Dikkatsiz ve sorumsuzdan bahsetti. Senin hakkında bu kelimeleri duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Senin için dua ediyorum, Vonnie. Sen öldüğünde senin adına en sert lider olacağım.

Hayır, cidden, Sasha teyze bile onu sakinleştirmekte zorlanıyor ve bunun neredeyse imkansız olduğunu biliyorsun. O da senin için endişeleniyor. İnanabiliyor musun? Ailenin endişelenmesine neden oldun.

Ama haklılar. Neler oluyor ve neden planlarına dahil edilmedim? Biz kardeşiz sanıyordum.

Ya da kuzen ya da her neyse.

Adadan New York'a altı saatlik uçuş sırasında kendimi sakinleştirmeye çalışırken onun mesajlarını alsaydım çok yardımcı olurdu.

Bu arada, işe yaramadı.

Çünkü gözlerimi her kapattığımda, aklıma gelen tek şey kahverengi, mavi, sert ve titrek nefesler, erkeksi, odunsu koku ve omurgamın dibine kadar uzanan adrenalin patlamasıydı...

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" Babamın alçak ama sert sesi, kaçtığım ama yine de kafamdan atamadığım alışılmadık düşüncelerden beni koparıyor.

"Belki de uyumalısın," diye sakın bir sesle cevap veriyorum. "Annem pek rahat görünmüyor."

"Annenin rahatsız olmasının tek nedeni, bize önceden haber vermeden New York'tan bu ani seyahatlere çıkman."

Yutkunup ona doğru yürüdüm, kendimi zorla arkanı dönüp gitmemek için zorladım.

Babamla, ve genel olarak ailemle yüzleşmek, en sevdiğim şeyler arasında ilk sırada yer almıyor.

Babam Kirill Morozov, ailesine kendini adanmış adil bir adamdır, ama aynı zamanda New York Bratva'nın lideridir ve bu da beraberinde bazı kısıtlamalar getirir.

Karşısına otururken, ne kadar benzediğimizi bir kez daha fark ettim. Annem her zaman genlerinin hiç direnmediğini söyler. Onun gözlerine benzeyen gözlerim dışında, diğer her şeyi babamdan almışım: keskin çene hattı, koyu saçlar ve aynı ifade.

Babam benim daha yaşlı, daha bilge halim ve rol modellerimden biri —diğeri ise annem.

Telefonunu yanına koyar, diğer eliyle annemin sırtını sararken gözleriyle beni delip geçer. "Bir açıklama bekliyorum."

"Ne için?"

"Aptal numarası yapma. İkimiz de biliyoruz ki bu gece, iki hafta içinde ikinci kez, en güvende olduğun bölgemizin dışına ani bir yolculuğa çıktın

en güvende olduğun yer.”

Derin bir nefes aldım ama bu, onun sözleri yüzünden omuzlarımı ezip geçen yükü atmamı sağlamadı. “Sadece arkadaşlarıma bir uğramak istedim.”

“Arkadaşlarını ziyaret etmek istediğinde bize her zaman önceden haber verirdin, ama bu sefer vermedin. İkimiz de bunun normalin dışında olduğunun farkındayız, ama bu senin sorumsuzluğun, Vaughn. Uygun güvenlik önlemleri alınmamışken kaçırılabilirdin, ya da daha kötüsü, suikasta kurban gidebilirdin. Bunun aile için ne anlama gelebileceğini düşündün mü? Benim ve annen için? Sonuçlarını düşündün mü?”

“Özür dilerim.” Bu sözler havadan bile daha ağır geliyor.

O haklı. Öldürülebilirdim. Evet, Heathens'ın adada iyi bir güvenlik sistemi var, ama oraya gidip gelmek, alıştığımdan daha az güvenliydi.

Bunu önceden planlamamıştım.

Her zamanki gibi değil.

Çünkü iki hafta önce onu görmek *istedim*, o yüzden gittim.

Bugün de onu görmem *gerekti*, o yüzden yine gittim.

Bu önemli önemli ne bahaneler söyledim söyledim — o

Niko ile ilişki kurmasın diye, ona bir ders verebileyim diye.

Gerçek şu ki, Yulian'ı görmek istediğim için düşüncesizce bir davranışta bulundum.

Peki bu bana ne kazandırdı?

Daha fazla kafa karışıklığı.

Daha fazla pişmanlık.

Daha fazla *açlık*.

"Seni azarlamak istemiyorum." Babam içini çekti. "Ve organizasyondaki bazı orta yaşlı erkeklerden daha olgun olduğun halde, sana çocuk muamelesi yapmak da istemiyorum, ama ikimiz de bunun sana yakışmadığının farkındayız, oğlum. Nedenini bana söylemek ister misin?"

Kafamdan bir türlü silemediğim, gözleri farklı renk olan bir pislik.

Ama bunu babama söyleyemem, o yüzden sessiz kalıyorum.

"Danika'dan ayrılman yüzünden mi?" Sesi yumuşar. "Yıllardır birlikte olduğunuzu biliyorum, o yüzden

arada ne tür bir yanlış anlaşılma varsa, denemek istersen çözülebilir.”

“Burada yanlış anlaşılma falan yok baba. O beni aldattı ve ben asla ona geri dönmeyeceğim.” Sesim kararlı ve net ama sonra ona bir göz atıyorum. “Dönmemi mi istiyorsun?”

“Senin aşk hayatın söz konusu olduğunda benim ne istediğimin önemi yok, ama sana sadık olmayan biriyle birlikte olsan pek hoşuma gitmezdi.”

Gülümsüyorum. “O zaman endişelenmene gerek yok, çünkü o artık geçmişte kaldı.”

“İyi.” Babam başını salladı. “Danika değilse, o zaman ne? Bu değişimin ardındaki sebep ne?”

“Öyle değil...” Sözümü yarım bıraktım, çünkü değişiklik olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum ve babam bunu anında anlardı. “The King's U'ya transfer olmayı düşünüyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Birdenbire mi?”

“Aslında birdenbire değil. Bütün arkadaşlarım orada ve New York'ta kalmamın sebebi olan Danika artık önemsiz bir ayrıntı.”

“Annen bunu duymasın. Senin bizim için kaldığını düşünüyor.”

“Kaldım,” diyorum yumuşak bir sesle.

“Ama?”

“Ama farklı bir şey istiyorum. Sadece bir iki yıl için olsa bile. Buna... izin verir misin?”

“Eğer istediğin buysa, izin vermemem için bir neden yok. Ayrıca, Jeremy ve diğerlerinin peşinden oraya gitmemen bana hep tuhaf gelmişti. Ama anneni ikna etmek biraz zor olabilir. Seninle aynı kıtada yaşamamaktan nefret edeceğini biliyorsun.”

“Hemen gitmek istediğimden değil...”

“Seçenek olsun istiyorsun,” diye cümlemi tamamladı ve ben gülümseyerek başımı salladım.

Babamla birbirimizin cümlelerini tamamlayacak kadar iyi anlaşmamızı her zaman sevmişimdir, çünkü ikimiz de düşünceli ve hedef odaklı insanlarız.

Ancak şu anda, hedefime, yani onun pozisyonunu devralmaya giden yol, uzun zaman önce ortadan kaldırmam gereken bir karmaşıklık yüzünden bulanıklaşıyor.

Ama yapmadım.

Ve şimdi, bu sorun beni rahatsız ediyor.

"Ne zaman gitmek istersen bana haber ver ve lütfen, adaya geldiğinde bize haber ver."

Başımı sallıyorum.

Ayağa kalkar ve annemi gelin gibi kollarının arasına alır. "Annemi eve götüreceğim."

"Misafir odasında kalabilirsin."

"Sorun değil. Biz kendi odamızı tercih ederiz." Anneme bakıyor.

"Kahvaltıya gel de annemle de aynı konuşmayı yap."

O annemi hiç zorlanmadan evden dışarı taşıırken ben başımı sallayıp gülümsüyorum.

Onlar gittikten sonra duşa girip, kemiklerim donana ve parmak uçlarım maviye dönene kadar hayatımda aldığım en soğuk duşu alıyorum.

Yine de hiçbir soğuk, her su damlasıyla kafamdan geçen anıları silip süpüremez.

Sert eller, yumuşak dudaklar, sert kaslar ve alçak, hırıltılı fısıltılar.

Yumruklamak, öpmek, boğmak, sarsmak ve boşalmak...

"Siktir." Yumruğumu duvara vuruyorum, gergin omuzlarıma su yağarken ıslak saç telleri alnıma düşüyor.

Soğuğa rağmen sikim seğiriyor ve inliyorum, çünkü cidden, bu ne lan?

On dokuz yaşındayım ve Yulian'ın elinde yaşadığım kadar yoğun bir orgazm hiç yaşamadım.

Birçok kızla öpüştüm, ama Yulian'ı yalayıp, ısırıp, emip, kanını içtiğimde hissettiğimden daha fazla beden dışı bir deneyim yaşamadım.

Ve daha fazlasını istiyorum.

Dudaklarını, ellerini ve lanet kanını. Onu

kurutana kadar emmek istiyorum.

Ama yapamam. Çünkü bu planın bir parçası değil.

O planın bir parçası değil.

Vücudum bu deneyimi bir daha yaşayamayacağı düşüncesine şiddetle karşı çıksa bile.

Ama bedenimin canı cehenneme. Şimdiye kadar gayet iyi yaşadım, yeterince iyi cinsel ilişkilerim oldu. Tekrar döneceğim tek şey bu.

Sert dokunuşlar, hakimiyet mücadelesi ve o kadar uyarıcı bir orgazm değil, aklımdan çıkaramadığım.

Bir kez daha küfrederek duşu kapatıp, tabletimi elime alıp yatağa giriyorum. Diğer gruplar hakkında herhangi bir kirli bilgi bulmuş olsak diye, hackerlarımın bana düzenli olarak gönderdiği bilgileri gözden geçiriyorum.

Babam bana en iyi savunmanın saldırı olduğunu öğretmişti. Bir damla kan dökmeden ne kadar çok kazanabilirsek, o kadar iyi.

Bu yüzden kirli bilgilere ihtiyacımız var. Bunu bir tür önleyici saldırı olarak düşünün.

Bir süre sonra ışığı kapatıp karanlık tavana bakıyorum.

Uyku gelmiyor.

Ailemi ziyaret etmek için erken kalkmam gerekmesine rağmen. Dinlenmem gerektiği düşüncesi kafamdan çıkmasa da.

Sanki beynim coşmuş, bedenim huzursuz ve ruhum paramparça olmuş gibi.

Telefonumu elime alıyorum ve Yulian'dan gelen mesajı görünce yutkunuyorum. Ben ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra gelmiş. Evet, Yulian'ı terk eder etmez, Jeremy ve diğerlerine haber bile vermeden havaalanına gittim. Hayatımın belası olan o adamı bulup daha da düşüncesizce davranmaya başlamadan önce oradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Bir yanım mesajı açmamamı, onu engellemememi ve sanki o hiç yokmuş gibi davranmamı söylüyor.

Ama bu yöntem daha önce hiç işe yaramamıştı.

Derin bir nefes alıp mesaja tıklıyorum ve Yulian'ın sırt üstü yatarken telefonu tuttuğu, yüzünü ve çıplak gövdesinin bir kısmını gösterdiği bir video beliriyor.

Yanağında kırmızı bir çürük var, benim eserim, çünkü Danika'nın içimdeki hisler konusunda ürkütücü bir pislik gibi davranıyordu.

Ama sen bu yüzden geldin, peki bu seni ne yapar?

Bakışlarım, kaslı göğsünün belirgin çıkıntısına, sol göğüs kasının hemen üstüne kayıyor; orada, düzgün Kiril alfabesiyle yazılmış tek bir cümle dövmesi var.

Я c мобоў (Ya s toboy).

Seninleyim.

Bunu geçen gün başka bir videoda fark etmiştim, ama ne anlama geldiğinden emin değilim, ve göğsündeki tek dövme olduğu için muhtemelen bir anlamı vardır.

"Biliyorsun, bir erkeği orman zemininde devasa bir ereksiyonla yatarken bırakmak kabalıktır." Dudaklarını büküyor. "Sana yardım ettim, en azından karşılığını verebilirdin. Al ve ver, bilirsin. Çok basit bir kavram."

Alaycı bir şekilde gülüyorum, çünkü yaralı bir ifade takınarak kurban rolünü çok iyi oynuyor.

"Sorunu nasıl hallettim mi? Sorduğuna sevindim, Mishka. Duşta mastürbasyon yaptım, elime boşaldığın zamanki güzel yüzünü hayal ederek. Senin menini hissedebilmek için günlerce yıkamamayı düşündüm, ama ne yazık ki bu mümkün değildi."

"Sapık," diye mırıldanıyorum.

"Az önce benim çok iğrenç olduğumu düşündün, değil mi?" Dişlerini göstererek gülümsüyor. "yleyim, bunu inkar etmiyorum. Ama itiraf et, bir paran bundan hoşlanıyor. Kollarımda o kadar sıkı ve gergindin ki. Biliyorsun, kamasaydın, pantolonuma boşalacaktım. Ne zaman uğramak istersen tekrar denemeye hazırım, diyelim ki gelecek hafta? Ya da istersen yarın. Takvimimi senin için boş tutacağım.

"Sadece çok konuştuğumu düşündün, değil mi? Ama dinle, bu senin iyiliğin için. Cinselliğini keşfetmeye başladığına göre sana bazı ipuçları vermem gerekiyor. Beni bir nevi öğretmenin olarak gr. Buna bir etiket koymana gerek yok — biseksüel, eşcinsel ya da ikisinin arası ne olursa olsun, gerçekten önemli değil. Sadece sevdiğin şeyi yap." Elini kaldırıyor. "Senin seks koun olmaya gönüllü olacağım. Bu alanda en iyisiyim ve istersen referanslar da verebilirim."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Eminim az önce bana ters ters baktın ya da alaycı bir şekilde sırıttın. Sorun değil. Beni ciddiye almadığını biliyorum; kimse almıyor. Ama teklifim geçerli. Tatlı rüyalar, Mishka. Ben de senin güzel, kocaman sikinin benimkine değdiğini hayal edeceğim. Umarım uykumda boşalmayacağım."

Göz kırptı ve video bitti.

Normalde ona küfreder ya da sinirlenirdim, ama şu anda sadece yanıma dönüp yüzüne bakıyorum ve neden bir erkeğe bu kadar

bir erkeğe ilgi duyduğumu merak ederek.

Ama sıradan bir erkek değil.

İstememem gereken *tek* adam.

Çünkü bu hastalıklı çekim, ikimizin de hayatını bir anda sona erdirebilir.

Ve başlamadan önce bunu durdurmam
gerekıyor. Tıpkı dört yıl önce yaptığım
gibi.

Beyaz.

Her şey çok beyaz. Ve
parlak.

Ve gürültülü.

Neden kafamın içinde bu kadar gürültü var, floresan ışıklar ve bu kadar gürültülü olmaları hiç gerekmeyen monitörlerin *bip bip bip* sesleri kafatasımın içine işliyor, bilmiyorum.

Ağzımda toz ve metal tadı var. Boğazımın arkası ateş çıkaracak kadar kuru ve yemin ederim ki ben bayginken biri uzuvlarıma çimento dökmüş.

Hareket edemiyorum.

Kafam sanki lanet bir kıyameti uyuyarak geçirmişim gibi hissediyorum — belki de öyle olmuştur. Bu, başıma gelen en tuhaf şey olmazdı.

Çarşaflar sert ve aşırı derecede çamaşır suyu kokuyor.

Hastane. Tabii ki buraya ilk kez gelmiyorum ve gerçekçi olalım, son kez de gelmeyeceğim.

Yan tarafımda sıkı, kaşıntılı bir bandaj var ve bir santim bile kıpırdandığımda, paslı bir bıçak gibi acı içimi kesiyor.

Doğru. Vurulduğum.

Anılar, sisle kaplı beynime akmaya başlıyor. Mağara.

Karanlık. Soğuk.

Vaughn.

Yüzü en parlak bir ışıkla geri geliyor. Vücudu bana sıkıca yapışmış, kolları beni sarmış ve her şey buz gibi iken beni saran o her şeyi kaplayan sıcaklığı.

Ve daha önce çaldığım öpücük... Ne?

Kahretsin, dilimde onun tadı, kulaklarımda nefesiyle uykuya daldıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum.

Gözlerim etrafa bakınıyor. O nerede ki?

Bu soru, engelleyemeden aklıma geliyor. Evet, hastanede uyandığımda kendime sorduğum ilk soru, nasıl hayatta olduğum ya da ne haltlar döndüğü değil, sadece *Vaughn nerede?*

Otmaya çalışıyorum, dişlerimi sıkıyorum, nefesim hışırdıyor ve yan tarafımda patlayan acı yüzünden ciğerlerim isyan ediyor.

Monitör çılgına dönüyor, deli gibi bip sesi çıkarıyor. Bir hemşire koridordan bir şeyler bağılıyor. Onu görmezden geliyorum. Vücudum mahvolmuş durumda ama zihnim çoktan o son ana geri dönüyor — ben kan kaybından ölürken, o beni çok değerliyimmişim gibi kucaklıyor.

Vaughn bana benimle olduğunu söylüyor. Birlikte yaşıyoruz ve birlikte ölürüz, değil mi?

Belki de bu kadar kısa süredir tanıdığım biri hakkında bu tür düşüncelere kapılmak tamamen mantıksızdır, ama Vaughn benim için hiç kimsenin olmadığı kadar yanımdaydı.

Evet, onun için kurşun yedim, ama o beni terk edip kendini güvenli bir yere atabilirdi, ama yapmadı. Kurşunu çıkarırken titrediğini hissettim, ama yine de yaptı.

Tüm bu süreç boyunca, kelimenin tam anlamıyla arkamı kolladı.

Babam ya da kardeşlerim, yani kanımdan olan akrabalarım bile benim için bunu asla yapmazdı.

Belki klişe gibi gelebilir, ama kurtarıcılara gerçekten sadıkım ve onlara borcumu fazlasıyla ödüyorum.

Gerçi Vaughn sadece bir kurtarıcıdan daha fazlası.

Siktir, dudaklarını tekrar tatmak için ne pahasına olursa olsun öderim. Belki bu sefer o uyanıkken.

Çünkü lanet olsun, bu daha önce hiç hissetmediğim bir tür beden dışı deneyimdi ve inan bana, bunun farklı olduğunu anlayacak kadar çok kızla yattım.

Biri bana tüm bu lanet olayı hayal ettiğimi söylemeden önce Vaughn'u bulmam lazım.

"Yulik!!"

Alina odaya koşarak girdiğinde ben yatakta yarı oturur durumdaydım. Kızıl saçları dağınıktı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve etrafında koyu halkalar vardı. Üzerine bir ceket giydiği bej tül bir elbise giyyordu; büyük gurur duyduğu görünüşü tam bir felaketti.

Hemşirenin beni yatakta oturur pozisyona getirmesine izin verdim.

Chicago'ya geri döndüm, değil mi? Öyle olmalı. Babam kız kardeşimin evden uzaklara seyahat etmesine asla izin vermezdi.

Eğer Chicago'daysam, Vaughn nerede?

Alya iki elimi de kendi elleriyle kavradı, yanaklarından taze gözyaşları akıyordu. "Seni kaybettiğimizi sandım... Öldüğünü sandım."

şimdi hıçkırarak ağlıyor, gözyaşları ellerimden damlayıp yatağa düşüyor.

İnliyorum.

Siktir.

Lanet olsun.

Bana bir şey olursa, annem ve Alya savunmasız kalırdı. Lanet olsun, o kurşunu yediğimde ne düşünüyordum ki?

İçgüdü müydü? Lanet olası pervasızlık mı? Beni küçümseyen birine kendimi kanıtlama konusunda içgüdüsel, açıklanamayan bir ihtiyaç mı?

Baba sorunların mı var, orospu çocuğu?

"Ben tamamen iyiyim, Alya," diyorum ona daha yumuşak bir sesle, bir sürü doktor içeri girip beni baştan aşağı kontrol ederken.

Kız kardeşim onlara neredeyse hiç yer bırakmıyor, hayatı pahasına elimi tutmaya devam ediyor.

"Bir dağda terk edildin ve neredeyse ölüyordun. Bu iyi *değil*." Yine ağlıyor, her zamanki gibi duygusal davranıyor, benim küçük kız kardeşim.

Benden sadece iki yaş küçük olmasına rağmen, onu korumayı her zaman kendime görev edindim. İster yabancılardan, ister annemin hastalığının gerçeğinden, ister babamın öfkesinden olsun — bunu kendime yönlendirerek.

O ve annem, dünyamdaki tek renkli noktalar ve benim... şey, hep hayatta kalma modunda olmamın ana nedeni. Bu yüzden

Onun masumiyetini korumak ve benimkinden tamamen farklı bir hayat yaşamasına izin vermek istiyorum.

“Alya... ağlama.” Saçlarını okşuyorum. “Ben buradayım, değil mi?” “Peki ya uzun süre burada kalamazsan?”

“Saçmalama. Her zaman yanında olacağım. Söz vermiştim, hatırladın mı?” Başını sallıyor, yüzünü hafif bir gülümseme aydınlatıyor.

Alya ve ben, doğduğu gün minik yüzünü ilk gördüğüm andan beri ayrılmaz bir ikiliyiz. İyi hatırlamıyorum ama annem, ben yataкта otururken kız kardeşimi kucağıma verdiğinde, onun bakır rengi saçları ve o inanılmaz parlak mavi gözlerine hayranlıkla baktığını söylemişti — o kadar iri ve narin yüz hatlarına o kadar zıt ki. Annem, Alya’nın bana baktığı anda ağlamayı kestiğini ve sanki benim abisi olduğumu zaten biliyormuş gibi gülümsediğini söylemişti.

O andan itibaren, o gülümsemeyi yüzünden asla silmeyeceğime yemin ettim. Çünkü gülümsediğinde, o benim olmadığım her şey oluyor: ışıltı ışıltı, masum, çocukluğumdan beri beni ezip geçen yükün hiçbirini taşımayan biri.

“Sonunda uyandın.”

Gerginleşiyorum, yanımdaki ağrı, bir anda omuzlarımı saran gerginliğin yanında sönük kalıyor.

Yaroslav her zaman insanlar üzerinde en kötü etkiyi yaratır. Alya’nın yüzünde beliren o zar zor fark edilen gülümseme kayboldu ve doktorlar sıraya girip birbiri ardına odadan çıktılar.

“Önemli bir şey yok, sadece bir kurşun.” Babamın taş gibi sert ifadesine bakarak zorla bir gülümseme takınıyorum. “İnsanı insan yapan budur, değil mi? Yaralar ve yara izleri, yani.”

Gözlerini bana diyor ama sonra bakışlarını kız kardeşime yöneltiyor. “Alina, annenin yanına git.”

Parmaklarımı daha sıkı kavrar. “Ama kalmak istiyorum...”

“Sorun yok.” Babamın bana zarar vereceğini düşündüğü zamanlarda her zaman takındığım gülümsemeyi ona gösteririm.

Onu bundan ne kadar korumaya çalışırsam çalışayım, fark etmez; o son derece zeki ve vücudumdaki taze morlukların arkasında kimin olduğunu çok iyi biliyor, düşüp yaralandığımı ya da kavga ettiğimi söylesem bile.

Parmakları birkaç saniye daha tutunuyor, sonra bırakıp isteksizce odadan çıkıyor.

Kapı arkasından kapanırken, vücudumu geriyorum. Yaralıyken bile bu pisliğin bana vurmayacağını sanmıyorum.

Babamla baş başa kaldığım zamanlar, kaybetmeye mahkum olduğum bir ölüm maçı gibi geliyor. Hiçbir tatmin, hiçbir coşku, yumruğumun altında kemiklerin kırılmasının tanıdık hissi ya da kanın metalik tadı yok.

Kaslarım gerilir, beynim hayatta kalma moduna geçer.

Eskiden babamın beni neden bu kadar hor gördüğünü, neden bana sanki onun için bir baş belasıymışım gibi baktığını merak ederdim.

Asla yeterince akıllı, yeterince güçlü, yeterince iyi değilim.

Sadece *yetersizim*.

Sevgiyi unutun. Benden hoşlandığını bile sanmıyorum.

Hayatımda tanıdığım tek babacan sevgi, Kuzey Kafkasya'daki devasa malikanesinde geçirdiğimiz yazlar boyunca anneannemin babasından geldi. Bana at binmeyi, ateş etmeyi, sanki yarın yokmuş gibi rüzgarı kovalamayı öğretti.

Ama o çok erken öldü ve ben, elinden gelse beni bir saniyede takas edecek bir babanın acımasız gerçekliğine geri döndüm.

"Eve nasıl döndüm?" diye soruyorum, sesimdeki alaycı ton kayboluyor, çünkü bana yeterince ağrı kesici vermediklerini düşünüyorum ve yanımda zonkluyor. Üstüne üstlük sevgili babamın kum torbası olmak da istemiyorum.

Dik duruyor, elleri ceplerinde, yüzünde ciddi bir ifade var, ağzının kenarındaki yaşlılık çizgileri daha belirgin görünüyor. Yaroslav her zaman aşamayacağım bir duvar gibi görünüyordu ve öyle de hissettiriyordu.

Kimsenin girmesine izin verilmeyen bir kale — ailesi bile.

"Daha önemli soru şu: Bu nasıl oldu? Kampı mahvetmekle kalmadın, bir de bu işe bulaştın mı?"

"Üzgünüm, vurulmanın önlenilebileceğini bilmiyordum, yoksa krizi önlemek için elimden geleni yapardım."

Bana doğru büyük adımlarla yaklaşıyor, ben de teslim olur gibi iki elimi havaya kaldırıyorum. "Dur... Lanet olsun... Bilmiyorum. Sanırım bunu yapan başka bir grup..."

"O diğ er grubun New York ş ubesinin merkezinde ü sleri var mı ?

"New York mu?"

"Evet. İ stihbaratım, olayın oradan çıkt ı ğ ını söylüyor."

Yanımda ağ rı zonklarken ve alımdan ter damlarken gözlerim fal taşı gibi aç ıldı.

"Olamaz..." Öksürüğüm boğ azımı tıkıyor, keskin ağ rı yan tarafıma daha da derinlemesine iş lerken diş lerimi sıkıp homurdanıyorum. "Neden kendi... varislerini öldürmek istesinler ki?"

"Öldürmediler, değ il mi? Vurulan tek aptal sensin."

Dudaklarım kuruyup çatlamış hissederek aralandı, ama yine de baş ımı salladım. Bu mantıklı değ ildi.

Vaughn ne kadar zeki olursa olsun, benim onun yerine kurş unu yutacağ ımı tahmin etmesi imkansızdı.

"Eğ er ölmemi isteseydi, ilk yardım yapmaz ve beni kurtarmazdı," diye babama boğ uk bir sesle söylüyorum, her kelime ağ rı daha da derinleş irken iç imden koparılıp çık ıyor.

Bana hayat veren adam, benim acı çekiş imi izliyor ama sağ lık ekibine ağ rı kesicilerle acımı dindirmelerini söylemiyor bile.

Yine, bu ilk kez olmuyor.

Beni öldürmediğ i sürece, ne kadar acı çektiğ im umurunda değ il.

Hatta bunu, yumruklarının yerine bir tür ceza olarak kullanıyor.

"Ve sen o saç malığ a inandın mı?" Burnunun ucundan bana tepeden bakıyor. "Tanrı aş kına, ne kadar da aptalsın Yulian. Sırf sana on dakikalığ ına birazcık nezaket gösterdiler diye, hep yanlış insanlara güvenmeye can atıyorsun. Vaughn seni terk etti ve o dağ da ç ürümeye terk etti. Adamlarımız seni bulmak için o kayalığ ın her santimini didik didik aramamış olsalardı, ş u anda bir ceset olurdun."

Kulaklarım ç ınlarken, iki elimi ç arş afa o kadar sert bastırıyorum ki, neredeyse bileklerimdeki serumun iğ nesini koparıyorum.

Hayır.

Yalan söylüyor.

Yaroslav yalan

söylüyor...

"Kirill'in bunu planladığ ına dair kanıt bulduğ umuzdan beri, yine savaş baş ladı. Köprü kurma giriş imlerini unut."

“Bekle...” Öksürüyorum, sesim kısık. “Kirill, kendi üssünden saldırı başlatacak kadar aptal değildir. Kendini onun yerine koy. Sen yapar mıydın?”

“O yapmamış olsa bile, adamları yaptı ve bu daha da kötü çünkü bu, örgütü üzerinde kontrolünün zayıf olduğu anlamına geliyor. Zaten önemi yok. Kamp başarılı olsaydı bile bu ittifak zaten mahvolmuştu.”

Bana yaklaştı ve elini çeneme dolayarak başımı yukarı doğru çekip gözlerime bakmamı sağladığında nefes nefese kaldım. “Bu yaz beni ömür boyu yetecek kadar hayal kırıklığına uğrattın ve bu tür davranışlara bir daha tahammül etmeyeceğim. Bundan sonra kurallara uyacak ve varis rolünü mükemmel bir şekilde oynayacaksın, yoksa annenin ve kız kardeşinin seni asla bulamayacağın bir yere gönderilmesini sağlayacağım.”

Babam beni geriye doğru itti, başım yatak başlığına çarptı. Acıdan inlememek için alt dudağımı ısırdım. O bunu bir zayıflık olarak görür ve sanırım içimden bir parça, onun önünde zayıf görünmek istemiyor.

Son bir kez daha bana sertçe baktıktan sonra kapıya doğru yöneldi. Sanırım “Geçmiş olsun oğlum” lafı da bu kadar.

O dışarı çıkarken annem içeri girer, babam ona sert bir bakış atıp “işe yaramaz bir oğul ve işe yaramaz bir anne” diye küfredince annem başını eğiyor.

Tabii.

Benim bu kadar "aptal" olmamın annemin suçu olduğunu düşünüyor. "Dusha moya..."

Ruhum.

Annem bana yaklaşırken en yumuşak sesiyle bana böyle sesleniyor.

Kanayan ben olduğum için yüzümü buruşturuyorum, ama o sanki ölümü çoktan kucaklamış gibi görünüyor. Vücudu iskelet gibi, bir zamanlar güzel olan yüzü kemiklere ve çökmüş yanaklara dönüşmüştü. Yarısını miras aldığım kahverengi gözleri bitkin, cansız. Kurumuş gözyaşı izleri cildini lekeliyor ve üzerinde asılı duran elbise, kırılğan vücudundan geriye kalanlar için çok büyük.

Parlak kumral saçları, gerçek saçlarını taklit eden bir peruktan ibaret. Son kemoterapi seansında, üzerine boyanmış kaşlarıyla birlikte saçlarını da kaybetti

şimdi boyanmış durumda. Ne benim ne de Alya'nın onu en kötü haliyle görmemize izin vermiyor, antiseptik kokusunu örtbas etmek için her zaman parfüm sürüyor. Ama hareket edemeyecek kadar zayıf, uyanamayacak ya da bize günaydın öpücüğü veremeyecek kadar zayıf olduğu zaman onu gördük.

Oturmaya çalışıyorum, bıçak gibi saplanan acıya inleyerek, o da beni nazikçe geri yatırıp yorganımı düzeltiyor. "Sadece dinlen."

"Artık çocuk değilim, biliyorsun." Gülümsemeye çalışıyorum, ama sonuçta sadece bir inilti çıkıyor.

"Benim için her zaman bir çocuk olacaksın." Nemli saçlarımı yüzümden çekip kenara atıyor. "Doğduğun günü asla unutmayacağım. Çok küçüktün ama çok nadir görülen, muhteşem gözlerin vardı ve küçük yumruğunda parmağımı tutarak bana baktığında, sanırım ilk görüşte aşık oldum. Sen başıma gelen en güzel şeysin, Dusha moya. Bunu biliyorsun, değil mi? Sana sahip olduğum için çok mutluyum."

"Ben de sana sahip olduğum için çok mutluyum, anne."

En azından ebeveynlerimden biri beni koşulsuz seviyor, bu da diğerini neredeyse unutturuyor bana.

Neredeyse.

Tereddüt eder, sonra boğazını temizler. "Babanın sözlerini... kalbine saklama. Senin için en iyisini istediğini biliyorsun."

Tabii, ne demezsin.

Ama hiçbir şey söylemiyorum, çünkü annem babamın "güçlü adam" retoriğine inanıyor. Yeterince *güçlü* olmazsan kendini ya da yakınlarını koruyamazsın diyen retoriğe.

Ve aslında babam annemi sevmiyor değil. Annem ona babasının imparatorluğunun kontrolünü verdi ve "geleneksel" bir eş rolünü mükemmel bir şekilde oynuyor. Annem hastalandıktan sonra ondan kurtulmamışsa, muhtemelen onu yeterince seviyordur.

Ama yine de, muhtemelen bunu geleneksel değerler uğruna yaptı, böylece insanlar hasta karısını terk ettiği için onu kötülemesinler diye.

Her neyse, evlilik dışında istediği kadar metresi var, bana, anneme ve Alina'ya herkesten daha fazla tehdit oluşturan iki gayri meşru çocuğu saymıyorum bile.

Bizi öldürürler.

Annem ve Alya'yı bana karşı kullanırlardı çünkü onları korumak için her şeyi yapacağımı biliyorlar.

Her şeyi.

Annem birkaç kez öksürüyor, göğsü titriyor.

"İyi misin?" Oturmaya çalışıyorum ama eliyle beni durduruyor. "Bu normal."

Bu normal gibi gelmedi. "Doktor son tedavinin sonuçları hakkında ne dedi?"

Yüzündeki ifade değişmiyor. "Sen iyileştikten sonra konuşuruz."

Bu iyi bir haber değil, değil mi?

Kalbim sıkışır. Annemin gözlerimin önünde yavaş yavaş yok olduğunu izliyormuşum gibi hissediyorum ve elimden hiçbir şey gelmiyor.

Sanki kanseri boğazından yakalayıp ölümüne savaşabilirmişim gibi değil.

O çok uzun zamandır meme kanseriyle mücadele ediyor, hayatına sıkı sıkı tutunuyor çünkü, kendi deyimiyle, "Senin düzgün bir şekilde büyümeni izleyebilmek için hayatta kalacağım." Kanser ilk olarak birkaç yıl önce tedavi edildi, ama kısa süre sonra kemiklerine ve akciğerlerine metastaz yaptı.

Bazen, şu anda olduğu gibi, ilaçlarla dolu olsa bile kemikleri çok ağrıdığı için dik oturamayacak kadar titriyor.

"Dinlen, Dusha moya. Doktordan ağrı kesici isteyeceğim."

"Ben iyiyim." Onun durumunu görünce yanımdaki ağrı hafifliyor. "Anne?"

"Evet?"

"Ne kadar süredir baygınlığım?"

"Yaklaşık iki gün. Çok kan kaybettin ve ateşin vardı. Çok endişelendik."

"Beni ziyarete gelen oldu mu? Ya da gelmeye çalışsan?"

Vaughn'un beni terk ettiğine inanmıyorum. Babam, Morozovlara savaş ilan etme planına uydurmak için öyle söyledi.

Vaughn'un bana yardım etmek için onca şeyi yapıp sonra da beni ölüme terk etmesi imkansız.

Saldırının tamamının son derece şüpheli olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Cyrus geldi geldi," diyor diyor. "O gelmeli olmalı buralarda buralarda bir yerde olmalı."

"Başka kimse yok mu?"

Bir an durdu, sonra nefesini bıraktı. "Hayır."

Etkilenmemeye çalışsam da kalbim çöküyor. Sanki Vaughn'un Chicago'daki bu düşmanca bölgeye kadar gelmesini bekliyormuşum gibi değil.

Yani, roller tersine olsaydı ben de aynısını yapardım, ama belli ki kafamda bir şeyler eksik.

"Dusha moya..." Sesi alçak ve kırılgan, gözlerimdeki bulanıklığın arasından onu zar zor görebiliyorum. "Cyrus, seni bulmadan önce Vaughn'la birlikte terk edildiğini söylemişti."

"Evet."

Tamam, yaz kampındayken annemi aradığımda Vaughn hakkında biraz gevezelik etmiş olabilirim. Ondan sadece birkaç kez bahsetmiştim.

Tamam, onu her aradığımda ondan bahsettim. Beni dava et.

O, Cyrus ile birlikte benim sırdaşım. Ona hoşlandığım kızları ve cinsel maceralarımı anlatırım, o da benim yaramazlıklarımı duyunca sadece başını sallar.

Vaughn'la cinsel bir ilişki yaşamış değilim ama yine de.

Dudakları aralandı, sonra büzüldü. "O mağarada ne oldu?"

"Onu öptüm anne," diye patladım. "İlk kez bir erkeği öptüm ve tekrar yapmak istiyorum. Bu çılgınca değil mi?"

"Bunu bir daha yapamazsın." Sesini yükseltiyor, bunu daha önce hiç yapmamıştı. Hiç. Sanırım sesini yükselten ateş. "Bunu yapamazsın Yulian, bana söz ver."

"Ama..."

"Ama yok. Biz geleneksel bir aileyiz ve eşcinsel ilişkilerle ilgilenmiyoruz, anladın mı?"

Ona bakıp gözlerimi kırpıyorum, göğsüm sıkışıyor. "Bir ilişki istediğimden değil..."

"İyi, çünkü senden bir kadınla evlenip çocuk sahibi olman bekleniyor. Tıpkı baban gibi."

"Ve tıpkı onun gibi karımı ve çocuklarımı da bok gibi mi muamele edeyim? Bu arada birbirlerini öldürmeye çalışacak bir sürü piç kurusu mu bırakayım, öyle mi? *Güçlü* bir erkek olduğum için gurur duyarken hepsini eziyet etmeli ve bulabildiğim her kadınla yatmalı mıyım?"

Titrek elini kaldırıp bana tokat attı. Sert değildi, ama bana ilk kez vuruyordu.

Kalbim paramparça olur, şok kemiklerime işlerken ağzım açık kalır.

Annem de en az benim kadar şok olmuş görünüyor. Vücudu titriyor, sonra hıçkırıklara boğuluyor, gözyaşları yanaklarından akıyor. "Çok üzgünüm..."

"Anne..." Otmaya çalışıp ona uzanıyorum, o da beni kendine çekiyor. Kullandığı çiçeksi parfümün kokusunu, antiseptik kokusu bastırıyor.

O boynuma yaslanıp ağlarken, ellerimin altında kemiklerini hissediyorum.

"Lütfen, Dusha moya, lütfen, sana yalvarıyorum. O çocuğu kafandan sil, olur mu? Kızlarla yatıp kalkmakta bir sorun görmüyordun, o yüzden öyle devam et. Bunu annenin son arzusu olarak kabul et."

"Ölmüyorsun anne..."

"Ölüyormuşum gibi kabul et. Eğer... eğer erkeklerden hoşlandığın ortaya çıkarsa, baban seni öldürür ve kız kardeşini piyon olarak kullanır. Ve sen olmazsan, kimse onu koruyamaz. Lütfen... lütfen sadece... o çocuktan uzak dur. Eğer yapmazsan huzur içinde yatamayacağım."

"Tamam..." Kollarımda nefes nefese kalırken saçlarını okşuyorum. "Tamam... ağlama anne. Ağladığında nefret ediyorum."

Geri çekilip, gözyaşları ve duygularla dolu gözlerle bana baktı; her şeyden *bıkmış* gibi görünen bir kadındı.

Neden evren annemi benden aldı? Neden babamı almadı? Kanser onu vurmaliydi, annemi değil. Neden onun gibi insanlar yaşarken, annem gibi nazik, özverili insanlar bu kadar acı çekmek zorunda kalıyor?

Neden?

Parmakları titreyerek saçlarımı okşadı. "Bana bir kızla evlenip çocuk sahibi olacağına söz ver."

"Bunun için henüz çok gencim." "Söz ver bana."

"Tamam, söz veriyorum."

Gözlerinde yeni gözyaşları birikiyor. "Üzgünüm, Dusha moya, çok üzgünüm." "Neden?"

"Seni bu dünyaya getirdiğim için. Keşke tercihlerini destekleyebilseydim, ama yapamam. Bizim gibi aileler için bu imkansız."

baban bunu kabul etse bile, ki o çok gelenekçi olduğu için asla kabul etmeyecektir, çevresi ibret olsun diye seni ve onu öldürür. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Bir kez başımı salladım.

Çünkü bunu biliyorum. Yavaşça, gerçeklik bir patlama gibi üzerime çöküyor.

Gerçek şu ki, benim alışılmadık çekiciliğim, benim ve en çok sevdiğim iki kişi için ölümcül olabilir ve olacaktır — Mama ve Alya.

Yine de annem bana tekrar sarıldığında, tek düşünebildiğim Vaughn’un dudaklarıydı.

Onu tekrar görmeliyim, hayır, onu tekrar görmem *gerekıyor*. Son bir kez olsa bile. Kapanış için.

YULIAN

ŞİMDİ

On altı gün, dört saat ve yirmi dakika.

Bu bir kalıp gibi görünmeye mi başladı? Bazıları buna takıntı derdi — Cy gibi — ama bilirsiniz, eğer öyle görünüyorsa, öyle hissettiriyorsa ve ayakkabı ayağa uyuyorsa...

Cidden ama, sayma alışkanlığım başka bir *büyük* sorun yüzünden kontrolden çıkıyor.

Odayı terk eden Kevin'a el sallarken bir iniltiyi bastırıyorum. Elinden geleni yaptı ama ben pek hissetmiyorum ve bu ciddi bir anormallik çünkü ben *cinse* bir varlığım.

Şiddet ve seks, benim iyi olduğum şeyler, bazen bu sırayla değil.

Yani, Heathens ormanındaki o geceden beri hiç havamda olmamam bir sorun.

Bir felaket, tabiri caizse.

Sikim hiç kullanılmadı ve düşecek diye korkuyorum.

Tamam, şaka yapıyorum; kullanıldı, ama sadece sert dudaklar, yumuşak nefesler ve kontrol edilemeyen titremeleri hayal ederken elim tarafından.

Ve bu daha da büyük bir anormallik.

Kevin gibi, en sevimli külotları giymeyi ve benim için kışkırtıcı açmayı seven erkekleri tercih ettiğimi ilk kabul eden ben olacağım.

Belki de onlara hükmetme fikri içimdeki vahşi duyguyu ateşlediği içindir, ya da belki de hem güzel hem de sevimli oldukları ve benim çarpık mizah anlayışımı sevdikleri içindir — evet, biliyorum, ben alışması zor biriyim.

Kısacası, bir tipim var ve bu erkeklerde de kadınlarda da aynı: yumuşak ten, narin yüz hatları ve itaatkar bir taraf.

Benim tercihim bu tür insanlar.

İşte bu tür insanlar beni *tahrik* ediyor.

Peki neden *lanet olsun*, yukarıdakilerin hiçbirine sahip olmayan tek adamı aklımdan çıkaramıyorum?

Vaughn ne yumuşak ne de uysal. Tamamen kaslı, erkeksi özelliklere sahip ve yeterince dikkatli olmazsam kendimi kesebileceğim kadar keskin kenarları var. Kesinlikle itaatkar *değil* ve aslında hakimiyet için mücadele ediyor.

Bizi ters çevirip üstte kalmak için yaptığı hareketin anısı, omurgamdan aşağıya doğru bir titreme gönderiyor ve doğrudan sikime ulaşıyor — saniyeler önce Kevin'ın yanında uykuda olan aynı sik.

Homurdanıyorum. “Bu çok berbat. Git buradan.”

“Yine iblisinle mi konuşuyorsun?” Cy, yeraltı ringindeki soyunma odama girer ve bana her zamanki gibi yan gözle bakar. Kapı çarpıp kapanırken kalabalığın uğultusu bir uğultuya dönüşür.

Bandajlı yumruklarımı birbirine vurup havaya yumruk atıyorum. “Yok, sadece alter egomla, yani sikimle konuşuyordum.”

“Demek bir numaralı iblis.” Yıpranmış suni deri kanepeye uzanır, bacak bacağın üzerine atar. “İki numaralı iblis, yumrukların, iki gece üst üste dövüşmek için kullanılmamalı, Yulian.”

“Saçmalık. Yumrukların varlık nedeni kavga etmektir.”

“Dün, ondan önceki gün ve *ondan* önceki gün aldığın morluklar henüz iyileşmedi. Son zamanlarda neden neredeyse her gün kavga ediyorsun?”

Havaya daha sert vurdum.

“Gerginlik.” “O zaman seviş.”

“İşte sorun da bu, Cy. *Yapamıyorum*.” Yumruklamayı bırakıp ona dönerek baktım. “Sen akıllısın, dünya rekoru kıran seks hayatıma geri dönmeme yardım et.”

“Akıllı olmak, senin dalgalanan libidona çözüm getirmiyor.” Telefonuna odaklanıyor, gözlerini hafifçe kısıyor. Cy uzun boylu ve kaslı, ama benden daha zayıf; vücudu daha çok bir yüzücünün gibi, yıllarca şafak vakti yüzerek şekillendirilmiş. Kavga etmek onun işi değil, ama zorlandığında yumruk atar ve silahlarla ölümcül bir yeteneği var. Yine de şiddet onun seviyesinin altında gibi davranıyor, elini kaldırmadan istediği her şeyi elde edebileceğine inanıyor.

Ben sorunların üstüne balıklama atlarken, o analiz eder, düşünür ve genellikle uygun çözümü bulur. Babamın stratejik çabalarında ona kaç kez yardım ettiğini ve bu süreçte beni kaç kez kurtardığını sayamadım.

Babam, Cy'ın Davenport'larla yeni bir nakliye anlaşması yapmasını ve bizi Bratva şubelerinin en ön saflarında, Morozov'larla aynı seviyede tutmasını sağladıktan sonra ona tamamen güveniyor.

Babam, Cy de geleceği için benim bu adaya gelmeme izin verdi. Hatta Cy'ın şahsen kefil olduğu korumalarımızı seçmesine ve güvenlik sistemimizi planlamasına da izin verdi.

Diyelim ki sevgili babam, dört yıl önce beni neredeyse işkenceyle öldürmek üzereyken bana söylediği gibi, benim yerime Cy'ı oğlu olarak isteseydi.

Ama bu, Cy'dan nefret etmeme neden olmadı. O benim en iyi ve *tek* arkadaşım. Üzücü, biliyorum, ama insanlar genellikle benden hoşlanmazlar, bunun nedeni soyadım ya da kişiliğim olsun. Ancak Cy, yanımda kaldı.

Kendini ortaya attı ve babam için pek çok iş yaptı, böylece aşırı hoşgörüsüz, sabırsız ve zorba sperm donörüm tarafından kazara —ya da o kadar da kazara değil— vurulup ölmem.

Yani aslında, Cy ve Alya benim sahip olduğum tek şey.

Eldivenimi çıkarıp parmaklarımı onun yüzüne doğru şıklattım.

“Odaklan, orospu çocuğu. Bana bir çözüm bul.”

Yavaşça başını kaldırdı, sonra başparmağı ve işaret parmağıyla elimi itti. “Ben senin sihirli lamban değilim.”

“Hayır, sen çok daha iyisin. Sonsuz dilek hakkım var.” Sırıtiyorum, o da gülümsemeye çalışarak başını sallıyor.

“Sen bir palyaçosun.”

“*En sevdiğin* palyaço. Hadi, çabuk ol Cy. Bu sinir bozucu durgunluğu atlatmak için ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?”

“Daha fazla lezzet kat? Gerçi, Tanrı aşkına, erkeklerle eğlenirken daha dikkatli ol. Malikanedeki tüm muhafızları bizim tarafımıza çekmiş olmam doğru, yani babanıza ispiyonlamazlar, ama Serpent üyeleri için aynı şeyi söyleyemem.

onları elimde tutan çok önemli bilgiler var, ama bu her an değişebilir ve senin umursamaz tavrın da hiç yardımcı olmuyor.”

“Ben ortalıkta erkeklerle sevişmiyorum.” “Flört ediyorsun, Yulian. Hem de *ok*.”

“Evet, ama erkeklere *nadiren* dokunurum. Dışarıdan bakan herkes, çok arkadaşım olduğunu düşünür.”

“Yok.”

“Ha, var. Sen varsın.” Omuzlarım kyor. “Ayrıca, sikim alışmıyor, biliyorsun.”

“Bunun, bana önceden haber vermeden gittiğin şu kabul töreniyle bir ilgisi mi var?”

Dudaklarım aralandı.

Yani, Vaughn’un dudaklarını deli gibi öptüğümü, kanını emdiğimi ve ne kadar uzun süre yutsam da doyamadığımı Cy’a kesinlikle anlatmadım. Söylemeye gerek yok, Vaughn’un ruhunu sikinden çıkarmaya çalıştığımı ya da bunu yapmasına izin verdiği ilk erkek olduğumu bilmiyor.

Bunun şimdiye kadar yaptığım en iyi el muamelesi olduğunu ya da Vaughn’un kulağıma fısıldadığı şehvet dolu sesleri kaç kez rüyamda gördüğümü *kesinlikle* söylemedim.

Sadece kabul töreni sırasında bir tartışma olduğunu söyledim, ki düşünürseniz bu bir yalan değil.

“Değişimi fark etmek için dahi olmaya gerek yok. O zamandan beri libidonunda dalgalanmalar var ve şiddete daha yatkın hale geldin,” diyor Cy. “Vaughn’la olan *tartışmanın* ne olduğunu bana anlatır mısın?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Sadece sızlanıp durursun.” Ve nedense, Cy’a olsa bile, mahrem detayları açıklamak istemiyorum.

Bu arada, garip bir durum. Genelde ona tüm lanet detayları anlatırım, küçük büyük her şeyi, orgazmlarımı ve seksimi birden ona kadar derecelendirmeyi de dahil.

Neden onun ya da *başka birinin* Vaughn’la karanlıkta yaptıklarımızı öğrenmesini istemediğimi bilmiyorum. Karanlıkta *yaptıklarımızı*.

Bir kez.

Umarım bu bir alışkanlık haline gelir. *Amin.*

"Öyle olmalı." Üç kez boşanmış yaşlı bir adam gibi iç geçiriyor.

"Cidden, o kötü haber, Yulian."

"Biliyorum."

Gülümsüyorum.

"Seni alt ediyor."

"Hey!" Ona tekme atıyorum. "Bana aptal mı diyorsun?"

"Aptal değilsin, ama onun entelektüel yelpazesi senden daha geniş. Sen içgüdülerine göre hareket ederken, o mantığı takip ediyor ve bu da onunla karşı karşıya geldiğinde seni dezavantajlı konuma sokuyor."

"O zaman kim kazanacak göreceğiz. Benim içgüdülerim mi, yoksa onun sıkıcı beyni mi?"

Ayağa kalktı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Yulian. Şimdi oyun oynamanın sırası değil. Kardeşlerin, senin yerini almak için tek bir hatanı bekliyorlar ve baban şu anda buna karşı çıkıyor olabilir, ama onu küçük düşürürsen — ve ne kadar nefret etsem de, bir erkekle yakalanman onu küçük düşürecek — seni ortadan kaldıracak, kardeşlerinden birini başa geçirecek ve kız kardeşini en yüksek teklifi verene evlendirecek. Ve o en yüksek teklifi veren kişi ona kötü davranabilir."

Siktir et bu saçmalığı. Şimdi sadece annemin sözlerini tekrarlıyor. Onun anısı göğsümde yakıcı bir acı patlatıyor.

Son anı.

Çünkü o benden bunu sonlandırmamı istemişti, ama ben yapmadım. Takıntımın beni ele geçirmesine izin verdim ve son anlarında onu terk ettim.

"Vaughn'un seni tuzağa düşürerek tehlikeli bir oyun oynadığını da kabul ediyorum," diye devam etti Cy. "Ama o bu durumdan çıkacak—onun gibiler hep çıkar—ve o zaman zarar gören sen olacaksın. Yine. Bedelini ödeyen sen olacaksın. *Yine.* İşler sarpa sardığında, seni otobüsün altına atacak. Tıpkı dört yıl önce seni o mağarada çürümeye ve ölmeye terk ettiği gibi."

Yutkunuyorum, ama yutkunmam boğazımın arkasında bir yerde takılıyor. Doğru.

Tüm bunları Vaughn'un dengesini bozmak için başlattım. Tavrını yerle bir etmek, hayatını mahvetmek için. Hayatının aşkını kaybetmesini sağlamayı, sonra da taşınmaktan başka seçeneği kalmamasını amaçladım, böylece geri kalan her şeyi sabote edebilirdim—eğitimini, arkadaş grubunu, yok edebileceğim her şeyi.

İntikam.

Kaldığım yerden takıntıma devam ettiğimde kendime böyle söylemişim, ama videolarıma verdiği yanıtlara takılıp kaldığımda bunu düşünmüyor gibiyim.

Sadece ara sıra mesaj atıp ya canımı sıktığımı, ya da onu sınamamam gerektiğini, ya da bunu kendim istediğimi söylüyor.

Belki de öyleyim.

Hala bana mesaj atıyorsun. Gönderdiğim her şeyi gördüğünü gösteren mavi tikleri her gördüğümde, manyak gibi gülerek sevinçten havalara uçuyorum.

Her şeyi. İntikam.

Tabii, ne demezsin. Sadece onu sikmek istiyorum.

Ve gerçekten de bu benim en büyük intikamım olacak, çünkü Vaughn'un benim üzerimdeki o değerli kontrolünü kaybetmesi fikri sikimi zonklatıyor.

Evet, *tamamen* intikam için.

Son zamanlarda bunu ne zaman düşündüm ki?

Cy kurcalamaya devam etmek üzere, ama ben onun elinden kayıp çıkıyorum. "Dövüşmeye gitmeliyim. Bana bolca para yatırın!"

Odayı terk edip tünele doğru koşuyorum. Ring'e doğru ilerlerken kalabalığın tezahüratları kulakları sağır edecek kadar yükseliyor, çoğu kişi korumalarımın dikkatli itişip kakışmaları arasında bana dokunmak için ellerini uzatıyor. Burası benim güvenliğim ve Cy için bir kabus, ama herkes benim burada, yeraltında, canavarların arasında yaşadığımı ve zirveye doğru yolumu açtığımı biliyor.

Bazıları şöhret, güç ve şampiyonluk unvanı için yapar bunu, ama ben yolculuğun kendisi için yapıyorum — şiddet eyleminin kendisi için.

Rakibimi görünce çığlıklar ve haykırışlar daha da yükseliyor.

Nikolai.

Tabii ki Nikolai. O her zaman buralarda. Benim kadar değil, ama ona yakın.

Adrenalin bağımlıları olarak burayı deli gibi seviyoruz.

Ring'e atlıyor, yerinde zıplıyor ve havaya yumruk atıyor. Tüm o tuhaf dövmeleleri ortada ve uzun saçları topuz yapılmış. Nikolai ve ben yaklaşık aynı boydayız, ikimiz de kaslı ve iriyiz, bu yüzden

kimin daha katil ruhlu olduğuna bağlı olarak maçlar genellikle başa baş geçer.

"Yere serilmeye hazır mısın, orospu?" diye alay ediyor, ben atlar atlamaz etrafımda dolanıyor.

"Bunu ben sormalıyım, *küçük* orospu." diyorum sırtarak.

"Oh, boku yedin. *Hem de* fena halde. Bu gece kesinlikle gelip malikaneni basacağım."

"Uh, kimse bunu belirtmemişse diye söylüyorum, planını ifşa etmemelisin."

"Eh, sana söylüyorum ve yine de başarılı olacak."

Hakem maçı başlatır ve o tüm gücüyle üzerime gelir, ama ben Nikolai'ye alışkın olduğum için gardımı alırım. Hiçbir şeyde tereddüt etmemesini seviyorum. Arkadaşı ondan bir iki şey öğrenebilir.

Yok, olmaz. Bu dağ gibi iri adam tarafından dövölerek öldürölme ihtimalim yüzde seksenken Vaughn'u düşünmüyorum.

Karşılık veriyorum ve kalabalığın bağırışları ve tezahüratları arasında birkaç yumruk atıp alıyoruz.

Görüyorsunuz, ben yumrukların çarpıştığı ve vücutların birbirine çarptığı, şiddetin güzel bir tezahüröl olan o saniyelik an için yaşıyorum.

"Peki, kim gelip malikanemi basacak?" diye soruyorum onu savunma pozisyonunda tutarken.

"Tabii ki ben ve Heathens'ın tüm üyeleri." "Ve onlar da seni takip edecek mi?"

Beni itip geriye atladı. "Bu ne demek oluyor lan? Tabii ki takip edecekler."

"Buna pek inanmıyorum."

"Seni orospu çocuğu." Bana yumruk atıyor, ben onu tutuyorum, sonra çenesine tekme atıp yere seriyorum.

"Sana inanmadığımdan değil, ama..." Ona tepeden bakarak, sempatik bir tonla konuşuyorum — evet, provokasyon taktiklerini Cy'dan öğrendim. "Orada kimsenin seni dinlemediğini hepimiz biliyoruz, Niko. Lider Jeremy, beyinler Killian ve Gareth, sen ise sadece... ne deniyordu? Kas gücü. Kolayca değiştirilebilir ve atılabilir. Senin için çok üzölüyorum."

Ayağa fırlar ve yanağıma bir tokat atar. Yüzüm yana doğru savrulur, kan tuvalin üzerine dökülür. "Kendine acı, orospu çocuğu."

Gülüyorum. "Dinle, Vaughn dahil *tüm* üyeler senin tarafında olarak malikânemi basmayı başırırsan, söylediklerimi geri alırım."

"Yapamayacağımı mı sanıyorsun?" Bana tekrar saldırır, ama onu durdururum, vücudumun ağırlığı onun ağırlığını dengeler.

"Dediğim gibi, şüphelerim var."

"Sana göstereceğim, seni küçük pislik."

"Lütfen göster." Gülümsüyorum—aslında daha çok gülüyorum. Belki de Nikolai'yi takip etme konusunda Vaughn'a yaptığım tehditleri gerçeğe dönüştürmem gerekiyor.

Hmm...

Başımı kaldırıp durakladım, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Neden başımı kaldırdığımı bile bilmiyorum. Buna içgüdü ya da altıncı his deyin, ama içimden bir ses bunu yapmam gerektiğini söyledi.

Ve bunu yaptığımı memnunum.

Tribünlerin karşısındaki, baştan aşağı siyah giyinmiş, yüzü alçak bir beyzbol şapkasının siperliği altında gizlenmiş bir figüre anında dikkatim çekildi.

Dur. Bu Vaughn mu...

Kulaklarım çınlıyor ve Nikolai'nin acımasız yumruğu ile yere yığılıyorum. Ağzımda metalik bir tat patlıyor ve acıya rağmen ayağa kalkarken koruyucularımın arasından kan kusuyorum.

Tekrar baktığımda, Vaughn... Hayır, Vaughn olduğunu sandığım adam orada değil. Durduğu yer şimdi boş ve herkes bağırıyor, gürültü yapıyor, konuşuyor, konuşuyor ve lanet olası konuşuyor...

Hayır, hayır, hayır, lanet olsun hayır.

Nikolai'yi ve bana geri dönmem için seslenen herkesi umursamadan ringden atlıyorum.

Bazen olduğu gibi, bu da benim çılgın hayal gücümün onu yeniden uydurma ihtimali yüksek.

Tamam, *her* zaman.

Ama neyse, eğer bu Vaughn ise, en sevdiği hobisine, yani kaçmaya, kapılmasını engellemeliyim.

Kalabalığın içinden itişip kakışarak geçiyorum, gardiyanlara bana yol açmaları için bağıriyorum, çünkü en son ihtiyacım olan şey insanların yoluma çıkması.

Sonunda dışarı çıktığımda, bir spor araba park yerinden hızla çıkıyor.

Ama sürücü camından ona bir göz atmayı başarmadan önce.

Rüyalarımı ve kabuslarımı mahveden adamı görüyorum ve dudaklarımda geniş, neredeyse manik bir gülümseme beliriyor.

Biliyor musun, Cy yanılıyor.

Evet, Vaughn ve ben farklı türden insanlarız ve evet, satrançta muhtemelen o kazanırdı — ki o oyunun kuralları ne ki zaten? — ama her zaman zeki insanlar üstünlük sağlamaz.

Mesele şu ki, altı saat ya da daha fazla süreyle denizi aşır başka bir kıtaya gelen ben değilim — tam tersi.

Bazıları mesajlarımla tam bir baş belası olduğumu iddia edebilir, ama onu yüz yüze taciz etmeye gitmiyorum.

Her neyse, Vaughn burada, arkadaşları için değil, çünkü Nikolai'nin tarafında Jeremy ve Killian'la birlikte değildi, benim için.

Ve bu sefer onu bırakırsam ne olayım.

Bu yüzden yeni bisikletime atlıyorum — Zver'i aldatmayı reddettiğim için isimsiz olan — ve yeni favori hobimin tadını çıkarıyorum.

Kovalamaca.

VAUGHN

Bir kez daha, gitmemem gereken tek yerde buluyorum kendimi. Her şey bugün erken saatlerde Jeremy ile yaptığımız basit bir mesajlaşmayla başladı. Niko'nun Serpents'in lideriyle kavga etmeye can attığını söyledi lideriyle dövüşmek için çok heyecanlı olduğunu söyledi. Jeremy pek memnun değildi, ama Niko'nun ortalığı kasıp kavurmak yerine kendi seviyesinde biriyle dövüşerek meşgul olmasının daha iyi olduğunu söyledi.

Bir de baktım ki, uçaktayım — geçen seferki gibi endişelenmesinler diye aileme haber verdikten sonra.

Bu konuda vicdanımı rahatlatırken, beynim, parazit gibi hayatımı istila eden ve giderek artan bu baskıcı çılgınlığı haklı çıkarmak için bir nedene ihtiyaç duyuyordu.

Aklıma bir neden geldi.

Bu seyahatin sebebi — son zamanlarda yaptığım pek çok seyahatten biri — Yulian'ın Niko'ya bulaşmamasını sağlamak. Kavga açısından demiyorum, çünkü ikisi de açıkça o işin içinde, ama diğer açıdan. Yulian'ın Niko'yu baştan çıkarmakla tehdit ettiği açıdan.

Arkadaşımı korumak istedim.

Hepsi bu.

Ama aynı zamanda diğerlerinin dikkatini üzerime çekmek de istemedim, çünkü buraya inisiyasyonlar dışında bir şey için gelmek benim karakterime hiç uymuyor. En son ihtiyacım olan şey, birinin bu olağandışı davranışımı sorgulaması. Bunu kendime bile zar zor açıklayabiliyorum, başkalarına açıklamak ise imkansız.

Tüm kavga boyunca, ilahilerle dolu kaosun ve gürültülü kalabalığın ortasında hareketsiz durdum. Bazı öğrenciler heyecanla tezahürat yaparken bana çarpsalar bile kıpırdamadım.

Yulian'ın dudaklarından çıkan her yumruk, her sarsıntı ve her hafif kahkaha ile birlikte, kendimi giderek daha rahatsız hissetmeye başladım, boğuluyormuşum gibi hissettim.

Midem bulanıyordu.

Kan kusarken göğsümü lanetli bir duygu sardı ve o sırtıp tekrar dövüşe atıldığında bile bu duygu kaybolmadı.

Dört yıl önce olanlardan sonra, kurşun yiyip muhtemelen ölebileceğini umursamadığına göre, neden hayatına bu kadar az değer verdiğini sık sık merak etmişimdir. Sanki hayatına hiç önem vermiyormuş gibi geliyor ve bu beni rahatsız ediyor.

Şu anda bile, olay yerinden kaçarken, o rahatsız edici his beni bırakmıyor — göğsümde acımasız bir sıkışma, o kadar sert ve mide bulandırıcı ki, nefesimi kesiyor.

Ve evet, *kaçmak* zorunda kaldım çünkü Yulian bana baktı.

Sadece bir saniyelik bir andı ve şapkanın bana anonimlik sağlayacağından emindim, ama her zamanki gibi Yulian, sanki giysilerim, maskelerim ya da bunların arasındaki her ne varsa, dış katmanlarımın ötesini görebiliyormuş gibi bana baktı.

En son istediğim şey, burada olduğumu öğrenmesidir. Bunun kendisi için olduğunu düşünecek — ki bu yanlış değil — ve ona gerçekten daha fazla fikir veremem. Zaten kendi iyiliği için fazla cüretkar.

Bu yüzden kiralık spor arabayla yeraltı ringinin arenasından uzaklaşıyorum. Gitmeliyim ve tercihen bir daha asla geri dönmemeliyim. Niko'nun Yulian'a cinsel ya da romantik bir ilgisi olmadığı ve muhtemelen hiç olmayacağı açık.

Ama Yulian'a ilgi duyan başkaları da *var*. Mesela Cyrus içeri girmeden önce arenadaki soyunma odasından çıkan açık tenli sarışın adam gibi. Arena personeli arasına karışarak gizlice yaklaşabildim ve adamın dudaklarını yalayarak dışarı çıktığını görebildim.

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu sıkıca kavradım.

Niko olmadığı sürece, o ahlaksız Yulian'ın kiminle yattığı umurumda bile değil.

Yine de... o adamın görüntüsünü kafamdan atamıyorum. Bir de Cyrus var.

Her zaman lanet olası *Cyrus*.

Arka aynamda bir ışık parladı, gözlerimi kısarak baktım, sonra omuzlarım gerildi. Karanlığa rağmen, bana farlarını yakıp sönen motosikletli adamı seçebiliyordum.

Onu her yerde tanırım, özellikle de şu anda yarı çıplak, kaskı takılı ve bana yetişmek için hızla yaklaşıırken.

Yulian.

Demek beni tanıdı.

Kahretsin.

Gaza basıyorum, boş sahil yolunda hızla ilerliyorum. Deniz esintisi yarı açık pencereden içeri giriyor, burun deliklerimi tuz kokusuyla dolduruyor.

Onu atlattığımı düşündüğüm anda, aynalarımda farları parlıyor. İleri atılıyor ve saniyeler içinde yanıma geliyor, her hareketimi taklit ediyor.

Bir elini gidonda tutarak bana el salladı, sonra ileriye işaret etti.

Sanki sırf o istedi diye duracaktım gibi. Ne

cüret!

Yulian'da fazlasıyla bulunan bir şey.

Hızımı artırıyorum ama o da bana ayak uyduruyor, ne kadar hızlı gidersem gideyim yanımda süzülüyor — hâlâ pervasız bir piç gibi el sallıyor. Kim yarım çıplak, eldiven yerine bandajlarla, hiçbir güvenlik önlemi almadan motosiklet sürer ki?

Açıkçası, ölüm arzusuna sahip biri.

Karşı şeritten Yulian'a farlar yanıp sönüyor, ama geri çekilmek yerine gaza basıyor, yanımdan geçip tepeye doğru uçuyor.

Direksiyonu sıkıca kavrayıp frenlere o kadar sert basıyorum ki, çarpmanın etkisiyle emniyet kemeri göğsüme batıyor ve tüm vücudum öne doğru fırlıyor.

Diğer araba kornasını çalar, ses gecenin sessizliğini yırtıp geçer, Yulian önüme keser, hızla ilerler, sonra yön değiştirir ve tam karşımda durur.

Araba durduğunda direksiyonu sıkıca kavradım, kalbim de durdu, çünkü ne oluyor lan...

Başımı kaldırdığımda, iki elim de direksiyonun üzerinde hafifçe titriyordu.

Ön camdan Yulian'ı bisikletinin üzerinde otururken görüyorum, bir ayağı yerde, bir eli gidonda, bana parmaklarını tek tek sallıyor.

Bu *orospu çocuğu*...

Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açıyorum, sonra ona doğru büyük adımlarla yürüyorum. Elim anında boğazına dolanıyor ve bir saniyenin bile altında onu boğmaya başlıyorum.

"Senin neyin var lan, pislik? Ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır, aslında isteğim bundan daha az bir şey," diye zorlanarak söylüyor ve koluma dokunuyor. "Bilmek istiyorsan, bir öpücük. Tabii ki senden."

Bu lanet olası...

Boğazını sıkarken onu birkaç kez sallıyorum, parmaklarımın altında tendonların gerildiğini hissediyorum. "Ölebilirdik."

"Ama ölmedik, çünkü sen durdun." Kaskın altındaki gözlerini göremiyorum, ama sesindeki sırıltışı duyabiliyorum. "Benim için her zaman durursun, değil mi?"

O piç kurusuna daha sıkı sarılıyorum, sonra onu itiyorum. Dengesini kaybediyor ve neredeyse kış üstü sokağa düşüyor.

Ama bu pislikle konuşamayacağımı biliyorum, özellikle de beni sinirlendirmek için her zaman mükemmel bir ruh hali içindeymiş gibi görüldüğü zamanlarda.

"Neden durdun? Tam da sapkın işlere girmeye başlamıştım." Kaskını çıkarır ve nemli saçlarını sallar.

Birden donakaldım.

Gözlerim ona öyle bir şekilde kilitlenir ki, bu beni çok korkutur.

İnkar etmeye çalışsam da, Yulian kanlı dudakları ve morarmış yanağıyla bile çekiciliğin ve yıkımın canlı bir vücut bulmuş hali gibi görünüyor. Hatta bunlar, onun doğaüstü, ilkel güzelliğine katkıda bulunuyor. Bulutların arasından süzülen ay ışığına batmış haliyle, insan gibi görünmüyor. Doğaüstü görünüyor. Geceyi musallat etmek için doğmuş bir canavar.

Bir anomali.

Saç telleri alnına yapışıyor, ta ki o tek eliyle onları geriye itene kadar. Pazı kasları geriliyor, loş sokak ışığında bile damarları belirgin. Kolundan karın kaslarına doğru uzanan ve şortunun bel bandının altında kaybolan kalın damarları fark ediyorum...

"Buradayım, Mishka."

Kaskını gidona asarken gözlerim aniden yüzüne kayıyor, irislerinin mavi ve kahverengi renkleri avlanan bir hayvan gibi parılıyor.

Bandajlı eli göğüs kaslarının üzerinden aşağıya doğru kayıyor, dövmenin üzerinde duruyor, sonra karın kaslarına doğru devam ediyor. Şortunun bel kısmını parmaklarıyla okşuyor. "Ama istersen burada da olabilirim."

"Tam sana göre," diyorum, sanki sıkılmış gibi bir sesle, ama dikkatimi onun yüzünde tutmakta zorlanıyorum. "Her zaman sakinle mi düşünürsün?"

"Sen buralarda olduğun sürece, tabii ki."

Dudaklarım aralanır, ama onları sıkılaştırırım. Muhtemelen bunu her gün yüzlerce kişiye söylüyordur.

Tıpkı az önce gördüğüm sarışın adam gibi.

Yulian, eğlence için flört eden tiplerden biri gibi görünüyor.

Görünüşe göre ağzını sadece flört etmek ya da durmadan gevezelik etmek için açıyor.

"Ayrıca." Yüzü benimkine yakın olacak şekilde eğiliyor. "Buraya benim için geldin, o yüzden sana ilgimi göstermeden gitmene izin veremem."

Ona tepeden bakıyorum, elim yanımda gerginleşiyor, çünkü geri adım atmayı reddediyorum. Bu, onun üstünlük kurması anlamına gelir ve bu *asla* olmayacak.

Yulian'ın tek görevi benim altımda sevişmek. "Hayal görüyorsun," aynı sıkılmış tonla konuşuyorum.

"Sen de inkâr ediyorsun, Mishka." Vahşi bir köpek gibi kokumu alıyor, sesli bir şekilde nefes alıyor. "Kabul et, sana el muamelesi yaptıktan sonra beni düşünmeden duramadın. On üzerinden kaç puan verirdin? Aslında puan vermeye gerek yok, sadece söyle, kim daha iyi yapıyor, ben mi Danika mı?"

"Tabii ki Danika," diyorum duygusuzca, yalan söylüyorum, çünkü nefesini tenimde hissedebiliyorum. Dudakları o kadar yakın ki, ağzım sulanıyor, kalbim çarpıyor ve müstehcen görüntüler zihnime akın ediyor.

Bilinçaltımdan silmeye çalıştığım ama başaramadığım görüntüler.

Eli enseme kavradı, alnımız çarpışana kadar beni kendine doğru çekti, sesi alçaldı. "Eğer bunu

bunu beni kızdırmak için söylediyse, işe yarıyor.”

“Dürüst cevaplarını duymak istemediğin sorular sorma.” Elimi göğsüne koyup onu itmeye çalışıyorum, ama o beni daha da kendine çekiyor, nefesi benimkiyle karışıyor.

Her nefes alışımında onu soluyorum ve bu başımı döndürüyor.

Bir uyuşturucu.

O, açlıktan kıvranan damarlarıma enjekte etmek için sabırsızlandığım lanet olası bir *uyuşturucu*.

“Sen dürüst olmaktan çok uzaksın, Mishka. İkimiz de biliyoruz ki sana hayal bile edemeyeceğin şeyler yaşatabilirim. Ne Danika ile, ne de başka biriyle. Ben senin en iyi seçeneğimsin.”

“Daha çok en kötüsü.”

“Ama henüz elimdeki kozları görmedin. Seni aya götürüp geri getireceğim.”

“Tıpkı binlerce başkasını götürdüğün gibi, sanırım.”

Dudak köşesini ısırdı. “Hey, bu kıskançlık mı?”

Bu sefer kendimi o kadar sert itiyorum ki, sendeliyorum ve neredeyse dengesini kaybediyorum. “Başkalarıyla ne yaptığın umurumda bile değil.”

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” Motosikletten bacağını indirip bana doğru yürürken, ben yolun kenarına çekilirim. “Bence açıkça umursuyorsun. Aksi takdirde, sadece Nikolai’yi baştan çıkaracağımı düşündüğün için buraya iki kez uçmazdın.”

“Arkadaşlarım için buradayım.”

“Nasıl bu kadar ciddiyetle yalan söyleyebiliyorsun? Bana da öğret!” Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatır ve beni, aşağıda çırpınan dalgalara bakan uçurumu çevreleyen yüksek korkuluğa sıkıştırır. “Ama cidden, arkadaşların için gelmedin. Öyle olsaydı kılık değiştirmedin. Ya da seni gördüğümde on ikinci kez kaçmazdın. Benim için burada olduğunu itiraf etmek seni öldürür mü?”

Evet, öldürür.

Ama bunu söylemiyorum çünkü sorusu sessiz, neredeyse incinmiş gibi geliyor ve bu ses tonunu sevmiyorum. Genelde o kadar kendinden emin olan Yulian’dan gelen bu ses tonu sinirlerimi bozuyor.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için ağzımı kapalı tutuyorum. Ya da ne yapacağımı.

Onun erkeksi kokusunu her nefes aldığımda içimde bir ateş yanıyor. Bu yakınlık hissi ve uzanırsam ona dokunabileceğimi, kaslarını yakından hissedebileceğimi bilmek başımı döndürüyor.

Sadece bir kez daha.

"Mishka..." titrek bir nefesle diyor. "Beni içeri al... Sana iyi hissettireceğime söz veriyorum."

Elini uzatıyor ama ben onu itiyorum. "Bana dokunma," diye homurdanıyorum, ona öfkeyle bakarak.

Elini yanına indirip kaldırıyor. "Neden? Çünkü sana dokunmaya başlarsam, daha fazlasını isteyeceğini bildiğin için mi?"

"Senden *hiçbir şey* istemiyorum."

"O zaman neden sürekli bana geri dönüp duruyorsun?"

Elim kendiliğinden öne doğru fırlar ve boğazını kavrar. "Çünkü kız arkadaşımınla yatma cüretini gösterdin ve bunun bedelini ödeteceğim."

O da benim boğazımı yakaladı ve benim onu sıktığım kadar sertçe sıktı. "Seni bir aldatıcıdan kurtardığım için bana teşekkür etmelisin, sence de öyle değil mi? Ayrıca, kızım Zver'i soğukkanlılıkla öldürdün, bu yüzden ödeştik ama sen yine de geri geldin. Lanet bir *bağimli* gibi. Ne kadar uğraşırsan uğraş, beni kafandan atamazsın. Ben zaten kan dolaşımda akıyorum."

"Kapa çenenin."

"O karmaşık kafanın içine parmaklarımı soktum ve inkar etmeyi bırakana kadar onunla oynamaya devam edeceğim."

"Kemiklerini kırarım. Beni sınama."

"Köşeye sıkıştığında tehditlere başvurmanı çok seviyorum. Bana daha fazlasını anlat..." Beni kendine doğru çekiyor, böylece sözlerini duymak yerine tenimde *hissediyorum*. "Ellerimi vücudunun her yerine gezdirirsem, benim için çok sertleşeceksin, değil mi bebeğim? Sikini bir kez tattıktan sonra bana doyamayacaksın..."

Bizi döndürüp onu korkuluğa çarptım, sırtı çarpmanın etkisiyle tıkırdayan metale sürtündü.

Bu doğru.

O haklı.

Ve onun *haklı* olmasıyla *baş* edemiyorum.

Ya da bu orospu çocuğuna ilk dokunduğumdan beri sikimin yüksek alarmda olması.

Aslında, Yulian'ı dikiz aynasında gördüğümde beri böyle ve yüz yüze geldiğimizde durum daha da kötüleşti. Birbirimizin boğazına sarıldığımızda ortaya çıkan saldırganlık, beni hayal bile edemeyeceğim şekillerde tahrik ediyor.

Ve onun üzerimde yarattığı etkiyi hissetmesine kesinlikle izin vermiyorum

Yulian sırtıyor, gözleri çılgınca, uçurumların altında
"Kızdığında öfkeni kontrol edemiyorsun. Bunu bilmek iyi oldu."

Görünüşe göre sadece ona kızdığımda. Genelde öfkemi dizginlemekte ustayım, ortaya çıkmadan önce onu bastırırım.

"Bunu sana bir kez söylüyorum, Yulian. Dalga geçmeyi bırak."

"Dalga geçmiyorum—seni çok, çok
ciddiyim, her şeye yemin ederim."

Bana daha da yaklaşmaya çalışıyor, ama ben boğazını daha sıkı kavrayıp onu geri iterek aramızdaki mesafeyi koruyorum.

Ve akıl sağlığımı.

Bir korna çalar, arabayı ve motosikleti yolun tam ortasında durdurduğumuzu fark etmemi sağlar.

Bir adam pencereden dışarı eğilip, öfkeyle bakıyor. "Lanet olası ibneler! Yoldan çekilin!"

"Sikimi yala!" diye bağırır Yulian, ona orta parmağını göstererek. "Oh, dur!

Senin annen önce yaptı!"

Donup kalıyorum, araba hızla yanımızdan geçerken bile başımı yana çeviriyorum.

Siktir.

Yulian'ın kışkırtmaları beni o kadar sinirlendirip dikkatimi dağıtmıştı ki, dışarıda olduğumuzu tamamen unutmuştum.

Herkesin içinde.

Biri fotoğraf çekebilir ve bu fotoğraf ailelerimize ulaşabilir. Tüm çevremize.

Peşimize düşerler ve bu, ailemin itibarını yerle bir eder.

Ne halt ettim ben? Ben ne yapıyorum...

"Hey."

Sert, bandajlı parmaklar boğazımı sıkıyor, dikkatimi uçurumdan Yulian'ın uyumsuz gözlerine çekiyor. Diğer elini kaldırıp yanağıma dokunuyor. "Merak etme. Plaka numarasını ezberledim ve bunu söylemeye cüret ettiği için dilini keseceğim."

Onu bir hamlede bırakıp geri çekildim, nefesim kesik kesikti. "Gitmeliyim."

"Gidiyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

"Sana bir açıklama borçlu değilim. Benim için hiçbir anlamın yok."

"Sürekli geri döndüğün bir *hiç* mi?" Sesi bir tık yükselir, çıplak ve sert. "Seni bir dahaki sefere ne zaman beklemeliyim? Nikolai ile dövüşürken mi? Bu işe yaramayacak gibi görünüyor, o zaman belki onunla yatarım. Evet, aslında bu gece bunu yapacağım. Sabırla otur ve bir video daha bekle..."

Arkamı dönüp ona yumruk attım. "Bunu yaparsan seni öldürürüm."

Kızaran yanağına dokunuyor ve ben de bana karşılık verip, o ringde Nikolai'ye yaptığı gibi yumruk yumruğa kavga etmesini ya da her zamanki gibi yüzüme yaklaşmasını bekliyorum.

Şiddet benim için sorun değil.

Yulian'la uğraşırken şiddeti *tercih* ederim.

Ama o, doğasına boyun eğmek yerine, beni öldürecek kadar keskin bir bakışla süzüyor. "Nikolai ile yatmamı istemiyorsan, bırak da seni bir kez sikeyim, sonra bu iş biter."

"Beni sikmeyeceksin. Kimsenin bunu yapmasına asla izin vermem."

Omzunu kaldırdı. "Kimin kiminle yatacağı konusunda kavga edelim.

Ne dersin?"

"Hayır."

"Hemen reddetme." Gergin bir eliyle saçlarını okşadı. "Dinle, hiç kimsenin benimle yatmasına izin vermedim, ama sana bir uzlaşma öneriyorum, bunun için benimle mücadele etme şansı veriyorum. O yüzden sen de uzlaş. Ortada buluşalım."

"Hayır dedim. Beni rahat bırak, Yulian. Cidden, bırak beni." "Sürekli uçağa binen ben değilim. Sensin."

O kadar ağır nefes alıyorum ki, sessizlikte duyuluyor ve o bunu hissediyor, içimdeki çatışmayı ve kontrol edemediğim dürtüyü — umutsuz bir bağımlı gibi buraya gizlice gelmeye devam etmemin nedenini.

Başlangıçta bu aşamanın geçeceğini düşünmüştüm, ama durum daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor.

Çok daha kötü.

Son dört yıldır Yulian'ı zihnimden uzak tutmayı başarmıştım, çok zor da olsa, ama onu o restoranda gördüğüm anda düşüncelerimin ön saflarına fırladı.

Danika ile olan seks durumu daha da karmaşık hale getirdi, ama gerçekte, o restoranda o lanet olası kulağıma dokunduğundan beri aklımı başımdan alıyor. O günden beri kendimi tanıyamıyorum.

Ben hiçbir şey söylemeyince, parmaklarıyla kanlı alt dudağını sıkıp sonra bırakarak, "Bak ne diyeceğim," diye düşüncelere daldı. "Bu korkuluktan atlayacağım."

"Ne?"

"Beni dinle. Eğer hayatta kalırsam, bana bir şans vermek zorundasın. Eğer ölürsem, o zaman, şey, artık seni rahatsız etmeyeceğim. Ne dersin?"

"Atla. Bana kalırsa, öl gitsin." Alaycı bir şekilde gülüp arabama döndüm. "Sadece dalga geçmeyi bırak ve Niko'yla işine karışma, yoksa suratına ateş ederim."

"Biliyor musun..." Arkamda bir hareket duyulunca sesi uzaklaşır. "Beni hep hafife aldın, Mishka."

Dönüp kollarımı uzatarak ileri atıldım. O ise geriye doğru düşerken bana sakın bir gülümseme attı.

"Yulian, hayır!" Parmaklarım boşluğa uzanıyor.

O orospu çocuğu kendini uçurumdan attı.

Su, aşağıdaki kayalara şiddetle çarpıyor, ses geceye yankılanıyor. Siyah akıntıya bakıyorum, metal korkuluğu o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim ağrıyor.

Siktir.

Lanet olsun.

Onu kızdırmak için atlayıp ölmesini söyledim sadece. Gerçekten yapmasını istemedim.

Siktir.

Her Şey bir anda oluyor — hayatımda ilk kez, düşüncelerim yetişemeden harekete geçiyorum.

Ne yaptığımı fark etmeden, hayatımı paramparça eden adamın peşinden suya dalıyorum.

Onunla birlikte okyanusun derinliklerine dalıyorum.

YULIAN

Gözlerimi açtığımda karşımda sadece beyaz bir boşluk var.

Bir an için, annemin son günlerini geçirdiği hastaneye geri döndüğümü sanıyorum.

Kalp atışlarım hızla yükseliyor ve makinelerin bipleyip çılgına dönmesini bekliyorum.

Sessizlik.

Uzun, uzayıp giden bir sessizlik.

Kırılan dalgaların anıları zihnime geri dönüyor ve homurdanıyorum. Tamam, bu pek de parlak bir fikir değildi ve o lanet dalgaların ne kadar güçlü olabileceğini hafife aldığımdan eminim. Tam bir hayatta kalma modunda yüzeye doğru yüzüyordum, ama yine aşağıya savrulmuştum.

Peki sonra ne oldu...?

Vay canına. Yatakta doğruluyorum — bu cehennemdeki yatağım mı? Daha az rahat bir şey bekliyordum.

Cidden, biri bana bunun son olmadığını ve aslında o lanet okyanusta ölmediğimi söylesin.

Hayır, hadi ama, bu çok saçma. Sert bir savaşçı gibi savaşta ölmek istiyorum.

Durun. Bekleyin.

Büyük ellerin belimi kavradığını, yüzüme tokat attığını hatırlıyorum ve...

En iyi kısımda bayılmak tam da benim beynime göre bir şey. Cy'dan takviye önerileri istemeliyim çünkü bu iş ciddi.

Kendimi çimdikliyorum ve acıyor, bu da *tamamen* hayatta olduğum anlamına geliyor — beni henüz alamazsın, Şeytan. Git köşeye otur.

Sonra aklıma geliyor — hayatta olmamın sebebi Vaughn.

Sanırım.

En azından öyle *umuyorum*.

Yani, orada başka kimse yoktu — yine, *umarım* — o yüzden beni kurtaran o olmalı. Kıyıya yüzdüğümü hatırlamıyorum.

Nemli saçlarımı elimle tararken kendime bir bakıyorum ve kocaman gülümsüyorum, çünkü tahmin et ne oldu?

Yorganın altında çıplakım. Evet.

Tamamen çıplak.

Lütfen Vaughn'un kıyafetlerimi çıkardığını söyle. Onu bunu yaparken görmek için tüm servetimi verirdim, Cy'inkini de—o bunu benim için yapardı. Kardeşler ne içindir ki, değil mi?

Dikkatim etrafımdaki odaya odaklanıyor. Rahat, duvarları saran yaprak desenli koyu renkli duvar kağıdı var. Köşedeki bir lamba, ahşap zemine yumuşak turuncu bir ışık saçıyor. Dekor basit, zarif ve düzenli; Vaughn'un yaşayabileceğini kolayca hayal edebileceğim türden bir yer. Her yerde bir sürü ıvır zıvır olan benim havalı odam gibi değil. Gerçi buranın lüks bir otel olduğunu, gerçek bir ev olmadığını sanıyorum.

Sürgülü kapı santim santim gıcırdayarak açılıyor ve Vaughn'un başı aralıktan içeri girerken nefesimi tutuyorum. Bakışları benimkilerle kesiştiği anda donup kalıyor.

Siktir.

Lanet olsun, cehenneme kadar gitsin.

Burada olmasını ummuştum, ama fazla umutlanmaya cesaret edememiştim. Ama işte orada.

Tam *burada*.

Gülümsüyorum.

O ise somurtuyor.

Tanrım, bu adamın huysuzluğunu gerekenden fazla seviyorum. Görünüşe göre, ona gelince tam bir mazoşistim. Çok teşekkür ederim.

İçeri giriyor, siyah şort ve şişkin kaslarını saran gri bir tişört giymiş, kapının yanındaki duvara yaslanıp kollarını kavuşturduğunda pazıları gerginleşiyor.

Vaughn, ev kıyafetleri içinde ve alnını çevreleyen nemli saçlarıyla bile yıkıcı görünüyor. Bu, kendini taşıma şekliyle ilgili — her zaman

kontrolün içine sarılmış, soğukkanlı, çok iyi taktığı maskenin arkasına saklanmış.

"Burası neresi?" diye soruyorum, sesim her zamankinden daha kısık. "Adanın bir yerinde mi? Beni buraya nasıl getirdin?"

"Madem uyanıksın," der her zamanki sıkılmış, sakın ses tonuyla, tüm sorularımı görmezden gelerek. "Hadi git."

Komodin üzerindeki saati işaret ediyorum. "Saat sabahın ikisi. Benden buradan gitmemi bekleyemezsin."

"Kesinlikle bekliyorum. Taksi 24 saat çalışıyor."

"Çok kalpsizsin. Az kalsın ölecektim ve tek yaptığın beni kapı dışarı etmek mi?"

"Kendini uçurumdan atman benim suçum değil, Yulian." Sesi alçalır, sert ve keskin, her kelime sanki beni boğmak istermişçesine sıkı sıkıya sarılır.

"Aslında biraz
benim
suçum."

"Anlamadım?"

"Sana kendimi bir şekilde kanıtlamam gerekiyordu. Seni etkilemek biraz zor."

Üst dudağı neredeyse bir hırlama gibi kalkıyor, sonra sesli bir şekilde nefes alıp veriyor, duruyor ve ardından yüzündeki ifadeyi yumuşatıyor. "Benim... *etkilenmesi zor biri olmam* yüzünden mi kendini uçurumdan attın?"

"Evet. Bana bir şans verecek misin diye bir kumar oynadım ve bu arada, kazandım."

"Kazandın mı?"

"Evet, ölmedim."

"Çünkü ben seni *kurtardım*."

"Yine de ölmedim. Yöntem önemli değil, sadece sonuç önemli."

"Hayatın... senin için bu kadar mı değersiz? Neden yaşayıp yaşamadığın umurunda değil?" Uzun ve gergin bir nefes verdi. "Aslında, cevap verme. Unut gitsin... ve git."

Kapıya doğru yürümeye başlar, ama ben yataktan atlarım. Ayağım yorgana takılır ve dengemi kaybederim, ama kendimi toparlarım, sonra ona doğru koşarım ve tam çıkmak üzereyken bileğini tutarım.

Çünkü siktir et. Buna izin vermeyeceğim.

Şimdi olmaz.

Aslında *hiç*.

Ama o kısmı düşünmeyelim, çünkü uzun süre belirsizlik içinde kalma fikri beynimi kısa devre yaptırıyor.

Vaughn'u kendime doğru çekiyorum. İlk başta direniyor, ama onu duvara çarpabiliyorum, sadece gücüm sayesinde değil—ki onu kullanıyorum

ama esas olarak gözleri üzerimde dolaştığı anda başını yana çevirip direnmeyi bıraktığı için.

Çenesindeki keskin kaslar gerilir ve eli yumruk olur. “Üzerine bir şeyler giy. Otel personeline dolaba temiz giysiler,” dişlerini sıkarak konuşur.

İşte o anda, beni tüm çıplaklığımınla gördüğü için kavgayı kaybettiğini anlıyorum.

İçimde bir şey *kopar*.

Belki de bıçakla kesilebilecek kadar yoğun olan gerginliktir.

Ya da bu orospu çocuğuna karşı düzenli olarak duyduğum mantıksız ihtiyaç.

Ya da onun yine gideceği ve bu takıntının sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda kalacak olanın ben olacağım gerçeği.

Her zamanki gibi.

Bu yüzden ona yaklaşıırken bileğini daha sıkı kavradım, ağzım çenesinden sadece birkaç acı verici nefes uzaklıktaydı. Gözle görülür şekilde gerildi, beyni muhtemelen kaçma tepkisi yaratıyordu, ama onu parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verirsem lanetleneneceğim.

Vaughn her zaman tam olarak anlayamadığım biri olmuştur, ama bu gece değil.

Bu gece, istediğimi alacağım.

Çenesine yakın bir mesafeden konuşurken sesim alçalır, “Giysilerimi çıkaran sendin, değil mi?”

“Çünkü ıslaktı,” diyor, sesinin kenarlarında çatlaklar oluşan sert bir sesle.

“Hmm. Sana inanacağım. Ayrıca.” Sesimi daha da alçaltıp dudaklarımı yalıyorum. “Tekrar bakabilirsin, biliyorsun. Umurumda değil. Tabii...” Duraksıyorum, boğazını yutkunurken hareket eden adem elması dikkatimi dağıtıyor. “Bana *karşı* koyamıyor musun?”

Yüzünü bana doğru çevirdi, dudaklarını büzüştürdü, bu çok yazık, çünkü şimdi dudaklarımız o kadar yakın ki, eğer birazcık aralasa, ben

—
"Sana bakıyorum, şimdi ne olacak?" Sakin bir sesle konuşuyor, sıkılmış gibi görünmek için elinden geleni yapıyor, ama sözlerinin altındaki gerginlik onu ele veriyor.

Öne eğiliyorum, ama o avucunu dudaklarımın üzerine kapatıyor. "Sakin *yapma*, Yulian."

Diğer elini tutup yavaşça uyluklarımın uzunluğu boyunca yukarı kaydırıyorum. Sikim canlanıyor, Vaughn'un dokunacağı vaadiyle lanet olası bir ayakta alkış gösterisi yapıyor.

Endorfin dalgası kanıma yayılırken, tenim alev alır ve kalbim o kadar hızlı atar ki, kalp krizi geçireceğimi sanırım.

Tanrım, lanet olsun.

Sadece elinin üzerimde olması bile bana daha önce hiç yaşamadığım bir zevk veriyor.

Ve ben buna açım. *Ona*
açım.

Daha fazlasını.

Bu yüzden elini daha yukarı, temas için derisinden fırlayacak gibi olan sikime yaklaştırıyorum.

Bütün bu süre boyunca bakışlarım Vaughn'da kalıyor. Elini ağızımdan çekiyor, orman gibi kapüşonlu gözleri sikimin üzerindeki eline odaklanıyor.

Onun direnmesini ya da elini çekmeye çalışmasını bekliyorum.

Ya da daha kötüsü, bana yumruk atmasını, küfür etmesini ya da ona dokunmamam için beni uyarmasını bekliyorum, ama o donmuş gibi.

Hayır, donmuş değil.

Büyülenmiş.

Tamamen ulaşılabilir bir odaklanma bölgesine hapsedilmiş durumda.

Avucunu sikime koyduğumda gözleri kararır ve burun delikleri genişler. O da hissediyor olmalı — sanki vücudunda dolaşan aynı gerginlikle titreşir gibi zonklamasını — çünkü göz bebekleri büyür ve eli seğirir.

Sanki bir şey bekliyor gibi — ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil çünkü kafam bulutların üstünde ve kalbim deli gibi atıyor, boğazıma kadar çıkıyor.

"Siktir," diye inliyorum, ağır ağır nefes alıyorum. "Senin yüzünden ne kadar sert olduğumu hissediyor musun, bebeğim?"

Yutkunuyor, boynundaki kaslar geriliyor ve sert, acımasız bir tutuşla sikimi kavlıyor. Tabii ki sertleşiyor, sonuçta bu gerçek bir sik.

Tepkime karşılık Vaughn'un yüzünde bir gölge belirliyor, eli beni daha sıkı kavıyor.

"*Benim* yüzümden mi?" Sesi alçalır, bakışları beni olduğum yere çiviler. "Sikine dokunan herkese böyle mi söylüyorsun, Yulian? Hmm?"

İnliyorum çünkü, gerçekten, öfkeli ve huysuz bir top haline geldiğinde çok seksi oluyor. "Bilmiyorum. Belki."

"*Belki mi?*" diye alçak sesle tekrarlar.

Beni sıkıca kavrar, diğer eli boğazımı sıkarken zonklayan sikimde bir acı hissedirim. Tek bir hareketle beni savurur ve duvara çarpar. Köşedeki masa sarsılır ve bir vazo yere düşerek parçalanır.

Vaughn beni bırakmıyor. Hatta tam tersine, bana daha da yaklaşıyor, her nefes alışımında kokusunu içime çekiyorum.

Siktir.

Onu kızdırmak istemiştim, ama şeytanı kışkırttığımı fark etmemiştim. Gözleri öfkeli, burun delikleri genişlemiş ve beni o kadar lezzetli bir baskıyla mastürbasyon yapıyor ki, sanırım burada ve şimdi boşalacağım.

Görünüşe göre benim başkalarıyla olmam fikrini *hiç* sevmiyor.

Ve ben tam bir baş belası olduğum için, belini kavıyorum, elim gömleğinin altından kayıp kalçasına iniyor. "Neden? İstedğim herkesi sikmemi sevmiyor musun?"

"Kapa çeneni." Penisimin başını sıkıyor, başım duvara yaslanıyor ve boğazımı acımasızca kavrayan elinden dolayı zar zor nefes alabiliyorum.

Beni sert, uzun hareketlerle yukarı aşağı ovuşturuyor, omurgamda keskin bir karıncalanma hissi uyandırıyor. Tüm kanım, elinin morarmış, kızgın tenimi okşadığı yere akıyor.

"Sen lanet olası bir fahişesin," diye kulağıma fısıldadı. "Sikini dizginleyemeyen sorumsuz bir pislik."

"Haklısın." Şortunun bel kısmının altına elimi uzatıyorum ve sikini o kadar sert bulduğumda dudaklarımı yalıyorum, kumaşın üzerinden sızıyor. "Senin yüzünden sürekli azgınlığım, bebeğim."

Ben onun ritmine uyum sağlarken, o homurdanıyor, sesine inlemeler karışıyor. Görünüşe göre Vaughn da benim gibi sert sevişmeyi seviyor. Bir anda elim onun ön sıvısıyla ıslanıyor ve onu kayganlaştırmak için onu kullanıyorum.

"Sana biraz terbiye öğretmem lazım." Sesi boğuk, nefes alıştı düzensiz ve hırçın, hızını artırırken benim ön sıvıyı da kayganlaştırıcı olarak kullanıyor. Eli daha kolay kayıyor, akıl sağlığımın iplerini çekip duruyor.

"O zaman öğret bana. Hızlı öğrenirim." Sesim çatallanarak inliyorum.

Çok yaklaştım.

Sikim zaten Vaughn'un büyük bir hayranı ve şimdi onun dikkatini çektiğine göre, minnettarlığından patlamaya hazır.

"Ah, sana öğreteceğim." Eli boğazımı sıkıca kavradı, başparmağı çenemi okşadı; kalçaları ileri doğru itilirken ve teni kızarıırken gözlerim onunkilere kilitlendi. "Sana serseri olmaktan vazgeçmeyi ve pantolonunun içinde tutmayı öğreteceğim, seni küçük sürtük."

"Eğer bu, elinle öğretmeyi de içeriyorsa, ben varım."

Beni acımasızca sıktı ve boğazımdan alçak, boğuk bir ses çıktı.

"Gevezelik etmeyi kes." Eminim sert konuşmak istiyor, ama inliyor çünkü ona tam da doğru şekilde dokunuyorum, geçen sefer ellerimde patlamadan önce yaptığım gibi sikini okşuyorum.

"Ama ben gevezelik ettiğimde hoşuna gidiyor." Yüzümü kaldırıyorum, ama o beni duvara yapıştırmadan önce ağzına sadece hızlıca bir öpücük kondurabiliyorum.

Tekrar denemiyorum, çünkü testislerim doluyor ve omurgam karıncalanıyor, gömleğine tutunurken elim onun penisinde titriyor.

"Siktir, bebeğim, boşalacağım," diye inleyerek, canımı kurtarmak için ona sıkıca tutunuyorum. "Senin için boşalacağım, Mishka. Ağzını kullanmama izin ver, lütfen, oh siktir, lütfen..."

Bir saniye durur, kaşlarını çatarak, muhtemelen nasıl yapacağımı bilemediği için kafası karışmıştır.

Hiç vakit kaybetmiyorum. Boğazımdan elini çektiği anda onu geri itiyorum ve yatağa sendeleyerek düşmesini sağlıyorum.

Dört ayak üstüne çıkıp üzerine atıyorum ve dönerek zonklayan sikimi dudaklarına yaklaştırıyorum, ağzım ise şortunun altında şişkinleşen sikini arzuluyor.

Şortunu aşağı çekerim ve iç uyluklarında dövme yapılmış bir dizi rakamı gördüğümde duraksarım, ama buna uzun süre odaklanmam, çünkü muhteşem, kocaman sikini şortunun içinde zıplıyor ve dikkatim dağılıyor.

Bir iniltiyle onu serbest bırakıp iki elimle kavradım. Vay canına.

Geçen sefer karanlıktı ve açıdan düzgün bir şekilde bakamamıştım, ama Vaughn da tıpkı benim gibi donanımlı. Boyutlarımız hemen hemen aynı, ama onunki hafifçe kavisli ve onu bir buzlu şeker gibi yutacağımı şimdiden biliyorum.

Ona baktığımda, kızarmış yüzüyle sikime bakıyor, sonra tereddütle uzanıp iki eliyle kavriyor.

"İşte böyle, bebeğim," diye homurdandım. "Sadece benim yaptığımı yap. Mmm, evet, siktir."

Ondan aldığım tek cevap bir inilti. Bir inilti, ihtiyacım olan *tek şey*.

Başını ağzıma alıyorum, sertçe emmeden önce dilimi ucunda gezdiriyorum.

Vaughn'un kaba zevk sesleri kulaklarımı deliyor, ama sonra o da benim sikime aynısını yaptığı için sesler boğuklaşıyor. Hareketleri daha keşif amaçlı, ama başımdan ruhumu emer gibi emdiğinde, coşkusunun her zerresini hissediyorum.

Ön sıvısı ağzımda patlıyor ve onun tatlı tadıyla neredeyse boğuluyorum.

Siktir.

Benim sikimi emdiği için mi, yoksa ben onu emdiğim için mi tahrik oluyor, yoksa her ikisi için mi?

Fark etmez.

Onu daha derine yutuyorum, bu sırada taşaklarını yalayıp okşuyorum. Vaughn'un bu işlere yeni olduğu için daha yavaş davranmasını beklerdim, ama bu Vaughn'a yakışmaz.

Aşırı derecede rekabetçidir ve bunu beni taklit edip sikimi boğazına kadar alırken belli oluyor. Doğal olarak, öksürüyor ve boğazında gırgır sesleri çıkarıyor.

"Yavaş ol, bebeğim," diyorum, sikini öperek. "Rekabeti sevdiğini biliyorum, ama öğürme refleksini eğitmen gerekiyor. Benim için rahatla, tamam mı? Ağzını olabildiğince aç."

O benim başımı yalıyor ve ben inliyorum, omurgam dikleşiyor, sonra o beni yavaşça tekrar içine alıyor, ben de aynısını yapıyorum, kalçalarımı sallıyorum. Tükürüğümün onun uzunluğunu kaplamasına izin veriyorum, sonra başımı yukarı aşağı sallıyorum, onu boğazımın derinliklerine almadan önce ona en ıslak sürtünmeyi veriyorum.

Vaughn'un kalçaları her saniye daha çılgınca hareket ediyor ve benimkiler dolarken ben de onun taşaklarını sıkıyorum. Belimi kavırıyor, parmakları derime batıyor ve ağzına girip onu kullanmama izin veriyor, muhtemelen elinden geldiğince geniş açıyor.

Tabii ki ben de aynısını yapıyorum ve o çılgın, kaba itişlerle içime giriyor. Onun gücünün saf kuvveti benimkiyle çarpışıyor ve seks kokusu burnumu uyuşturucu gibi doldururken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Çok yaklaştım ve kalçalarının sarsılmasından ve zevk seslerinin artmasından, benim aletim tarafından boğulmasına rağmen, onun da yaklaştığını anlayabiliyorum.

Ben de sarkık testislerini sıkıyorum, bu da onu derin bir iniltiye ve inlemeye sevk ediyor, ben çoktan boşalmış durumdayım.

Neredeyse aynı anda birbirimizin ağzına boşalırken inlemem onun homurtusuyla birleşiyor.

Kalçalarım kasılır ve sarsılırken, sikimi boğazının en derinlerine kadar sokuyorum ve onu spermimle dolduruyorum.

Onun itişleri o kadar derin değil ama kuvvetli, her damlayı yutmamı sağlıyor.

Siktir, tadı çok güzel. Çok bağımlılık yapıcı.

Hayatımın geri kalanında onu yutabilirim.

Ellerimle sikini kavrayıp, kenarlarını ve taşaklarını yalıyorum, tek bir damla bile israf etmemek için.

Sayamayacağım kadar çok kez sperm yuttum, ama *hiç* bu kadar doyumsuz hissetmemiştim.

Hiç doyamayan açgözlü küçük bir sürtük gibi.
Vaughn'dan daha fazlasını istiyorum.

Onun *her şeyini* istiyorum.

Buna o kadar uzun süre devam ettim ki, Vaughn'un belimi saran parmakları gevşedi ve öksürdü. Sikimle onu boğuyor olabileceğimi fark ettim, bu yüzden isteksizce yarı sertleşmiş sikini ağzımdan çıkardım ve sık, kısmen açıkta kalan karnına, pürüzsüz karın kaslarına çarptı.

Tereddütle kendimi yukarı itip ağzımdan çıkarıyorum ve ben yanına düşerken o birkaç kez daha öksürüyor, ben de yüzünde herhangi bir belirti olup olmadığını dikkatle izliyorum.

Bu, şüphesiz şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmdı, bu yüzden şu anda bana incitici bir şey söylese, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Beni ne kadar önemsemediğini tam olarak bilirken, sözlerinin beni bu kadar etkilemesine izin vermem saçma.

Bu bir lanet mi?

Bunu durdurmanın bir yolu var mı?

Bu arada, kara büyü yapmayı da düşüneceğim.

Vaughn zor nefes alıyor, yüzü kızarmış ve çenesinden sperm damlaları sızıyor, sanki benim berbat başyapıtım gibi.

Ama ben onu izlerken, onun bakışları tavanda kayboluyor. Ne düşünüyor acaba? Pişman mı oluyor?

Hoşuna gitmedi mi?

Ben burada kalıp neyi beklerken o yine gidecek mi?

Siktir.

Neden onun ruh haline bu kadar odaklanıyorum? Bu intikam içindi, değil mi? Spermimle kaplı halini izliyorum, ama yine de hiç... sevinç.

Eğer bir şey varsa, olursa ben izlerken izlerken
çizgileri satırlarını yakışıklı yakışıklı,
ifkesiz yüzünün çizgileri, biliyorum ki bu adam sadece istese, muhtemelen onun için her şeyi yapardım.

Cy haklı. Açıkça dezavantajlı durumdayım.

O beni sadece kullanıp tuzağa düşürürken, ben ona o kadar da uyum sağlamış durumdayım ki.

Bir noktada biseksüel merakını aşacak ve geride kalan ben olacağım.

Zevk sisinin yerini, korku ve içgüdüsel bir hayatta kalma dürtüsünün oluşturduğu bir uçurum aldı.

Ayağa fırlayıp dolaba yöneliyorum, sonra bulabildiğim ilk şort ve tişörtü kapıyorum.

Vaughn dirseklerine dayanıyor ve beni yakından izlediğini hissedebiliyorum, ama ona bakmayı reddediyorum. Bu durumuma yardımcı olmayacak.

"Ne oldu...?" Odayı terk edip giderken, yolda şortu giyerken sorusu yarıda kalır.

"Yulian?" Emin olmayan sorusu arkamda yankılanıyor, ama ben çoktan dışarı koşuyorum.

Dört yıl önce yapmam gereken bir şeyi yapıyorum. O beni terk etmeden önce ben onu terk ediyorum.

VAUGHN

Şaşırtıcı bir hayal kırıklığıyla, hiç arkadaşım olmadığını fark ettim.

Aslında var. Kişilik olarak birbirimizden çok farklı olsak da, her zaman Jeremy'ye ve hatta Nikolai'ye içimi dökmüşümdür. Killian ve Gareth de hayatım boyunca bana yakın olmuşlardır. Ayrıca doğduğumdan beri arkadaşım olan Lidya da var.

Ama fark ettiğim şey, onlara Yulian hakkında asla konuşmayacağımdı.

Ya da Yulian'la olanları. Ya da

Yulian'la ilgili herhangi bir şeyi.

Onun sikini yediğimi ve ağzına boşaldığımı asla yüksek sesle konuşmazdım.

Bu tür konuşmalar.

Bu *benim* sorunum, arkadaşlarımdan değil.

Kafamda dolaşan çılgın düşünceleri bile dile getiremiyorum.

Bir hafta oldu ve o gecenin anısı beni yakıyor, *boğuyor*. Sanki daha dün olmuş gibi, zihnimde hala çok taze.

Dudaklarımda, dilimde ve lanet olası içimde bile onun tadını neredeyse alabiliyorum.

Ama hayır, öylece telefonu kaldırıp Jeremy'yi arayamam ya da Lidya'nın yaklaşan şampiyonluk için yaptığı yoğun antrenmanı bölüp... ne yapayım ki? İçimi dökeyim mi? Lanet olası bir ergen gibi mi?

Ben o ergenlik dönemini bile yaşamadım. On üç yaşımdan beri tam anlamıyla bir yetişkinim ve hayatımın bu aşamasında zamanda geriye dönmeyi reddediyorum.

Ancak, geçen gün Lidya ile öğle yemeği yediğimden ve sözlerin boğazımda düğümlendiğini hissettiğimden beri, neden ona söyleyemediğimi merak ediyorum. Hayatımız boyunca yakındık ve o şaşırsa da beni yargılamazdı.

Jeremy de yargılamazdı, özellikle de Niko, Kill ve Gareth.

Bu yüzden kuzenime bakarken, antrenmanlarda kaydettiği ilerlemeleri ve yaşadığı hafif bilek sakatlığını dinlerken, belki de utandığımı düşündüm.

Belki de beni ve kendisini öldürtebilecek bir adama karşı gösterdiğim açıklanamayan ateşli tepkimden utanıyorum. Mesele "eğer" değil, "ne zaman" olacağı. Yulian çok vahşi ve dünyamızdaki sosyal kuralları hiç umursamıyor, bu da er ya da geç başını belaya sokacak.

Belki de kendimi, dürtülerimi ya da o etrafımdayken yaptığım hareketleri kontrol edemediğim için kendimi rahatsız hissediyorum.

Onunla birlikteyken kendimi tanıyamamam, o pisliğin dengesiz enerjisine uyan tamamen farklı bir insana dönüşüyor gibi görünmem beni kesinlikle dehşete düşürüyor.

Ve bu yeni halimden, onunla birlikte gelen anlaşılmaz kaostan ya da bunun beni ele geçirmesini engelleyemediğim lanetli gerçeklikten hoşlanmıyorum.

Bu yüzden, sadece onun yanında olduğumda, kısa bir süre de olsa, o hissi yaşayabilmek için neden seyahat edip onun bulunduğu yere gittiğimi anlamıyorum.

Yarım gün... Hayır, bir saat.

Bazen birkaç dakika bile yeter.

Ama bu utanç duygusunu ortadan kaldırmıyor.

Yulian'a olan çekiciliğimden utandığımdan değil.

Sanırım bu hissi, hatırlayabildiğimden ya da itiraf edebildiğimden daha uzun süredir taşıyorum. Ama sanırım bunun *ne* anlama geldiğinden utanıyorum.

Cinselliğimdeki bu sapma. Kendim için çizdiğim mükemmel hayattan sapma.

Bu lanet olası *karmaşıklık*.

O gerçek ben kabul yüzleşmeyi yüzleşmeyi
karşı böyle böyle uzunsüre uyku halindeki
yaşam alanından sürünerek çıkıyor ve yüzüme patlıyor.

Ve ben bilmiyorum biliyorum nasıl nasıl nasıl
bununla bunu yeni...cinsel yönelim.

Benzer bir deneyim yaşıyan tek tanıdığım kişi Niko, ama o çok uzun zamandır açıkta ve ona hiçbir şey anlatamam, çünkü sır saklamakta çok kötüdür ve benim kırılğan cinsel kimliğim yanlışlıkla ağzımdan kaçabilir.

Bu beni mahveder. Ailem. Uğruna çalıştıkları her şey.

Evet, Nikolai de mafya kökenli, ama onun durumu farklı. Ailesi liderler, ama babası en tepede değil ve o da gelecekteki Pakhan olarak yetiştirilmedi, bu yüzden daha fazla hareket özgürlüğü var.

Ama o durumda bile, yaşlı üyelerin önünde o kadar gösterişli davranamaz.

Niko'nun yanı sıra amcalarım da var, ama onlara bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum ve onların bunu öğrenip anneme söylemelerini gerçekten istemiyorum.

Yani bir bakıma, bu cinsel kafa karışıklığı aşırı kısıtlayıcı koşullarla birlikte geliyor ve bu beni deliye çeviriyor.

Buna bir de Yulian'ın otel odasından fırlayıp çıktığı günden beri haber vermemesini ekleyin, ben de uçurumun kenarındayım.

Günlerimi dikkatimi başka yere yöneltecek şeylerle dolduruyorum — ateş etme, operasyonlara katılma, spor yapma, ders çalışma, toplantılara katılma — boş vaktim kalmasın diye *ne* olursa olsun. Ama gece olunca her şey çöküyor. Uyanık yatıp duruyorum, bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum, sonra da onun eski mesajlarını kaydırıp duruyorum, aptal videolarını tekrar tekrar izliyorum.

Beni görmezden gelmesi hiç ona göre değil, o zamanlar tüm zorbalardan en zorba olanıydı.

Sadece bir kez sevişmek istediğini söylemişti, o kadar. Ama bu sevişmek değildi.

Sanırım.

Eşcinsel seks konusundaki tecrübem Google aramaları, biraz porno ve sağlıklısız miktarda Reddit başlıklarıyla sınırlı. O geceden sonra bir tavşan deliğine düştüm diyelim.

Evet, varoluşsal bir kriz yaşadığım ve kesinlikle heteroseksüel olmadığım sonucuna vardığım gece.

Bu da beni, gerçekten konuşabileceğim tek kişiye getiriyor.

Bu kişi, amiriyle tanıştıktan sonra cinsel uyanışıyla ilgili kafasındaki karışıklığı anlattığı bir başlık açmış bir adam.

Ona Reddit'te mesaj attım ve son bir haftadır falan konuşuyoruz.

Buna rağmen, herhangi bir şeyin ağzımdan kaçmasından çekiniyordum. Veri ihlali veya benzeri konularda son derece temkinliyim, bu yüzden hiçbir sosyal medya hesabım yok.

Tabii, bazen "etrafı gözetlemek" için kullandığım hayali hesaplar hariç.

Her neyse, kim olduğunu öğrenmek için birine o adamın Reddit profilini hackletmiş olabilirim. Sırf benim bilgilerimi satacağını ya da söylediklerimi ailemi incitmek için kullanacağını öğrenmek için onunla konuşamam.

Ve bunun Gareth'tan başkası olmadığını anladığımda çok şaşırdım.

Evet, o Gareth Carson.

Meğer o gece Serpents'in malikanesinde, yeni takıntısına çoktan kapılmıştı; hem de tam da ceza hukuku profesörü. Gareth, Heathens'in altın çocuğu. Sorun çözücü. Killian'ın yarattığı karışıklıkları düzeltip Niko'yu beladan kurtaran kişi. Jeremy ve ben dışında, aklı başında tek kişi o.

En azından ben öyle sanıyordum.

Çünkü Reddit'teki hali, ya da *gerçek kişiliği* demeliyim, aslında kindar, narsist ve tam anlamıyla sosyopatik.

Bunu bu kadar uzun süre kamuoyundan gizleyebilmiş olmasından gerçekten etkilendim.

Yine de, kimliğini bilmek onunla konuşurken kendimi daha rahat hissetmemi sağladı. O hesabı sadece alt forumlarda dolaşmak ve şimdi de Gareth ile konuşmak için açtım.

Temelde aynı şeyi yaşıyoruz, ancak o cinsel yönelimini kabul etmek konusunda çok daha dirençli.

Sanırım yirmili yaşlarında hem amcığı hem de sikten hoşlandığını fark etmek pek eğlenceli bir şey değil, ama şaşırtıcı bir şekilde, her gün varoluşsal krizler yaşıyor gibi görünen Gareth kadar bu konuda endişeli değilim.

Yulian'ın sikini emmekten ve spermlerini yutmaktan zevk aldığımı itiraf edecek kadar mantıklıyım.

Zevk almaktan da öte.

O geceden beri içimden bir parça bir kez daha tatmak için can atıyor ve bu olmadan bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığımı merak ediyorum.

Arabayla, ailem ve birkaç liderle birlikte katılacağım etkinliğe doğru ilerlerken, Washington DC'nin ışıltılı kaldırımlarına bakıyorum. Babam güvenliğe her zaman büyük önem verdiği için, bunu şahsen kontrol etmesi gerektiğinden onlar önce yola çıktılar.

Görünüşte, bu hayır kurumu tamamen tıbbi yeniliklerle ilgili. Gerçekte ise, bir yılan yuvası.

Etkinliği Boston şubesi düzenliyor ve ABD'deki Bratva üyelerinin çoğunu davet etti: bizimkiler, Seattle, Florida ve tabii ki Chicago.

Jeremy'nin babası Adrian amca ve benim babam katılmaya isteksizdi ve bunun iyi bir nedeni vardı. Tüm büyük şubeler tek bir çatı altında toplandığında, burası bir saldırı için mükemmel bir üreme alanı haline geliyor.

Her tarafın güvenliği sıkı bir şekilde sağlanmış ve Boston'un liderleri her türlü önlemi aldıklarına yemin etseler bile, risk kanla yazılmış.

Ama katılmamak bir seçenek değildi. Diğer tüm şubeler katılırken bu mümkün değildi. Bu zayıflık göstergesi olurdu ve biz zayıflık göstermeyiz. Bu yüzden tarafımız, güvenlik duvarıyla desteklenen annemle babamı, Adrian Amca'yı ve Nikolai'nin anne babasını — Rai Teyze ile Kyle Amca'yı — göndermek zorunda kaldı.

Benim gelmeme gerek yoktu; Jeremy ve Nikolai burada değiller. Ama ben her zaman babamın gölgesindeydim, her hareketini inceliyordum. Ve bu muhtemelen gördüğüm en büyük Bratva toplantısı olduğu için, bunu kaçırmamın imkanı yoktu.

Ayrıca, fazla düşünmek için kendime boş zaman tanımak istemediğim gibi can sıkıcı bir durum da var.

Araba beni varış noktama götürürken, telefonumu çıkarıyorum ve yeni mesaj bulamayınca kaşlarımı çatıyorum. Hatta Yulian'la olan sohbeti bile kaydırıyorum, bildirim bir yerlerde kaybolmuş olabilir diye iki kez kontrol ediyorum.

Kaybolmamış.

Bir iç çekerek, Reddit'teki Gareth ile olan yazışmalarına geçiyorum. Kendisine gerçek bir narsist gibi TooPrettyForThisMess adını vermiş. Ben ise QuietRage adını seçtim çünkü, gerçekten de, patlamak için doğru mühimmatım olmadan yüzeyde kaynayan bir ateş hissediyordum.

QUIETRAGE

Yeni bir gelişme var mı?

TOOPRETTYFORTHİSMESS

Şey... Onunla sevişmeme izin verdim ve bu hayatımın en iyi seksi olabilir. Öldür beni.

Vay canına, asla sikişmeyeceğim konusunda bu kadar kararlı değil miydin? Hemen pes ettin.

Kapa çeneni. Beni yargılama.

Öyle değilim. Gerçekten. Duygularına .

HİÇBİR DUYGU YOK.

Büyük harf kullanmana gerek yok. Sana TAMAMEN inanıyorum.

ÇOK komik. Neyse, peki ya sen? Yakında o lanet yere taşınacak mısın, yoksa özlem çekmek sana tamamen uygun mu?

Özlem duymuyorum.

Dostum, onunla ilgili rüyalar görüyorsun.

O bir şey değil. Bilinçaltı.

Uyumadan önce takıntılı bir şekilde onu düşünüyorsan, elbette öyledir.

Artık keser misin?

Hayır. Ama ciddi, seni engelleyen ne?

Bu karmaşık bir durum...

Ben karmaşık konular uzmanıyım. Doğruyu söyle bana — ya da eşcinsel, hangisi uygunsa.

Bir erkekle ilişki kuramam. Benim çevremde bu imkansız.

Tamam, ama bir ilişki içinde olman gerekmiyor. Bana ve kendime bir etiket takmam gerekmiyor, o yüzden belki de kendi tavsiyeni dinlemelisin dostum. Tabii hala am yerine sik tercih etmek konusunda takıntın yoksa?

Penisi amcığa tercih etmiyorum. İkisi de bana uyar. Ve evet, bu gerçeği ne kadar kolay kabul ettiğime kendim de şaşırdım. Sanırım, beynim tam olarak buna kapılmak için hala mücadele etse de, cinsel deneyimi gerçekten sevdiğimi kabul ettim.

Beyin her zaman direnecektir.

Bir süredir biseksüel olduğunu açıklayan biri için bile mi?

Biseksüel olduğunu mu açıkladın?

Ben değil, o.

Bilmiyorum. Bana neden soruyorsun? Ben de bu oyunda senin kadar yeniyim.

Ben sana bir şey sorayım. Boğazıma boşaldığı miktara bakılırsa oral seksten hoşlanmış gibi görünüyorsa, sence neden bana bakmayı reddedip öfkeyle çıkıp gitti ve sonra da

beni görmezden gelmeye devam etti? Yani, ben acemiyim ama o kadar da kötü olduğumu sanmıyorum.

Belki de senin düşündüğün kadar zevk almadı. Ama ona sorsan daha iyi olur. Tabii, seni görmezden gelmeye cüret ettikten sonra o pislikle hala konuşmak istiyorsan.

Gareth'ın sözlerini, özellikle de "Belki de sandığın kadar zevk almamıştır." cümlesini okudukça ve tekrar okudukça kalbim sıkışıyor. Mantıklı gelen tek şey bu ve o günden beri düşündüğüm olasılık da bu.

Çünkü başka türlü neden bu kadar uzun süre hayatıma girip sonra ortadan kaybolsun ki?

Hayal kırıklığına mı uğradı? Gerçek, fantezisinden daha kötüydü ve devam etmek istemedi mi?

Bunca zaman ona mesaj atmayı reddettim, özellikle de ilk mesajı ben atmayı, ama şimdi birkaç kelime yazıyorum. Parmağım Gönder düğmesinin üzerinde duruyor, basmadan önce.

Oyun oynamayı bıraktın mı?

Mesajı okumuyor.

Sanki beni hayatından silmiş gibi.

Ve derimin altında çürüyen öfke patlak veriyor, yüzeye, öne, sağa ve ortaya taşarak.

BİR SAAT SONRA, hayır etkinliğinde dolaşıyorum. Washington DC rastgele seçilmiş bir yer değil; katılan tüm gruplar için tarafsız bir zemin olması amacıyla özenle seçilmiş.

Konakdan diplomatik salona dönüştürülmüş bina, çelikle kaplı omurgasıyla zarafet yayıyor. Soluk renkli taş sütunlar, burada toplanan erkekleri etkilemek için tasarlanmış, boyalı bulutlar ve altın süslemelerle bezenmiş tavanın altında nöbetçiler gibi yükseliyor.

Ruslar — çoğu benim gibi Rus asıllı Amerikalılar. Sadece birkaçı annem gibi Rusya'da doğup orada büyümüş ve çoğu

eski nesilden.

Babamın peşinden gidiyorum, onun bana tanıttığı insanlarla selamlaşıyorum, gözlerinde gurur parıldıyor.

"Oğlumla tanışın."

"Oğlumla tanıştınız mı?"

"Bu benim gurur ve neşe kaynağım, Vaughn."

Annem de bir süre önce aynı şeyi yaptı ve beni Ivanovların iş ortaklarıyla tanıştırdı — annemin ailesi.

Hem annem hem de babam beni, zekamı, başarılarımı ve bana sahip oldukları için ne kadar "şanslı" olduklarını övüp duruyorlar ve ben smokinimin papyonunu gevşetmemek için kendimi zor tutuyorum.

İçimde kabaran rahatsızlığı görmezden gelmek için, rolümü oynuyor, çevremize uyum sağlıyorum.

Kristal avizeler cilalı zeminlere sıcak bir ışık saçıyor, mücevherlerle süslenmiş bileklere ve kol düğmelerinin keskin parıltısına yansıyor. Arka planda klasik müzik çalıyor — sanırım Prokofiev — ama kimse gerçekten dinlemiyor. Melodi, kopmak üzere olan bir gerilim gibi odanın üzerinde süzülüyor.

Konuklar sessiz, kırılgan seslerle fısıldaşıyor ve bu sesler sıradan gibi görünse de, aslında öyle değil. Burası tam anlamıyla bir mayın tarlası.

Her Bratva fraksiyonundan erkekler, özel dikilmiş takım elbiseleriyle, alıştırmış gülümsemeleriyle ve çıkışlara çok sık bakıp duran şahin gibi gözleriyle mekanı dolduruyor.

Babamın tanıdığının konuşmasını dinlerken, temkinli ifadeleri, ince bakışları ve bazı yaşlı adamların şampanya yudumlarırken bile ellerini ceketlerinin yanında tutmalarını fark ediyorum.

Diplomasi gibi görünüyor ama yangın öncesi duman gibi kokuyor.

Bu sadece New York ile Chicago arasındaki bir mesele değil, her şeyin bir parçası.

Yaroslav, Bratva'sının liderleri olduğu varsayılan kişilerle birlikte içeri girdiğinde, odada aniden alçak sesli mırıldanmalar yükseliyor. Salona güvenlik görevlilerinin girmesi yasak, ancak onunla birlikte gelen kel kafalı adamlar diğer liderlerden ziyade korumalar gibi görünüyor.

"Yılan geliyor." Adrian amca babamın yanına kayar ve alçak sesle konuşur. "Ona göz kulak ol. Bir şeyler çeviriyor."

Babam gözlerini kısar. "Biliyorum."

"Bölgemize yakın güçlü ailelerle yaptığı gizli anlaşmalardan hoşlanmıyorum."

"O zaman kendimizinkini kurmalıyız."

"Şu anda bu mümkün değil. Davenportlar ve Callahanlar gibi aileler sadece kendi içlerinden kişilerle iş yapıyorlar."

"Yaroslav, Moskova sokaklarında sıradan bir insan olarak dünyaya geldi ve gençliğinin büyük bir bölümünü bir fare gibi geçirdi." Babam, Chicago'nun liderine doğru gözlerini kısarak baktı. "Bu noktaya, kayınpederinin servetini bir parazit gibi sömürerek geldi; yani kesinlikle içeriden biri *değil*."

"İçeriden biri olmayabilir, ama şu anda bizim sahip olmadığımız bir pazarlık kozuna sahip."

Bu iyiye işaret olamaz.

Babam ve Adrian Amca sessizliğe büründüler, ama diğerleri Yaroslav hakkında fısıldaşıyorlardı. Diğer grupların hiçbiri onu gerçekten sevmiyordu, ama saygı duyuyorlardı, ya da muhtemelen korkuyorlardı, çünkü diğer liderlerin çoğu onu selamlamak için sıraya girmişti.

Ancak bizim tarafımızdan kimse öne çıkmıyor, ki aramızdaki husumet göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durum.

Bu düşmanlık uzun zaman önce başlamış olabilir, ama kampa yapılan saldırıdan sonra iyice pekişti. Yaroslav bizim tarafımızın yaptığını düşünüyor, babam ise Chicago'nun arkasında olduğunu düşünüyor.

Ama ben emin değilim.

O olayı hep garip bulmuşumdur ve yıllar boyunca çok araştırma yaptım, ama babamın bulgularından farklı bir sonuca hiç ulaşamadım. O, Yaroslav'ın sistemimize sızıp beni öldürmek için adamlar gönderdiğine inanıyor ve Yulian'ın yerine kurşunu yemenin sadece şans eseri olduğuna inanıyor.

Babamın bakış açısından mantıklı gelse de, gerçekte pek inandırıcı değil. Baba ile oğul arasında pek iyi bir ilişki olmasa da, Yaroslav varisini böyle bir tehlikeye atmaz; böyle bir riski asla almaz.

Ama yine de bu sadece bir spekülasyon ve şu anda hiçbir kanıt yok.

"Morozov, Volkov." Tamamen beyaz saçlı ve iri yapılı bir adam, etrafımızı saran küçük kalabalığın içinden geçiyor, ancak kalabalık ona yer açtığı için bunu yapmak zorunda kalmıyor.

Boston şubesinin lideri.

Adrian amca onaylayarak başını salladı ve babam, "Markov," dedi.

"Neden bu kadar somurtkan bakıyorsunuz beyler?" Sözleri kalın bir Rus aksanıyla dökülür, ardından gürültülü bir kahkaha atar ve parmaklarını şıklatarak koşarak gelen ve neredeyse tökezleyen bir garsona işaret eder. Markov iki kadeh şampanya alır ve bunları babama ve Adrian amcama uzatır. "Yeni başlangıçlara içelim."

Babam kadehi alır ama ağzına götürmez. "O buradaysa olmaz. Sana söylemiştim."

"Haydi ama." Hevesli ev sahibimiz Markov, elini sallayarak bizi yatıştırır. "Eski kinlere takılma. Bu sana yakışmaz. Ayrıca, iyi niyet göstergesi olarak Dimitriev, davaya destek vermek için engelli çocuğunu da getirmiş. Onu Chicago'dan buraya kadar uçurmuş, ki onu ne kadar koruduğunu düşünürsek bu duyulmamış bir şey. En azından biraz hoşgörülü olabilirsin. Benim hatırım için, olur mu?"

"Taviz *vermeyeceğim*," diyor babam kesin bir tonla, ama ben ona odaklanmıyorum, bakışlarım tam Yaroslav'ın üzerinde.

Görmeyi en son beklediğim kişi kapıdan içeri girdiğinde dudaklarım aralandı.

Yulian.

Konuk listesinde yoktu. Biliyorum çünkü listeyi kontrol ettim, ne umduğumu bilmiyorum.

Ama o gerçekten burada.

Kalbim sıkışıyor, ciğerlerimdeki hava daralıyor ve kulaklarım çınlıyor, etrafımdaki konuşmaları tamamen duymazdan geliyorum.

Tüm dikkatim ona yöneliyor.

Siyah bir takım elbise giymiş, kasları belirgin, kravatı yok, beyaz gömleğinin üst düğmeleri açık. Saçları geriye taranmış, ifadesi düz, neredeyse sıkılmış gibi, önünde muhteşem pembe bir elbise giymiş bir kızı tekerlekli sandalyede itiyor.

Aralarındaki benzerlik inanılmaz, ancak kız daha yumuşak hatlı, mavi gözlü ve yüzünü çerçeveleyen bakır rengi dalgalı saçları var. Kız ona gülümseyerek bakıyor, bir şey söylüyor ve o gülüyor.

Göğsümde yüksek bir gümbürtü yankılanıyor.

Siktir.

Yulian'ı daha önce gülerken görmüştüm, ama *hiç* böyle değil, uyumsuz gözleri parıldarken ve tüm vücudu öne doğru eğilirken.

Bu, daha önce bahsettiği küçük kız kardeşi Alina olmalı.

Balerin olduğunu söylemişti, yani son dört yıl içinde mi sakat kaldı yoksa...?

Başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluştuğunda cebimdeki elim yumruk oluyor. Her ne kadar insanlarla dolu bir odanın diğer ucunda olsak da, sanki burada sadece biz varmışız gibi geliyor.

Kahkahası sönüyor ve içimdeki bir şey titreyip ölüyor.

Ne oluyor lan?

Beni her gördüğünde yüzünde otomatik bir gülümseme olurdu, ama şimdi... *somurtuyor* mu?

Yulian kız kardeşini döndürür ve göz teması kurmamak için onu benden uzak bir tarafa doğru itekler.

Bu orospu çocuğu benden mi *kaçıyor*?

İçimde çürüyen öfke alevlenir, görüş alanımı kırmızıya boyar.

Siktir *et*.

Yulian istediği gibi gelip gidebileceğini sanıyorsa, çok sert bir uyanışla karşı karşıya kalacak.

Aramızdaki bu şey her ne ise, benim kurallarına göre işleyecek ve onun bu konuda söz hakkı yok.

YULIAN

"Tempo çok hızlı." Alya'nın onaylamayan sesi kaosu içinde süzülerek geliyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Cidden, çok fazla düşündüğümde iyi sonuçlar alamıyorum, aslında kendimi çileden çıkarıyorum.

Bu yüzden, orkestraya bakışlarını yöneltirken kız kardeşimin somurtkan yüzüne odaklanıyorum. Bu gece muhteşem görünüyor, burası olmak istediği *son* yer olmasına rağmen.

Ve bu benim hatam.

Babam benim de onunla gelmemi istedi, ben reddettim, o da Alya'yı bir aksesuar olarak kullanmaya karar verdi; tıbbi araştırmaları destekleyerek ne kadar "hayırsever" olduğunu tüm dünyaya göstermek için onu sergilemek istedi. Bu arada, bu alandaki gelişmeler hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Yıllardır bu gelişmeleri yakından takip ediyorum, kız kardeşime bacaklarını geri kazandıracak uygun bir çözüm bulmaya çalışıyorum ve birkaçını denedik ama başarısız oldular. Bu yüzden doktorların önerilerini değerlendirirken seçici davranır oldum. Alya engelini kabullendi ve ben de onun umutlarını boşa çıkarmamak için son derece dikkatli davranıyorum.

Kısacası, bu etkinliğe katılmamın tek nedeni kız kardeşim.

Babamla, kız kardeşimin Chicago'da kalmasını talep ederek büyük bir kavga ettik. O kadar büyük bir kavgaydı ki, babam beni fena halde dövdü ve sırtım ile göğsüm o kadar çok morlukla dolu ki nefes almak bile acıtıyor.

Kas yapmamın bir nedeni de babamın vuruşlarının o kadar acıtmaması içindi ama o yine de bana acı çektirecek bir yol buluyor.

"Onu korumak istiyorsan, gel de gel," dedi ve son bir kez daha tekmeledi.

İşte buradayım, onun oyununda bir satranç taşı rolünü oynuyorum.

En çok Alya için endişeleniyorum. Tıbbi araştırmaların canı cehenneme. Yaroslav kusurluluğa karşıdır. Onun için bu bir zayıflıktır ve Alya'yı şımartmasına rağmen, muhtemelen engelliliğinden utandığı için onu halkın gözünden saklıyor. Dolayısıyla, etrafta tüm Bratva grupları varken onu ortalığa çıkarması, bir planı olduğu anlamına geliyor.

Ve ona ulaşmasına izin verirsem ne olayım.

"Dinlemesi sinir bozucu ve zor," diyor, hâlâ kendisinden başka kimsenin dikkatini çekmeyen müzikten bahsediyor. "Bunun bir stil tercihi olduğunu biliyorum, ama daha özenli yapılmalı."

"Senin için onlara bir yumruk atmamı ister misin?" diye soruyorum gülümseyerek, kucagındaki tabaktan gül şeklindeki bir hamur işini alırken.

Kaşlarını çatıyor ama elini havaya kaldırıyor. "Her şey şiddetle halledilmez, Yulik. Çalmaya hazırlanmaya giderken onlarla konuşurum."

İğrenç derecede tatlı pastayı yutuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Çalmak zorunda değilsin."

"Babama oynayacağımı söyledim."

"Siktir et onu," diye fısıldayarak bağıriyorum. "Onu dinlemek zorunda değilsin."

"Ama ben çalmak *istiyorum*. Beni burada gösteriş yapmak için bir aksesuar olarak getirdiğini biliyorum, ama siktir et, ben buraya piyano çalmak için geldim."

Başının üstünü okşayıp, göz hizasına gelmek için çömeliyorum. "Eğer istediğin buysa, o pisliklere mükemmel ses ve temponun ne olduğunu göster."

O selam verdi. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." "Hiç uğratmazsın."

"Geldiğin için teşekkürler." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yanımda olman benim için çok önemli."

"Her zaman senin için burada olacağım, Alya."

"Bunu biliyorum." Onun geniş gülümsemesi bulaşıcı bulaşıcıdır, ve benher şeyi her şeyi yapardım, gerekirse hayatımı feda ederdim, sırf onu güvende tutmak için.

Annem öldükten sonra, o benim her şeyim.

"Ne kadar dokunaklı. Neden bu güzel bağına biz de davet edilmedik?"

Ayağa kalkıyorum, Lukas'ın sesine omuzlarımı dikleştiriyorum. Bana gülümsüyor, ama bu gülümseme kötü niyetli, diğer üvey kardeşim Mikailo ise somurtuyor.

Farklı annelerden dünyaya gelmişler ve küçükken ayrı ayrı büyütölmüşler, ama aralarında bir bağ kurmuşlar, bunun en büyük nedeni de Lukas'ın Mikailo'yu bir bekçi köpeğı gibi yanında tutması.

Lukas yirmi yedi yaşlarında, zayıf ve her zaman kusursuz bir şekilde dikilmiş veya tasarımcı takım elbiseleri giyiyor. Elindeki viski bardağını sallarken, sanki çözölməsi gereken bir sorunmuşuz gibi bize bakıyor.

"Gidin buradan." Alina, onlara sert bir bakış atarak somurtuyor.

"Az önce ne dedin sen?" Mikailo, gür ve gürleyen sesiyle homurdanır.

Yaklaşık yirmi altı yaşında, Lukas'tan daha iri, burnu hiç düzeltilmemiş bir kırık yüzünden eğri. Aksanı da daha ağır, orduya gönderilmeden önce St. Petersburg sokaklarında geçirdiğı hayat yüzünden sertleşmiş. İkisi de öyle. Yaroslav'a kendilerini kanıtlamak için en zorlu özel kuvvetlere zorla katılmışlar.

Ama Mikailo, çözölmemiş baba sorunları olan lanet bir çocuk gibi babamıza sadıkken, Lukas, zirveye çıkmak için onu sırtından bıçaklayabilirdi.

Sadece hüküm sürmek için hepimizi bıçaklar. Bu yüzden o orospu çocuğuna karşı her zaman daha temkinli davrandım.

"Hey." Mikailo'nun yüzüne parmaklarımı şıklatıp sıırttım. "Bir daha onunla o tonda konuşursan dilini keserim."

Bana hırılayarak bir adım yaklaşır, şüphesiz bana vurmak için. Bu, onun ilk kez yaptığı bir şey olmayacak, çünkü aramızdaki etkileşimler genellikle yumruk yumruğı a kavgayla son bulur.

Ben daha gençken, o zamanlar benden daha büyük ve kaslı olduğı için beni hep döverdi. Ancak şu anda, güçlerimiz neredeyse eşit.

"Ne dedin?" Elimi kulağıma götürdüm. "Burnunu yine kırmamı mı istiyorsun, sevgili kardeşim?"

"Bu orospu çocuğı..."

Lukas elini aşağı çekerek sözünü keser, sonra o sahte gülümsemesiyle gülümser. "Haydi ama. Kardeşler arasında kavga etmeye gerek yok. Buraya babamızı desteklemeye geldik, onu küçük düşürmeye değil."

Diğer liderlerle konuşan babamızı işaret ediyor, ama bize öfkesini hatırlatmak için bize bakışlar atıyor—aslında çoğunlukla sert bakışlar.

“Çekil.” Alina tekerlekli sandalyesini tam aralarına sürer ve onları ayrılmaya zorlar. “Hazırlanacağım, Yulik.”

“Ben de geliyorum.”

"Hayır, sen sadece pastalarımı çalarsın." Bana bir bakış attı. "Bunu kendi başıma yapmak istiyorum" der gibi bir bakış, ben de kendimi sadece başımı sallamaya zorladım.

“Eminim harika olacaksın, Alya.”

Bana iki parmağını kaldırıp gülümsüyor, sonra Lukas ve Mikailo'ya sert bir bakış atıyor ve kalabalığın arasından ustaca geçerek kapıların ardında kaybolana kadar uzaklaşıyor.

"Bak ne diyeceğim." Lukas kolunu omuzlarıma doladı. "Sen gidip zavallı küçük Alyonushka'ya göz kulak ol, biz de buradaki yetişkinlerin sorunlarıyla ilgilenelim, ne dersin?"

"Yaşın önemi yok bence, Lukas. Bilirsin..." Elini omuzlarımdan çekiyorum. "Çünkü babam *beni* tanıdıklarına hep varisi olarak tanıttı."

Mikailo gözle görülür şekilde gerilir, elleri yumruk olur.

"Dikkatli ol kardeşim," der Lukas, üstü kapalı bir tehditle. "Seni sonsuza kadar koruyamaz."

"O yaşlı adamın etrafımda olmasını istediğimi varsayman ne cesurca. Anlarsan ne demek istediğimi, onun gitmesini tercih ederim."

Mikailo kızardı, kendisine yöneltilen tehditlerden çok sevgili babamız adına daha fazla kırılmıştı.

Lukas ise kaşlarını kaldırır, genellikle cansız gözlerinin arkasında hesaplayıcı bir bakış belirir. "Ne dediğinin farkında mısın?"

"Sen biliyor musun?"

Mikailo şaşkın bir ifadeyle aramızda bakışlarını gezdirirken, ben onun gözlerine bakmaya devam ettim.

Lukas'ın neyi amaçladığını tam olarak bilmiyorum, ama kesinlikle bir şeyin peşinde. Yaroslav'ın ortadan kaldırılması ihtimaline verdiğim tepkiyi beğenmiş gibi görünüyor. Yani, herhalde hayatımın geri kalanında sevgili babamın kum torbası olmak isteyeceğimi düşünmemiştir, değil mi?

“Şimdi, izin verirsiniz, gidip *yetişkinlerin* işlerini halledeyim.” Islık çalarak, elimi cebime sokup uzaklaşıyorum.

Babamın kuklası olmak siktir et.

Bana bakıyor, gelip boş süslü sözlerle gösteri yapmamı bekliyor. Bu adamlar fırsat bulsalar

, o yüzden neden ikiyüzlü bir maske takmam gerektiğini anlamıyorum.

Sadece Alya, ben yaramazlık yaparsam başı belaya girecek diye onunla birkaç kadeh içiyorum. Bu yüzden içimdeki şovmeni ortaya çıkarıyorum, yaşlı bir adamın tatsız şakasına gülüyorum, sonra da bir aptal uzun, öfkeli bir siyasi tirada başladığında uykuyla mücadele ediyorum.

Siktir, bu insanlar çok sıkıcı.

Bakışlarım ileriye kayar ve Vaughn'un anne babasının dans edip birbirlerine gülümsediğini görünce duraksarım.

Şimdi, beni yanlış anlamayın, Vaughn daha çok babasına benziyor — aynı saç, çene yapısı ve burun — ama gözleri annesine çekmiş.

Bir bakıma, o ikisinin karışımı ve onu iyi yetiştirmişler, muhtemelen ihtiyacı olan tüm duygusal desteği vermişler, bu da ona... normal olma özgürlüğü tanıyor.

Tabii, olabildiğince normal, çünkü Vaughn'un kilit altında tuttuğu dengesiz bir tarafı var.

Başımı eğip onları izlerken, anne babamın birbirlerine hiç böyle gülümsediğini görmediğimi fark ediyorum; sanki birbirlerini tamamlıyorlarmış gibi, mutluluk dolu bir uyum içindeler.

Babam, şimdiye kadar doğmuş en mesafeli piç kurusudur; karısını ve çocuklarını imparatorluğunun aksesuarları gibi görür. Annem ise elinden geleni yaptı ama ne yaparsa yapsın, asıl günahı, yani babamı koca olarak seçmiş olmasını değiştiremedi.

Bu onun suçu değildi. Siyasi bir evliliğe zorlanmıştı; bu evlilikte bir kadın, yine güçlü erkeklerin egoları için kullanılmıştı.

Büyükbabam, babamın eline geçmesi gereken tonlarca paraya sahip bir Kabardiyalı asilzadeydi ve Dedushka'nın erkek varisi olmadığı için, gücü ve acımasızlığıyla tanınan Yaroslav'a bu mirası emanet etmek mantıklı görünüyordu.

Bildiğim kadarıyla, Vaughn'un annesi de Rus aristokrasisinden geliyor, ama babası onu bu amaçla kullanmış ya da onu bir araç gibi görmüş gibi durmuyor. Aksine, ona sanki dünyasıymış gibi bakıyor.

Siktir et bu duyguyu.

Şimdi, öyle ebeveynlerim olsaydı nasıl bir insan olurdum diye merak ediyorum. Tabii bunun bir önemi yok.

Yaroslav adındaki bu palyaçoyla birlikte kalmak zorundayım... tabii Lukas ya da ben onun canını alana kadar.

Alya onun elindeyken onu öldüremem, o yüzden Lukas biraz acele ederse çok iyi olur.

Bir iç çekerek, bakışlarımı Vaughn'un anne babasından ayırıyorum.

Vaughn demişken, yemin ederim ki az önce buradaydı, ama şimdi ortada yok.

Onu görmek *istediğimden* değil. O gün, bir daha ona yaklaşmayacağıma dair kararlılıkla oradan ayrılmıştım.

Ama gözlerimiz buluştuğu anda ona doğru yürümek için tüm lanet olası içimdeki şeytanlarla savaştım mı? Kesinlikle savaştım.

Kızgın görünüyordu ve onunla ilgili olduğunda o enerjiyi adeta yutuyorum.

Ama sonra bunun benim kötü alışkanlıklarımın çirkin yüzünü gösterdiği olduğunu fark ettim ve uzaklaşarak onları ortadan kaldırmam gerekti.

O zaman neden onu arıyorsun?

Kapa çenen, ben. Sadece düşmanı ölçüp biçiyorum. Bilirsin, araştırma amaçlı.

Babamın dikkati dağıldığında, koridora süzülüp, sürekli aşırı uyarılmadan uzaklaştığımda derin bir nefes alıyorum.

Duvar kağıdıyla kaplı duvarlar önümde uzanıyor. Belki de Alya'yı aramalıyım. Evet, ona kendi işine bakmasını söyleyeceğimi biliyorum, ama onun için endişeleniyorum...

Bir el enseme kavrar ve ben hızla dönerek, ani bir hareketle çekilirken silahıma uzanırım.

Sırtım duvara çarptı ve saldırganın çenesine silahımı doğrulttum, parmağım tetikteydi, ama karşımda sadece onaylamayan ela gözler ve çatık kaşlar vardı.

Vaughn.

Vay canına.

Beni sürüklediği yer, en büyük özelliği yastıklı sandalyelerle çevrili devasa bir maun masası olan bir konferans odasına benziyor.

O geri adım atarak aramızda biraz mesafe yaratırken, ben kolumu uzatmış, silahı aramızda sabit tutarak duruyorum.

Deniyorum, biliyorsun. Onu kesmemeye gerçekten, gerçekten çok uğraşıyorum. Ama dinle, yoksunluk belirtileri çok can sıkıcıdır ve geçen hafta boyunca günde en az üç kez yaşadım, birkaç saatte bir aramızdaki sohbeti açıp tekrar kapatıyordum.

Çünkü, Cy'ın da dahil olduğu genel kanının aksine, benim de gururum var ve sırf Vaughn beni şereflendirdi diye ona yalvararak geri dönmeyeceğim.

Eh, bu kararlılığı şimdi sürdürmek neredeyse imkansız.

Çünkü lanet olsun, hiçbir erkek smokin içinde bu kadar çekici olmamalı.

Vaughn her zaman çok şık görünmüştür, ama bu gece durum on kat daha kötü. Siyah smokin, keskin yakalar, elimin olması gereken yerde boynuna sarılan o sert yaka... Sadece söylüyorum ya da ima ediyorum, hangisi uygunsa.

Saçları düzgünce geriye taranmış, her teli yerinde. Çenesi keskin ve sıkı, ve o gözler... Lanet olsun, o gözler sadece bakmıyor—lanet olasıca yakıyor.

Bakışları üzerime düşüyor, sabit, okunamaz, ama aynı yerde olduğumuzda havada her zaman vızıldayan o gerginliğin bir parıltısı var.

Tanrım, o piçten *nefret ediyorum*.

Ama bu, onu daha az istememe neden olmuyor.

Bu hafta onu daha az değil, daha çok özlememi sağladı.

Beni dava et.

Bu kadar yakışıklı olması beni sinirlendiriyor. Ne kadar soğukkanlı olduğu. Benim yanımda normalce nefes almasının onun için ne kadar kolay olduğu. Bu arada, ben burada hayatım için mücadele ediyorum, açlıktan yanıp tutuşmuyormuş gibi davranıyorum.

Onun orman kokusu duyularımı dolduruyor, vücudunun benimkine bastırıldığı anıları geri getiriyor, dudaklarının benim aletimi sardığı anları, kocaman, güzel aletin boğazıma girip çıktığı anları...

Sakin ol, evlat.

"Az kalsın tetiği çekiyordum." Silahı yanıma indirirken rahatmış gibi davranmaya çalışıyorum ama saklamıyorum. "Normal bir insan gibi adımları söyleyemez misin?"

"Daha önce beni görmezden geldiğini düşünürsek, dinler miydin, emin değilim."

Gözlerimi kısıyorum.

Bu suçlayıcı ses tonu da neyin nesi?

"Görmezden gelinmek çok acı verici, değil mi? Kulübe hoş geldin." Gitmeye başlıyorum, ama o önüme çıkıyor.

Ben de tekrar yapıyorum. Bu sefer, ön kolunu boğazıma dayayarak beni duvara itiyor. Sırtımdaki morluklar acı vererek patladığında, yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Vaughn, açıkça görülen öfkesiyle bana dik dik bakar. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Konuşmam bitmedi."

"Umurumda değil." Silahı şakağına doğrultuyorum. "Lanet beynini dağıtmadan çekil önümden."

"Yap bakalım," diyor ağzımın dibinde, nane kokulu nefesi cildimi yalıyor ve derimin altına işliyor. "Bana *zarar* verebilir misin ki, Yulian?"

Bütün vücudum gerginlikten titriyor ve onun da benimki kadar gergin, kasılmış vücudunun bana yapışması hiç yardımcı olmuyor. "Ölmek mi istiyorsun, orospu çocuğu? Kenara çekil ve beni kışkırtmayı kes."

"Yoksa ne olacak?" Başını yana eğiyor. "Çünkü ikimiz de o tetiği çekmeyeceğini biliyoruz. Bana zarar veremeyecek kadar çok seviyorsun beni."

Elimi geri çekip göğsüne yumruk atıyorum, bu da onu sendeletiyor. "Seni incitmeyeceğim de kim olduğunu sanıyorsun? Seni seviyor muyum? Elbette sevdim. Ama sevmemeyi de aynı hızla öğrenebilirim. Senin gibileri göz açıp kapayıncaya kadar değiştirim. O kadar da özel değilsin."

Yalanlar, yalanlar ve daha fazla lanet olası yalanlar.

Ama Vaughn'un büyüüne bir daha kapılmama izin verirsem ne olayım. Beni canlı canlı yutar ve geriye hiçbir kırıntı bırakmaz.

Tam çıkmak üzereyim ki, o kadar hızlı olur ki, gözümü kırpmaya bile fırsatım olmaz.

Vaughn'un eli boğazımı sıkarken, ağzı benimkine çarptı. Öpücük acımasız, merhametsiz, öfke ve açlıkla doluydu.

Hayır, bu bir öpücük değil; bu bir savaş, dudakların ve dişlerin şiddetli çarpışması, parmakları saçlarıma dolanıp başımı çekip dururken dillerin savaşı.

Geri dönsün de beni yutsun, ciğerlerimdeki nefesimi emip, ısırsın, sanki damarlarımdan kanımı içiyormuş gibi beni yutsun.

Siktir. O tam bir açgözlü canavar. Tam da sevdiğim gibi.

Parmaklarım, hayalini kurduğum o boynu sarıyor, aynı çılgınlıkla onu öperken tüm kararlılığım paramparça oluyor. Silahlı elim başının arkasını sarıyor, onu bana doğru itiyor.

Onu daha yakınımda istiyorum, sert kaslarının benimkilere daha da yapışmasını istiyorum.

Acıması önemli değil. Acıyı seviyorum. Bu, onun tam burada olduğu anlamına geliyor.

Beni öpüyor.

Bu, benim de burada olduğum, hayatta olduğum ve bunun bir rüya olmadığı anlamına geliyor.

Penisi uyluklarıma baskı yapıyor, dili benimkiyle dans ederek berbat bir senfoni yaratıyor.

Vaughn başını geri çekiyor, aramızda bir tükürük izi oluşuyor, ikimiz de sertçe nefes alıyoruz, ses duvarlardan yankılanıyor.

"Bir daha sakın benim o kadar özel olmadığımı söyleme," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor, sesi alçak ve kaba. "Ben tanıdığın erkeklere *hiç* benzemiyorum, Yulian. Beni fahişe yolundaki bir durak olarak görmeden önce seni fena halde sikip atacağım."

Göğsümde bir şey parlıyor, ki bu muhtemelen olmaması gereken bir şey çünkü o bana tehdit ediyor. Ama umurumda değil, çünkü benim lehime kullanabileceğim bir şey söyledi.

"Eğer bir durak olmak istemiyorsan..." Birdenbire endişelenerek sözümü yarıda kesiyorum. *Siktir et.* "Kaçma."

Kaşlarını çattı.

"Yoksa senin yerini başkasıyla doldururum," diye ekliyorum, incinmiş gururumu gizlemek için omuzlarımı silkiyorum.

Vaughn bacağını dizlerimin arasına sokar ve sikime baskı uyguladığında inlerim. "Sana böyle şeyler söylemeyi kesmeni söylemiştim."

"O zaman kaçmayı bırak."

"Son seferden sonra kaçan sendin, Yulian!" Sesini biraz yükseltir, bu hiç ona göre bir davranış değildir.

"Sen beni görmezden gelip tavana bakıyordun. Egomun alabileceği kadar darbeye dayanabilirim, sonra yeter."

Birkaç saniye şaşkın şaşkın bakıyor. "Sen... seni görmezden geldiğim için mi gittin?"

"Öyle dedim."

"Sadece düşünüyordum. Tanrım, ilk eşcinsel seks deneyimim yüzünden mini bir varoluş krizi yaşamam gerekmesin. Her gün erkeklerin sikini yalamıyorum, biliyorsun."

Oh.

"Ohhh. Demek *bunu* mu düşünüyordun? Kötü bir varoluşsal kriz miydi, yoksa '*Vay canına, buna bayıldım. Nasıl daha fazlasını elde edebilirim?*' türünden bir kriz miydi? İlki ise bana söyleme, ikincisi ise sana kesinlikle yardım edebilirim. Seni benim hayır projem olarak göreceğim."

"Siktir git," diyor, ama alçak sesle kıkırdıyor, sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi titriyor. "Ben... hayal kırıklığına uğradığımı sanmıştım."

"Neden hayal kırıklığına uğramışım?"

Boğazını temizliyor, hayal görmüyorsam neredeyse utangaç görünüyor. "Performansımdan falan."

Alev almamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Huysuz bir pislik olmadığı zamanlarda o kadar sevimli ki.

"Bebeğim, yaptığın hiçbir şeyden hayal kırıklığına uğramam. Ayrıca, herkes bir yerden başlar—kimse sik yalamayı bilerek doğmaz. Bir acemi için muhteşem becerilerin vardı, ama tabii ki, lanet olası VIP seviyesinde bir öğretmen vardı, bu da mantıklı. Bu arada, o benim."

"Kapa çeneni, Yulian."

"Zorla beni." Alt dudağını yalıyorum, sonra ısırıyorum, başımdan itibaren kötü alışkanlıklarıma geri dönüyorum.

İnliyor, bana daha öncekinden daha az aciliyetle ama daha derin bir şekilde öpüyor. "Sen benim ölümüm olacaksın," diye dudaklarıma fısıldıyor. "Meşhur son sözler." Sırıttıyorum. "Kabul et, her zaman beni öpmek istemiştin

."

"Dedim." *Öpücük*. "Kapa." *Yalama*. "Ağzını." *Isırma*. "Kapa."

"Mmm, beni zorla." Aramıza uzanıp, ve avucumda kalınlaşırken ikimiz de inliyoruz. "Benim için çok sertleşmişsin bebeğim."

"Siktir..." Bacağımı bacağına doladığımda ve pantolonunun üzerinden onu okşarken sikimi onun uyluğuna sürttüğümde homurdanıyor.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Dudaklarını, çenesini, çenesini, boğazını öpüyorum. "Tadın, hissettirdiklerin beni her zaman çok vahşileştiriyor, seni tamamen yutmak istiyorum."

Çenemi ısıyor, uyluğunu hareket ettiriyor, birikmiş zevk ve acıdan sikim acıyana kadar bastırıyor. "Şimdi dur. Kimsenin girebileceği bir yerde bunu yapmayacağız."

"Kapıyı kilitleyebiliriz." Dudaklarını arıyorum, sikini o kadar sertleşene kadar okşuyorum ki, konuşmakta zorlanıyor.

"Hayır dedim." Beni duvara itip geri çekiliyor, eliyle kolumu tutuyor. "Burası sevişebileceğimiz en son ve en tehlikeli yer. Cidden, sakinle düşünmeyi bırak."

Sırtımda patlayan acıyla yüzümü buruşturuyorum ama zorla gülümsüyorum. "Bunu sert sikine söyle."

Vaughn şakayı anlamıyor, kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

"Mavi toplar. Öpüp iyileştirmek ister misin?" Kemerimi çözmeye başlıyorum.

Vaughn bana doğru adım atar ve beni durdurmasını beklerim, ama o gömleğimi yukarı çeker ve karnımdaki mor çürükleri görünce gözleri sertleşir.

Siktir, aslında onun bunları görmesini istememiştim.

En son istediğim şey, Vaughn'un ne kadar önemsiz olduğumu ya da babamın gözünde tam bir başarısızlık olduğumu fark etmesidir. Belki bana farklı bir gözle bakar — bir zayıflık olarak.

Gömleği aşağı çekmeye çalışıyorum ama elimi itip gömleği daha yukarı kaldırıyor, gördüğü izler arttıkça gözleri daha da kısılıyor ve kararıyor.

"Bunu kim yaptı?"

"Önemli değil." Onu itip gömleğimi pantolonuma sokuyorum, Yaroslav'ın sert eli aklıma gelince tüm libidom bir anda yok oluyor.

"Kimse sana böyle zarar veremez, aptalca kavgalarında bile," diyor Vaughn sakın bir sesle. "Baban hâlâ sana vuruyor."

Silahımı kılıfına geri koyarken yumruğumu sıkıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Neyi?"

"Babamın bana vurduğunu nereden biliyorsun, hâlâ vurduğunu bırak?" Yutkunur. "Önemli değil."

"Benimle dalga geçme." Onunla yüz yüze gelip saçlarından tutuyorum. "Bana acıyor musun, öyle mi? Son zamanlardaki hayır işlerinden biri miyim ben?"

"Öyle değil..."

Ne söyleyecekse, etkinlik salonundan gelen silah sesleri sözünü keser.

Kalbim hızla çarparak silahımı alıp koşturmaya başlıyorum, kafamda tek bir düşünce var.

Alina.

VAUGHN

Bu, bir saldırı için en kötü zamanlama.

En kötü yer de.

Böyle bir toplantıda kim Bratva'nın canını sıkmaya *cesaret* edebilir ki?

Bilmiyorum ve şu anda bunu öğrenecek vaktim de yok.

Silahımı çekip Yulian'ın arkasına koşarak omzuna dokundum. "Sana koruma yapacağım."

Durduğunda bakışları bana dönüyor, sert nefes alırken ceketinin altındaki kasları şişiyor, sonra zorla bir gülümseme takınıyor. "Gerek yok. Alya'yı bulmam lazım. Sen ailenin yanına gitmelisin."

"Onlar iyi olacak. İkisi de keskin nişancı, eski spetsnaz ve benden çok daha iyi ateş ediyorlar, yani bana ihtiyaçları yok." *Ama senin var.*

Son cümleyi söylemeden kendimi durduruyorum.

Ailemin bana ihtiyacı olup olmadığı önemli değil. Acil durumlarda protokolümüzün bir parçası, beş numaralı acil çıkışta toplanmak, yani benim de oraya gitmem gerekiyor.

Ama Yulian'ı öylece bırakıp gidemem.

Şimdi olmaz.

Etrafımızda ilk silah sesleri yankılandığında yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Saldırılarından korkmadığını çok iyi biliyorum. O dağda kanlar içinde, sağa sola ateş ederken, pervasızca soğukkanlılığını koruduğunu görmüştüm.

Ama şimdi kız kardeşi de işin içine girince, soğukkanlılığı sarsılıyor.

Yulian yavaşlar ve bana bakar, başparmağıyla işaret parmağı arasında alt dudağını sıkıştırır, muhtemelen beni oradan uzaklaştırmanın en iyi yolunu düşünüyordur.

Dudaklarını bırakıyor. "Yine de gitmelisin."

"Bana ne yapacağımı sen söylemeyeceksin." Onu geçip omzumu omzuna çarptım. "Sen koruma görevini üstlen."

"Mishka..." Yanıma gelip benimle aynı hızda yürümeye başlar. "Bir tür acil durum protokolün olmalı. Eğer gitmezsen, ailen endişelenecek."

Dudaklarımı büzüştürdüm ama sözlerine aldırmadım. "Beni takip et. Buranın planını ezberledim. Müzisyenlerin soyunma odası doğu tarafında olmalı. Oraya ulaşmak için etkinlik salonundan geçmemiz gerekiyor."

Derin bir nefes alır. "Ne kadar inatçısın." "Sen de fena sayılmazsın." Ona gülümserim.

Dudakları aralandı, boğazını temizledi ve arkasını dönerek, silahını arkamızda ortaya çıkabilecek herhangi bir tehdide doğrulttu.

Ana salona vardığımızda, keskin çatırtılar yoğunlaşır, ağır kadife perdeler ve kaosun gürültüsü tarafından boğulur.

Sesler gittikçe yükseliyor, yüksek kasetli tavandan yankılanıyor ve kalabalığın arasında bir dalgalanma yaratıyor: nefes kesen çığlıklar, sandalyelerin sürtünme sesleri, mermere çarpan şampanya kadehlerinin kırılma sesleri.

Tam bir kaos.

Kısa bir süre önce geride bıraktığım koreografik zarafet, ilkel bir şeye dönüşmüştür. Çığlıklar orkestra sessizliğini delip geçer ve bedenler sarsılarak harekete geçer, her yöne dağılır.

Aklımdan önce içgüdülerim devreye giriyor; gözlerim mekanı tarıyor, çıkışları takip ediyor, ses, hareket ve kırılan camların yönünden atıcının konumunu tahmin etmeye çalışıyorum.

Güçlü bir el omzuma dolanıyor ve Yulian beni kendisiyle birlikte devasa bir mermer heykelin arkasına çekiyor.

Omzumdaki eline bakıyorum, ağırlığını hissediyorum ve kokusuna kapılıyorum. Beni içten içe yakıyor — kokusu, dokunuşu, kısa bir süre önce bana kızgın olmasına rağmen bana bu kadar tanıdık davranışı.

Başka bir mermi ısıklık çalarak yanımdan geçiyor, sağımızdaki bir sütunu parçalıyor. Yulian yanıma çömeliyor, nefesi hızlı ama gözleri keskin, takım elbisesi buruşuk ve terden ıslak. Kolunun kenarı koyulaşmış...

Ceketinin yırtık olduğu yerden koluna tutunuyorum ve kırmızı bir çizgi beliriyor. "Vurulduñ."

Aşağıya bakıyor, omuz silkiyor ve bana o çılğın gülümsemesini gösteriyor. "Sadece bir çizik. Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum ama omuzlarımdaki gerginlik artıyor ve çenem sıkılıyor.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki, bana ne haltlar döndüğünü

Ama yine de bunu düşünecek vaktim yok.

Omuz omuza sıkışmış, eğilip bükülerek balo salonunun bozulmuş düzeninin içinden zikzaklar çizerek ilerliyoruz. Sanki kas hafızasına girmişiz gibi—o bir tarafı alıyor, ben diğerini, hareketlerimiz içgüdüsel olmaktan başka bir şey olamayacak kadar uyumlu.

Sanki yine o dağdaymışız da birbirimizin arkasını kolluyormuşuz gibi.

Yulian, havayı yeni bir mermi yağmuru doldururken beni başka bir heykelin arkasına itiyor. Alçı yağmur gibi yağıyor ve dilimin arkasında toz ve silah tozunun tadını alıyorum.

Heykel, benim almam gereken darbeyi alıyor. Nefesim kesiliyor, göğsüm sıkışıyor, korkudan değil, onun bana... kendinden bile daha fazla *uyum* sağladığının farkına varmamdan dolayı.

Ve bundan hoşlanmıyorum.

"Kendi arkanı kolla, Yulian," diye sert bir sesle mırıldanıyorum.

O sadece gülüyor, sesi sessiz, nefes nefese ve biraz boşuk. "Bu benim teşekkürüm mü? Öyleyse, rica ederim."

Kalabalıktan uzaklaşıp personel için ayrılmış yan koridora süzülürken başımı sallıyorum. Işıklar loş, gölgeler parçalanmış mobilyaların ve duvarlardaki kocaman deliklerin üzerinde sürünüyor.

Yulian'ın omuzları gerilir, ikimiz de bu katliamın buraya da sıçradığını anlarız.

Müziyenlerin soyunma odasına doğru koşarken arkasını koruyorum. İçeri girdiğimizde, sessizlik anında çöküyor. Parçalanmış ahşap yok, duvarlarda delik yok — oda el değmemiş, binaya sızan kaostan kurtulmuş.

Yine de bu sessizlik içimizi rahatlatmıyor. İkimiz de nefes almaya cesaret edemiyoruz.

Bir terslik var.

Yulian donup kalır, elindeki silah seğirir.

Onun bakışını takip ediyorum ve bir kenara atılmış, yan yatmış, tekerleği hâlâ dönen tekerlekli sandalyeyi görünce duruyorum.

Alina'nın omuzlarına sardığı şal, sandalyenin yanındaki yerde duruyor, ama kendisinden hiçbir iz yok.

"Alya," diye fısıldıyor, sonra bağılıyor, "Alina!" Cevap yok.

Balkona koşar ve hiçbir şey bulamayınca, yüzü solmuş bir halde içeri geri döner.

"Benim..." Elindeki silah titriyor, gergin kaslarında öfke ve dehşet zar zor bastırılmış durumda, bana bakarken dudakları titriyor. "Onu bulmam *lazım*."

"Bulacağız," diyorum sakın bir sesle, onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Anlamıyorsun, o... o benim yüzümden böyle oldu. Yapamam... Yapamam..."

"Hey." Omzunu tutuyorum, gözlerimi gözlerine dikip hafifçe sıkıyorum. "Onu bulacağız. Bana güven."

O, öfkesini zar zor dizginleyerek tekrar koşmaya başlarken, başını sertçe salladı. Ben de sorgusuz sualsiz onu takip ettim, çevremize dikkatimi vererek, arkasını kolladım.

Yulian ve benim başka bir tehlikeli durumda kalacağımız ve benim onu koruyacağım bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız.

Bu ironiyi gözden kaçırmıyorum.

Yulian'dan ne kadar süredir ayrı olduğumun önemi yok — tek bir olay, beni dört yıl önceki ruh haline geri döndürüyor.

Malikanenin koridorları artık sonsuz gibi geliyor; çok geniş, çok yaldızlı, çok labirent gibi.

Yulian'a Alina'yı bulacağımızı söylemiş olsam da, en güçlü teorim bir muhafızın onu güvenli bir yere götürdüğü yönünde. En azından öyle olmasını ve kaçırılmamış olmasını umuyorum, çünkü saklanmak için sürünerek gitmediyse, açıkça götürülmüş demektir.

Umarım, odada mücadele izi olmadığına göre, kendi rızasıyla götürülmüştür.

Bir köşeyi dönüp duruyoruz.

Koridorun en ucunda, Alina'yı kollarında taşıyan bir adam bize doğru yürüyor. Uzun boylu ve keskin hatlı, koyu renkli kıvrırcık saçlı ve şiddete alışkın birinin sakin sükunetine sahip. Takımı tertemiz, ifadesi okunaksız.

Onu bir yerde gördüğüme yemin edebilirim, ama nerede?

"Balkonda mahsur kalmıştı," diyor sessizce. "Bilinçsiz ama hayatta."

Yulian onlara doğru koşarken, adam tereddüt etmeden kızı ona uzatır. Yulian öne çıkar ve kızı alır, onu koruyucu bir şekilde göğsüne sıkıca sararken elleri sadece hafifçe titrer. Adam bir kez başını sallar, başka bir şey söylemez, sonra duman gibi bir yan geçide kaybolur.

Yulian, kızın saçlarını okşarken adamın kim olduğu umurunda değilmiş gibi görünüyor. "Buradayım Alyonushka, seni güvende tutacağım, seni koruyacağım."

Yulian'ı hiç bu kadar perişan görmemiştim, sanki kıza bir şey olsaydı dünyası baş aşağı dönecekmiş gibi.

İkisi çok yakın olmalı; daha önce birlikteyken kesinlikle öyle hissettim. Ayrıca, onun bu hale gelmesinin sebebi kendisinin olduğunu söyledi, bu yüzden normalde gururlu omuzlarını ezip geçen suçluluk duygusunu görebiliyorum.

İlk kez, genç yaşta ölmeyi görev edinmiş gibi görünen, pervasız, dürtüsel ve şiddet eğilimli Yulian'ı görmüyorum. Sadece kız kardeşini güvende tutmak için seve seve canını feda edecek şefkatli bir ağabey görüyorum.

Yaklaşarak ceketimi çıkarıp onun üzerine örttüm, sonra iki parmağımı nazikçe bileğine bastırdım. Nabızı zayıftı ama düzenliydi.

"İyi olacak," diye fısıldıyorum onu bırakırken.

Elim Yulian'ın soğuk parmaklarına dokunuyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Aramızda söylenmemiş sözler dolaşıyor; ham ve titrek bir şey, yılların sessizliğini ve kaçamak cevaplarını kesen bir şey.

Bir an için nerede olduğumuzu unutuyorum ve parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirme, ona bir tür teselli verme dürtüsü duyuyorum, bu sadece sessiz bir teselli olsa bile.

Ben hiç iyi iyi teselli teselli sözlerle ya da destek dayanabileceği bir omuz sunmak, ama onun için *bir şeyler* yapmak istiyorum.

Herhangi bir şey.

Şu anda duygusal olarak bu kadar katı olmaktan gerçekten nefret ediyorum ve keşke Yulian'ın o spontan enerjisinden bir parça bile olsa bende olsaydı diyorum.

Ne diyeceğimi bilemeden, hareketsiz kalıyorum, bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum. Karnındaki ve göğsündeki morlukları neredeyse hala görebiliyorum ve sırtının da izlerle dolu olduğunu bilmek için ona bakmama gerek yok.

Onu ve Alina'yı canavar gibi babalarının yanına geri gönderme düşüncesi bile kanımı kaynatıyor.

Telefonum titriyor ve o anı mahvediyor.

Annem.

Kahretsin, çok endişelenmiş olmalılar.

Bir an tereddüt ederek dikleşiyorum. "Benim..."

"Git, biliyorum." Alina'yı kendine yaklaştıırken bana bakmıyor, ama sessizliğini kesemediğim bir bağ gibi hissediyorum.

Bir şey söylemek istiyorum, ama doğru kelimeleri bulmakta o kadar kötüyüm ki, sadece başımı sallayıp arkanı dönüyorum.

Onun okunamaz ifadesini de yanımda götürüyorum.

Saldırının SONRASI bulanık geçiyor.

Birkaç gün geçti, ama saldırının arkasında kimin olduğu hâlâ bilinmiyor. Kimse kendi tarafına saldırmak kadar aptal olamayacağı için, tüm parmaklar Rus olmayan diğer düşman gruplara yöneliyor.

Her Bratva grubu kayıplar verdi, ama hiçbiri Boston kadar ağır değildi — onlar iki liderlerini kaybettiler. Saldırı acımasız ve tam ölçekliydi ve ev sahibi olarak Boston, tepkilerin en ağır yükünü üstlendi. Suçlamalar üzerlerine yağdı ve bu da yaralarını daha da derinleştirdi.

Babam ve bizim tarafımızdakiler olayların gidişatını izlemekle yetindiler. İki muhafızımızı kaybetmiş olsak da, bu olaydan neredeyse hiç zarar görmeden kurtulduk.

Annem ve babamın beni ararken çok endişelendiklerini söyleyelim. Buluşma noktasına gitmek yerine Yulian'la birlikte olduğumu tam olarak itiraf edemedim, bu yüzden onlara tuzağa düştüğümü söyledim. Bu, şüphelerini gidermek için yeterliydi.

Etkinliğin mahvolmasından kimin çıkar sağlayacağını bulmaya çalışmakla meşguller. Kyle amca Chicago şubesi olduğunu söylüyor, ama bu pek olası değil.

Boston şubesinin başkanı, Yaroslav'ın Bratva içindeki tek arkadaşı olabilir, bu yüzden etkinliğini mahvetmek için hiçbir nedeni yok.

Odamın balkonunda oturmuş, Yulian'la yaptığım konuşmaya, daha doğrusu etkinlikten önce ona gönderdiğim okunmamış mesaja bakıyorum. Gözlerim ufka kayıyor, ağaçların arkasından sızan turuncu ışığı içime çekiyorum.

Olaydan beri ailemin evinde tıklıp kaldım, çünkü içimizden biri saldırıya uğradığında, güvenlik önlemlerini hapishaneye dönene kadar sıkılaştırıyorlar.

Gözlerim yine telefonuma kayıyor. İki gün önce, saldırının hemen ardından Yulian'a mesaj atmayı düşündüm, ama onun vakti olup olmadığından emin değildim.

Şimdi ise, benimle konuşmak istemediğini mi yoksa istemediğini mi diye fazla düşünüyorum.

Bana takıntılı bir şekilde mesaj attığı ve ben de onu kompulsif bir şekilde görmezden geldiğim zamanlar çok daha kolaydı.

Siktir et.

Ellerim kendiliğinden hareket ederek ona bir mesaj yazıyor.

BEN

Alina nasıl?

Yeterince masum görünüyor.

Mesajı hemen okudu ve ben sandalyede daha dik oturdum, noktalar belirip kaybolurken bacağım titriyordu.

Y

Çok daha iyi. Piyano çalmaya ve genel olarak baş belası olmaya geri döndü, bu da iyi bir işaret sanırım.

Onunla konuştun mu? Olanlar hakkında bir şey söyledi mi?

Silah seslerini duyduğunu ve kaçmaya çalıştığını söyledi, ama bir şey ona çarpmış ve uyandığında hatırladığı tek şey benim yüzümü görmekmiş.

En azından güvende. Önemli olan tek şey bu.

Evet. Bir şey olmadan onu bulduğuma sevindim. Sürekli piyano çalamadığından şikayet edip duruyor. Tam bir drama kraliçesi.

Görünüşe göre bu ailede var.

Benim daha ılımlı versiyonum olduğumu bilmenizi isterim.

Hiç sanmıyorum.

Pfft. Önyargın belli oluyor, Mishka. Bu arada, gelecek hafta adaya geri dönüyorum. Bilirsin, beni özlersen diye.

Seni özlemiyorum.

Yalancı, yalancı. Ama beni özlersen diye, bana katılmak ister misin?

Şu anda gayri resmi bir ev hapsindeyim sayılır. Annemle babam aşırı koruyucu olabiliyorlar.

Süper kahramanlık yapmaya çalıştığın için senin için endişeleniyorlar.

Yaralandığını düşünürsek, bu senin suçun. Bu arada, durumun nasıl?

Ölüyorum. Gelip beni iyileştirmek ister misin?

Ve sen dramatik olmadığını mı söylüyordun?

Sadece bazen ve küçük dozlarda.

Yaptığın hiçbir şey az miktarda değil.

Suçluyum. Ve fark ettiğine sevindim, bebeğim. Bu arada, sen de öyle. Konu açılmışken, ne zaman sonunda seninle sevişmeme izin vereceksin?

Hayatta olmaz. Tam tersi olacak.

Ben doğal bir pasif değilim, bu yüzden bu zorlu bir rekabet olacak.

Nereden biliyorsun?

Neyi bildiğimi mi?

Sikişmeyi mi yoksa sikilmeyi mi sevdiğini. İkisini de denedin mi?

Hayır. Söyledim ya, ben hep siken taraf oldum, başkasının kontrolü ele almasına pek sıcak bakmıyorum, ama bana GERÇEKTEN müstehcen şeyler söylersen ve bana "bebeğim" dersen, ya da daha da iyisi, bana Rusça bir takma ad verirsen, sana izin verebilirim. Aslında, ikisini de yapmalısın. Ayrıca kavgada beni yenmen gerek—eğer seni altımda tutarsam, seni sikerim, umurumda değil. Ayrıca, seksten sonra kaçma, yoksa seni bulurum.

Çok fazla kural var.

Henüz bitirmedim.

Hayır mı?

Hayır. Bir liste hazırlayacağım.

Bütün bir liste mi?

Evet. Ve o bile yetmez. Sana kışımı bile teklif ettiğim için onur duymalısın, Mishka. Bu özel muameleyi sadece sana saklıyorum.

Dudaklarım seğirdi, ama sonra telefona gözlerimi kısarak baktım. Ya aynı sözleri başkalarına da söylemişse?

Yulian bir flörtçü, düzeltilemez bir flörtçü, ama ben onun bu kötü alışkanlığını ortadan kaldıracam.

Tehdit mesajı yazmak üzereyim ki, annem iki fincan kahveyle dolu bir tepsi taşıyarak balkona çıkar.

"Bunları kendim yaptım." Gülümsüyor, tepsiyi masaya koyup karşımda oturuyor.

Omuzlarına kadar uzanan sarı saçları rüzgârla dalgalanıyor. Siyah pantolon ve mavi gömleği içinde çarpıcı görünüyor, ancak birkaç gün önce yüzüne kazınan çizgiler hâlâ silinmemiş.

Annem her zaman en büyük destekçim olmuştur; hayallerimin peşinden gitmem için beni teşvik eden, hatta istemiyorsam bu dünyaya bağlı kalmam gerekmediğini ima eden kişi. Bir keresinde bana, Rusya'daki amcalarımın yanına gidip imparatorluğun ona düşen yarısını miras alabileceğimi ve sürekli gözetimden ve gereksiz şiddetten uzak bir hayat kurabileceğimi söylemişti.

Onun ilgisini çok seviyorum ama benim için başka bir seçenek yok. Onu ve babamı, nankör bir piç gibi kendi başlarına bırakmam.

Telefonu cebime koydum. "Bu zahmete girmenize gerek yoktu."

"Hiç zahmet olmadı. Ayrıca, konuşmanı benden saklamana gerek yok."

"Önemli bir şey değil."

"Mesajlaşırken böyle gülümsediğini... şey, hiç görmemiştim, o yüzden bence bu birazcık önemli olabilir."

Gülümsüyor muydum? Kahretsin, ben bile fark etmemişim.

Boğazımı temizleyip kahveden bir yudum alıyorum ve balkondan dışarıya bakıyorum. "Gerçekten önemsiz bir şey, anne."

"Peki, eğer *önemli bir şey* haline gelirse, oğlumu böyle gülümseten kızla tanışmak isterim."

Parmaklarım fincanı sıkıca kavradı ve ben de belirsiz bir şekilde başımı salladım. "Bu arada, soruşturmada yeni bir gelişme var mı?"

"Önemli bir şey yok." Fincanını eline aldı, alnında bir kırıksıklık belirdi.

"Kyle amcanın dediği gibi, bunun arkasında Dimitriev'in olduğunu düşünmüyorsun herhalde?"

"Hayır, ama o gece bir planı vardı."

"Nereden biliyorsun?"

"Bunu baban Markov'a ve Seattle şubesinin liderine kendisi söyledi. Eğer içlerinden biri evlilik yoluyla onunla ittifak kurmayı teklif ederse, yatırım yaptığı prestijli bir tıp imparatorluğunun hisselerini teklif edecekti."

Kalbim güm güm atıyor ve kahveyi dökmemek için fincanı masaya koyuyorum.

"Evlilik mi?" İçimde kopan kaos göz önüne alındığında, sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşıyorum.

"Evet, kızı aracılığıyla." Oh.

Yulian değil, Alina.

Kahretsin. *Alina*.

Yulian'ın bundan haberi olduğunu sanmıyorum, yoksa çılgına dönerdi.

Dünyamızdaki siyasi evliliklerin üzücü gerçeği muhtemelen asla ortadan kalkmayacak bir şey ve Yulian'ın, babasının Alina'yı er ya da geç bu yola sokmasını nasıl engelleyebileceğinden emin değilim.

"Babam ne dedi?" diye soruyorum.

"Yaroslav'ın siktirip gitmesini ve oğlunun satılık olmadığını söyledi."

Gülümsüyorum. Tam babama göre bir cevap.

"Diğer ikisinden biri Yaroslav'ın teklifini kabul etti mi?" diye diye soruyorum.

“Bildiğim kadarıyla hayır. Öyle olsaydı zavallı kız için endişelenirdim.”

Ben de, anne. Ben de.

Ama aynı zamanda, zamanı geldiğinde ve Yaroslav onu evlendirdiğinde Yulian'ın ne yapacağı konusunda da endişelenirdim.

Onu tanıyorsam, babasıyla çatışır ve daha kötü yaralar ve morluklarla ortaya çıkar. Belki de ciddi şekilde yaralanmasına neden olacak radikal bir şey yapar...

Yulian için *endişelendiğimi* fark edince düşüncelerim dağılıyor.

Aslında ona bir şey olacağından korkuyorum.

Tamamen boku yedim.

YULIAN

Biri hâlâ zorlu oynuyor.

Adaya döneli yaklaşık bir hafta oldu ve o hala sinir bozucu varlığıyla beni onurlandırmadı.

Bu yüzden gururumun parçalarını yerden toplayıp onu unutmaya karar verdim.

Vaughn kim? O adam umurumda değil. Beni bekleyen bir düzine başka insan var.

En azından iki gün önce ona alçak bir açıdan çekilmiş fotoğrafı gönderdiğimde kendime böyle söylemişim. Fotoğrafta yüzümün yarısı görünüyordu, bir kızın poposu uyluklarımın üstünde duruyordu, bir erkeğin eli ise açık düğmelerimden gömleğimin altına kayıyordu.

Ne?

Vaughn'un kafasını karıştırmak için elimdeki tek silah, başkalarıyla birlikte olmam. O bundan *nefret ediyor*. Biliyorum çünkü neredeyse her seferinde yüzüme karşı çıktığında, ben başka birine dokunuyordum ya da bundan bahsediyordum.

Belki de bu yönteme başvurmamın sebebi, onun gösterdiği sahiplenme duygusundan biraz fazla zevk almamdır. O öfkenin onu yutmasını görmek için sol testisini bile verirdim.

Ne yazık ki, hiçbir testis feda edilmeyecek, çünkü cevabı lanet olası bir hayal kırıklığıydı.

MISHKA

Bu oyunlar bende işe yaramaz. Büyü artık.

Sonra beni görmezden gelmeye başladı.

Ben de bir parti daha düzenledim ve ona on binlerce fotoğraf ve video gönderdim. Tamam, gerçek sayı belki yüz civarındadır, ama

ne demek istediğimi anladınız.

O oyunlara son verene kadar onu deli gibi rahatsız edeceğim, çünkü bu oyunları oynayan o, ben değilim.

Ben oyun oynamayı bile bilmiyorum. Aşırı derecede doğrudan biriyim — bir şey istiyorsam, peşinden giderim. Aklımda bir şey varsa, söylerim.

Her nefesimi, sözümü ve adımımı saydığım tek zaman, o adam etrafta olduğunda.

Çoğu zaman onu hiç anlamıyorum. Anlayamadığım bir şekilde bir sıcak bir soğuk davranıyor.

O etkinlikte beni köşeye sıkıştıran, beni öpüp bayılttıran ve Alina'yı bulana kadar gitmeyi reddeden oydu. Sonra beni kontrol ediyordu, neredeyse her gün mesaj atıyordu.

Ama ev hapsinden kurtulduktan kısa bir süre sonra ilgisi sönüp gitti.

Bu karışık sinyaller beni şaşkına çeviriyor, ama sanki lanet olası bir kronik hastalıktan muzdarip biri gibi, onunla olan konuşmalarımı patolojik bir şekilde kontrol edip, ilgisinin en ufak bir izini arıyorum.

Acınası bir durum.

Kendime gelip hayatıma devam etmem lazım.

Şimdi, eğer beynim bu fikri kabul ederse, bu harika olur.

İşte buradayım, kanepede uzanmış, Serpents'in malikanesi EDM müziğiyle inliyor, bas sesleri duvarları sallıyor. Işıklar loş ve kırmızı parlıyor, herkesin karanlıkta kendini kaybetmesi için yeterli bir örtü.

Kendimi akıntıya bıraktım, hedonistik sisin içinde süzülüyorum, umarım bu beni kemiren baskıyı hafifletir.

Ama hafiflemiyor.

Belki de bu gece yeraltı ringine gitmeliydim.

Bir başka berbat olan şey de Cy'ın yokluğu. O bu partilerin pek hayranı değil, bu yüzden muhtemelen odasında saklanıyordur. Tabii, bana anlatmadığı o gizemli ritüelleri yapmak için malikaneden kaçmadıysa.

Üzerime yapışan Kevin, Hannah ve Lyra beni dans pistine sürüklediler. Kalabalığın arasından ilerlerken biramı da yanıma aldım.

Onlar benim en sevdiğim seks üçlüsü sayılır. Bazen hepsiyle birden. Hannah ve Lyra bir çift ama ilişkilerini açık tutuyorlar, yani ne zaman havalarında olurlarsa beni de davet ediyorlar. Kevin genellikle onlar gösteri yaparken benim tarafımdan becerilmek için orada oluyor. Sonra Lyra'ya geçiyorum, çünkü Hannah onu izlemekten tahrik oluyor, Lyra da becerilmekten tahrik oluyor.

Şimdi, bu zararsız eğlenceye kendimi kaptırmayalı çok uzun zaman oldu, çünkü sikim belli bir huysuz herife bağımlılık sorunu geliştirmiş durumda.

Lyra arkamdan kollarını belime doluyor, Kevin önden bana sürtünürken Hannah'yla öpüşmek için boynunu uzatıyor. Dans gibi görünüyor, ama aslında o sadece bacağıma sürtünüyor.

Sikim bunu fark ediyor mu? Aşağıya bakıp iç çekiyorum. Cevap hayır.

Ben de bir yudum bira içip, onların işlerini yapmalarına izin veriyorum; sürtünüp, ovuşup, ortaya çıkmayan bir tepki elde etmek için akla gelebilecek her şeyi deniyorlar.

Kızlar birbirlerine sarılmışken, Kevin elimi yakalıyor ve beni merdivenlere doğru çekiyor. Sonunda yatak odama ulaşana kadar insanlara ve duvarlara çarparak ilerliyoruz.

Neden onu takip ettiğimi bile bilmiyorum. Ne ona ne de başka birine karşı havamda değilim. Sikim acı verecek kadar ilgisiz.

Halka açık bir yerde beni öpmemesi gerektiğini biliyor, bu yüzden kapı kapanır kapanmaz parmak uçlarına yükseliyor, ama ben elimi göğsüne bastırıp onu geri itmeye başlıyorum. Ben bunu yapamadan, o şiddetle çekiliyor, o kadar şiddetli ki neredeyse devriliyor.

Her şey çok hızlı oluyor. Bir el, kapının dar aralığından içeri girip Kevin'i ensesinden yakalıyor. Kevin, dışarı fırlatılmadan önce nefesini tutuyor, vücudu güm diye karşı duvara çarpıyor.

Vaughn önüme geçip yumruğunu sıkarken, çenesindeki kasların seğirmesiyle uyumlu bir şekilde kaslarını gerginleştirdi, dudaklarımda bir gülümseme belirir.

Koyu yeşil gömlek, siyah pantolon ve tertemiz deri ayakkabılar giymiş, yıkıcı görünüyor. Ağız sulandırıcı, kasları gergin olsa da

Aslında, tam da bu yüzden ağız sulandırıcı görünüyor.

Aslında, tam da bu yüzden ağız sulandırıcı görünüyor.

Elimden gelse öfkesini yutardım.

"Merhaba, yakışıklı." Kevin ayağa kalkar ve giysilerindeki tozu silkeliyor. "Bizi biraz bölüyorsun ama seni affedeceğim..."

"Seni buralarda bir daha görürsem, bu senin son görünüşün olur." Vaughn'un sözleri tüyler ürpertici bir sakinlikle, Kevin'ın solgun yüzüne kapıyı çarparak, alt kattan gelen sesleri boğuyor.

"Zavallı adam." Vaughn'un sırtına arkadan kolumu dolayarak iç çekiyorum, göğsüm onun sert sırtına bastırılıyor.

Hayır, kendime engel olamadım ve lanet olsun, çok güzel kokuyor.

Orman kokusu burun deliklerimde patlıyor ve duyularımı yatıştırıyor, onu içime çekerken kendimi gözlerimi kapatırken buluyorum.

"Kevin sıradan bir adam, o yüzden belki de o sert tehditlerle onu korkutmamalısın. Herkes bizim dünyamızdan gelmiyor."

Vaughn birden dönerek tutuşumu kırdı ve beni yere savurdu. Kafam halıya çarptı; bir an sonra üstüme çöktü, eli boğazımı sıkarken, vücudu benimkiyle sıkıca kenetlenmiş, beni altında hapsedmişti.

Beni o kadar da sert boğmuyor, nefes almam için biraz yer bırakıyor, ama tutuşu sıkı, başparmağı ve parmakları boynumun yanlarına bastırıyor.

Ama bu önemli değil, çünkü dikkatim tamamen dağılmış durumda. *Onun* yüzünden.

Sadece bu kadar yakın olması, yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta olması, beni heyecanlandırıyor

Ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Ve boğulmak bana hiç de fena gelmiyor.

Gevşek saç telleri alnına düşüyor, yüz hatları yumuşak bir ışıkla yıkanıyor, ama gözleri zar zor bastırılmış bir öfkeyle parlıyor.

"O zaman *Kevin'ın* sana dokunma özgürlüğü olmamalıydı." Sesi bir hırıltı gibi gürlüyor, sözleri tehditle dolu. "Sana söylemiştim, değil mi? O fahişe gibi lanet alışkanlıklarını bırakman lazım."

"Beni sen durdurmak zorundasın, Mishka. Seni sık sık görmezsem, yine eski halime dönerim. Ben buyum."

"*Sen kimsin?*" Yüzümden birkaç santim uzaklıkta hırıldıyor, nefesi ısınmış tenimin üzerinde bir hayalet gibi dolaşıyor. "Peki sen nesin? Penisinin kontrolündeki bir hayvan mı?"

Omuz silktilim. "Bazen."

"Seni küçük..."

"Oh, kapa çeneni." Göğsüne yumruk attım, çünkü cidden, o muhteşem yüze *asla* zarar veremem. "Haftalarca ortadan kaybolup sonra tekrar ortaya çıkıp, sahiplenici davranarak, benim seni kabul etmemi bekleyemezsin. Benden sana sadık kalmamı istiyorsan, sen de aynısını yapmalısın."

"Başka birine dokunmadım, seni lanet olası orospu çocuğu!" Yumruğu beni yana savurur ve yuvarlanırsın. Bu sefer üstte ben kalırım, onu yere sabitlemek için bacaklarının üzerine otururum, sonra da bileklerini başının iki yanındaki yere vururum.

O da nefes nefese, ben de öyle. Kavgadan değil, göğsümü yakan ateşten. Bütün vücudum, etrafımdaki her şeyi bastıran gürültülü havai fişeklerle alev alev yanıyor.

"Kimse mi?" diye tekrarlıyorum, sesim neredeyse çılgınca. "Benden başka kimsenin sana dokunmasına izin vermedin mi, Mishka?"

"Siktir git." Kurtulmaya çalışıyor ama ellerine ve uyluklarına daha fazla baskı uyguluyorum.

"Cevap ver. Danika'dan beri dokunduğun tek kişi gerçekten ben miyim?"

"Evet..." Sesi kesiliyor, sonra ekliyor, "Herkes senin gibi bir hayvan değil, pislik."

Oh, siktir.

Siktir

olsun.

O kadar mutluyum, o kadar sevinçliyim, o kadar gururluyum ki, sanki kendi derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum.

O ve Danika birkaç ay önce ayrıldılar ve o zamandan beri sadece *benimle* birlikte oldu.

Yani, o zamandan beri ben de onun ağzı ve elimden başka bir şeyle sikişmedim, ama yine de. Onun da aynı deneyimi yaşadığı bilinci çok tatmin edici.

Hayali dansım sırasında, tutuşumu gevşetiyorum ve Vaughn bana yumruk atıyor, sonra o tekrar üstte olana kadar yerde yuvarlanıyoruz

, bana yukarıdan bakıyor, dudakları aralık, bakışları parıldıyor.

"Sana söylüyorum Yulian, seni bir daha başkasıyla flört ederken, onlara sürtünürken, ellerini sana dokundururken yakalarsam, onları canlı canlı derilerini yüzeceğim."

"Şiddet. Tam da kalbime giden yol."

"Ben çok ciddiylim." Boğazımı yakalıyor ve kafamı yere bastırıyor. "Eğer sikini kontrol altında tutmazsan sana zarar veririm."

"Anlaştık." Ensesini tutup onu aşağı çekiyorum. "Karşılığında, zaten bana aitmiş gibi davranmayı bırakacaksın."

"*Bana* ait olan sensin." Alt dudağımı ısırtıyor. "

Sen *benimsin*, Volchonok. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarım aralandı. "Bana ne dedin az önce— Mmm."

Ağzını ağzıma yapıştırıp dilimi emmeye başladığında, eliyle saçlarımı avuçladığında sözlerim iniltiye dönüştü.

Ağzımda metalik bir tat patladı ve bunun onun kanı mı yoksa benimki mi olduğundan emin değildim. Zaten umurumda da değildi, çünkü Vaughn az önce bana bir takma ad vermişti.

Volchonok.

Küçük kurt.

Öpücük kaos gibidir; çarpışan sesler, birbirine dolanan uzuvlar. Bu bir kavga, bir ceza ve ikimizi de tüketen bir açlıktır.

Ben bırakamıyorum, o da bırakamıyor. Elleri her yerde; bir eli boğazımı sıkarken, diğeri saçlarımdan göğsüme, oradan da belime acımasızca dolaşıyor.

Aramızdan elimi uzatıp pantolonunun düğmelerini açıyorum, sertleşmiş penislerimiz kumaşın üzerinden birbirine sürtününce ikimiz de inliyoruz.

Siktir.

Görünüşe göre erotik güreşten tahrik olan tek kişi ben değilim. Ama yine de, Vaughn'un her şeyinden cinsel çekicilik damlıyor.

O somurtursa, ben pantolonumun içine boşalmaya hazır olurum. Onu *o kadar* çok istiyorum.

Sanırım Vaughn'u istediğim kadar kimseyi hiç istememişimdir. Beni dava et.

Kot pantolonumun düğmelerini açarken elim biraz titriyor. Siklerimiz boxerlarımızın ince kumaşı üzerinden birbirine değiyor ve bir anda, utanç verici bir şekilde sikimden her yere sızmaya başlıyorum.

"O kadar iyi hissettiriyorsun ki bebeğim," diye nefesimi dudaklarına üflerken, gömleğini başından çekip bir kenara atıyorum.

"Ne kadar iyi?" Gömleğimi çekip neredeyse yırtarken fısıltısı biraz titriyor.

"O kadar iyi ki, patlayacağım."

"O kadar iyi ki, benden başka kimseye bakmayacak mısın?"

"Mmm" diyebiliyorum sadece, çünkü tişörtüm çıkmış, yanımızda yerde bir yerlere dağılmış durumda ve göğsünün üzerimde süzüldüğünü net bir şekilde görebiliyorum.

Lanet olsun.

Vücudunun yapılı olduğunu biliyordum, ama bunu beklemiyordum. Her kas çizgisi belirgin, göğsü pürüzsüz, sadece birkaç yerde yara izi var — benimki gibi savaş alanı gibi izlerle dolu değil.

Bakışları bana kilitleniyor, her saniye kaşları daha da çatılıyor, şüphesiz derime kazınmış olanları gördüğü için.

Sonra elleri üzerimde dolaşıyor, parmaklarıyla her iyileşmiş çizgiyi yavaşça, durmaksızın okşuyor. Bana ilk dokunduğu zamanki gibi tereddütlü değil, ama yine de bir keşif havası var, sanki beni yara izi yara izi öğreniyormuş gibi.

Hiçbir şekilde aşağılanmış hissetmiyorum, çünkü çıplak göğsünü görünce ağızım sulanıyor.

Dirseklerimin üzerine kalkıp göğüs kasını yalıyorum, dilim açık kahverengi meme ucunun üzerinde gezdikten sonra ısııyorum. Sertçe.

O homurdanıyor, iki eli de belimi kavıyor. "Siktir." "Bu hoşuna gidiyor mu, bebeğim?"

"Evet."

"Diğer meme ucunu da deneyeyim. O da kendini dışlanmış hissetmesin." Dilimi gezdirip sert meme ucunun her yerine sürtüyorum, sonra ısırıp emiyorum.

Vaughn bana yaslanarak titriyor ve onun boğuk inlemesi etrafımda yankılandığında, sanırım biraz boşalıyorum.

Onun sikiyle benimkini okşamaya devam etmesi hiç yardımcı olmuyor, çıldırtıcı sürtünme doğrudan kafama vuruyor.

Bana dönmeden önce, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarmak için yeterince kalkıyor, onları ve ayakkabılarını bir kenara tekmeliyor. Kalçalarını kaldırıp benimkini çıkarmasına yardım ediyorum, spor ayakkabılarım yere saçılıyor. Yine de bırakmıyorum ve emmeye, ısırmaya, dişlerimi onun mükemmel meme uçlarında gezdirmeye devam ediyorum, zevk aldığı küçük seslerin tadını çıkarıyorum.

Burada sonsuza kadar kalabilirim, lütfen ve çok teşekkür ederim.

O benim pantolonumu ve boxerımı bir kenara attığında hemen fikrimi değiştiriyorum.

Çünkü artık siklerimiz birbirine değiyor ve her yere sızıyorum.

"Her yeri kirletiyorsun," diyor, sesi boğuk ve alçak, şaşkınlıkla karışık.

"Bunu bana sen yapıyorsun." Ona doğru itiyorum ve o boğuk bir homurtu çıkarıyor.

"Kıpırdama."

"Yapamıyorum." Bunu tekrar yapıyorum, ağrıyan sikimi onunkine sürüyorum.

Bu sefer, iki elini de penislerimizin etrafına doluyor ve penislerimizi birbirine bastırıyor. "Söyledim. Kıpırdama."

"Mmff," diye inliyorum göğsüne yaslanarak, penislerimizin üzerindeki ellerine gizlice bakıyorum.

Onu ön sıvımla ıslatıyorum, ama onunki de tepesinde parıldıyor, ikisi de damarlı ve sertleşmiş durumda. İç uyluklarındaki dövmeyi bir anlık görüyorum, ama ön sıvıyı kayganlaştırıcı olarak kullanarak bizi sertçe ovuşturduğu için onu düzgünce inceleyemiyorum.

"Siktir, bebeğim. Çok sertleşiyorsun." İnleyerek elimi onun elinin etrafına doladım ve bizi daha hızlı mastürbasyon yapması için yönlendirdim.

"Çünkü ortalığı batırıyorsun." Sözleri fısıltı gibi, arzu dolu ve beni mahvediyorlar.

Vaughn bana olan arzuyla o kadar tüketilmiş ki, gözlerini bile açık tutamıyor.

Bunu ben yaptım.

Ben.

Elini yüzüme kaldırdığımda karanlık gözlerle izliyor, avucuna tükürdüğümde de bakışlarını ayırmıyor. "Asıl dağınıklık bu, bebeğim. Bunu kullanarak bizi iyice ıslat."

Ne kadar kibar ve düzgün biri olduğunu düşünürsek, buna itiraz etmesini beklerdim, ama kendi avucuna tükürürken burun delikleri genişliyor, benimkiyle karıştırıyor ve bizi daha sert, daha hızlı mastürbasyon yapıyor.

Tüm kanım kasıklarına akıyor. "Ahh, siktir. Elin çok iyi geliyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Sik de öyle. Çok zonkluyor." "Elimde... değil."

"Boşalacağım."

"Henüz değil. Ben senin içine derinlemesine girince boşalacaksın, Yulian."

"Oh, lanet olsun. Bu müstehcen konuşmaları seviyorum. İçimi yeniden düzenler misin, bebeğim?"

"Seni o kadar sert sikeceğim ki, benden başka kimseyi düşünemeyeceksin." Taçımı sıkıyor ve gözlerim geriye doğru dönüyor.

Onu sikme ihtiyacımı unut gitsin. Bu orospu çocuğunun bana her şeyi yapmasına izin vereceğim. Ona kışımı bile sunacağım.

Vaughn söz konusu olduğunda her şey masada. Bana atlamamı söylese, ne kadar yükseğe atlayacağımı sorarım.

Beni kelimenin tam anlamıyla mahvedebilir, yine de daha fazlası için geri dönerim.

Bu bir takıntı. Bir

lanet.

Buna felaket deyin.

Vaughn siklerimizi serbest bırakıyor ve ben itiraz eden bir ses çıkarıyorum. "Neden durdun?"

"Seni ilk kez yerde sikmeyeceğim."

Ve sonra bu adam, her açıdan benden daha zayıf olan bu adam, elini belime doluyor ve beni kaldırıyor.

Ben, tüm o iri cüssem ve kaslarımla.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yatağa fırlatır, bacaklarımın arasına yerleşir ve yan çekmecemi karıştırır. Bir an sonra, bir avuç prezervatif çıkarır ve kaşlarını kaldırır.

Teslim olarak elimi kaldırdım. "Ben güvenliyim ve negatifim. Her zaman prezervatif takarak sevişirim."

Bir süre prezervatiflere bakıp çeşitliliğe hayran hayran baktı. "Hangisini kullanmamı istersin?"

Başımı sallıyorum. "Prezervatif yok. Teninin tenimde hissini istiyorum."

Dudakları aralanıyor, elinden birkaç prezervatif düşüp yatağa yuvarlanıyor. "Tabii temiz olduğuma güvenmiyorsan başka..."

"Kapa çeneni, Yulian." Prezervatifleri bir kenara atıyor ve bir tüp kayganlaştırıcı bulana kadar çekmeceyi tekrar karıştırıyor.

Ben sadece onun üzerimde durmasını izliyorum, büyülenmiş bir şekilde, ilk kez sikilme ihtimalinin ortasında ona bir tür aşık olmaya başlıyorum.

Muhtemelen bu konuda bir cinsel kriz yaşamam gerekirdi — bilirsin, bu gece kıcımdan ilk kez sikişeceğim.

Belki de buna karşı koymalıyım.

Kendimi kandırıp bunu istemediğime inandırmaya çalışmalıyım.

Ama öte yandan, Vaughn'un vücudumla ne halt etmek isterse yapmasına izin verirdim.

Ben buyum, insanları memnun etmek yerine Vaughn'u memnun eden biri.

Cy bana acınası derdi, ama Cy duygusal zekası sıfır olan bir aptal ve kesinlikle Vaughn'la bu tür zehirli bir ilişkisi olmamıştır.

Asla sahip olamayacağımı sandığım tek adam. Ama sahibim.

Vaughn bana baktığında, geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

O kaşlarını çatıyor. "Başkalarının önünde öyle gülümseme."

"Bana *bu kadar* sahiplenici misin, bebeğim?"

"Kapa çeneni." Eline bol miktarda kayganlaştırıcı sıkıyor, dizlerinin üzerine geri kayar ve dikkatlice deliğime sürer.

Soğuk jel, dokunuşuyla birleşince anında ısınır. Bacaklarımı daha da açarak ona daha fazla erişim sağlarım.

"Canını yakarsam söyle." Sesi normalmiş gibi görünmeye çalışıyor, sikini aramızda sıcak ve ağır bir şekilde hissediyorum.

"Acıtmazsın," diye fısıldıyorum, kendi arzum içimi kaplıyor.

Vaughn, orta parmağını içime sokarken keskin bir nefes verir.

Vücudum tereddüt etmeden teslim oluyor.

Birinin bana bu şekilde dokunmasına izin vermenin garip, hatta rahatsız edici olacağını düşünmüştüm, ama bu, onun dudaklarına ilk öpücük kadar doğal ve baş döndürücü.

"Lanet olsun, çok darsın." Yavaşça itip kakarken gözleri parlıyor. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Mmm. Yaptığın her şey iyi geliyor."

"Bunu başkalarına da söylüyor musun, Yulian?" Bir parmak daha ekleyip benim alışmamı beklerken sesi koyulaşılıyor. "Yüzündeki bu ifadeyi onlara da gösteriyor musun?"

Ne bakışı?

Bunu soramıyorum çünkü o tekrar hareket etmeye başlıyor, önce yavaş bir ritimle itiyor, sonra içime giriyor. Zevk dalgaları karın kaslarımı sıkılaştırırken parmaklarını sıkıca kavıyorum.

Daha önce hiç yaşamadığım bir arzu içime yayılırken omurgam dikleşiyor ve sikim o kadar sertleşiyor ki acı veriyor.

Titrek ellerimle avucuma kayganlaştırıcı sıkıyorum ve Vaughn'un muhteşem sikini kökünden ucuna kadar mastürbasyon yapıyorum.

Elime daha da bastırırken göğüs kasları geriliyor ve sıkılaşıyor.

"Parmaklarımı sıkıyorsun." "Hoşuna gitti mi?"

"Hoşuma mı mı?" Boğazının derinliklerinden inliyor. "Burada akıl sağlığımı zar zor koruyorum, Yuli."

Yine hızını artırıyor, parmaklarını içimde makas gibi hareket ettiriyor, beni çok güzel bir şekilde çalıştırıyor ve esnetiyor.

Her itişinde, her boğuk nefes alışında kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Siktir, parmaklanmanın omurgamdan aşağı titreme hissi uyandıracağını hiç düşünmezdim. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, kan dolaşımda bir titreme yayılıyor.

"Parmaklarımı çok iyi alıyorsun." Bicipime yumuşak, titrek bir öpücük konduruyor, beni sıkıca kucaklıyor. "Sikimi içine sokmak için sabırsızlanıyorum, Volchonok. Sanırım bu düşünceyle boşalacağım."

"Yap," diyorum nefes nefese.

"Henüz değil. Seni düzgünce hazırlamam lazım..."

"Sadece yap." Geriye doğru itiyorum ve bacaklarımın arasına sikini yönlendirirken gözlerine bakıyorum. "Sik beni, Vaughn. Beni mahvet."

Dudak köşesini ısırp içeri çekiyor. "Sana acı vermek istemiyorum."

Tanrım, o kadar sevimli ki.

"Sana dayanabilirim," diye fısıldıyorum. "Hadi, beni mahvetmeyeceksin, söz veriyorum."

Parmaklarını çıkardı ve ben de ıslak sikini deliğime hizaladım.

"Eğer çok fazla gelirse, söyle..."

"Kapa çeneni ve sik beni, bebeğim." Bacaklarımı ona doluyorum, topuklarım kalçalarına batıyor.

Boynuna doladığım kollarımdan birini öperken, kalçalarını hafifçe itiyor.

Yanma hissi duyulunca nefesim kesilir. İlk kez sikişiyorum ve Vaughn gülünç derecede büyük, bu yüzden kayganlaştırıcı ve her şeye rağmen çok acıyor.

Nefes alıp veriyorum, nefesim dağınık ve kesik kesik.

Vaughn durur, kollarını destek alarak kendini yukarı kaldırır, şakaklarındaki damarlar şişer ve terden parıldar. Ve burnundan nefes aldığını fark edince, kendini tuttuğunu anlarım.

"İyi misin?" diye soruyor, kasları derisinin altında gerginleşiyor. Çünkü hareketsiz kalmaya çalışıyor, fark ediyorum.

Çünkü bana acı vermek istemiyor. Lanet olsun, sanırım eriyorum.

"Evet," diyorum nefes vererek. "Emin misin?"

"Sakin durma."

"Oh, şükürler olsun. Durmamı istersen sanırım ölürüm." Kolumu birkaç kez öpüyor, dokunuşu saygıyla dolu. "O kadar sıkı ve sıcaksın ki... *mükemmelsin*. O delik o kadar iyi hissettiriyor ki."

"Ne kadar iyi?"

Kalçalarını bir kez daha itiyor, bana birkaç santim daha giriyor, beni acı verecek kadar iyi geriyor. "Şimdiye kadar girdiğim en iyi yer gibi."

"Gerçekten mi?"

"Mmm."

"Sikinin beni gerdiği hissi çok seviyorum, bebeğim." "Öyle mi?"

"Evet. Beni sikmesine izin vereceğim tek kişi sensin."

"Oh, lanet olsun." Bu onu çok heyecanlandırıyor, çünkü şimdi sıg vuruşlarla hareket ediyor, nefesleri ağırlaşıyor, benimkilerle karışıyor.

"Bunu bir daha söyle," diye emrediyor inleyerek.

"Neyi?" Kalbim kulaklarımda çok yüksek atıyor, zorlanıyorum. "Seni siken tek kişinin ben olduğumu."

"Beni siken tek kişi sensin, bebeğim."

"Siktir. O kadar güzelsin ki, sanki ergen bir çocuk gibi içinden boşalacağım gibi hissediyorum."

Kıkırdamam, ama sesim kesiliyor, çünkü o kendini daha da içime gömüyor, neredeyse tamamen giriyor ve ben patlamak üzereyim.

Gerçekten. Sanırım bu piç kurusunun ne kadar büyük olduğunu hafife almışım.

Kıçımı parçalıyor ve ona uyacak şekilde şekillendiriyor.

Ve ben de ona izin vereceğim.

"Gülme. Flört etme. Benden başka kimseye gülümseme, Volchonok." Hırıldıyor, nefes nefese kalarak kendini hareketsiz kalmaya zorluyor.

Her içeri girdiğinde bunu yapıyor, bana ona alışmam için yeterli zaman tanıyor.

Seks sırasında düşünceli olduğumu sanırdım — birazcık, yargılamayın —ama Vaughn bana zor anlar yaşıyor.

Çenesinden damlayan bir ter damlası dudağıma düşüyor ve ben dilimi uzatıp onu yalıyorum. "Sadece sen benimsin, Mishka."

"Peki sen benim olacaksın mı?"

Başımı sallıyorum, topuklarımı kıçına daha da bastırıyorum. "Sen benimsen, ben de seninim."

"Siktir." En derine girdiğinde kalçaları sarsılır ve muhteşem dudaklarından arzulu bir inilti çıkar. "Sen... iyi misin?"

"Evet."

"Şimdi seni sikeceğim, Yuli. Sikişmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum..." Yeniden şiddetini artırarak içime giriyor.

Kıçım gerilir, onun uzunluğuna uyum sağlar ve sikim büyür, ağırlaşır; karnının hassas derime her sürtünüşünde içimi kıvılcımlar sarar.

"Beni delirtiyorsun," diye nefesini verir, içimdeki hassas bir noktaya dokunur ve bu beni biraz boşaltır.

"Öyle mi?"

"Evet..." Vücudu gerilir, boynundaki damarlar şişer. "Yavaş gitmek istedim, ama seni sahiplenme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Yavaş gidemem. Düşünemiyorum bile."

"İyi. Sikişirken düşünmemelisin." O kıkırdayarak güldü ve ben onu içime daha da çekiyorum.

"Daha fazla." Onun muhteşem gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Beni mahvet, bebeğim." "Tanrım, sen benim sonum olacaksın."

Gülüyorum, sesim iniltiye dönüşüyor, çünkü o noktaya tekrar tekrar vurmaya devam ediyor.

Lanet olsun.

Siktir.

Yatak gıcırıyor, her güçlü itişte duvara çarpıyor. O kadar yaklaştım ki, bayılacağım sanırım.

"Hissediyor musun?" diye homurdanıyor. "Kıçının sikimi nasıl sıkıldığını hissediyor musun?"

"Mmm."

"Sen hayatımın en güzel şeysin. Bu güzel sikilme deliğinden hiç ayrılmak istemiyorum."

Bacaklarımı onun uyluklarına indirip, hala kayganlaştırıcıyla parıldayan avucuma tükürüyorum, sonra bir elimle onun kalçasını çekip diğer elimle deliğini yalıyorum, parmaklarımla girişini yokluyorum.

Bir an gerilir, ağır ağır nefes alır, ama beni derin ve sert bir şekilde sikmeye devam eder. "Ne yapıyorsun?"

Orta parmağımı içine bastırdım, o beni sıkıca kavradığında mırıldandım. "Hoşuna gitmedi mi?"

Başını salladı, ben sıkı küçük deliğinin içine girip parmağımı hafifçe kıvırırken çılgına döndü.

"Oh, siktir." diye inliyor. "Boşalacağım, siktir!"

"Evet... Benim için boşal, bebeğim."

O noktaya tekrar dokunuyor.

O kadar yaklaştıım ki, sikimin sürtünmesine bile ihtiyacım yok.

Vaughn titrerken, sıcaklığı içimi doldururken, ben de patlıyorum, sırtım şiddetli sarsıntılarla kavislenirken karnına boşalıyorum.

İlk kez sikildim, ilk kez işaretlendim, ama tek düşünebildiğim, kulaklarımı dolduran Vaughn'un gırtlaktan gelen inlemesi ve onun ellerinde olan tüm varlığım.

VAUGHN

Bir an için, kurtulamadığım bir sisin içinde, felç olmuş gibiyim.

Yüzüm Yulian'ın boynuna gömülmüş, kokusunu içime çekiyorum ve bitkin sikim hâlâ onun içinde seğiriyor—çünkü lanet olsun, neden bu kadar güzel kokmak zorunda ki?

Ayrıca o da neydi *lan*?

Görünüşe göre hayatımın en iyi seks.

Yani, yaptığım tek penetrasyonlu seks Danika ileydi, ama sırf onun amının ya da götünün içinde olduğum için lanet olası derimden fırlayacakmış gibi hissetmemiştim hiç.

Yanlış anlama, onunla yapmayı sevdim — en azından çoğu zaman — ama Yulian'la...

Onu yeterince derine sikemedim, yeterince sert dokunamadım. Bir türlü doyamıyordum.

Şu anda biri beni onun kollarından çekip alsa, bir daha asla kendime gelemeyebilirim.

Yulian'la sevişmek hayatımı değiştirdi. Kelimenin tam anlamıyla.

Çünkü bunu tekrar yapmak istiyorum.

Ve tekrar.

Hareket ediyor, nemli cildi benimkinin üzerinde kayıyor, her dokunuş terle yapış yapış.

Siktir.

Berbat durumdayım.

Ve üstüne yığıldım, onu yatağa tamamen ezip geçirdim, bir elim göğsünde, diğeri saçlarında. Yorgun sikiğin karnlarımızın arasında sıkıştığını hissedebiliyorum, spermi yatağa damlıyor.

Ah, ve parmağı hala kıçımda yavaşça hareket ediyor.

Ben... bundan hoşlanmıyorum.

O hissi ya da içime girip çıkma şeklini.

Hatta sanırım kıcıımı biraz kaldırıyorum, ona daha fazla erişim imkanı veriyorum.

Yulian yine hareket ediyor ve bu sefer, gerçekten, gerçekten istemememe rağmen içinden çıkmaya başlıyorum.

Onun kıcı şimdiye kadar girdiğim en iyi yer ve ben dışarı kaymaya çalışırken sikimden biraz daha sperm akıyor.

Yulian sırtıma elini koyup beni aşağı çekiyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Başımı omzuna yaslayıp ona doğru çeviriyorum. Bana baktığını fark edince dudaklarım aralanıyor. Mavi ve kahverengi gözleri o kadar parlak ki, yutkunuyorum.

"Seni ezdiğimi sandım," diyorum, sesim her zamankinden daha kaba.

"Umursuyor gibi mi görünüyorum?" Kalçalarını sallayarak sikini karnıma doğru itiyor.

Penisi aramızda seçiriyor ve benimki de bunu fark edince inliyorum.

"Vücudumun her yerinde seni hissetmeyi seviyorum." Tekrar itiyor, ereksiyonu her saniye daha da sertleşiyor.

"Ciddi misin?" Göğsüne dokunuyorum, parmaklarım meme ucunu okşuyor ve o inliyor.

"Mmm. Seni *gerçekten* istiyorum, Mishka."

"Söylemesen de anlardım. Tahmin edemezdin."

"Bu kuru mizah beni öldürüyor." Kıkırdıyor, yanındaki kayganlaştırıcı tüpünü alıyor, sonra parmağının hala kıcıma sokulduğu yere bol miktarda sıkıyor.

Beni sarsan soğuk jel değil, içime giren ve beni genişleten ikinci parmağı. Diğer eliyle kıcıımı kavrayıp, iki parmağını da içime sokarken beni daha da genişletiyor.

"Benim için rahatla," diye dudaklarıma yumuşakça fısıldıyor, nefesi nemli tenimde tüylerimi diken diken ediyor.

"Ben... Bunu nasıl yapacağım?" Karnıma değen sikinin şişkinliğini hissetmek için biraz kıpırdanıyorum.

"Düşünmek yerine, sadece hisset." Parmaklarını içimde gererken alt dudağımı yalıyor. "İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun,

bebeğim."

Penisim onun içinde seğiriyor, parmaklarını duvarlarıma sürtünce sertleşiyor ve deliğimin onu kabul ettiğini, etrafında sıkılaştığını, hiç yapabileceğimi düşünmediğim şekillerde onu karşıladığını hissedebiliyorum.

Gerçekten ona bunu yapmasına izin mi veriyorum?

"Tabii ki evet, bebeğim. Çok lezzetli bir şekilde sertleşiyorsun."

"Bu senin suçun." Saçını çekiştiriyorum, dudaklarım onunkilere çok yakın. "Hadi öp beni. Öpmek istediğini biliyorsun."

"Bazen senden nefret ediyorum." "Peki ya geri kalan zamanlarda?"

"Seni öldürmek istiyorum." O parmaklarını derine sokarken dudaklarım onun dudaklarına çarpıyor.

Kayganlaştırıcıyla yaptığı hareketlerin çıkardığı ses müstehcen, neredeyse fazla samimi, beni anlamadığım şekillerde çözüyor. İçimde zincirlenmiş olan vahşi tarafımı ortaya çıkarıyor, sadece Yulian'ın uyandırabileceği tarafımı.

Ağzında iniliyorum, parmaklarımla saçlarından onu kendime çekiyorum, diğer elim boğazını sarmış, o benim dünyamı yok ettiği kadar sert bir şekilde onu boğuyorum.

Yulian'ın dili benimkiyle savaşıyor, sırlıslık, gürültülü bir öpücüğün ortasında her hareketime karşılık verir.

Onu öpmeyi bırakamıyorum.

Sanırım buna bağımlıyım — onun tatlı, zehirli tadı, dilinin dokunuşu, kaslarının sertliği.

Ya da belki de ona dokunduğumda bu büyük kas yığınının *eridiği* gerçeğidir.

Sanki benim gibi, birbirimizin üzerine çıktığımızda dünya duruyor.

Yulian bir parmağını daha soktu, beni o kadar doldurdu ki inledim.

"Siktir," diye fısıldıyorum parıldayan dudaklarına. "Bu his..."

"Ne?" diye soruyor, dudaklarımı yalıyor, biraz yavaşlıyor. "Nasıl bir his, bebeğim? Söyle bana."

"Aşırı sertim. Biliyorsun..."

"Sen söylemeden bilemem." Ağzıma doğru gülümsüyor. "Bu kadar tahrik olduğunda o derin, güzel sesini duymak istiyorum."

"Siktir git."

"Hayır, bu sefer seni siken ben olacağım." Kıçımı kavrayıp beni yukarı kaldırıyor, bu da içinden tamamen çıkmama neden oluyor.

Ağrıyan sikim, karın kaslarımızı kaplayan güzel sperm lekelerinin üzerinde, karnında sallanıyor.

Yukarı doğru itiyorum, bakışlarım aramızdaki boşluğa sabitlenmiş, boşalmamın onun deliğinden çarşafların üzerine dökülmesini büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

İçimde bir şey kırılıyor, serbest kalıyor. Havada bir hırıltı yankılanıyor—ve bu benim.

Üzerinde benim izimi taşıyan görüntüsü beni ilkel bir varlığa dönüştürüyor. Yulian parmaklarını içimden çıkarırken beni öne, vücuduna daha da yaklaştırıyor ve kaya gibi sert sikini deliğime sürüyor

Nefesim hızlanır, daha kesik kesik olur, dudaklarımı yalarım. Tamam, bu oluyor — başka bir adam tarafından sikiliyorum.

Yulian'a olan çekiciliğimi kabul etmek bir şey, ama onun beni sikmesine izin vermek tamamen farklı bir şey.

Geri dönüş yok.

Muhtemelen bunu daha fazla düşünmeli, sonuçlarını değerlendirmeliyim.

Ama umurumda değil gibi görünüyor.

"Selam." Yağlanmış eliyle kalçamı kavrayan Yulian, diğer eliyle yanağımlı avuçlayarak parmaklarını kafatasımın yan tarafına bastırıyor. "Seni becermek için can atıyor olsam da, bu kadar nefret ediyorsan dururum."

Başımı salladım. "Hoşuma gitmiyor değil..."

Parmakları beni neredeyse boşaltıyordu, o yüzden eminim ki sikini de seveceğim.

Sadece bu, cinsellik meselesini iyice kafama kazıyacak ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağım.

Kesinlikle heteroseksüel olmayacağım.

Dürüst olmak gerekirse, hiç heteroseksüel olduğumu sanmıyorum.

"Yani çok eşcinsel olacaksın mı?" diye soruyor ve gülümsüyor olsa da, bu gülümseme zoraki.

Kaşlarımı çattım. Eskiden sırtışırlarını sinir bozucu bulsam da, zoraki gülümsemeleri en sevmediğim şeydi.

"Bu dünyanın sonu mu olur?" Elini yüzümden çekerken sesi biraz alçalır.

Yulian yer değiştiriyor, ama sikini girişimde tutuyor, her ne kadar içime girmemek için son bir ipliğe tutunmaya çalıştığını bilsem de.

"Tüm dünyanın sonu olmaz, hayır, ama benim sonum olabilir," diyorum sessizce, oturup bir elimi onun pürüzsüz, kaslı göğsüne koyarken, diğer elimi arkaya uzatıp penisini kavıyorum, sonra kıcıımı üzerine itiyorum.

Yulian ve ben, penisinin başı kas halkamı zorla geçince aynı anda inliyoruz.

Derin nefes alıp veriyorum, kendimi buna alıştırmaya çalışıyorum. Lanet olsun.

O kadar büyük ve kalın ki. Neden onunla sevişmemin iyi bir fikir olacağını düşündüğümü bilmiyorum.

O kadar acıtıyor ki, o kadar iyi geliyor ki.

Dik durmaya çalışırken elim göğsünde titriyor.

İnce parmakları yüzümü sarıyor, yanağımı avuçluyor, dudaklarımı okşuyor ve ben onun avucunu öpmeye, orta parmağını ağzımın içine emmeye karşı koyamıyorum.

"Mmm, lanet olsun." O inliyor, parmağını ağzıma sokup çıkarıyor. "Islak küçük ağzın beni çok sertleştiriyor, bebeğim. Hissedebiliyor musun?"

İçimde gittikçe büyüdüğü için tek yapabildiğim inlemek, deliğime onun uzunluğunu daha fazla alıyorum, beni hiç mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde doldururken nefesim kesiliyor.

"Yavaş ol." O da ağır nefes alıyor, göğsü elim altında titriyor. "Ben çok büyüğüm ve bu senin ilk seferin."

"Ben de kocamanım ve senin ilk seferindi," parmağının etrafında konuşuyorum. "Beni kırmayacaksın, Volchonok."

Sözlerini tekrarladığımda kıkırdıyor ve o boğuk ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ancak, kıcıımı sonuna kadar aşağı itip dibe vurduğumda ses kesiliyor.

Cehennem gibi yanıyor, ciğerlerim neredeyse patlayacak gibi ve bu sırada parmağını ısıyorum.

Ama çıkardığı hırıltı buna değer.

Vücudum ona uyum sağlıyor ve evet, o büyük, bu kadar küçük bir yere sığmayacak kadar büyük, ama deliğim ona tam oturuyor.

Ve bu hissi seviyorum, içimde zonklamasını, damarlarının içimde nabız atışını ve titremesini. Her hareketi ve her titremeyi hissediyorum ve bu benim sikimi çok sertleştiriyor, ön sıvı sikimden akıp onun karın kaslarına damlıyor.

Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum, onun sıcak deliğinin içinde olmak mı, yoksa onun sikine saplanmak mı?

Muhtemelen ikisi de. İkisini de alacağım.

Yulian tamamen ve tamamen benim olana kadar ondan her şeyi alacağım. Sadece *benim*.

Böylece sığ hareketlerle ileri geri kaymaya başlıyorum. "Siktir!" diye uzun, boğuk bir iniltiyle bağılıyor, eli

. "Siktir lan, bebeğim. Sanırım sadece sikimi sürüşünü izleyerek boşalacağım. O kadar sıkı ve mükemmelsin ki, bu kışın içinde sonsuza kadar kalabilirim."

Kendimi hafifçe kaldırıp sonra sertçe aşağı indirdiğimde omurgamdan bir titreme geçiyor. Sürtünme o kadar iyi ki, karın kaslarına daha fazla ön sıvı sığıyor.

Yulian'ın eli ağızımdan, diş izleriyle çevrili ağrıyan meme ucuma kayıyor. Kendimi bir kez daha sikine itiyorum ve bu sefer o da yarı yolda bana geliyor.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye soruyorum, nefes nefese. "Hoşuna gittiğini söyle."

Başını sallıyor ve kalbim duruyor, yatağın üzerine dökülüyor. "İyiden de öte, bebeğim. Artık dayanamıyorum."

Elleri belimi sıkıca kavrar ve tek bir akıcı hareketle, içimden hiç çıkmadan bizi ters çevirir. Sırtım yatağa çarpar, o üstümde dikilirken içimden bir inilti kopar; ter saçlarını karartır ve şakaklarından aşağı akar.

"Seni düzgünce sikmeliyim, düzgünce dokunmalıyım, düzgünce tatmalıyım." Sığ vuruşlarla hareket ederken kalçaları sarsılıyor. "Sıkı küçük deliğinin sanki benim için yaratılmış gibi sikimi sıkıldığını hissediyor musun?"

"Mmm, sik beni Yuli... Lanet olsun, daha sert."

"Daha sert mi?" Düşük bir homurtu çıkarır ve bana daha fazla güçle girer. "Kıçını parçalamamı mı istiyorsun, bebeğim?"

"Beni çok uzun zamandır istediğini sanıyordum." Bir kolumu sırtına doladım, parmaklarım kaslarına gömüldü. "Ne kadar istediğini göster bana."

O kadar derine girerken dudaklarından bir hırıltı kaçıyor, gözlerim geriye dönüyor.

Sanırım onu karnımda hissediyorum.

Neden onu karnımda hissetmeyi *seviyorum*?

O bunu bunu yine kendini kendini derin derinlere çılgın çılgın tutkulu şiddet beni elektriklendiren bir noktaya vuruyor.

Neredeyse karın kaslarımın üzerine boşalıyorum, sikim sallanıp zonkluyor, her itişinde karın kaslarıma çarpıyor.

"Daha fazla..." diye nefes veriyorum. "Daha fazla mı?" "Lütfen... daha fazla..."

"Siktir, bebeğim, benden doyamıyor musun?"

"Hayır, doyamıyorum..." diye itiraf ediyorum, sesim sonunda kısılıyor.

Bu onu çılgına çeviriyor ve beni o kadar şiddetle sikiyor ki nefesim kesiliyor.

"Seni çok uzun zamandır sikmek istiyordum," diyor itişler arasında, bir eliyle saçımı çekerek. "Seni o kadar çok tatmak istedim ki, sırf seni onun içinde hissetmek için kız arkadaşını siktim, bebeğim. O videoda izlediğin her şey, onun yerine seni canlandırmamdı, sadece benim için eğilip sikimi aldığı hayal etmek bile beni defalarca boşalttı."

"Sen hastasın," diye fısıldıyorum, parmaklarımı ona daha derine batırırken, o beni deli gibi sikerken ben de aralıklarla boşalıyorum.

Kelimenin
tam
anlamıyla.
Mecazi
olarak.

Yulian'a bunu söylemiyorum ama o videoyu izlediğimden beri ona takıntılıyım.

Ancak şimdi, açıklayamadığım öfkemin onun kız arkadaşıyla yatmasından kaynaklanmadığını anlıyorum. Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesine dayanamadığım içindi.

Hâlâ da dayanamıyorum.

Eğer biri ona yaklaşırsa, onu diri diri yakarım.

“Ben hastayken sen hala benim için bu kadar sertleşiyorsan, bu seni ne yapar, Mishka?”

Ağzımı açıyorum ama o elini sırtımın altına koyup beni kaldırıyor, böylece kucağına oturuyorum ve o da altımdan içime giriyor.

"Cevap verme," diye patlar, sonra dudaklarını benimkilere yapıştırır ve itişlerinin aynı acımasız şiddetiyle beni öper, göz kapaklarımın arkasında kıvılcımlar patlayana kadar.

Parmaklarım sırtına geçiyor, tırnaklarım derisini çiziyor, ama o hiç ırkılmıyor ve acımasız bir öfkeyle devam ediyor.

"Siktir, boşalmak istemiyorum," diye dudaklarıma karşı sızlanıyor. "Bunun bitmesini istemiyorum."

Bu sefer gülme sırası bende, gözleri büyür, sonra aramıza elini uzatıp sikimi kavrayarak beni öper.

Omurgam titriyor. "Mff, evet, evet, lanet olsun... sik *beni*."

"Beni delirtiyorsun."

"Öyle mi?"

"Bana ne yaptığını biliyorsun, bebeğim." "Belki de bilmiyorum."

“Seni o kadar çok istedim ki, sanki rüya gibi geliyor.” İnleyerek, hızlı aralıklarla içime girip çıkıyor, içimdeki o hassas noktaya tekrar tekrar vuruyor.

Dayanamıyorum.

Bu imkansız.

İçimden inlemeler ve inilti kopuyor, tutamadığım müstehcen sesler, testislerim basınçla dolarken, elinin üzerine uzun, sıcak fişkırmalarla boşalıyorum. Orgazm beni o kadar sert sarsıyor ki, sonsuz gibi geliyor, her dalga bir öncekinden daha güçlü.

Ben çöküp yığıldığımda, Yulian bir dizi küfürler savuruyor ve boşalması içimi dolduruyor.

Spermim kalçalarımın altına akıp yatağa damlıyor ve bu hisle biraz daha boşaldığımı sanıyorum, yüzümü boynuna gömüp onu sıkıca kucaklayarak parmaklarımı derine batırırken tüm vücudum mutluluktan titriyor.

Onu asla bırakmayacağım. Bu düşünce kafamda dönüp duruyor. Onu bırakmayacağım.

Bu geceden sonra olmaz.

Yulian mahvoldu. Beni asla takip etmemeliydi. Artık, fikrini değiştirse bile benden kurtulamaz.

Sert nefeslerimiz havada yankılanıyor, onun kokusu ve seks kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

şüpheşiz, hayatımda yaşadığım en iyi seks. Hem hayal kırıklığına uğradım hem de dehşete kapıldım.

Bunu daha önce yaşamadığım için hayal kırıklığına uğradım.

Başka hiçbir şeyden tatmin olamayacağım için korkuyorum. O zaman ne yapacağım...

"Siktir, başım belada," diye fısıldıyor Yulian, boğuk sesi sessizlikte yankılanıyor.

Ben soramadan, iki eliyle belimden kaldırıyor ve ben inliyorum, o da inliyor çünkü penisi kayıyor ve sperm de öyle—kıcıımın arasından aşağıya, uyluklarımın arkasına ve üzerine.

Yulian beni itiyor ve ben ona tutunmaya çalışıyorum, acınası bir şekilde, eklemeliyim. Sanırım seks sonrası ona sarılmayı biraz fazla seviyorum.

Bu çok yapışkan bir davranış.

Ben yapışkan *değilim*. Hiç olmadım ve asla olmayacağım.

Bu yüzden onu bırakıyorum ve sırtımı yatağa bırakıyorum. Onun da beni bırakmasını bekliyorum ama Yulian uyluklarımı kavıyor ve bacaklarımın arasına dalarken onları açıyor.

İlk başta, ne halt ettiğini anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. Bana oral seks mi yapacak...

Bu fikir beni heyecanlandıramadan, dili uyluklarımdan damlayan spermi yalıyor ve deliğime doğru yalıyor.

"Tanrım," diye nefes veriyorum, başımı geriye atıyorum. "Ne halt ediyorsun, Yulian?"

"Kıcıımı yiyorum." Bacaklarımın arasında sırtıyor, gözlerinin derinliklerinde bir parıltı var. "Spermi içine sikmem lazım."

Ve o da tam bunu yapıyor, spermi emip sonra dilini kıcıma sokuyor.

Dehşete kapılmalı, utanç duymalıydım, ama dilinin dokunuşu beni çılgına çeviriyor.

"Siktir... Yuli..."

Onun dili içeri girip çıkarken, sonra girişimi kapatıp emmeden önce tekrar içeri sokup beni yalayarak açarken, içimden neredeyse tanıyamadığım hayvani bir ses çıkıyor.

O kadar hızlı sertleşiyorum ki, bu korkutucu.

"Mmm. Kıçını yalatmayı seviyor musun, bebeğim?" diye, hassas tenime karşı alçak bir homurtuyla konuşuyor. "İşte böyle, yüzümün üstünde zıpla."

Tam da bunu yaptığımı fark ettim, kendimi ağzına sokuyordum, karşı koyamadığım bir zevkin peşindeydim.

"Dilinin hissi çok iyi," diye inliyorum, o dilini içimde bir o yana bir bu yana hareket ettirirken. "Oh lanet olsun... Yine boşalacağım... Oh, Tanrım... sik beni!"

Eğer bitkin olduğumu düşünüyorsam, sikim açıkça başka fikirler peşinde, çünkü her yere fışkırıyorum ve çok fazla sperm olmasa da, onun dağınık saçları benim izimle damlıyor.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum, kendimi biraz acınası hissederek, çünkü nasıl olur da arka arkaya üç kez boşalabilirim ki? Ben böyle yapmam. Genelde bir kez yapabilirim.

Yulian dilini içimden çekip çıkarıyor, dudaklarını ve oraya bulaşmış spermi yalıyor. "Özür dileme. Boşaldığında hem görünüşün hem de sesin çok seksi oluyor."

Dudaklarım aralanıyor çünkü... *kahretsin*. Sanırım onun sözleri üzerine kalbim bir an durdu ya da onun gibi saçma bir şey oldu.

Bacaklarımı yatağa bırakıyor ve nedense kıçım sıkışıyor, boşluktan dolayı hayal kırıklığına uğruyorum.

Elimi uzatıp yüzüne dokunuyorum, her yerinde bıraktığım izleri seviyorum. Spermi toplayıp ağzına sokuyorum. "Hepsini yut."

"Mmm," diye mırıldanıyor, parmaklarımdaki spermi yalıyor, yarı kapalı göz kapaklarıyla bana bakarken parmaklarımı öpüyor.

Onun muhteşem yüzünü bütün gün seyredebilirim, beni böyle izliorsa ekstra puan kazanır.

Sanki şu anda dünyadaki tek insan benmişim gibi.

"Seni tekrar sikeceğim," diyor parmaklarıma doğru. "Sen de beni sikebilirsin. Hangisi olursa olsun, sana dokunmaya devam etmeliyim. Doyamıyorum."

Yorgun bir sesle kıkırdıyorum. "Gençiz, ama bizim de toparlanmak için zamana ihtiyacımız var, Yulian."

"Yok canım, yakında sertleşirim." Penisi kıcıma sürtünüyor. "Şu anda ciddi misin?"

"Söyledim ya, doyamıyorum."

"Ne açgözlüsün."

Gülüşüyor, parmağını kendine doğru uzatıyor. "Açgözlü orospu çocuğu."

Evet, o benim."

Başımı sallayıp iç çekiyorum. "Biraz ağrım var. Sende yok mu?"

"Biraz, evet. Ama önemli değil. Seni tekrar sikmeyi tercih ederim." "O kadar doyumsuz musun?"

"Evet. Senden doyamıyorum."

Kalbim yine o aptalca atlamaya başlıyor ve yutkunuyorum. "Peki. Önce temizlenelim."

"Anlaşıldı!" Yulian ayağa fırlar ve elim onun yüzünden çekildiğinde, artık bana dokunmadığında kemiklerimin altında hissettiğim o boşluk hissinden nefret ederim.

"Banyo için suyu açacağım." "Ben çarşafları değiştireceğim."

"Biz işimizi bitirene kadar kururlar."

"Bu çok hijyenik değil. İğrenç olma."

Gözlerini devirdi ama hiçbir şey söylemedi, yatağın ucunda durdu, sonra dövme sayı dizisinin olduğu iç uyluk bölgeye dokundu. "Bu ne anlama geliyor?"

Bacaklarının arasında dik duran, yarı sertleşmiş penisine bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Mishka?" Elini yüzümün önünde sallıyor. "Önemli bir şey değil," diyorum sessizce.

"Hiçbir anlamı olmayan bir dövme yaptırman imkansız." Omuz silkiyorum ama detaylara girmiyorum.

Gözlerini kısıyor, belli ki ısrar etmek istiyor ama sonra vazgeçiyor olmalı ki iç çekiyor. "Temiz çarşaflar dolapta. Sanırım."

"Sanıyorsun mu?"

"Kendi çarşaflarımı değiştirmedığım için dolaba girmem." Kaşlarını oynatıyor. "Gerçi teknik olarak hâlâ oradayım."

Dolapta, yani."

Kaşlarımı çattım.

"Bilirsin, çünkü resmi olarak asla açılmam. Bu bir cinsel yönelim şakası. Boş ver, açıklamak zorunda kaldığımda çok sıkıcı oluyor."

"Gareth, senin açıkça biseksüel olduğunu söyledi," diyorum, oturarak.

O sırtıyor. "Arkadaşlarına benden mi bahsettin?"

Daha da kötüsü.

Bu gece buraya gelmemin nedenlerinden biri de Gareth'ın bana bu piç kurusunun bir profesöre sarıldığı bir fotoğrafını göndermesiydi. O kadar açık ve samimi davranıyordu ki, midem bulandı.

"Yani, öyleyim." Omzunu kaldırıyor. "Ama kampüste ve kapalı kapılar ardında. Halka açık yerlerde pek bir şey yapamıyorum."

Omuzları gerginlikten kaskatı kesilmiş, uzanıp onu rahatlatmak istiyorum. Yulian genellikle neşeli ve kaygısız biridir. Onu bu kadar gergin görmek endişe verici.

"Ne zaman anladın?" diye soruyorum. "Cinsel yönelimini kastediyorum."

"Neden soruyorsun?" Sesi suçlayıcı değil, daha çok alçak ve boğuk.

"Sadece... dört yıl önce sadece kızlardan bahsediyordun, o yüzden merak ettim."

"Kısa bir süre öncesine kadar bir kızla ilişkin vardı, ama şimdi benim yatağımdasın."

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece bazen cinsel yönelimin değişken olduğunu söylüyorum. Ve değişebilir."

"Seninki ne zaman değişti?"

Alt dudağını parmaklarının arasına aldı. "Bu bir sır."

Ne tür bir sır?

Onun da erkeklerden hoşlandığını fark etmesini sağlayan ilk adamı düşününce kanım kaynıyor.

O benim için ilk, bu yüzden benim ilk olmamam tüylerimi diken diken ediyor.

Ve neden gözlerinde o nostaljik bakış var?

O ilk erkeği mi düşünüyor?

"Peki ya sen?" Dudaklarını bırakıyor. "Biseksüel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki. Cinsel çekiciliğimde cinsiyetin önemi yok bence."

"Etiketlenmeden kalabilirsin. Cinsel yönelimin kimseyi ilgilendirmez. Hayat bir kez yaşanır, o yüzden sadece kendin için yaşa—bu çok havalı ve akıllıca geldi. Etkilenmedin mi?" Kaşlarını oynatıyor.

Ben hiçbir şey söylemeden, sözleri kafama yerleşirken lanet bir aptal gibi ona bakakaldığımda, içini çekip dudaklarını büküyor. "Bu kadar sıkılmış gibi bakmana gerek yok. Susup gidip suyu açayım."

Hırlayarak banyoya doğru döndü. Nefes almayı unuttum.

Sadece uyluklarındaki kaslı yapısı ya da omurgasının ölümcül çizgisi yüzünden değil, dövmeleri yüzünden.

Sırtı, siyah ve kırmızı renkle oyulmuş şiddet ve kaosun bir tuvalidir. Bakışlarımı ondan ayıramadan dikleşirim.

Yarım kıvrımlı bir kurt, sol omuz kemiğinden kaburgalarına kadar uzanıyor, dişleri açık, gözleri boş. Etrafında, dikenli tel, sanki yarattığı içeride tutuyormuş ya da belki de bir şeyi dışarıda tutuyormuş gibi düzensiz desenler çiziyor. Bir kuzgun kanadı karşı tarafa uzanıyor, tüyleri parçalanmış, sanki kaçmaya çalışmış ama bu sırada parçalanmış gibi.

Ortada, sivri uçlu, keskin hatlı bir dağ yükseliyor. İlk başta bunun sadece bir desen olduğunu düşünüyorum, ta ki içine oyulmuş bir deliğin silüetini görene kadar. Gizli, ince, fısıldanan bir sır gibi. Dağın tabanından kan kırmızısı bir iplik aşağıya doğru uzanıyor, ince çizgilerle oyulmuş dikenlerin arasından geçiyor.

Çizgiyi takip ettiğimde kalbim güm güm atıyor ve bu çizgi beni doğrudan belinin yakınındaki soluk ve öfkeli yara izine götürüyor.

Onun üzerinde daha fazlası var — eski ve yeni yara izleri, lekeler — mürekkebin içinden hayaletler gibi geçiyorlar.

Bazıları desenlerin içinde kayboluyor, gölge ve renk tarafından yutuluyor. Diğerleri ise, tıpkı onları taşıyan adam gibi, pişmanlık duymadan, yüksek sesle ve filtrelenmemiş bir şekilde ortaya çıkıyor.

Parmaklarım dokunmak, keşfetmek için kaşınıyor, ama ben bunu yapamadan Yulian banyoya girip ortadan kayboluyor.

Çarşafı değiştirmeye ve Yulian'la sevişme ve onun tarafından sevişme ihtimaline karşı gösterdiğim fiziksel tepkiye odaklanıyorum. Aksi takdirde, saçma sapan düşüncelere kapılmaya başlayacağım.

İmkansız düşünceler.

Yulian'ı kaçııp onu dünyadan korumak gibi.

VAUGHN

Egzersiz yapmam gerek.

Ya da

koşmalıydım.

Ya da

yüzmeliydim.

Her sabah erken saatlerde yaptığım şey bu.

Ama bugün değil, çünkü görünüşe göre bir yatak gibi kullanılıyorum.

Yulian üzerime uzanmış, ağır vücudu beni ezip geçiyor, yüzü boynuma gömülmüş. Kollarını belime dolamış, bacaklarımız birbirine dolanmış, tenimiz birbirine değiyor.

Boksör şortumu giymeme izin vermedi, bu da benim için zor bir durum çünkü çıplak uyumam.

Belli ki dün gece çıplak uyudum ve şimdi onun yarı sertleşmiş penisi benimkine baskı uyguluyor, onu uykusundan uyandırıyor.

Yulian'ın yanında düzenli olarak bu şiddetli ereksiyonları yaşamam küfür sayılmalı. Ve bunun için bir açıklama bulamasam da, vücudumun ne istediğini çok iyi biliyorum.

Yulian.

Her zaman.

Altımda. Üstümde. Mümkün olan tüm pozisyonlarda.

Onu banyo duvarına dayadığımda, bacakları belime dolanmışken sikimin ona girip çıktığını hatırlayınca, omurgamdan bir zevk dalgası akıyor. Sert davrandım ve o bunu sevdi, daha fazlasını istedi, beni deli gibi öptü, daha sert olmamı istedi.

Hiç bu kadar sert sikişmemiştim, her zaman nazik ve kabul edilebilir olmaya çalışırdım. Gerçekten, sırf bu sapkın tercihlerim var diye başkalarına zarar vermek istemiyorum. Bu yüzden Yulian'ın benim bu yanıma kucaklaması, hatta daha fazlasını istemesi, beni tamamen vahşileştirdi.

Ondan kopamayan, tam anlamıyla cinsel bir hayvan.

Onun beni küvetin üzerine eğip istediği kadar sert sikmesine izin verdim, inledim, inledim ve yapabileceğimi hiç düşünmediğim tüm şehvetli sesleri çıkardım.

Yulian bütün gece benimle oynadı, bana oral seks yaptı ve bana bazı şeyleri nasıl yapacağımı öğretti. Bu, eğitim amacıyla incelediğim amatör porno filmlerden ve Reddit başlıklarından çok daha bilgilendiriciydi.

Beni siktiği zaman, sikinden menisini emdiğimde, hızlı öğrendiğimi söyledi.

Yulian'ın menisine bir tür oral takıntım olduğundan eminim, çünkü onun bana yaptığı gibi onu kurutmak istedim, ama pek fırsatım olmadı.

Evdeki tüm kargaşa dinene kadar devam ettik. Küvette yarı uykuya dalmışken Yulian'ın beni yatağa taşıdığını hatırlıyorum.

Küvette hiç uykuya dalmadığım halde bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse küvetleri pek sevmem de, hızlı bir duş almayı tercih ederim.

Küvette uykuya dalmak tehlikelidir, ama sanırım Yulian'ın benim için orada olduğuna güveniyordum. *Güven* kelimesini Yulian'la ilişkilendirmemem gerekirdi, ama yine de.

Uyku ile uyanıklık arasındaki o aşamadayken, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduğunu ve bir ahtapot gibi bana sarıldığını hissettim.

Göğsüme yankılanan iç çekişiyle fısıldadı: "Artık benden asla kaçamazsın, Mishka."

Gecenin bir saatinde üzerime tırmandı ve şimdi, kaslı, iri ve ağır bir adamın altında eziliyorum.

Ama umurumda değil.

Onunla başa çıkabilmeyi seviyorum.

Sorun şu ki, hareket edemiyorum, ya da daha doğrusu, onun huzurunu bozmak istemiyorum. Birkaç saat önce hafifçe titriyordu, kaşları çatılmıştı, muhtemelen bir kabusun pençesindeydi. O sırada sırtını okşadım, ne yaşıyorsa onun gerginliğini hissediyordum.

Bilinçaltına girip onu rahatsız eden şeyi ortadan kaldırmak istedim.

Yulian son derece rahat biridir ve beni çileden çıkaracak kadar ciddiyetsiz olabilir, ama onun da yaraları ve öncelikleri var ve şiddet uygulayan bir babadan kurtulmak zorunda.

Bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum, hatta bana hayatımın en iyi seksini yaşattığı için bunu düşünmem gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum.

Bu sadece seks.

Yulian ve ben diğer her açıdan her zaman birbirimizden çok uzak olacağız. Tabii ki, miras alacağımız imparatorluklar da son derece farklı.

Yine de...

Başımı çevirip onun uyumasını izliyorum — dudakları aralık, ağzı boğazımı okşuyor, tam olarak öpmüyor ama öpmeye yakın, bir damla salya cildimi ıslatıyor. Ve bunu iğrenç bulmamam beni sinirlendiriyor.

Hatta, ağzının, vücudunun, bana bastırılmış penisinin dokunuşuyla penisim kıpırdanıyor.

Ağrım olması umurumda değil, onun da ağrısı olmalı. İlk seferimizde böyle arka arkaya yapmamız gerekip gerekmediğinden emin değilim, ama sanırım istesem bile bunu durduramazdım.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor ve dikkatimi Yulian'ın uykulu yüzünü seyretmekten uzaklaştırıyor.

Fazla kıpırdamamaya çalışarak elimi uzatıyorum ve Lidya'nın bugün boks maçına gitmemi hatırlatan mesajını görünce duraksıyorum.

Doğru.

Amerika'ya dönmem gerekiyor.

Yine de içimde derin bir isteksizlik yayılıyor.

Eve dönüş uçuşlarımın kaçınılmazlığını her zaman kaçmak için bir fırsat olarak kullandım ve en önemlisi, Yulian'a karşı duyduğum bu ölümcül çekicilikten uzaklaşmak, düşünmek ve daha iyi çözümler bulmak için.

Ama şimdi, bu kas yığını ve sıcaklıktan ayrılma düşüncesine dayanamıyorum.

Muhtemelen ayrılmam gerekse de.

Seks ihtiyacımı giderdim, bu yüzden zor olmamalı. Aslında hayır, ihtiyacımı gideremedim.

Hatta ilk deneyimim beni daha fazlasını istemeye itti.

Yulian'ın güzel vücudunda ortaya çıkan hayatın büyük zevklerini kaçırmışım gibi hissediyorum.

Yara izlerine rağmen, o insan mükemmelliği. Çıkıntılı karın kasları, dar bel ve kilometrelerce uzanan uzun, kaslı bacaklar.

O, mermer heykellerin ulaşmak istediği şey ve başkalarının da onun bu yönünü görebilmesi fikrinden nefret ediyorum, kesinlikle *tiksiniyorum*.

Belki de dün gece aklıma gelen o mantıksız kaçırma fikri o kadar da kötü değildi...

Kapı tıklayarak açılır ve ben gerilirim. Yulian, kendisi davet etmedikçe kimsenin odasına giremeyeceğini söylemişti, o halde bu kim olabilir ki...

Cyrus odaya sanki sahibiymiş gibi içeri girer girmez çenem sıkılır, bakışları benimkilerle buluşur, ifadesiz ve hareketsizdir.

Beni her zaman kızdırmayı başarmıştır. Bunun görünüşünden mi, ifadesinden mi yoksa tavırlarından mı kaynaklandığını bilmiyorum. Belki de üçünden de.

Aslında, bunun nedeni her zaman Yulian'ın yanında sinir bozucu bir gölge gibi dolaşması.

Kamptan bu yana ilk kez onu yakından izliyorum.

Saçları soluk platin sarısı, duştan çıkmış gibi hâlâ nemli, telleri alnına çok düzgün bir şekilde düşüyor. Yüzü keskin hatlı, keskin elmacık kemikleri ve dürüst bir ifadeyi nasıl tutacağını unutmuş gibi görünen bir ağzı var. Gözleri en tuhaf kısmı; şekli Doğu Asya tipi ama o kadar soluk bir gri tonunda ki, hayatı tükendi gibi, neredeyse metalik görünüyorlar. Ve sonra ilginç bir yara izi var, dudaklarının köşesinin hemen üstünde ve altında uzanan ince bir çizgi, eski ama cerrahi bir iz, sanki biri onu kalıcı olarak işaretlemek istemiş gibi.

Orada ne oldu acaba?

Ne kadar araştırırsam araştırayım, Cyrus'un geçmişi hakkında hiçbir şey öğrenemedim. O hâlâ kökeni bilinmeyen tehlikeli bir değişken.

Bakışları, birbirine dolanmış uzuvlarda takılı kalıyor — Yulian sanki onun kişisel yatağıymışım gibi üzerime uzanmış. Elim Yulian'ın sırtını sıkıca kavıyor,

damarlarım sahiplenme duygusuyla dolarken Cyrus'a sertçe bakıyorum, sessiz uyarı açık: uzak dur.

Yulian'ın örtülü olmasına sevindim, çünkü onu çıplak gördüğü için Cyrus'un gözlerini kör ederdim—ki muhtemelen yıllar boyunca görmüştür, o yüzden belki de yine de gözlerini kör etmeliyim.

Kaşını kaldırıyor ama sessiz kalıyor, mesafeyi ölçen bir keskin nişancının soğukkanlı hassasiyetiyle manzarayı inceliyor. Bakışlarında kötülük yok, sadece soğuk bir hesap var.

Cyrus Yulian'ı hep tanımıştır, sonsuza dek onun yanında olmuştur ve ben onu bunun için nefret ediyorum.

Sadece *hoşuma gitmiyor*. Bu beni mantıksız gösterirse de umurumda değil. Başparmağıyla dışarıyı işaret ediyor, muhtemelen bir şey söylemek istiyor, sonra kapıyı aralık bırakarak ortadan kaybolur.

En son istediğim şey Cyrus'la konuşmak ve bugün biraz sahiplenici ve kavgacı hissettiğim için Yulian'ı kesinlikle yalnız bırakmak istemiyorum.

Ama henüz erken olduğu için gitmem gerekiyor.

Yulian'ın parmaklarını benden çekerim ve o uzun bir inilti çıkararak bana daha sıkı sarılır.

Lanet olsun, çok sevimli bir şekilde yapışkan.

Elini çekip olabildiğince sessizce yataktan kayıyorum, üzerimde onun ağırlığı olmadan şimdiden bir boşluk hissediyorum.

Giysilerim yerlere dağılmış durumda – Yulian etrafta olmadığına asla yapmayacağım bir şey – ve çıkışa doğru yönelmeden önce rekor sürede giyiniyorum.

Elimi kapı koluna koyup duruyorum ve Yulian'ın uyuyan bedenine son bir kez bakıyorum; dışarı çıkıp arkamdan kapıyı sessizce kapatırken midemin derinliklerinde bir tedirginlik hissi yerleşiyor.

Cyrus odanın yanında duruyor, kolları ve ayak bilekleri çaprazlanmış, ifadesi her zamanki gibi sakin ve okunaksız. Sanırım bir anlamda benimkini yansıtıyor.

"Diğerleri uyanmadan gitmelisin," diyor, sesinde hiçbir duygu yok.

Başımı sallıyorum. Dün, teslimatçılarla birlikte gizlice içeri girmeyi başarmıştım, bu yüzden bugün yakalanmak felaket olurdu.

"Beni takip et. Seni arka kapıdan çıkaracağım." Teklifimi kabul edip etmediğimi beklemeden yürümeye başlıyorum.

Duvar kağıdı kaplı koridorlarda ve dün gecedan kalan dağınıklığın arasında sessizce yürürken, ben de onun yanına takılıyorum.

"Burada olduğumu biliyor muydun?" Uzun bir koridordan geçerken, alçak ama kararlı bir sesle soruyorum.

Bana kısa bir bakış attı. "Neden böyle düşündün?" "İçeri girdiğinde şaşırmış gibi görünmüyordun."

"Yulian'ı sürekli sevişirken yakalıyorum. Bunda abartılacak bir şey yok."

Çenem gıcırıyor ama sakinliğimi koruyorum. "Bunu bilerek söyledin."

"Bilerek mi?"

"Yulian'ın pek çok fethinden biri olduğuma ve kendimi özel hissetmemem gerektiğine inanmamı istiyorsun."

Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Özel hissetmek mi *istiyorsun*?"

"Aramızda olanlar seni ilgilendirmez."

"Onu, erkeklerle yattığını öğrenirse kafasını kesecek olan babasından koruyan kişi ben olduğum için, bunun beni çok ilgilendirdiğini söyleyebilirim."

Yutkundum.

Evet, elbette Yaroslav Yulian'ın cinsel yönelimine karşı çıkardı. Zaten Yulian'a karşı gibi görünüyordu, bu yüzden böyle bir şey muhtemelen çok daha kötü olurdu.

"Sadece bir şeyi anlamıyorum." Cyrus durur ve bana döner, ben de aynısını yaparım.

"Nedir o?"

"Yulian dürtüsel, duygularını açıkça gösteren ve istediği şeyin peşinden kafa atarak giden biri. Nadiren sonuçları düşünür ve ciddi riskten kaçınma sorunları vardır, ama sen onun gibi değilsin, o halde neden ona bu kadar müsamaha gösteriyorsun, anlamama yardım et?"

Dudaklarımı büzüyorum, çünkü Cyrus'un Yulian'ı ne kadar iyi tanıdığını yine bir kez daha nefret ediyorum. Dışarıda birinin onu benden daha iyi tanıması beni çileden çıkarıyor.

Bir dakika.

Acaba Yulian'ın erkeklere olan ilgisini uyandıran kişi Cyrus mu...?

Hayır, bu doğru olamaz. Aksi takdirde, birlikte olurlardı.

Ayrıca, Cyrus'un da eşcinsel ya da biseksüel olma ihtimali ne kadar? Neredeyse sıfır.

Ama *imkansız* da değil.

Şimdi Niko'nun kampta Cyrus'un eşcinsel olduğunu *ısrarla* söylediğini hatırlıyorum ve gözüm seğiriyor.

Sorusuna cevap vermediğimde bana daha sert bir şekilde bakıyor.

"Yulian'a ne yapacağım bana kalmış," diyorum sakın bir sesle. "Onu şımartmak, kullanmak ya da tamamen mahvetmek, ne senin ne de başka birinin engelleyebileceği bir şey değil."

"Onu tuzağa düşürüyorsun." Gözlerini kısıyor. "Sen bunun sadece zararsız bir eğlence ya da akılsız bir seks olduğunu düşünebilirsin, ama onun için bunun tamamen farklı bir anlamı var, özellikle de..."

Sözünü yarım bırakıyor ve bu kez kaşlarımı çatan ben oluyorum.

"Özellikle de ne olduğu için?"

"Ne yaptığını çok iyi biliyorum." Sorumu görmezden geliyor. "Onu cinsel uyanışın ya da deneme aşaman ya da her neyse onun için kullanıyorsun, ama sonra tıpkı şimdiye kadar yaptığın gibi çekip gideceksin. Belki de onu seks partnerin ya da seks bebeğın olarak görüyorsun, ama dört yıl sonra neden sana tekrar yaklaştığını hiç düşündün mü?"

Zihinsel savaş taktiğini gördüğümde tanırım ve Cyrus şu anda kesinlikle buna kapılmış durumda. Odaya girdiğinden beri beni kışkırtıyor, ne umuyor? Bir tepki mi?

Neden?

Muhtemelen o da beni benim onu hor gördüğüm kadar hor görüyor, ama yine de bu kadar savunmacı olmasına gerek yok.

"Bana söylemek isteseydin, çoktan söylemiş olurdun." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sanırım bu sadece beni tahminlerde bırakmak içindi?"

"Yulian'ın, seninle aynı anda, onunla hiçbir bağlantısı olmayan bir şehirde, o New York restoranında olması bir tesadüf mü sence?"

Çenem sıkılır. "Sanırım değil."

"Haklısın. Bak," elini cebine sokar ve soğukkanlı bir sesle konuşur, "Yulian bu üniversiteye sadece Jeremy, Killian ve Gareth buraya geldiği için katıldı, o yüzden üniversiteye gitme zamanı geldiğinde senin de onları takip edeceğini düşündü

. Ama sen gelmedin, muhtemelen o burada olduğu için."

Gözlerimi kısıyorum.

"Ne? Onun en ufak bir izini aradığı kadar senin de ondan kaçındığını biliyorum." Bir an durup kaşını kaldırdı. "Her neyse, o restoran olayının tamamını planladı, kız arkadaşınla yatmayı da dahil, sadece ondan kurtulmak için değil, sadakatsizliğe karşı nefretini çok iyi bildiği için, aynı zamanda seni kışkırtmak için de, böylece ona kin besleyip bunu düzeltmek için bu üniversiteye gelirsın diye."

"Ve?" diyorum, etkilenmemiş gibi. "Onun girişimlerinin farkındayım. Ulaşmaya çalıştığın bir nokta mı var?"

"Bütün bunları yapmasının bir nedeni vardı." "O da ne?"

"İntikam."

"Ne için intikam?"

"Onu bir kez ihanet ettin, Vaughn, ve o bunu asla unutmadı." "Onu *ihanet mi ettim?*" diye inanamayan bir sesle tekrarladım. "*Ben mi?*" Hiçbir şey söylemiyor.

"Sen ne saçmalıyorsun, Cyrus? Onu ne zaman ihanet ettim ki?"

"Bunu kendin bulman gerek." Koridoru işaret etti. "Çıkış o tarafta. Ve Tanrı aşkına, bir daha buraya sakın gelme. Tabii, babası tarafından öldürölmesini istemiyorsan. Gerçi bu ihtimalin umurunda olduğunu sanmıyorum."

Bu ne anlama geliyor lan?

Görünüşe göre Cyrus beni kışkırtıyor ya da beni sinirlendirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Ve o bir tepki beklediği için, ben de ona hiçbir tepki göstermeden yürümeye başlıyorum.

"Ve Vaughn?"

Omzumun üzerinden ona baktığımda, bana doğrulttuğu silahla karşılaştım. "Yanılıyorsun. Onu kullanamazsın ya da mahvedemezsin. Eğer bu sefer ona zarar verirsın..."

Tetiği çekiyor, mermi yüzümden birkaç santim uzaklıktaki bir tabloya isabet ediyor.

"O kurşun senin kafana saplanacak," diyor, elinde silahla arkasını dönüp uzaklaşırken.

Sırtına öfkeyle bakıyorum, tehditkar hareketinden dolayı değil, ihanet ve intikam hakkında söylediklerinden dolayı.

Bu sefer ona zarar verirsen mi?

En son ne zaman Yulian'a zarar verdim ki? Eğer bir şey varsa, o da onun yüzünden...

Hayır. Bunu düşünmüyorum.

En uygun düşünce zihnime işlerken çenemi sıkıyorum.

İntikam.

Cyrus, Yulian'ın bana sadece intikam için yaklaştığını söylemişti. Bu yüzden Danika ile yattı ve beni bu kadar yakından ve ısrarla takip ediyor.

İntikam.

Lanet olası *intikam* mı?

Dün gecedен beri mutlulukla dolu olan tüm vücudum gerilirken göğsüm sıkışıyor, tüm zevk yerini acıya ve dehşete bırakıyor.

Ama sorun yok çünkü *sadece* seksti.

Ve seks hiçbir şey ifade etmez.

Hiçbir şey ifade etmez.

YULIAN

Elimi uzatıyorum, sıcak bir tenin dokunuşunu bekliyorum, ama sadece soğuk çarşafı dokunuyorum.

Elim yatağın üzerinde dolaşıyor, dün gece beni saran kalıcı sıcaklığı bulmak için çaresizce, ama hiçbir şey yok.

Yüksek pencerelerden ışık içeri sızıyor, gözlerimi araladığımda gözlerimi yakıyor. Dönüp bakıyorum ve tabii ki yatak boş.

Vaughn yok.

Dün gece —ya da bu sabahın erken saatlerinde, neyse— sakinleştirici gibi sarıldığım kokusu bile yok oluyor.

Belki banyodadır...

Otururum, omuzlarımı ağırlaştıran hayal kırıklığıyla mücadele ederim. Elbette, olan onca şeyden sonra gitmiş olamaz, değil mi?

Sanki her seferinde yapmıyormuş gibi.

Ayağa kalkıyorum, banyoya bakıp hâlâ burada olduğundan emin olmam gerekiyor.

Burada olmalı.

Kıçım ağrıyor ve iniltiyi bastırıyorum, çünkü lanet olsun, bu ağrı bile iyi geliyor. Sanki o kocaman, güzel sikini içimde sürerken bana tamamen kaba şeyler söylüyormuş gibi.

Vaughn o kadar düzgün bir adam ki, bu kadar müstehcen konuşabildiğini hiç bilmiyordum, ama ağzından çıkanlar çok lezzetli.

Kimse onun düzgün ve terbiyeli yüzüne bakıp, en müstehcen kelimeleri homurdanmayı sevdiğini tahmin edemez.

"Gitti."

Başım o soğuk sesin geldiği yöne doğru dönüyor. Cy uzak pencerenin yanında oturuyor, gözleri telefonuna yapışmış, parıltısı

güvenlik kamerası görüntülerine benziyor. İzlediği şeye dalmış, bana bakmıyor. Normalde, göz atmak isterdim.

Ancak şu anda umurumda bile değil, çünkü göğsüm kendi içine çökmekle, sıkışmakla ve deli gibi acımakla meşgul.

"Nereden biliyorsun?" Dolaptan ilk şortu kapıp bacaklarıma geçirirken, sessiz sorum havada asılı kalıyor.

"Onu ben kendim dışarı çıkardım," diyor Cy, başını eğip gözlerini telefona hafifçe kısarak. "Bilirsin, kimse onun odandan çıktığını görmesin ve haber babanın kulağına gitmesin diye."

Siktir olsun.

Seks maratonu sırasında tam olarak bu açıdan düşünmüyordum, zaten hiç *düşünmüyordum* da.

Dün gece kontrolü açıkça sikim ele geçirmişti. Hayatının en güzel maceralarını yaşadı ve bu hikayeyi Azrail'e, Şeytan'a ve tüm iblis arkadaşlarına anlatacak.

Ayrıca, Vaughn bu kadar sevimli bir şekilde kıskanç ve seksi davranırken onu geri çeviremezdim ya da başka bir yer önerebilirdim. Zavallı Kevin'a bir daha bana dokunursa onu öldüreceğini söylediğinde ona yeniden aşık oldum galiba.

Bu, beni önemseydiği anlamına geliyor.

En azından dün gece öyle düşünmüştüm.

Ama bugün her zamanki gibi gitti. Seks yaptıktan sonra siktirip gitmemesini açıkça söyledim.

Kurallar böyleydi. *Kurallara* çok önem verdiğini sanıyordum.

Belki de Cy gibi ileriye düşünmüş ve malikanede kalmasının ikimiz için de ideal olmayacağını fark etmiştir.

Vaughn çok akıllı. Benim beynimde sikim isyan çıkarırken ve her şeyi yönetmeye başlarken, onun zekasının kontrolü elinde tutması mantıklı.

Cy'a doğru yürürken ona sert bir bakış attım. "Ağzını açıp ona gereksiz bir şey söylemedin, değil mi?"

"Gereksiz ne demek?" Telefonuna bakarken gözlerini daha da kısıyor.

Tamam, meraklılık kazandı ve bu çok hayal kırıcı. İzlediği videoda sadece boş bir oda görünüyor.

Aslında, sıradan değil. Duvarları çevreleyen bir sürü monitör var.

"Bunu soruyor olman, yaptığın anlamına geliyor!" Ona bakarken omuzlarım gerginlikle doluyor. "Ne dedin lan?"

"Sadece gerçekleri anlattım, böylece seni her seferinde geri döneceğini umarak ezip geçemeyeceğini bilsin diye."

"Ne gibi gerçekler?" Tüm vücudum gerginlikten titriyor, ellerim yumruk haline gelmiş.

Sonunda telefonundan başını kaldırıyor ve ekran kararmaya başlıyor. "Mesela, seni yine inciteceği gibi. Çünkü ona karşı açıkça öz saygın yok, seni kırırsa bile ona sıkı sıkı sarılıyorsun. Son kısmı söylemedim ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz."

"Neden bu kadar burnunu sokuyorsun, Cy?"

"Senin güvenliğin için, Yulian. Bilirsin, başka hatalar yapmaman için."

Dudaklarım hırlayarak kıvrılır, ama kendimi sakın tutmaya zorlayarak, sıkılmış dişlerimin arasından, "Başka ne dedin?" diye sorarım.

"Ona intikam için yaklaştığını."

Onu gömleğinin yakasından *tutup* salladım. "Neden bunu söyledin?"

"Çünkü bana açıkça, seni kullanıp tamamen mahvedeceğini ve kimsenin bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmayacağını söyledi. Aşık bir aptal gibi görünmemek için bariz güç dengesizliğini düzeltmeye karar verdim." Beni geri itti. "Ve ne oldu biliyor musun? O, senin tüm taktiklerini gördü. Restorana gitmen, ucuz provokasyonlar, onu buraya sürüklemen... Hiçbiri işe yaramadı, çünkü o senin için New York'tan hiç ayrılmadı. Onu köşeye sıkıştırdığını sandığın anda bile, o sadece seninle oynuyordu."

Yumruğumu kaldırdım, kaslarım gerginlikle kasılırken elim havada dondu.

"Onun yüzünden bana yumruk mu atacaksın?" Başını yana eğdi. "Cidden mi?"

"Siktir git." Ona tekme attım, iterek onu uzaklaştırdım. "Benim ve Vaughn'un işimize karışma."

"Hayır."

"Cyrus," diye homurdandım.

"Yulian," diyor soğukkanlılıkla, ayağa kalkarken. "O etrafta olduğunda doğru düzgün düşünemiyorsun, bu da başını belaya sokabilir."

"Ben hallederim."

Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne?" diye bağıriyorum. "Söyle hadi Cy. Vaughn'dan nefret ettiğini biliyorum, ama bu şekilde düşmanca davranmandan gerçekten hoşlanmıyorum. Onu kışkırtmış olmalısın. Birinden nefret ettiğinde hep böyle yaparsın."

"Vaughn'dan nefret etmiyorum ve onun da seni, senin onu sevdiğin kadar sevdiğini düşünseydim, ona düşmanca davranmazdım." Omzumu sıktı. "Bunun bedelini yine senin ödemeni istemiyorum, Yuliy. Sen *öncelikli olmayı* hak ediyorsun. İşler zorlaştığında yanından ayrılmayacak birini hak ediyorsun."

Sonra odadan çıktı ve beni, Vaughn'a intikam planından bahsettiğini açıkladığı zamankinden daha gergin bir halde bıraktı.

Siktir et Cy'ı.

Gürültücü ve sinir bozucu olabilir.

Ama son sözleri kafamda durmadan yankılanıyor.

O pislik her zaman haklıdır ve ben şu anda küçük bir varoluş krizi yaşıyorum.

Yatağa kendimi bırakıyorum. Yatağın altımda sallanıyor ve Vaughn'un odunsu kokusu burnumu dolduruyor, göğsümü genişletiyor ve sikimi kıpırdatıyor.

"Senin neyin var lan?" Şortumu yarı yarıya kabartan sikime öfkeyle bakıyorum. "Cy'ı dinlemeli ve biraz haysiyetini korumalısın dostum."

Kelimenin tam anlamıyla bir sikle konuştuğum için başımı sallıyorum.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor ve ben bir kez daha iç çekerek onu alıyorum. Muhtemelen Alina'dır. Günde en az bir kez FaceTime'da görüşmezsek çok ısrarcı oluyor. Son zamanlarda çok neşeli, gülümsemesi ıslıl ıslıl. Washington'daki olay onu zayıflatmak yerine güçlendirmiş gibi görünüyor. Son zamanlarda hep "işlerle" meşgul.

Kalbim hafifçe sıkışıyor ve ekranda Mishka'nın adını görünce sırtımı daha dik tutuyorum.

Beni mi arıyor?

Bunu ilk kez yapıyor.

Ekranı kaydırıp telefonu kulağıma götürdüm, içimden türlü türlü duygular geçiyordu. Belirsizlik, kaos, ama en çok da acı.

Arkasındaki iyi bir nedeni olsa bile, benimle konuşmadan gitmeyi seçmiş olması beni incitti.

Telefonu açar açmaz "Günaydın" diyor, bana müstehcen şeyler fısıldayan o enfes derin sesi boğuk geliyor.

"Selam," diyorum, ne diyeceğimi bilemeden. Asla acımı kabul etmeyeceğim, sanki tek gecelik bir ilişkiden sonra terk edilmişim gibi.

"Gittiğim için özür dilerim," diyor. "Dün gece evine zorla girerek düşüncesizce davrandım. Bunu yapmamalıydım, o yüzden gitmek zorunda kaldım."

"Beni uyandırabilirdin."

"O kadar huzurlu görünüyordun ki, içim el vermedi."

Siktir. O kadar sevimli ki. Buna nasıl kızgın kalabilirim ki?

"Kuzenimin boks maçına gitmek için uçağa binmem gerekiyor," diye devam ediyor. "Ayrıca derslerimi telafi etmem ve annemle öğle yemeği yemem gerekiyor, diğer şeylerin yanı sıra."

"Şu anda bahaneler mi uyduruyorsun?"

"Hayır, sadece bugün ne yapacağımı söylüyorum." Bir an durur, yutkunma sesini duyarım, sonra tereddüt eder. "Tabii bunu yapmamı istemiyorsan başka."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadığım için sessiz kalıyorum.

"Eskiden bana tüm bu güncellemeleri göndermez miydin?" diye devam ediyor, sesi hâlâ temkinli. "Ben de senin de aynısını yapmamı isteyeceğini düşünmüştüm."

Oh.

"Oh!" diye bağıryorum, sırtarak, yatağa uzanıp kendimi yayıyorum. "Evet, bu iyi. Tam bir rapor istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım."

Sesi ciddi geliyor. Siktir. Huysuz bir pislik için çok sevimli olabiliyor.

"Karşılığında, sikini başkalarının yanına bile yaklaştırmayacaksın, Yulian."

"Kıskançlığını seviyorum."

“Ciddiyim. Başkalarıyla yatanlarla yatmadığımı çok iyi biliyorsun. Eğer benimsen, *sadece* benim olacaksın.”

"O zaman, benim azgın libidomu tatmin etmek için sık sık buralarda olman gerekecek, bebeğim. İki haftada bir yetmez."

"Her hafta sonu nasıl?"

Hmm. Her gün olmasını tercih ederdim, ama elimden geleni yapacağım. Ve Cy'ın lanet sözleri yüzünden, kendimi bırakmamaya ve çaresiz görünmemeye dikkat ediyorum, bu yüzden onaylayıcı bir ses çıkarıyorum.

"Sana adresi göndereceğim ve anahtarları postayla yollayacağım," diyor. "Ne adresi ve anahtarları?"

"Alacağım küçük bir yer. Bu hafta sonu orada ol yeter."

Karnımın üstüne yuvarlanıyorum. "Bize bir yer mi buldun, bebeğim?"

"Evet, ee?"

"Hiçbir şey, sadece her zaman on adım önde olmana sevindim."

"İçimizden biri öyle olmak zorunda." Bir an durur. "Kapatmam lazım. Yola çıkıyoruz. Vardığımızda mesaj atarım."

Omuzlarım düşer. "Tamam."

"Başını belaya sokma."

"Ha. Ben baş *belasıyım*."

"Yulian..." diye uyarıyor, ama sesinde bastırılmış bir kahkaha duyuyorum.

"Beladan bahsetmişken, Cy'ın sana anlattığı saçmalıklar için özür dilerim. Yıllarca beni her türlü beladan kurtardı, bu yüzden bana karşı bir tür sorumluluk hissediyor. Ayrıca o benim tek arkadaşım, bu yüzden bu lanet herifle başım dertte. Yani, onunla kavga etme."

"O senin arkadaşın. Ona zarar vermeyeceğim," diyor sakın bir ses tonuyla, ama sesi kalınlaşıyor, temkinli geliyor.

Yan dönüp oturuyorum. "Bahsettiği intikam meselesi, o kadar da ciddi bir şey değil."

"Sana zarar verdiğimi söyledi."

Telefonu sıkıca kavradım. "Vurdu." "Ne zaman vurdum, Yulian?"

"Önemli değil."

"Önemli." Derin bir nefes verir. "Bana bundan bahsedecek misin bunu konuşur musun?"

"Belki bir gün."

"Tamam. Gerçekten gitmem gerek," diyor, ama telefonu kapatmıyor. "Git o zaman."

"Son bir şey daha." Birkaç uzun saniye duraklıyor ve ben nefesimi tutarak beklerken parmaklarımla alt dudağımı çekiyorum.

"Ne?" diye soruyorum sonunda.

"Dün gece için teşekkür ederim. Seksin, bakış açısını değiştirebilen, akıllara durgunluk veren, beden dışı bir deneyim gibi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Görünüşe göre, kaçırdığım bir şey olduğunu bana gösterdin ve bunun için gerçekten minnettarım. Yakında konuşuruz."

Hat kesilir ve ben geriye düşerim, telefonu göğsüme sıkıca sararken lanet ayaklarımla tekme atmak üzereyim.

Siktir.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Gülmekten ve gülümsemekten.

Sanırım sonunda Vaughn'u ikna ettim.

Dört yılını aldı — aralıklı olarak — ama *sonunda* başardım. O

tamamen benim ve bunu hiçbir şey değiştiremez.

O bile.

Bir haftanın çok uzun bir süre olduğunu fark ettim.

Yedi gün. Tamam, beş, neyse. Peki her gün yirmi dört saat?

Öldürün beni.

Aslında, öldürmeyin. Mishka'mdan hâlâ doymadım.

Peki kendimi nasıl meşgul tutacağım? Tabii ki insanları döverek.

Cy buna her zamanki gibi başını sallıyor.

Vaughn da kavga etmemem gerektiğini mesaj atıyor. Ama burada değilse bunu nereden bilecek ki?

Yumruğumu Nikolai'nin suratına indirdim; seyircilerin gürültüsü arasında geriye sendeledi.

"Karşılık ver, Niko!" diye bağıyor biri ring kenarından — Nikolai'nin yardımcısı gibi davranan Jeremy.

"Senin işin bitti, seni küçük orospu." Nikolai bana yumruk sallıyor, ben de savunmaya geçiyorum ama yumruğu çok güçlü ve birkaç santim geriye düşüyorum.

Biz yumruklaşırken kalabalık daha da gürültüyle bağıyor, zaman bulanıklaşıyor. Gözlerim kırmızıya boyanıyor ve bunun kan olduğunu anlamam bir saniye sürüyor — benim kanım.

Siktir. Neden olmasın ki?

Nikolai kanlı ağızlığının arkasından sırtıyor, yumrukları hırpalanmış, bandajlı parmak eklemleri kırmızıya boyanmış. Neredeyse birbirimizin aynası gibiyiz, kanımız çarpık bir sanat eseri gibi yere damlıyor.

Acaba buna birkaç vuruş daha ekleyebilir miyim?

Dinle, şiddet kendimi ifade edebilmemin tek yolu, o yüzden ne kadar çok olursa o kadar iyi.

Oh, bir de seks.

Şiddet ve seks, kendimi gerçek hissedebilmemin tek yolu.

Canlı.

Babamın hayatındaki beceriksiz bir araçtan daha fazlası.

Yarın seks yapma ihtimalim olmadığına göre — hayır, Vaughn'la telefonda konuştuktan sonra, onun kulağıma fısıldadığını hayal ederek kendimi tatmin ettiğim mastürbasyon seansları sayılmaz — şiddet, cephaneliğimdeki tek başa çıkma mekanizması.

"Elinden gelen bu mu, orospu çocuğu?" Nikolai yumruk salladı, ben eğildim, sonra onun yan tarafına vurdum.

Anında ayağa fırlıyor ve arkasında bir hareket fark ediyorum ve bir an duruyorum, çünkü aklımı kaçırdığımı düşünüyorum.

Ya da Vaughn, Jeremy'nin yanında duruyor, baştan aşağı siyah giyinmiş—pantolon, gömlek, ayakkabılar—eli cebinde, kaşları çatılmış, gözleri kararmış.

Bana *dik dik bakıyor.*

Bu bir halüsinasyon olamayacak kadar gerçek görünüyor.

Son zamanlarda uyuşturucu bile kullanmıyorum. Belki de bir doktora görünmem gerekir, acaba bir şekilde Vaughn şeklinde bir hap mı yuttum da onun gerçek hayattaki halini zihnimde canlandırabiliyorum?

Bir yumruk yüzüme çarpıyor, kalabalık topluca "Ahhh" diye bağırırken beni yere yapıştırıyor. Gözlerim dönüyor,

etrafımdaki kaos yüzünden kulaklarım uğuldu.

Gözlerimi kırpiyorum ve Cy, hakemin yanında netleşiyor, ağzı hareket ediyor—sanırım adımı söylüyor. Beni duyup duymadığımı soruyor. Hakem Nikolai'nin elini kaldırıyor ve ben kan öksürerek ağız koruyucuyu tükürüyorum, kendimi zorla ayağa kaldırıyorum.

O canavarın vuruşunun isabet ettiği yüzümün yan tarafı zonkluyor, hızla şişiyor ve şimdiden feci şekilde morarmış durumda. Ama bu endişelerimin en küçüğü, çünkü yere düşmeden hemen önce Vaughn'un gözlerinin büyüdüğünü gördüğüme oldukça eminim ve bu bir halüsinasyon olsa bile bunu doğrulamam gerekiyor.

Kalabalığı coşturan Nikolai, iplerin üzerinden atlıyor ve tabii ki Jeremy sırtını okşuyor, ama Vaughn'un hayali bana bakıyor, kaşları hâlâ çatık ve sanırım elini, düzgün pantolonunun cebinde yumruk haline getirmiş.

Cy adımı seslendiğinde ringden atlıyorum, ama onu görmezden gelip üçüne doğru ilerliyorum. Hayır, illüzyona doğru, çünkü onu o kadar özlemişim ki, hayal etmeye başlamışım.

Elimi ona doğru uzattım ve parmak uçlarım koluna değdiğinde o geri çekildi.

Dur. Ona *dokunabilir* miyim?

"Hey!" Nikolai aramıza girip beni itiyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun? Benimle başa çıkamadın da şimdi de Vaughn'la kavga mı etmeye çalışıyorsun? Seni mahvederim."

"Sen de onu görebiliyorsun," diye fısıldıyorum, daha çok kendime, Vaughn'u görebilmek için yana doğru eğilirken. Vaughn, o sevimli huysuz tavıyla kaşlarını çatmış.

"Kimi görüyorum?" Nikolai beni taklit ederek görüşümü tekrar engelliyor ve sonra birbirimizin etrafında dans etmeye başlıyoruz. "Siktir git, Yulian."

Nikolai'nin yüzüne iterek sırtıyorum. "*Sen* siktir git. Her şeyi mahvetmeyi bırak." "Neyi mahvetmeyi?" diye elime karşı bağılıyor, ama onun hakkında

Vaughn'a sırtarak, "Merhaba, Mishka," diyorum.

Kaşlarını daha da çatıyor ve beni başımdan yakalamaya çalışan Nikolai'nin arkasından çıkıyor ve "Seni yine döveceğim" diye bağılıyor.

"Bu tarafta ne işin var ki?" Jeremy gözlerini kısarak bana bakar ve ben kendimi zorla Vaughn'a bakmamak için zorlamam gerekir, çünkü o o kadar seksi ki, onu görmekten bile sertleşiyorum ve bu durumda bu hiç de iyi bir şey değil.

"Sadece merhaba diyorum." Jeremy'ye gülümsüyorum, sonra Vaughn'a bir bakış atıp göz kırpıyorum.

"En son istediğimiz şey senin merhaban," diyor Jeremy, iyi niyetli jestlerimden hiç etkilenmeden.

"Bu kadar soğuk olma. Yeni bir sayfa açmaya ne dersin? Malikaneni bir daha yakmayacağıma söz veriyorum." Kolumu onun ve Vaughn'un omuzlarına atıyorum, Vaughn'un kaslarını okşarken havalıymış gibi davranıyorum.

Demek ki bu iyi bir fikir *değildi*, çünkü şimdi onun baş döndürücü, erkeksi kokusuna boğuluyorum ve sikim bunu sikişme emri olarak algılıyor.

"Sadece bir aptal sana inanır," diyor Jeremy.

Vaughn uzaklaşır ve kemiklerime kadar boşluk hissederim, sonra sanki iğrençmişim gibi Jeremy'yi benden çekip alırken bu his öfkeye dönüşür ve soğukkanlılıkla, "Nefesini boşa harcama, Jer," der.

Jeremy.

Adı lanet olası *Jeremy*.

Ve benim için nefesini boşa harcadığını mı söyledi?

Bu lanet olası...

"Bana pişman olacağın şeyler yaptırma," diyorum, Vaughn Jeremy ve Nikolai'yi uzaklaştırırken.

Nikolai direniyor, hâlâ ikinci raunt için bağırıyor.

Vaughn durur ve omzunun üzerinden bana küçümseyen bir bakış atar. "Devam et. Cesaretin varsa dene bakalım."

Sonra tünele doğru yürümeye başlıyor, Nikolai'yi adeta sürükleyerek. Nikolai ise "o pisliği kanlı bir hamur haline getirmeye" henüz bitmediğini haykırmaya devam ediyor.

Orada sonsuza kadar kalmış gibi hissederek, onun kaybolduğu noktaya bakıyorum, öfke ve kan damarlarımda kaynıyor.

Ama bu uzun sürmez, çünkü Cy beni bulur, biraz söylenir, sonra yaralarımı sarmam için beni soyunma odasına sürükler.

Doktor yarayı temizlerken, telefonumu çıkardım.

ME

Arkadaşlarının önünde bana davranışından dolayı kırıldığımı söylemiyorum, ama düşünmek istersen diye bunu masaya yatırıyorum.

MİSHKA

Düşünmek mi? Niko'yla kavga etmekle kalmayıp, aynı zamanda samimi davranmaya çalıştığın için düşünmesi gereken sensin.

Ama biz samimiyiz.

Herkesin önünde değil.

Ah.

Bu canımı yaktı.

Yani, açıkça aşk dolu davranamayacağımızı biliyorum, ama en azından arkadaş olabiliriz. Halka açık yerlerde Vaughn'dan çok Nikolai ile daha samimi bir ilişkim olması küfür sayılır.

Ama Vaughn'u tanıyorsam, kapalı kapılar ardında yaptıklarımızdan kimsenin kokusunu almaması konusunda muhtemelen temkinli davranıyordur. Aslında pek etkileşim kurmuyoruz, o yüzden yakınlaşmaya başlasak arkadaşları soru sormaya başlar.

Yine de çok can sıkıcı.

Ona düşüncesiz bir pislik olduğunu söylemek istesem de, konuyu değiştirmeyi tercih ediyorum.

Bugün geleceğini söylememiştin.

Yoksa senin pervasızlığını nasıl görebilirdim ki?

Benim işim bu. Daha da önemlisi, daha sonra bizim eve gelir misin?

Bugün olmaz. Arkadaşlarla kalacağım.

Planlarını değiştirip benimle buluşmalısın.

Hayır dedim, konu kapanmıştır.

Öyleyse, sen beni şereflendirene kadar sen beni şereflendirene kadar.

Yulian. Beni kaba davranmaya zorlama.

Senden kibar davranmanı hiç istemedim. Bir saat sonra orada ol.

Gelemem.

İstersen gelebilirsin.

Cy'ın haklı olduğu tek bir şey var, o da benim Vaughn'un ikinci tercihi olmayacağım. Zaten onu ara sıra görüyorum ve başkalarını benden önce tutmasına izin vermeyeceğim.

Başka işlerim var dedim. Yarına kadar hayatta kalırsın. Çocuk gibi davranma.

Parmaklarım telefonu sıkıca kavradı, ama mesajı okundu olarak bıraktım.

Aptalca bir şey yapma, Yulian. OKU.

Ciddiyim. Kevin'a ya da başka birine gidersen, o lanet olası aletini keserim. OKU.

Çu anda surat mı asıyorsun? Nesin sen, çocuk mu? OKU.

Lanet olsun, Yulian. Bir bir şey.

OKU.

Aslında söyleyecek çok şeyim var ama içimden geçenleri söylemekten kaçınıyorum. Bir kez olsun durmadan gevezelik etmiyorum. Bu sefer, bana kendini kanıtlaması gereken kişi o. Vaughn'un peşinden koşan hep bendim. Dört yıl öncesinden bugüne kadar. O zamanlar canım yanmıştı ve bir daha incinmek istemiyordum. Çok şey istemiyordum, değil mi?

VAUGHN

"Beni dinle, ikinci raunda geçeceğiz ve Yulian'ı yine fena halde pataklayacağım!" Nikolai havaya yumruk atıyor, zıplarken burun delikleri genişliyor.

Hâlâ yarı çıplak ve ağzının köşesinden, yoğun dövmeli gövdesine sıçrayan kurumuş kan izleri var. Nikolai, hepimiz arasında en iri olanı ve tıpkı belli birini andıran, titizlikle geliştirdiği kaslara sahip.

Düşünmek istemediğim biri.

Ama Niko, Serpents'in malikanesine saldırmaktan bahsetmeyi bırakmayıp, zaferini anlattıktan sonra Killian ve Gareth'a bu fikri satmaya çalışırken, onu düşünmekten kendimi tam olarak alıkoyamadım.

"Sadece şunu söylüyorum, şu anda ivmemiz var." Nikolai, sanki uyuşturucu almış gibi, gözleri şişmiş ve titrek bir şekilde odada volta atıyor. Uyuşturucu almamış. Muhtemelen manik dönemlerinden biri gerçek zamanlı olarak patlak veriyor.

"Yulian'ı yenmen ivme değil, Niko." Jeremy yanımdaki kanepede otururken telefonuna bir şeyler yazıyor, mesajlaştığı kişiye çok odaklanmış görünüyor.

"Tabii ki öyle. Onu nasıl dövdüğümü gördün." Niko, kolunu Killian'ın omuzlarına doluyor. "Sana söylüyorum, Şeytan'ın varisi, muhtemelen yılın en iyi dövüşümü izleme fırsatını kaçırdın. Üzülüyor musun?"

"Üzgün mü?" Kill kaşlarını kaldırıyor. "Daha çok rahatlamış gibi. Sana bunu söylemek istemezdim ama senin dövüşünü izlemek önceliklerim arasında değil."

"Sadece kıskanıyorsun. Git öl." Niko onu itip, elinde bir defterle sandalyede uzanmış olan Gareth'a doğru yürür.

Killian ve Gareth kardeşler, ama birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Kill'in siyah saçları, mavi gözleri ve tehditkar ve kışkırtıcı olmaktan

. Öte yandan Gareth, her zaman grubumuzun prensi gibi görünmüştür: sarı, düz saçlı, koyu yeşil gözlü ve keskin stratejileriyle örtülü yumuşak bir tavır.

En azından, Reddit sohbetimize kadar ben öyle inanıyordum. Meğer Gareth dengesiz, kindar ve hiç çekinmeyen biriymiş. Ayrıca tam bir velet, özellikle de profesörü söz konusu olduğunda.

Ama bu bizim sırrımız. Yulian hakkında bana Gareth'in kendisiyken gönderdiği güncellemelere bakılırsa, kime mesaj attığını bildiğinden şüpheliyim — özellikle de Yulian'ın sevgili profesörüyle uğraştığını düşündüğü zamanlarda.

"En sevdiğim inek." Nikolai, kolunu Gareth'in omuzlarına attı. "Elbette, bunun sürpriz bir saldırı için en iyi şansımız olduğunu biliyorsun, değil mi? Bugün Vaughn da bizimle, o yüzden o Serpent'lerin kışkırtıcıları o kadar sert tekmeleyeceğiz ki, bir daha asla toparlanamayacaklar."

"Sürpriz yapmak için iyi bir şansımız olduğu doğru. Niko, Yulian'la dövüştükten sonra bize saldıracağımızı tahmin edemezler," diyor Gareth, bana bakarken hafifçe şeytani bir gülümsemeyle. "Ve bu gece Vaughn da bizimle, yani ekip tam."

Gözlerimi kısıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Neden bu gece herkes benden bir tepki almaya çalışıyor?

Önce Yulian, sanki kendini koruma içgüdüğü yokmuş gibi o ringde dövüşüp kan kaybetti, sonra da atlayıp bana dokunmaya çalıştı —hem de herkesin gözü önünde.

O aptal, ne yaptığının farkında bile değildi sanırım. Aksi halde, neden Jeremy ile beni omuzlarımızdan tutsun ki?

İçgüdüsel olarak, Jeremy'nin omzuna koyduğu elini kırma dürtüsü duydum. Kendimi, bunu Jeremy'yi koruduğum için yaptığımı inandırdım, ama kimi kandırıyorum ki? Sadece Yulian'ın ona dokunmasından hoşlanmadım.

Hiç hoşuma gitmiyordu.

Sürekli insanlara elini kolunu sallamayı bırakması lazım.

"Aynen öyle." Nikolai, Gareth'ı sıkıca kucakladı. "Senin benim favorim olduğunu biliyordum, Gaz. Vizyonumu anlayan tek kişi sensin."

"Bu işe yaramayacak," diyor Kill. "Güvenlik önlemlerini artırdılar, bu yüzden sürpriz unsuru olsa bile saldırmak neredeyse imkansız."

bile saldırmak neredeyse imkansız."

"Kapa çeneni Kill. Lanet havamı bozma." Niko ayağa fırlar. "Bizi durdurabilecek tek kişi Yulian ve onu fena halde dövdüm, yani fazla dirençle karşılaşmamız gerekmez."

"Bir de Cyrus var," diyor Gareth. "Sadece pek konuşmuyor diye onu istediğin gibi ezip geçebileceğin anlamına gelmez."

Hareketsiz kalıyorum, rahat görünüyorum, dirseğim kol dayanağında ve başım yumruğuma yaslanmış, ama gözüm seğiriyor.

Bütün hafta boyunca Cyrus'un oluşturduğu engeli görmezden gelmeye çalıştım. Ama yapamadım, o Yulian'ın yanındayken ben yokken bunu yapamazdım.

Bu yüzden, içimi dökmek için Reddit'teki alter egom olan Gareth'la bu konuyu konuşmuş olabilirim.

Rüyamda onun kafasını su altında tutup boğulmasını izledim.

Nedenini bilmiyorum.

Cyrus'un Yulian için ne kadar önemli olduğunun tam olarak farkındayım ve en iyi arkadaşına zarar vermeyeceğimi söylerken ciddiydim. Ama sanırım bilinçaltım hâlâ onu soğukkanlılıkla öldürmek istiyor.

"Yulian'ın bekçisi gibi olduğunu duydum," diye devam ediyor Gareth.

"Yok canım, o kadar da güçlü değil." Niko elini havaya kaldırarak küçümseyici bir hareket yaptı. "Bence yapalım. Ne dersin, Jer?"

"Hayır," diyor Jeremy başını kaldırmadan.

"Hadi ama!" Niko sandalyenin ayağına tekme atar. "Bu konuda bana destek olmazsan arkadaşlık haklarını iptal ederim. Yulian'ı zayıflatarak en zor kısmı hallettim bile."

"Sen kimseyi zayıflatmadın." Jeremy sonunda telefonunu cebine koyar. "Sadece dikkati dağılmış olduğu için onu nakavt ettin ve o da sanki hiçbir şey olmamış gibi geri sıçradı."

"Hayır, adil bir şekilde kazandım. Kimin tarafındasın sen, orospu çocuğu? Biz kardeşiz sanıyordum!" Başını bana doğru çevirir. "Onu nakavt ettiğimi gördün, değil mi?"

Jeremy'ye bir göz attığımda, aslında hiçbir şey söylemeden onaylayıcı bir ses çıkardım. O, çevresinde olup bitenlerin çoğundan habersiz olan Nikolai değil, bu yüzden Yulian'ın dikkatinin dağıldığını fark etmesi mantıklı, ama neyin ya da *kimin* yüzünden olduğunu biliyor mu?

O lanet olası herif çok fazla... çok açık ve okunabilir. Jeremy, Yulian bana dokunacak kadar yaklaşıp elini uzattığında bana nasıl baktığını görmüş mü acaba? Jeremy, Yulian'ın uyumsuz gözlerindeki hayranlığı, sevinci ve parlamayı fark etmiş miydi? Çünkü bir an için, kahverengi gözünde kendi yansımanı görebildim.

Yüzü kanlı, şişmiş ve morarmış olsa bile, tüm dikkati bendeydi.

Bu eskiden boğucu, hatta rahatsız ediciydi, çünkü o enerji yumağıyla ne yapacağımı bilmiyordum.

Ama bu gece, ona doğru yürümek ya da bana dokunmasına izin vermemek için fiziksel olarak mücadele ediyordum.

Bir an için, etrafımızdaki dünya yok olmuş gibiydi ve o, ışıkların altında, spot ışığını ve dikkatimi tek başına üzerine çekerek, tam ortada duruyordu.

Bir kişiye bu kadar uyum sağlamak, ona bu kadar kapılmak ve ona odaklanmak, gerçekliği unutmak garip bir duygu.

Dünya tekrar geri döndüğünde kendime geldim ve son anda onun yolundan çekildim.

Şimdi, Jeremy'nin tüm bunları gördüğü düşüncesi, muhtemelen Yulian'a bakışım da dahil olmak üzere, kaslarımı gerginleştiriyor. Çoğunlukla kasıtlı olarak etkileyici bir poker suratım var. Doğası gereği pek ifade gücü yüksek biri değilim, bu yüzden muhtemelen Jeremy'nin dikkatli bakışlarından kurtulmuşumdur.

Umarım.

"Gördün mü?" Nikolai parmaklarını bana doğru şıklattı. "Vaughn, Yulian'ı pestil gibi dövüp ortadan kaldırmamın tam bir badasslık olduğunu kabul ediyor."

"Onu pestil gibi dövmedin," diyorum, biraz sinirli bir şekilde, sonra dudaklarımı büzüyorum.

Tanrım. Şu anda Yulian adına mı kızgınım?

"Evet, o tamamen iyiydi," diyor Jeremy, görünüşe göre ses tonumu anlamamış.

"O pisliği dövmek için daha fazla çaba sarf etmeliydin," diyor Gareth, defterinden başını kaldırmadan.

Daha sonra konuştuğumuzda, profesörüne olan hisleri konusunda onda bir kimlik krizi yaratmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

Evet. Görünüşe göre, Yulian'a yönelik tüm bu şiddet konuşmalarından aslında hiç memnun değilim.

"Yine de hasar verdim," diye itiraz ediyor Niko. "Aslında tüm işi ben yaptım."

"Senin ED durumunla biraz daha ilgilensek nasıl olur?" diye soruyor Killian sırtarak.

"Seni lanet olası Şeytan'ın varisi, sana kaç kez ED olmadığını söyledim?" Niko şortunun bel kısmını tutup aşağı indiriyor ve piercingli penisi manzarasıyla bizi dehşete düşürüyor.

"Nikolai!" Gareth irkilir. "Şu sikini sakla be adam." "Sadece aptal kardeşine bir şeyi kanıtlıyorum."

"Kanıtlandı," diyor Jeremy. "Soyunmayı bırak artık, Niko."

"Sana garanti ederim ki burada kimse bunu görmek istemiyor." Gareth tiksinti dolu bir bakışla onun yönünü işaret eder.

"Onun adı Kolya." Niko şortunu yukarı çeker. "Sikimin adına biraz saygı gösterin."

"Hâlâ ikna olmadım," der Killian.

"Killian!" der Jeremy. "Kes şunu yoksa bütün gece onu çıplak göreceğiz."

"İyi fikir," diyor Niko. "Zaten kıyafetler abartılıyor."

"Kes şunu, cidden," diyor Gareth. "Vaughn'u buraya sık sık getiremiyoruz bile, sen de onu korkutuyorsun."

"O umursamıyor," der Niko. Ben sadece omuz silkiyorum.

Bu doğru. Umurumda değil.

Çoğunlukla umursamadığım için.

Birçok erkeği çıplak gördüm. Kadınları da. Onlara pek dikkat etmiyorum. Danika'yla birlikteyken, bunun tüm dikkatimin ve bağlılığımın ona yönelik olması nedeniyle olduğunu düşünürdüm, bu yüzden başkalarını düşünmeye vaktim olmazdı.

Bir bakıma bu doğru. Muhtemelen patolojik olarak tek eşliyim, ama yine de Danika ile birlikteyken bile, çok erken bir aşamada onun vücudunu fark etmeyi bıraktım ve sadece onu nasıl memnun edeceğimi öğrendim.

Birlikte olduğumuz ilk birkaç hafta boyunca, onunla ilk kez yattıktan sonra bile, onunla ilgili hiç fantezi kurmadım.

Yulian'ın dili, dudakları ve sikini düşünerek duşta lanet olası bir ergen gibi mastürbasyon yaptığımdan çok farklıydı.

Bu noktada bu bir hastalık. Beni asit gibi canlı canlı yiyip bitiren tehlikeli bir takıntı.

Ve içimdeki pervasız bir parça, bunun bitmesini istemiyor.

O kısım açgözlü, kıvrılıyor ve onu bir kez daha tatmak istiyor

Uçağa atlayıp
ve onu aramaktan kendimi sayısız kez alıkoymak zorunda kaldım.

"Gördün mü?" Niko gülüyor. "Siz sürtüklerin hepsi gidip ölebilirsiniz! Vaughn benim adamım ve Serpents'e saldırmak için kesinlikle bana katılacak."

"Hayır, Niko. Bu iyi bir fikir değil," diyorum. "Chicago mafyasıyla çatışmamamız daha iyi, özellikle de DC olayından sonra. Hâlâ bilinmeyen çok şey var ve durum değişken, bu yüzden ortalığın sakinleşmesini beklemek en iyisi. Rai Teyze ve Kyle Amca'nın yoluna çıkmak istemezsin, değil mi?"

Bu sözlerim üzerine yüzünü buruşturdu, derin bir nefes aldı ve sonunda Gareth'in koltuğunun kol dayama yerine kendini bıraktı.

"Bu konuda yeni bir gelişme var mı?" diye soruyor Jeremy. "Babam, genel kanının Seattle'dan bir İtalyan çetesinin yaptığını yönünde olduğunu söylüyor, ama bu doğru mu?"

"Emin değilim. Böylesine büyük bir Bratva toplantısına saldıran herkes aptaldır, ama öte yandan bazı küçük gruplar ancak büyük hamlelerle ayakta kalabilir. Diğer tüm şubeler olayı araştırıyor, yani mutlaka bir şeyler ortaya çıkacaktır."

"Tüm bunlarla uğraşmaktan sıkılmıyor musun?" diye sorar Killian.

Omuzlarımı silkerim. "Ben bunun için doğdum."

"Jeremy ve Niko gibi bir hayat sürmeyi de seçebilirsin," der Kill. "Baban hâlâ genç ve sen devralana kadar on yıllar var, o yüzden biraz eğlenmen de fena olmaz."

"O haklı." Jeremy omzuma hafifçe vurur. "Sen her zaman aşırı derecede sorumluluk sahibiydin. Bir adım geri çekilip eğlenmen sorun değil, özellikle de Danika ile olanlardan sonra."

"Evet, Danika ile *olanlar*," diyor Gareth, sempatik bir ses tonuyla. "Eminim hâlâ onu düşünüyorsunuzdur."

"Hayır," diyorum.

“Öyle mi?” der o pislik.

“İnisiyasyon dışında buraya gelmen iyi oldu.” Jeremy omzuma sertçe vurur. “Seni pek görmüyoruz gibi geliyor.”

“Ama bence o bizim için burada değil.” Gareth içini çeker ve ben ona ters ters bakarım.

O ise sadece gülüyor. Pislik herif.

"Bir sorum var." Niko ayağa fırlar. "Kılık değiştirirsek ve Serpents bizim olduğumuzu bilmezse nasıl olur? Dahice, değil mi?"

"Seni kılık değiştirmemizin imkanı yok, Niko," diyor Jeremy.

"Dinle, orospu çocuğu..." Niko ayağı takılır ve sehpaye yakın bir yere düşer, kafasını çarpmaktan kıl payı kurtulur.

O bağırıp sızlanırken ben de dikkat çekmeden bacağımı geri çekerim. Belki çocukça bir davranış.

Ama Yulian'ı dövmesini sevmiyorum, özellikle de onu yere deviren yumruğu. Ayağa kalkmak için başını sallamak zorunda kaldı.

Yulian'ın babasının elinde ne tür bir istismara maruz kaldığına dair genel bir fikrim olduğu için, kimsenin ona vurmasını sevmiyorum — Nikolai dahil.

Cebimde telefonum titriyor ve hayatımda hiç bu kadar hızlı bir şey yapmamıştım.

Yulian'ın beni görmezden gelmeyeceğini biliyordum. Daha önce bunu denediğinde, somurtup drama kralı gibi davranması en fazla bir saat sürmüştü.

Ayrıca, aslında eve gitmek istemediğimden değil. Ona dokunmak için can atıyorum, yoksunluk belirtileri yaşıyorum.

Ama işte bu yüzden aramıza biraz mesafe koymak, o etrafta olduğunda içgüdülerimle hareket etmemek için beynimi eğitmek ve ona —ve kendime— biraz dürtü kontrolü öğretmek istiyorum, çünkü lanet olsun, o çok pervasız olabiliyor.

Y

■

Otuz dakika içinde buraya gelmezsen, senin yatağında onunla sevişeceğim .

Bir fotoğraf gönderiyor.

Fotoğrafta Kevin dizlerinin üstünde, Yulian'ın başparmağını emiyor.

Biraz bulanık ama o eli her yerde tanırım —

damarlar, başparmağının eğiminde, dişinin üstüne dövme yapılmış minik kanat, bileğinin iç kısmına doğru kıvrılıyor. O eli sayamayacağım kadar çok öptüm, tuttum ve dokundum.

Ve şimdi o lanet el başka birinin üzerinde. Yazarken omurgam birden dikleşiyor.

BEN

Bunu yaparsan, her şey biter, Yulian.

Bana uyar. Senin o it-çek oyunlarını oynamandan iyidir. Hoşça kal, Vaughn.

Hoşça kal mı? Hoşça kal diyen sen değilsin, benim. Bu ilişki üzerinde herhangi bir kontrolün olduğunu mu sanıyorsun?

Görünüşe göre yok. Yine de ben bitirebilirim.

Çenem gerilir. Cidden bitiriyor mu? Bitirebileceğini mi sanıyor

Bu
iliş
ki
mi
?
?

Ya da beni tehdit edebilir mi?

Ya da bana istemediğim bir şeyi yaptırabilir mi?

Siktir git Yulian Dimitriev. Kimse bana ne yapacağımı dikte edemez.

YİRMİ DAKİKA SONRA, arabamı neredeyse evin duvarına çarpıyordum.

Satın alma işlemi uzun sürmedi ama doğru yeri bulmak epey uğraştırdı. Emlakçıya, bir çiftin tepedeki rüya gibi sahil evini satması için adeta zorla ikna ettirdim; تنها, denize bakan, herkesten uzak bir yerdi. Gizli bir özel kapısı, uzun bir araba yolu ve temiz, neoklasik tarzda yakın zamanda yenilenmiş bir ev.

Kısacası, tam da ihtiyacım olan şeydi.

İlk başta dikkatimi çeken yerin konumu oldu. Google Earth'te gördüm, güvenlik risklerini değerlendirmek için mülkün çevresini drone ile çektim, sonra tam olarak

kiminle muhatap olacağımı öğrenmek için arka plan araştırması yaptım. Son adım, satışı gerçekleştirmek için bir emlakçı tutmaktı; bunu kendim halletme ve kimliğimin açığa çıkma riskini göze alamazdım.

Yaşlı çift elbette direndi. Onlara çocuklarına ve torunlarına yakın, Kent'te bir malikane teklif ettiğimde bu durum değişti. Hala deniz kenarındaki hayallerine sahip olacaktı. Ama bu malikane benim.

Benim işim bu. Bir şeyi istiyorsam, ne pahasına olursa olsun, onu gerçekleştiririm.

Ve tüm bunları yurtdışındayken temsilcilerim aracılığıyla başardım. Süreç istediğimden biraz daha uzun sürdü gerçi. Tam olarak birkaç hafta.

Bütün bunları, bunu *bitirmeye* cüret eden o orospu çocuğuyla buluşmak için gizli ve güvenli bir yerim olsun diye yaptım.

Ne olduğunu tam bilmiyorum. Seks mi? Takıntı mı? Her ne ise, onun buna hakkı yok.

Arabanın kapısını kapatıp fırtınanın ortasına adım attım. Siyahla kaplı gökyüzünden yağmur yağıyordu, gece öfkeyle çalkalanıyordu, dalgalar evin altındaki kayalıklara çarpıyor, gürültüsü yağmuru neredeyse bastırıyordu.

Cebimden mermi anahtarlıklı anahtarı çıkarırken gömleğim ıslak bir şekilde tenime yapışıyor — dün ona gönderdiğim anahtar, hafta sonu için zamanında elinde olsun diye.

Kevin'ı buraya getirdiğini düşünmek, gözlerim kan çanağına dönerken kaslarımı neredeyse koparacak gibi.

Bu ne cüret?

Nasıl *cüret* eder?

Garaj yolunun kenarında, yağmurla sırlıklam olmuş motosikleti gördüğümde kaslarımı çatıyorum.

Sakin bana o orospu çocuğunun Kevin'ı o motosiklete yapıştırdığını söyleme...

Kapının kilidini açıp içeri girdiğimde görüş alanım tamamen karanlık.

Yağmur, tavandan tabana pencerelere düzenli ve durmaksızın vuruyor; evdeki ağır sessizliğe karşı duyulan tek ses bu.

Giriş holünden geçiyorum, adımlarım kireçtaşı karolar tarafından boğuluyor, gömme aydınlatmanın yumuşak ışığı kemerler ve duvar panelleri boyunca temiz çizgiler çiziyor. Her şey, burayı çevreleyen orman ve denizin hafif kokusunu taşıyor. Ev keskin, zarif, simetrik çizgilere sahip ve koyu ceviz ve mermerle dekore edilmiş.

Ayaklarım duruyor.

Yulian merdivenlerin ortasında duruyor; bir eli tırabzana sıkıca tutunmuş, diğeri ise yıpranmış deri ceketinin cebine gömülmüş. Saçları nemli ve düzensiz tutamlar halinde alnına sarkmış, yüzünde ise az önce aldığı morarmış çürükler var. Yine de o piç kurusu beni görünce geniş bir gülümsemeye karşılıyor.

"Güzel ev," diyor, sesinde alaycı bir ton var.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp onu iterek yatak odasına doğru ilerliyorum, yatakta yatan o lanet olası Kevin'ı bulmayı umuyorum.

Ana yatak odası boş, çarşafklar temiz ve dokunulmamış. Banyoyu ve ikinci odayı arıyorum, sonra ana yatak odasına geri dönüyorum, ama Yulian'a dokunduğunu gördüğümde öldüreceğimi açıkça tehdit ettiğim sarışın flörtçü ortada yok.

Belki de o tehdidi ciddiye alıp saklanmıştı...

Arkadan bir çene omzuma düşüyor ve Yulian'ın başımı döndüren kokusu beni son derece tuhaf bir hisle sarmalayınca yutkunuyorum.

Evet, bu arzu, ama içinde başka bir şey daha var.

Öfke. Buna öfke diyelim, çünkü başka bir şey olmasındansa bunun olmasını tercih ederim.

Aslında, o başka şeyin ne olduğunu yüzleşmek yerine, kanamaya başlayana kadar kafamı duvara vurmak gibi daha mantıklı bir şey yapmayı tercih ederdim.

"Ne arıyoruz?" Boğuk sesinin sert tonu ağzımın suyunu akıtıyor.

Siktir. Benim neyim var böyle?

"Kevin," diyorum soğukkanlılıkla, en azından kızgınmış gibi sesleniyorum ve bana dokunmasından hiç rahatsız olmamış gibi davranıyorum.

"Kevin'ı görmek ister misin?"

Arkamı dönüp, beni bırakmasını ve aramıza biraz mesafe koymasını sağlıyorum, çünkü dokunuşu açıkça kafamı karıştırıyor, ama o gülümsüyor.

Ve her şeye karşı bu kadar kayıtsız olmasını nefret ediyorum. Hayatıma geri döndüğünden beri beni sürekli yakıp kül eden o ateşin onda hiç olmamasını.

Elimi boğazına doluyorum ve onu geriye doğru itiyorum, ta ki devrilip yatağa düşene kadar. Üstüne çıkıyorum, bacaklarım belini sarmış durumda. "Aynı anda hem benimle ilişkini bitirip hem de evime bir seks oyuncağı getirebileceğini mi sanıyorsun, Yulian? İsteddiğini yapabileceğini mi sanıyorsun? Hmm?"

O homurdanır ve göğsüme iterek, benimle boğuşur ve üstüme çıkar. "Sen de o ayrıcalığa sahip değilsin. Ben senin oyuncağın değilim."

Ona tekme atıp onu aşağı itiyorum, saçını yakalıyorum. "Sen ne olmanı istersem o olursun, Volchonok."

"Siktir git."

"Buna birazdan geleceğiz. Ama önce, Kevin nerede?"

"Kevin falan yok."

"Bana fotoğrafı sen gönderdin, pislik."

"Eski bir fotoğraf. Onu almak için sohbete geri dönmek zorunda kaldım." Ben bir an şaşkınlık yaşarken, o bizi ters çeviriyor.

Şimdi o boğazımı eliyle sıkarken ben ona yukarıdan bakıyorum. "Seni buraya getirmenin tek yolunun, saçma sapan sahiplenme duygunu kullanmak olduğunu düşündüm, ama onu öldürme ihtimaline karşı gerçek kişiyi getirme riskini almak istemedim."

Akıllıca. Haklı, onu burada görseydim muhtemelen Kevin'e ciddi fiziksel zarar verirdim.

"Onu engelle," diyorum

bunun yerine. "Ne?"

"Kevin'ı engelle. Onunla hiç sohbet geçmişin olmasın."

Kahkahası alçak, içinde bir tür çılgınlık var. "Sana gelmeni istediğim için sinir krizi geçiriyorsun, şimdi de Kevin'ı engellememi mi istiyorsun? Sırada ne var? Tanıdığım herkesi mi engelleyeyim?"

"Tercihen."

"Ben istesem bunu yapar mıydın?"

"Benim seks arkadaşım yok, Yulian."

"Ben hariç." Burun delikleri genişliyor ve ben utanmadan dudaklarına bakıyorum. Kahretsin. Sanırım onu öpmek özlemişim.

Eğiliyor, burnu burnuma değiyor, dudakları o kadar yakın ki, dilimde tadını neredeyse alabiliyorum.

"Söyle, bebeğim," diye fısıldadı.

"Neyi söyleyeyim?" Mesafeyi kapatmak umuduyla dudağımı yalıyorum. "Senin için tek kişinin ben olduğumu."

"Kendine gel." Bu sözleri neredeyse inleyerek söylüyorum çünkü nefesini yüzümde hissediyorum, dudaklarım hava akımından karıncalanıyor ama o henüz beni öpmüyor.

"Öyleyse..." Yulian dudağımı yalıyor, sonra geri çekiliyor, ama ben onu ensesinden yakalıyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum, sonra dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Mesafe Koyma Operasyonu — tam bir fiyasko.

YULIAN

Vaughn çok kızgın.

Ve bu beni çok tahrik ediyor. O kadar sertleşmişim ki, bu şaka bile değil.

Ama kimi kandırıyorum ki? Bu adamın yanında her zaman tahrik oluyorum. Bunu sorgulamaktan yoruldum ve artık kabulleniyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onu o restoranda ilk kez gördüğüm andan beri kabulleniyorum.

Ve hayır, naçizane fikrimce bu abartılı bir şey değil. Görünüşe göre, hiç benim tipim *olmayan* birinden hoşlanıyorum.

Eh, o benim ilk aşık olduğum adamdı, bu yüzden bu çılgınlığın sebebi bu olabilir.

Ya da öpüşmesi.

Lanet olsun, şehvetten patlamak üzereyim, çünkü nasıl oluyor da bu kadar iyi öpüşüyor?

Onun hipnotize edici dudaklarının tadını almış diğerlerini düşününce içimi bir tedirginlik kaplıyor.

Ben her zaman sabırsızım, gücün peşindeyim, ama Vaughn öpüşürken de, yürürken, konuşurken ve sevişirken olduğu gibi kontrolünü kaybetmiyor. Beni yavaşlamaya zorluyor, öpüşerek beni büyülemeye çalışıyor, ağzımın içini yalıyor, tadımı alıyor.

İçime *sızıyor*.

Tek yapabileceğim onun liderliğini takip etmek, beni tamamen yutmasına izin vermek.

Beni ters çeviriyor, sırtım yatağa çarpıyor ve o üstümde, parmakları saçlarımda, dizini bacaklarımda arasına sıkıştırmış, acıyarak duran sikime çok yakın.

Dinle, yargılama. Bir hafta çok uzun.

Ve garip bir şekilde güç mücadelesine kapılıyorum, bana ne halt etmek isterse yapmasına ne kadar hazır olduğumu görünce kendime şaşıyorum.

"Beni kışkırtmayı bırakmayı öğrenmelisin," diye fısıldıyor, sıcak, kısık sesiyle dudaklarıma dokunuyor, sesi şehvet ve öfkeyle dolu.

En sevdiğim kombinasyon.

Siktir, onun bu huysuzluğuna bayılıyorum. Bana dokunduğu anda o değerli kontrolünün nasıl paramparça olduğunu.

"Öyle mi?"

Dilimi çıkarıp alt dudağımı yalarken bakışları ağızma odaklanıyor. Konuştuğunda sesi sert çıkıyor. "Gerek var."

"Bunu düşüneceğim."

"Bu ağız." Dudakları tekrar benimkine yapışmadan önce içinden bir homurtu çıkar.

Bu sefer öpücük acımasız ve cezalandırıcı. Ağızımı sertçe emiyor, sanki beni yutmak istermişçesine dilimi ısıyor.

"Neden tadın şimdiye kadar tattığım en güzel şey gibi?" diye homurdanıyor, sesinde hem hayranlık hem de rahatsızlık var.

"Bu bir süper güç," diye nefes nefese söylüyorum, dilim dudaklarını okşarken parmaklarım vücudunu okşuyor—gömleğinin altına kayıyor, göğsünün hatlarını, sırtının kıvrımlarını izliyor. Dokunabildiğim *her yerine* dokunuyorum.

"Neden sen olmak zorundasın?" Sesi, bana değil de daha çok kendine fısıldar gibi alçalır.

"Ben de kendime aynı soruyu soruyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor, derinlere dalıyor, şehvetle o kadar renkli ve karanlık ki, ama o an geçiyor, yüzündeki o tuhaf ifade de öyle.

Onun beyninde bir sinek olup ne düşündüğünü bilmek için her şeyi verirdim.

Vaughn gömleğimi başımdan çekip atıyor, ben de onun gömleğine aynısını yapıyorum, vücuduna doyamıyorum. Her şey keskin hatlar ve simetriyle dolu, yalın karın kasları heykel gibi bir bele doğru inceliyor. Hatta benleri bile —biri göbeğinin yanında, diğeri göğsünün yanında— onu daha da çılgınca mükemmel kılıyor.

Benler güzel olabilir mi, yoksa ben çok mu uçmuşum?

İkisi de.

Hadi ikisi de diyelim.

Onu izlerken dikkatim dağılıyor, ancak bir süre sonra parmaklarının tereddütle beni keşfettiğini, göğsümün üzerinde dolaştığını, meme ucumu okşadığını fark ediyorum.

Bütün bu masumiyet beni çılgına çeviriyor.

Vaughn'un ilk erkeği olduğumu sürekli unutuyorum — teknik olarak ilk *her şeyi olduğumu* sürekli unutuyorum ve hayır, Danika sayılmaz.

Ne kadar odaklanmış görüldüğünü seviyorum. Kaşları çatılmış, dudakları aralanmış, sığ nefesler alıyor ve büyüyen ereksiyonunun uyluklarıma bastırdığını hissedebiliyorum.

"Gördüklerini beğendin mi, bebeğim?" diye soruyorum sırtarak, sonra kaslarımı gerginleştiriyorum ve gözleri hareketi takip ediyor, burun delikleri genişliyor.

"Sen tam bir ilgi manyağısın."

"Suçluyum."

"Bu yüzden mi spor yapıp dövüşüyorsun? Kaslarını gösterip insanların dikkatini çekmek için mi?" Kot pantolonumun düğmelerini açıyor, ben de onunkilere yardım ediyorum, sonra ikimiz de ayakkabılarımızı bir kenara atıyoruz.

"Belki," diyorum, sadece bunun hoşuna gitmeyeceğini bildiğim için, ve onun tepkilerinden biraz fazla zevk aldığım için.

Çoğunlukla çünkü genellikle hiçbir tepki vermez.

Onu arkadaşlarıyla, Danika'yla (*iğrenç*) gördüm, hatta etkinliklerde ve partilerde çekilmiş fotoğraflarını bile gördüm. Vaughn, mekanik kelimesinin tam anlamıyla vücut bulmuş hali.

Fazla titiz.

Fazla
düzgün.

Yüzü, ifadesiz bir maske gibidir.

Bu yüzden öfkesini, şehvetini ve sahiplenme duygusunu ortaya çıkardığımda kendimi bir tür süper güç sahibi gibi hissediyorum.

Oh, bir de kıskançlık. Onda bolca var.

"Az önce ne dedin?" İkimiz de pantolonlarımızı ve boxerlarımızı çıkarıp yere fırlatırken gözlerini kısıyor.

Göğüs göğüse, tamamen çıplakız, etrafımızı sadece ipeksi çarşaf sarıyor;

Göğsüm çarpıyor ve onun ereksiyonunun uyluklarıma sürtünmesi hissi testislerimi titretiyor. Onun sıcak teninin benimkine bastırıldığı hissine sanırım asla alışamayacağım.

Ya da onun da beni benim onu istediğim kadar istediğini bilmeye.

Şaka yapıyorum, kesinlikle alışacağım. Ama bunu asla normal göreceğime inanmıyorum, çünkü, lanet olsun, seks arkadaşlarımı sadece *kucaklamayı* hiç sevmedim.

Onlarla olan ilişkilerim sadece fizikseldi. Vur, vur, ve çok teşekkürler hanımefendi. Ama Vaughn'la, vücudunun benimkine yapışmasının ağırlığı içimden bir heyecan dalgası geçiriyor. Bu bağımlılık yapıyor.

Ve çok yoğun.

Onu her gün böyle yanımda tutamayacağım gerçeğine şimdiden yas tutuyorum.

Siktir et mesafeyi. O saçmalığa inanmıyorum.

"Belki dedim." Masummuş gibi davranıyorum. "Ne diyebilirim ki? İlgiyi seviyorum... mmm, siktir!"

Sözlerim bir iniltiyle bitiyor çünkü o beni avuçluyor ve alçak, hırıltılı sesi dudaklarıma yaklaşıyor. "Benim ilgim, arzulanacağın *tek* ilgi olacak, Volchonok. Anlaşıldı mı?"

Evet, efendim.

Bunu söylemeden önce dilimi ısıyorum, çünkü ne oluyor lan? Neden onun sahiplenici, dominant tarafını biraz fazla seviyorum? Bu küçük pislik benden bir yaş küçük, lanet olsun. Bu aşağılayıcı olmalı.

"Bundan sonra sana dokunabilecek tek kişi benim." Sikimi sıkıyor ve ben o yanma hissini kovalayarak kalçalarımı ileri itiyorum, ama o beni eliyle geri itiyor. "Evet de."

"Mmm, düşüneceğim."

"Yulian..."

"Evet, bebeğim?"

"Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?"

"Belki." Gülümsüyorum ve bu bir iniltiye dönüşüyor, çünkü o göğsümün ortasından aşağıya doğru bir iz bırakarak yalıyor ve ağzım sulanıyor, sikim elinde deli gibi zonkluyor.

"Ya da belki de sadece kullanılmayı seviyorsundur..." Sesi kesiliyor, ela gözleri bana doğru parlıyor. "Sikinin benim için kesinlikle ayakta

, her zamanki gibi ortalığı batırıyor."

Evet, mantıklı. O beni mastürbasyon yaparken, ön sıvı zaten ucumu kaplamış ve eline damlıyor, o lezzetli kontrolüyle beni kayganlaştırıyor.

"Hoşuna gidiyor." Kalçalarımı öne doğru iterek güçlü bir şekilde itiyorum.

"O neydi?" Sözleri boğuk çıkıyor çünkü göğsümü, meme uçlarımı ve karın kaslarımı öpüp yalıyor, dövmeyi ısıyor ve etrafındaki deriyi defalarca emiyor, ve bu hissi yaşarken boşalmamama şaşıyorum.

Taşaklarım geriliyor, gerginleşiyor, her sinirim çıplak, dokunuşu bana tapınılıyormuşum gibi hissettiriyor. Dudakları yumuşak, elleri acımasız—biri kalçamı kavıyor, diğeri şiddetli bir aciliyetle beni ovuyor, bir saniye sonra ise acı verecek kadar nazikleşiyor, sinirlerimi kırbaç gibi kırıyor.

"Senin için bu kadar azgın ve tahrik olmam hoşuna gidiyor," diye nefes nefese söylüyorum, saçlarını çekerek. "Bu seni azdırıyor."

Göğüs ucuma titreşimler yayan bir kıkırdama çıkarır. "Beni azdırıyorsun, seni lanet olası aptal."

"Ben mi?"

"Evet, *sen*. Sence neden sürekli geri geliyorum? Sende bir şey var, Volchonok..."

Nefesimi tutarak dinliyorum ama o devam etmiyor, sadece dudaklarını aşağıya doğru kaydırıyor, karın kaslarımı emiyor, acımasızca ısıyor ve ben kaslarımı geriyorum, bu da onun daha sert ısırmasına neden oluyor.

Siktir. Bu şiddet dolu pislik, benim kendi çılgınlığım. O hafif acıyı, beni bu kadar sertçe sıkmasını seviyorum.

"Sende bir şey var..." diye tekrarlıyor, bu sefer V çizgim boyunca ısırp emiyor, orada çok uzun süre oyalanıyor.

"Bana öpücük izi mi bırakıyorsun?" Dişlerinin sürtünmesi ve dilinin kaymasıyla şehvetle karartılmış bir kıkırdama kaçıyor ağızımdan.

"Ya yapıyorsam?"

"Mm, beni işaretlemek mi istiyorsun, bebeğim?"

"Eğer biri seni görürse, senin birine ait olduğunu anlar." Gözleri daha koyu bir renge, neredeyse kahverengiye dönüyor; sikimi bırakıp kalçalarımı kavıyor.

"Birkaç gün içinde kaybolurlar..." Son kelimedede nefesim kesildi çünkü dudakları sikime çok yakındı, göğsümde ve karın kaslarımda bıraktığı izlerden dolayı ıslak ve parıldıyordu

"O zaman yenilerini bırakırım."

"O zaman yenilerini bırakırım." Sikimin ucunu ağzına alırken göğsünden kaba bir ses çıkar.

Vaughn'un dudakları sikimde.

İlk kez değil, ama kesinlikle öyle hissettiriyor. Altmış dokuz pozisyonundayken ben de ona oral seks yapıyordum ve o da benim yaptıklarımı taklit ediyordu.

Bu sefer, sikimi ağzına almak için inisiyatif alıyor.

Ağzına aldığı ilk penis. Ağzına alacağı *tek* penis.

Bu düşünceyle neredeyse boşalıyorum. Lanet olsun, bu his bu dünyadan değil.

"Daha derine," diye homurdandım, başını tutarak. "Beni daha derine al ve tükürüğünü kayganlaştırıcı olarak kullan."

Ağzındaki tükürüğü sikimin üzerine akıtıyor, beni sürekli izlerken çok uslu bir çocuk gibi talimatları yerine getiriyor. Sikimi tükürüğüyle ıslattıktan sonra, altını yalıyor, sonra tekrar başını emiyor, bu sefer daha sert, neredeyse ruhumu bedenimden kovuyor.

"Mm, siktir! Ağzın çok iyi hissettiriyor, Mishka."

"Öyle mi?" diye fısıldıyor, sikim ağzına çarparak, mor damarları zonklarken, o ıslak sıcaklığa tekrar girmek için yalvarıyor. "Ne kadar sert istersin, Yulian?"

"Ne kadar sert istersen o kadar, bebeğim."

"Mmm," diye mırıldanıyor, bu cevabı açıkça beğenmiş gibi, daha sert emiyor, beni yarıya kadar içine alıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda.

Parmaklarım çarşaflara gömülüyor. Bu açıkça işkence. "Lanet olsun, daha fazla, bebeğim... Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Ellerini saçlarıma koy," derken beni dışarı çekiyor. "Yatağa dokunma. Bana dokun."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok; parmaklarım çoktan pürüzsüz saçlarına dolanmış, onu aşağı doğru itiyor. İnlemesi sikime titreşiyor, içimden bir şok dalgası geçiyor.

Vaughn beni daha derine alıyor, çoğu kişinin yapabileceğinden daha fazlasını yutuyor. Ben iriyim ve genellikle deneyimli olanlar bile boğulur, ama

o bir şampiyon gibi idare ediyor. Gerçekten de çabuk öğreniyor.

"Gag refleksini mi çalıştırıyordun, bebeğim?" diye sert bir sesle soruyorum ve o gururla bana bakarak daha da fazlasını alıyor.

"Sikimi boğazına kadar almak ister misin?"

"Mmm."

"Aferin sana," diye homurdanıyorum ve ağzına girip çıkıyorum.

Parmak uçlarını kalçalarıma geçiriyor, ben çok çılgına dönüp sanki hayatım buna bağlıymış gibi boğazına boşalma ihtiyacına kapıldığımda beni geri itiyor.

Bana başını sallıyor, gözleri hep benimkilerde. Onay bekliyor, yaptıklarından hoşlanıp hoşlanmadığımı görmek istiyor ve hoşlandığımı anlarsa, daha da fazlasını yapıyor.

Ve bu, sanki parçalanmak üzereymişim gibi hissettiriyor bana. Benim ligimin çok ötesinde olan, onu barındıracak başka bir ligin olması gereken bu muhteşem yakışıklı adam, beni memnun etmek için elinden gelenin en iyisini yaparken

değerli beyin hücrelerini yakıyor.

Beni boğazının en derinlerine kadar alıyor ve sonra geri çekiliyor, sertçe nefes alıyor, homurdanırken tükürüğü sikimi kaplıyor.

"Tadın çok güzel." Saçma sapan sertleşmiş ve şişmiş, tamamen morlaşmış sikimi öpüyor. "Neden bu kadar lanet olası güzel tadın var, Yulian?"

"Hoşuna gitti mi?"

Sanki itiraf etmek istemiyormuş gibi tereddütle başını sallıyor ve bu çok sevimli.

"Bunu çok uzun zamandır yapabiliirdik, ama sen zorlanıyormuş gibi davranıyordun," diye fısıldıyorum ve sonra kafasını tekrar sikime doğru çekiyorum.

Beni tamamen yutarken içinden düşük bir uğultu geliyor, sikim boğazının derinliklerine gömülene kadar sikim üzerinde yukarı aşağı sallanıyor. Tükürük ve ön sıvı beni kayganlaştırıyor, ıslak sesler odayı dolduruyor.

Sadece bu manzara bile —dudaklarının beni sarması, ağzının genişçe açılması, başının yukarı aşağı hareket etmesi— beni çıldırtmaya yetiyor.

Bittim.

Onun ellerinde tamamen mahvolmuş durumdayım.

"Çok yaklaştım, bebeğim," diye inliyorum. "Evet... evet... aynen öyle. Boğazını spermimle dolduracağım."

"Mmm," diye homurdanıyor sikimin etrafında, daha hızlı, daha sert hareket ediyor, her çarpışmamızda her zaman kıvılcım saçan aynı şiddetli güçle.

Ve sonra ben bozuluyorum. Ağzının içinde patlıyorum ve o hepsini alıyor — emiyor, yalıyor, her fışkırıpta ruhumu dışarı çekiyor, sanki ruhumun son parçasını da kovuyormuş gibi beni boşaltıyor.

"Siktir, bebeğim, mmm siktir! Spermimi al."

Vaughn'a bunu söylememe gerek yok. Beni coşkuyla emiyor, her yutkunuşunda boğazı çalışıyor, çenesinden boğazına bir sperm izi akarken bile.

Taşaklarım boşalırken ve ben yatağa yığılırken, bu manzara karşısında sikim seğiriyor, orgazmın sisli etkisi gözlerimin üzerinde bulanık bir parıltı oluşturuyor.

Vaughn hala sönmekte olan sikimi emiyor, bu sefer daha yavaş, yalıyor, neredeyse öpüyor, gerçekten, ve ben onun saçlarını okşadığımı fark ediyorum, ikimiz de... bir tür gerçeküstü deneyime sıkışmış gibiyiz.

Tereddütle uzaklaşıyor, sanki istemiyor ama mecburmuş gibi, ellerimi kafasından çekiyor.

"Bunu tadabilecek tek kişi benim." Sanki kendini tutamıyormuş gibi penisimin başını son bir kez yalıyor ve ben sadece gülümsüyorum.

"Tek kişi derken neyi kastediyorsun?"

"Yulian," diye uyarıcı bir şekilde homurdanıyor ve o ses beni mahvediyor.

Sanki doymamış gibi görünen bitkin sikimi seğirtir gibi.

Diyelim ki ben, şimdiye kadar açgözlü olmuş en açgözlü orospu çocuğuyum.

Üstüme sürünür, bir eliyle saçımı kavrar, diğer eliyle boğazımı sıkar ve ben de mırıldanırım çünkü meme uçları benimkilere sürtünüyor ve artık mutlu bir şekilde ölebilirim.

Düşündüm de, henüz değil.

"Neden beni sürekli kızdırıyorsun? Hmm?" Sert sikini uyluklarıma bastırıyor ve ben onun sözlerine zar zor odaklanabiliyorum. "Neden beni deliye çevirmeyi seviyorsun?"

Çünkü bu, onun beni önemseydiği anlamına geliyor.

Bunu itiraf etmek yerine gülümsüyorum. "Bunun için çabalamalısın, bebeğim. Ben kolay bir kadın değilim."

Kaşını kaldırıyor. "Hayır mı?"

"Şey... evet. Ama artık değil. Sikimin şerefi üzerine yemin ederim."

Kıkırdayarak boğazımı bıraktı, ama önce köprücük kemiğimin eğimine bir öpücük kondurdu.

Bu, onun bunu dördüncü kez yapışı oluyor — en beklemediğim anlarda verdiği o rastgele öpücükler. İlk önce, onu sikerken koluma. Sonra banyo duvarına yaslanıp içime boşaldığında omzuma. Sonra banyoda sırtıma. Ve şimdi de bu.

Evet, saydım. Bunu takıntı polisine götür ve hazır oradayken benim dengesiz davranışlarımda biraz ölçülü olmalarını iste.

"Şimdi seni sikeceğim."

Ağzımdan bir inilti kaçıyor — sadece bunu söyleme şekli yüzünden değil, aynı zamanda sikişin uyluklarıma baskı yapması ve bu baskıdan dolayı taşaklarımın şişmesi yüzünden de.

Üzerimden uzanıp komodini yakaladı, kayganlaştırıcıyı kapıp avucuna döktü.

"Burası zaten kayganlaştırıcıyla dolu mu, Mishka?"

"Temizlikten sonra eve eklenmesini istediğim ilk şey buydu," diyor soğukkanlılıkla, sanki bunu gerçekten düşünmüş gibi.

İki elimle kafasını tutarken gülüyorum. "Bazen çok tatlı olabiliyorsun."

"Ben sevimli değilim."

"Benim için sevimlisin."

Somurtmaya çalışıyor ama aslında gülümsemeye karşı koymaya çalışıyor ve içimi ve sikimi gıcıklayan bir hayranlıkla bana bakıyor. O doymak bilmez küçük fahişeyi unutamam.

"Çok sinir bozucusun," diye homurdanıyor, dizlerinin üzerine kalkıyor, sonra pozisyonunu değiştirip bacaklarımla arasına yerleşiyor ve aramıza elini uzatıyor. O, kayganlaştırıcı sürülmüş iki parmağını içime sokarken bacaklarımı daha da açıyorum.

"Sinir bozucu olmamı seviyorsun." Üçüncüyü de eklediğinde ona erişim izni vermek için mümkün olduğunca gevşemeye çalışarak nefes nefese kalıyorum, sonra elime kayganlaştırıcı sürüyorum. "Bu seni sıırılsıklam yapıyor, bebeğim."

Ellerimi onun etrafına dolayarak sertçe sıkıyorum ve o derin bir homurtu çıkarıyor. Uçtan ön sıvı sızmaya başlayınca burun deliklerim genişliyor ve o avucumun içinde deli gibi zonkluyor.

Bunu ona *ben* yapıyorum.

Vaughn Morozov'u bu kadar muhtaç hale getiriyorum.

"Çok mesafeli ve soğuk davranıyorsun, ama sana dokunduğumda ağlayan bir enkaz haline geliyorsun, Mishka."

"Siktir... Mmm... seni lanet olası pislik..." İnliyor, sonra beni geri itiyor ve onu bırakmamı sağlıyor. "Bütün bir haftadır seni sikmeyi hayal ediyordum, eline boşalmayacağım, Volchonok."

Sözleri beni havai fişekler gibi aydınlatıyor.

Bütün hafta boyunca beni düşünmüş. Beş gün.

Siktir git Cy. Git biraz çimlere dokun.

Parmaklarını çekiyor, ama sadece sikini bana bastırmak için, kalçalarını sertçe iterek kalın başını içeri sokuyor.

O boğazından düşük bir homurtu çıkarırken benden bir inilti kopar, daha derine girer, iki eli yüzümü kavrar, sanki hayatı buna bağlıymış gibi gözleri benimkilere kilitlenir.

Görünüşe göre bu bir alışkanlık. Her zaman gözlerime bakmayı seviyor. Onu siken ben olsam da, tam tersi olsa da. Onu küvette arkadan sikerken bile, tüm bu süre boyunca arkasına bakıp durdu.

Benim tuhaf gözlerimde ne görüyor bilmiyorum ama görünüşe göre onları çok seviyor.

Daha da ileri ittiğinde göğsü terden parlıyor. "Lanet olsun, mükemmel hissettiriyorsun, biliyor musun?"

"Mff..."

"Neden bu kadar iyi hissettiriyorsun? *Siktir.*" Beni sonuna kadar gererken her türlü lezzetli hırıltılı sesler çıkarıyor.

Vücudumu kaydırıp pozisyonumu ayarlıyorum, bacaklarımı daha fazla açıyorum, ona daha fazla erişim imkanı veriyorum, beni delmesine izin veriyorum.

Doldurulmayı ve sahiplenilmeyi bu kadar çok isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız.

"Kıçın, sikimin girdiği en iyi delik." Alnımı öpüyor, dudakları sadece hafifçe değişiyor—çok kısa bir an. Bu, sözleriyle birleşince, anında sertleşiyorum.

Danika'ya bu haberi mesaj atmam lazım. Ya da değil. Onu ondan olabildiğince uzak tutmak istiyorum. Ay, onun için en uygun yer.

"Senin pek fazla deliğin olmadı, o yüzden bu çok bariz," diyorum, daha çok onun benden daha iyi olduğumu açıkça söylemesini istediğim için.

Ne? Onun ilk sevgilisi olması beni çok kızdırıyor.

Yani, çok kırıldım.

Mükemmel bir dünyada, birbirimizin ilkleri olmalıydık.

"Ne zaman çeneni kapatman gerektiğini hiç bilmiyorsun, değil mi?" Tamamen içeri giriyor, en dibe kadar, kasıklarının kıcıma çarpması havada yankılanıyor.

"Mff... siktir!"

"İşte böyle, sikimi amına al ve çeneni kapat." "Çok büyüksün. Biraz acıyor."

İtme hareketinin ortasında durdu ve gerginlikten boynundaki damarlar neredeyse patlayacak gibi olduğu için, hareketsiz kalmakta zorlandığını anlayabiliyordum. "Durmamı ister misin?"

"Sanki duracaktıysın gibi." İki elimle kalçalarını kavradım, tokatladım ve onu içime ittim. "Acıyı seviyorum, Mishka."

Kaşlarını çattı ama sanırım şehvetin etkisiyle kendini tamamen kaybetmiş, kafası devreye giremiyor, içimde ritmini bulmuş bir şekilde beni sikiyor. "Benden sikilmeyi sevdiğini söyle bana, Yuli."

"Hoşuma gidiyor. Beni çok güzel dolduruyorsun." "Öyle mi?"

"Evet. Her itişinde sikinin beni gerdiğini hissedebiliyorum." "Böyle mi?" Kalçalarını ileri doğru itiyor ve ben inliyorum.

"Mmm... evet, evet, siktir evet." "Bana yağ sür."

"Ha?"

"Geçen seferki gibi. Parmaklarını kıcıma sok."

"Oh siktir..." O aramıza uzanıp artık acı verecek kadar sertleşmiş sikimi okşarken patlayacağım sanırım.

Diğer elime kayganlaştırıcı sıkarken elim biraz titriyor ve bir kalçamı geriye çekip, iki parmağımı tek seferde içine sokuyorum.

Onu iyice işlerken, parmaklarımı içinde gerip makas hareketi yaparken, o da lezzetli sesler çıkararak inliyor. O benim içimdekini vururken, tırnaklarım onun hassas noktasına sürtünüyor.

"Lanet olsun," diye sertçe nefes veriyor, sesi zevkten boğuk çıkıyor. "Böyle devam edersen boşalacağım."

"Amaç da bu zaten." "Mm...

tam orası... lanet olsun..."

"Beni deli gibi sikerken parmaklanmayı seviyor musun, bebeğim?"

"Evet... Senin içimde olmanı, benim içindeki sikimin hissettiği kadar çok seviyorum."

Gülümsüyorum. "Bu konuda hemfikiriz. Birbirimiz için yaratılmışız, Mishka."

Gözleri kapanır, ağzını açar, ama sonra tekrar kapatır, düşünceleri açığa çıkmadan önce onları bastırır.

İçimden çıkar, aynı anda parmaklarımı da dışarı çeker ve ben itiraz edemeden üzerime tırmanır, uylukları belimi sıkıca kavrar.

Vaughn sikimi kavrar ve tek bir yumuşak hareketle kendini aşağı indirir, beni tamamen içine alır.

O en dibe indiği anda biraz boşalıyorum.

"Lanet olsun bebeğim, iyi misin?" inliyorum, çünkü sikimi saran kışının hissi beni çılgına çeviriyor, ama beni tamamen içine aldı. Acıtmış olmalı.

"Hayır," diye inliyor, terli avuç içlerini göğsüme dayıyor.

"Siktir, lanet olsun... Bir bakayım." Kalkmaya başlıyorum. "Yavaş olmalısın..."

Beni tekrar aşağı itiyor. "İyi olmamamın sebebi bu değil."

"O zaman ne..."

"Kapa çenenini ve sik beni, Yulian."

"Emin misin...?"

"Söyledim ya. Sik beni."

Başım şehvetle bulanıklaştıkça yukarı doğru itiyorum, sikim bir orgazm daha peşinde. "Kıçın çok iyi hissettiriyor, bebeğim."

"Ne?" O kaldırır kendini ve içeri aşağı
sanki ben karşı karşılamam

"Evet. Yine boşalacağım." "Henüz
değil."

Kalkıyor, sikim kayıp çıkıyor, sonra içime sertçe giriyor, vuruşları hızlanıyor, düşüncelerim dağılana kadar prostatımı vuruyor.

Yine yukarı, yine aşağı—bir süre beni sürüyor, sonra sert ve hızlı bir şekilde sikiyor.

Ben çözülene kadar bunu tekrar tekrar yapıyor, beni alması ve sırayla benim onu almamın acımasız ritminden yanıp kül olacağıma eminim.

"Sana doyamıyorum," diyor ağızma doğru, içime derinlemesine gömülmüş, elleri yüzümü okşuyor.

"Siktir, bu şimdiye kadarki en iyi seks."

"Gerçekten mi?" Nefes nefeseyken gizlemeye çalışmadığı gururla gülümsüyor, ter damlaları alnıma düşüyor ve burnumdan aşağı akıyor.

"Seni içimde hissetmeyi ve beni becerdiğini görmeyi seviyorum."

"Ben de. Sen bir rüya gibisin, Volchonok. Nasıl gerçek olabiliyorsun ki?" Daha derine ve daha sert bir şekilde ittiğinde sesi sonlarda kırılıyor.

Beni akıl almaz bir şekilde sikerken titriyor, inliyor, nefes nefese kalıyor ve inliyor. Dudaklarımı, çenemi, çenemi öperken çılgına dönmüş, şiddetli ve tamamen kontrolünü kaybetmiş durumda.

"Tanrım," diye homurdanıyor. "Lanet olsun,
bebeğim." "Bana... bebeğim mi dedin?"

"Sen benim bebeğimsin." Titriyor, sonra eline tükürüyor ve o çılgın ritimle sikimi okşuyor. "İyi hissediyor musun?"

"Ölüyorum, Mishka..."

"Ölme," diye emrediyor, ama sesinde şehvet var. "Seninle işim bitmedi."

"S-siktir... dokun bana, evet, siktir..."

Onun itişlerinin sesi havada yankılanırken,
etlerin birbirine *çarpması* beni çılgına çeviriyor, o

her yerimi öperken — göz kapaklarımı, yanağımı, ağzımı, burnumu — sanki bana tapınıyormuş gibi.

Beni.

Vaughn *bana* tapıyor.

"Benim için boşal," diyor, geri çekilirken hem emrediyor hem de yalvarıyor. "Benim için patladığını görmek istiyorum."

"Siktir... siktir, siktir..." Her yere boşalırken titriyorum, yüzüne, göğsüne ve ağzına sperm sıçratıyorum.

Bu onu da doruğa ulaştırıyor, çünkü üstümde titriyor, sanki bir dua gibi adımları tekrarlıyor. "Seni dölleneceğim, bebeğim. İçine o kadar derine boşalacağım ki, beni asla çıkaramayacaksın."

Sonra tam da bunu yapıyor. Vaughn beni sıcak menisiyle ağzına kadar dolduruyor. Sikim biraz seğiriyor, tamamen kurduğumu sandığım anda daha fazla boşalıyorum.

"Siktir," diye nefesini verir. "Lanet olsun, sen benim en sevdiğim şeysin."

"Spermimle kaplı halin çok seksi." Elimi uzatıp onu okşamak ve boğazına tıkmak istiyorum, ama o yine o şeyi yapıyor.

Beni kendiliğinden alev almamaya iten o aptalca şeyi. Beni böyle hissettirmemesi gerekiyordu.

Sadece deneme amaçlı olduğunu ve dört yıl önce yaptığı gibi kalkıp gideceğini biliyorum.

Ama o elimi tutup ters çevirip avucumun ortasına yumuşak bir öpücük kondurduğunda, nefesimi tutarak izlemekten kendimi alamıyorum, o da tenime doyurucu bir mırıldanma salıyor.

Kalbim genişliyor ve binlerce havai fişek gibi patlıyor.

Küçük sevgi gösterilerine hiç düşkün biri olmadım. Hiç kimseyi o şekilde sevmedim ve bu bana doğal gelmiyor. Ama Vaughn — sevginin doğal bir şekilde ifade edildiği bir ailede büyümüş — bunu kolaylıkla yapıyor. Kendini dış dünyadan soyutladığında bile, sevgi onun için hala ikinci bir doğa.

Ve şimdi, Danika'ya verdiği tüm o küçük öpücükleri düşünüyorum ve kalbim zirveden bir anda dibe çakılıyor.

Çözümüm ne mi? Danika'nın asla yapmayacağı bir şey yapmam gerekiyor.

Onu sahiplenmek.

Onu ele geçirmeliyim.

Onu *elimde tutmak*.

Birden kalkıyorum. "Bebeğim, benim..."

"Yine sevişmek. Biliyorum." Hâlâ içimdeyken üzerime düşerken kıkırdıyor. "Bana bir dakika ver, tamam mı?"

"Tam bir dakika mı?"

"Aslında beş dakika." Saçlarımı okşuyor ve boynuma doğru iç çekiyor.

"Sonra içime boşalabilirsin."

"Hayır." Onu ensesinden tutup ikimizi ters çeviriyorum, böylece üstüne oturuyorum. "Acelem var."

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda kahkahası kulağımda yankılanıyor, kahkahasını, neşesini içime çekiyorum, onu lanet olasıca tamamen yutuyorum.

Sanırım her fırsatta ona sarılmak istemek normal bir şey değil ama

Ama ona dokunmayı bırakırsam, yine ortadan kaybolacağından korkuyorum.

VAUGHN

Bu kötü bir fikirdi.

Şimdiye kadarki *en*
kötü fikir.

Yulian'ın dikkatini dağıtmak için dışarı çıkmayı önerdim, çünkü o lanet herif beni sikmeyi bir türlü bırakmıyordu.

Kaç kez gidersek gidelim, dakikalar içinde hazır oluyor ve bir tur daha istiyor.

Ve ben ağrıyorum ve açıkçası yorgunum. Uçuştan beri pek uyumadım ve maraton gibi seks, dinlenmeme yardımcı olmuyor. Kapalı havuzda yüzmeye çalıştığımda bile, Yulian içeri daldı — kelimenin tam anlamıyla bomba atar gibi, her yeri sıırıslıslam etti. Sonra üstüme çullandı, alay etti, dokundu, beni baştan çıkarmaya çalıştı. Onun yanında çok fazla ama en azından ondan daha fazla var.

O, oturup hiçbir şey yapamayan bir enerji topu gibi.

Ve doğrusu, onda bu özelliğine hayranım — sınırsız coşkusu, tereddüt etmeden hayatın içinden buldozer gibi geçip gitme şekli. O, benim olmadığım her şey ve eskiden bunu pervasız bir zayıflık olarak gördüğüm yerde, şimdi hayranlık uyandırıcı buluyorum.

Ama şu anda değil.

O gidonu bıraktığında, kollarını iki yana açıp havayı kucaklarken, motosiklet korkunç bir hızla ileriye doğru fırlarken değil.

Kolumu onun karnına sıkıca doladım, uzanmaya başladım, sonra motosikletler hakkında hiçbir şey bilmediğimi hatırladım ve tekrar oturdum, iki elimle ona tutundum.

"Kes şunu, Yulian," rüzgârın sesini bastırarak bağıyorum. "Hadi ama, bu eğlenceli!"

"Öldüğümüzde eğlenceli olmayacak."

Gülüyor, boğuk sesi rüzgârın içinde kayboluyor. "Ne kadar dramatik."

Neyse ki, gidonu tekrar kavlıyor. Ne yazık ki, hızını artırıyor, otoyoldaki birkaç arabanın arasında zikzaklar çiziyor, her kıl payı kaçırışım kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Yavaşla!" diye bağıriyorum, göğsüne vuruyorum.

"Ah." Uyluklarımı okşuyor, sonra tutuyor, hafifçe sıkıyor ve bir endişe dalgası içimi kaplıyor, beni sıırıslıkam ediyor.

Bu durumun gerçekten nefret etmediğim tek yanı, uyluklarımın onun uyluklarına bastırılması, sırtının göğsüme yapışması, ellerimin eldivenlerin ve derinin içinden bile hissedebildiğim karın kaslarına yapışması.

"Düşünmeyi bırak ve rüzgarı hisset, Mishka!" diye bağıriyor, eli tekrar gidona dönüyor. Tek elle sürmemesine seviniyorum, ama elinin benden uzaklaşmasının yarattığı hayal kırıklığını bastıramıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ne oluyor lan?

Sürüşe çıkmayı öneren bendim, böylece dikkatini dağıtıp seks yapmayı düşünmeyi bırakacaktı. Ben arabamla sürüşü kastetmişim, ama Yulian, Yulian olduğu için, "Bu çok sıkıcı, hadi bunun yerine bu bebeğe binelim" dedi.

O bir "bebek" değil, bir motosiklet. Hareketsiz, duygusuz bir nesne.

Ama bunu söylemedim, çünkü Yulian bana etrafı gezdirme fikrine çok heyecanlanmıştı. Deri kıyafetler giydik — o, her zamanki pervasız piç gibi yarı çıplak sürmeyi planladığı için ısrar ettim. Şimdi ceket, bot ve kaskın ötesinde daha fazla koruma olup olmadığını merak ediyorum, çünkü Yulian sanki ölmeyi diliyor gibi sürüyor.

O hızla ilerlerken otoyol ışıkları gözümüzün önünden akıp gidiyor ve bu geç saatte, neredeyse sabahın erken saatlerinde yolun neredeyse boş olmasına şükrediyorum.

"Woo-hooo!" Motosiklet hızlanıp gürültüyle ilerlerken, rüzgar yüzüme çarpar ve onun çığlığı geceyi yırtıyor.

"Hissediyor musun?" diye bağıriyor ve bir kez daha uyluğuma dokunuyor. "Yaklaşan ölümümüzü? Evet, gayet net!"

Gülüyor, derin, boğuk sesi geceye yayılıyor. "Rüzgâr, Mishka. Rüzgâr. Tadını çıkarmak için kendini bırakmalısın."

"Ve ölmek mi? Hayır, teşekkürler!"

"Zaten hepimiz öleceğiz. Elimizdeki zamanın tadını çıkarsak iyi olur! Bu çok bilgece ve akıllıca geldi, değil mi? Değil mi?" Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor ve tekrar gülüyor.

Belini daha sıkı kavrırım. "Yavaşla!" "Bana sıkıca sarılman beni daha da heyecanlandıracak!"

Kesinlikle çarpacağımızdan emin olana kadar hızını artırıyor.

Ona sıkıca sarılırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, parmaklarım o kadar sertçe ona yapışıyor ki, acıtıyor olmalı, ama o fark etmiyor, intihar etmek için uygun bir hızda geceyi yararak ilerlemekle çok meşgul.

O kadar çılgın ve sorumsuz ki — bu yolculuğa deri giysiler giymeden çıkmayı planladığına inanamıyorum — ve benim güvenli, düşünülmüş yaşam tarzımla tamamen uyumsuz.

Yine de sırtının ısısı göğsüme yayılırken, avuç içlerim karın kaslarına yayılırken, bana daha önce hiç tatmadığım bir aidiyet hissi veriyor. Sanki tam da olmam gereken yer burasıymış gibi — kulağa ne kadar mantıksız gelse de.

Ve bu mantıksız. Evet, Yulian'la seks, şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks, ama bu sadece seks.

Yoksa değil mi?

Çünkü beni yavaş ama emin adımlarla bir seks bağımlısına dönüştürenin sadece fiziksel temas olduğunu sanmıyorum.

Ya da daha çok bir Yulian bağımlısı.

Sonunda hızını kesiyor, ama sadece bir dinlenme alanına doğru sürüyor diye. "Yakıt lazım."

"Tabii ki, o sorumsuz hızla hepsini yakıp bitirdikten sonra yakıt lazımdır."

Yerden yakıt ikmal noktalarından birinin önünde durur ve ben nefesimi verip ona yaslanırım.

Sonunda yolculuktan rahatsız olmadığımı düşünsem de, bu benim zevkime göre kesinlikle çok pervasızcaydı.

"Uh, bebeğim?" Sesi boş sessizliği delip geçer. "Bütün gece sana sıkıca sarılmak isterdim, ama biraz yakıt almam lazım. Bana tam bir dakika ver, hemen hallederim."

Siktir.

Ondan uzaklaşıp motosikletten iniyorum, bacaklarım pek sağlam durmuyor. Beni ayakta tutmak için kolumu tutuyor.

"Sakin ol. Alışmak zaman alır."

"Ben iyiyim." Onu itiyorum. "Sadece nefesimi toplamam gerekiyordu."

Yulian kaskını çıkarır, saçları nemli ve dağınıktır, bu görüntünün ne kadar ölümcül olduğunu biliyormuş gibi kaskını savurur. Deri ceketı kaslı vücudunu sıkıca sarar, kot pantolonu belinden aşağıya sarkar, botları yere sağlam basar. Sanki bir reklamdan çıkmış gibidir. Sert, erkeksi ve yıkıcı derecede... çarpıcı.

"Ne kadar seksi görüldüğüm için mi nefesini topluyorsun?" Çenesini başparmağıyla işaret parmağının arasına dayayıp sırtıyor.

Kaskımı çıkarır ve göğsüne vururum. "Ne kadar sorumsuzca sürdüğünden."

"Yok canım, hadi ama, bu bebeği almanın tek amacı onu hızlı sürmek." Motosikleti sevgiyle okşuyor.

Gözlerimi kısıyorum. "O bir motosiklet."

"Tabii ki." Kaskı kapmak için uzanır ama ben bırakmam.

"Bir motosiklet gerçek bir insan değildir, Yulian."

"Evet... ve?"

"Ve ona 'bebek' dememelisin."

O kadar yüksek sesle gülüyor ki, kaskıyla birlikte yere devriliyor. Bu ses bulaşıcı, ama onu tekrar itiyorum, bu sefer kaskını elinden alıp motosikletin üzerine koyuyorum.

"O kadar da komik değil," diyorum, sert görünmeye çalışıyorum ama aslında bütün gün onu gülerken izleyebilirim.

Eldiveniyle gözünün kenarını siler. "Senin motosikletime kıskanmanı görmek komik."

"Kıskanmıyorum."

"Zavallı Zver gibi onu ateşe vermeden önce saklaman gerekebilir."

"O bir 'o', 'o' değil."

"O kadar kıskançsın ki, alevler içinde kalacakmış gibi görünüyorsun." Yine kıkırdar ve burnuma hafifçe vurur. "O kadar sevimli ki."

Elini itiyorum.

"Cidden ama, Zveroushka'yı öldürdüğünde kalbim kırıldı." "Bir bisiklete gerçekten de küçültme eki mi ekledin?"

"Tabii ki. Zavallı şey çok genç yaşta öldü." İcini çekip gülümsüyor. "Muhtemelen, bu sayede benimle burada olmanı sağlayacaksa kendini feda etmeyi kabul ederdi."

"Tekrar söylüyorum, motosikletler 'o'dur, Yulian."

"Hayır, ben güzel hanımlarıma isim veririm." Motosiklete tekrar okşadı ve açıkçası bu beni o kadar sinirlendirdi ki, bu bir hakaret gibi geldi. "Ama Zver'in anısını lekelememek için ona isim vermedim... Hey! Sen verebilirsin."

"Senin bisikletine isim *vermeyeceğim*."

"O zaman ona '*bebeğim*' demeye devam edeceğim."

"Chaos." Kafasına bir şaplak attım. "Sana yakışan bir isim bul."

"Duydun mu, Kaos? İkinci babam kışkırtıyor, ama birinci babam seni her zaman sevecek," diye mırıldanarak bisikletin her yerini eliyle okşuyor ve ben de onun bacağına tekme atıyorum.

"Ah! Sen tam bir baş belasıydın."

"Benzini ben ödeyeceğim ve bize içecek bir şeyler alacağım."

Ben çoktan dükkana doğru yürüyorum, bisiklete söylediği tatlı sözlerin içimde uyandırdığı saçma duyguları gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Bana bile öyle konuşmaz ki.

Mantıksız.

Onunla ilgili her şey beni lanet olasıca mantıksız yapıyor.

Mağaza, floresan ışığının vızıltısı ve buzdolabının sesi dışında sessiz. İki şişe kombucha alıp kasaya doğru ilerliyorum.

Adam telefonundan başını kaldırıp camın arkasından bana gülümsüyor. Yirmili yaşlarının başında olmalı; ağartılmış saçları, ufalanmış siyah tırnakları ve her parmağında gümüş yüzükler var.

"Selam," diyor, şişeleri ona uzattığımda.

"Merhaba. Dördüncü pompadaki benzinin parasını da ödeyeceğim."

"Gaz mı? Ah, benzin demek istedin herhalde." Sanki bunu sayısız kez yaşamış gibi gülüyor.

"Evet. O."

"Tamamdır." Bir şişeyi taradı, sonra çenesini, benzin pompasını yerine takan Yulian'a doğru salladı. "O senin erkek arkadaşın mı?"

Boğazım kurur, cüzdanım yarı yarıya dışarı çıkmıştır.

Adam — isim etiketine güvenecek olursak adı Harry — bende bir gerginlik sezmiş olmalı ki, alaycı bir şekilde iki elini de havaya kaldırıyor.

"Kızma dostum. Ben eşcinselim ve çekici erkekleri görmeyi seviyorum. Buralarda pek fazla görmüyoruz. İkiniz de çok seksisiniz — bunu iltifat olarak söylüyorum. Yemin ederim." Yulian'a tekrar gizlice bakarken tırnaklarını ısırtıyor ve o pislik tam da o anda saçlarını sallıyor.

Neden tam da *şu anda* bunu yapma ihtiyacı duyuyor ki?

Harry bariz olan kısmı yüksek sesle söylemiyor. İkimizi de seksi buluyor, ama *Yulian* onun tipi, çünkü onu incelerken gözleri parlıyor, dudağını ısırtıyor falan.

Yulian'a öfkeyle bakıyorum. Lanet olası ilgi manyağı.

Onu uzaklaştırmak için ne yaparsam yapayım, insanlar şahinler gibi etrafında dolanıp duruyor.

Boğazımı temizliyorum ve *Harry* sonunda toplam tutarı söylüyor, ben de kartımı ekrana dokunduruyorum.

Bana şişeleri verirken bir an durur. "Dinle, eğer o senin erkek arkadaşın değilse ya da ilişkiniz açık bir ilişkiyse, numarasını alabilir miyim..."

"O benim. *Geri çekil.*" Şişeleri elinden kapıp, suratına yumruk atmadan önce dışarı çıkıyorum.

Lanet olsun, bu tanıyamadığım şiddet dolu halim de ne böyle?

Zavallı adama neredeyse hırlayacaktım. Belki de gerçekten hırladım.

Açıkçası, ne oluyor lan?

Yulian'a yaklaşır yaklaşmaz, *Harry'nin* görmemesi ve aklına tuhaf fikirler gelmemesi için onu yutma dürtüsüne direniyorum. Sonra, son bir saniyede, halka açık bir yerde olduğumuzu hatırlayıp Yulian'ın karnına şişeyle vuruyorum.

Az kalsın onu herkesin önünde

öpüyordum. Tüm dünyanın

gözü önünde.

Evet, sabahın erken saatleri ve etrafta kimse yok, ama yine de.

Ne halt ediyordum ben?

Sorun da bu zaten, düşünmüyordum. Onun yanındayken zihnim kısa devre yapıyor, onun pervasızlığı ve *tarif edilemez* tavırları bana da bulaşıyor.

Ve bu tehlikeli. İkimiz için de.

"Bugün neden bu kadar sert davranıyorsun, Mishka?" Şişeyi kavrar, eldivenlerini çıkarır ve motosikletin üzerine atar.

Şişeyi elinde çevirerek, yanımdaki koltuğa rahatça yaslanıyor. "Bu ne böyle?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece kombuchayı içtim, kabarcıkların boğazımı doldurmasına izin verdim, Harry'nin Yulian'ı bu kadar açıkça istemesine hâlâ kızgındım. Bazı insanlar çok cüretkar. *Ben* bile bu piçe ne kadar tutku duyduğumu yüksek sesle itiraf edemiyorum, o halde neden diğer herkes edebiliyor?

Beynimin araya girmeden ona *dokunabilmem* bile çok uzun zamanımı aldı. Sadece... onunla böyle birlikte olabilmem bile yıllarımı aldı.

Öyleyse onu daha yeni gören biri nasıl bu kadar açıkça ona ilgi gösterebilir?

Herkes senin kadar gergin değil, diye fısıldıyor kafamdaki ses.

Yulian içkisini bir yudum alır, sonra hemen tükürür ve öksürür. "Bu da ne lan? Fermente idrar mı?"

"Fermente idrarın tadı nasıl olur da bilirsin? Aslında, cevap verme ve iç. Sadece alkol ve yağlı yiyeceklerle beslenmen bağırsaklarına iyi geliyor."

"Beni takip mi ediyorsun? Çünkü benim için sorun değil." Sırıtarak bir yudum daha alır, sonra yüzünü buruşturur, ama bu sefer tükürmez, muhtemelen ona baktığım için. "Cidden, bu iğrenç bir şey. Biraları yok mu? Ucuz viski de olur."

"Araba sürerken içmeyeceksin, Yulian. Zaten yeterince pervasızsın."

"Adımı bu kadar gergin ve ciddi bir şekilde söylemene bayılıyorum." Ona sert bir bakış attım.

Gülümsemesi genişler, sonra omzuma omzuyla vurur. "Neden ? Sen araba kullanmıyorsun ki."

"İçki içmeyi pek sevmem," derim, etikete bakarak.

"Bu ne tür bir küfür bu?" Diye soruyor ve önüme atlıyor. "Biz Rusuz. İçmeyi severiz."

"Klişeleşme."

"Ama bu doğru. Alkol DNA'mızda var."

"Benimkinde atlanmış olmalı." Bir an durup ekledim, "Sadece duyularımı körelttiği için sevmiyorum."

“Hmm.” Yanıma oturur ve beni dikkatle izler.

Bu çok ezici bir his — uyumsuz bakışları, odaklanması, onunla ilgili her şey. O gözlere uzun süre bakamıyorum; beni büyülediler ve şimdi burada, asla birlikte olmamam gereken tek adamla boş bir benzin istasyonunda zencefilli kombucha içiyorum.

Bu yüzden bunun yerine, açılan gökyüzüne bakıyorum; şafak, içinde saklandığımız gecenin kozasını çözüyor. Güneş doğarken ufukta soluk mavi ve mor renkler yayılıyor.

Belki de beni tedirgin eden budur; gecenin, sığınağımızın yok olması ve bedenimin ve zihnimin ona tutunmaya çalışması, biraz daha dayanmak için çaresizce çabalaması.

“Alkolün etkisiyle kontrolünü kaybetme ihtimalinden hoşlanmıyorsun,” diyor; bu daha çok bir soru değil de bir tespit gibi. “Mantıklı.”

“Ve içki içip, parti yapıp, kavga edip, sevişmene bakılırsa kontrolünü kaybetmeyi seviyorsun.” Konuşmayı kesmek için içkimin bir yudumunu alıyorum.

“Tabii ki. Kendimi canlı hissettiriyor.”

İçkisini yudumladıktan sonra yüzünü buruşturuyor ve ben gülümsüyorum, çünkü o kesinlikle pes eden biri değil. Belli ki bundan hoşlanmıyor, ama kendine daha fazla şans vermek için kendini zorlamaya devam ediyor.

“Seks demişken, hadi eve gidelim de seni eğip sikeyim. Üstüne de bineceğim, seni o kadar iyi hissettireceğim ki, kırıdayamayacaksın, bebeğim.”

Bu görüntü karşısında omurgam titriyor ve onu kafamdan atmak için gözlerimi bir anlığına kapatmak zorunda kalıyorum. “Gerçekten sadece sakinle mi düşünüyorsun?”

“Yapabildiğim zaman, evet, ve şu anda *kesinlikle* yapabiliyorum.” Motosikletin koltuğunda benimkinin yanında duran eli bana doğru kayıyor ve küçük parmağını benimkine geçiriyor.

Hareketi o kadar tereddütlü ki, boğazımı yutkunmamı sağlıyor, çünkü Yulian ne kadar dikkatsiz olsa da dış dünyadan tamamen haberdar. Evet, muhtemelen Cyrus’un malikanede arkasını kolladığı için paçayı sıyrabileceği şeyler olduğunu düşünüyor, ama aynı zamanda yakalanamayacağımızı da biliyor.

Elimi çekmem gerek, ama yapamıyorum. Yapmak *istemiyorum*.

Zaten burada kimse yok. Bir dakika böyle kalacağım, hepsi bu.

"Hayır, yapamazsın," diyorum.

"Gördün mü? Artık sevişmek bile denetleniyor. Rahatlama rutinimin önemli bir parçası eksik olduğu için stresim çok artarsa, terapi faturamı sana gönderirim."

"Bebek gibi sızlanmayı kes."

"Senin *bebeğin* olduğumu sanıyordum, bebeğim. Beynimi siktiğin zaman bana öyle sesleniyordun..."

"Kapa çeneni, Yulian," diyorum, sert konuşmaya çalışıyorum, ama o sadece somurtuyor, ben de ekliyorum, "Halkın içinde sertleşmek istemiyorum."

Bu onu gülümsetir, az önce olanları tamamen unuttur.

Keşke onun sahip olduğu o özgürlük hissine ben de sahip olsaydım.

"Yoğun ders programının ortasında derslere giriyor musun ki?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek için.

"Gidiyorum, bazen." Omuz silkiyor. "Okul umurumda değil.

Bir şekilde diplomamı alacağım." "O zaman neyi önemsiyorsun?"

"Kız kardeşimi korumak ve onun yerine geçmek için olabildiğince güçlü olmak."

Başımı sallıyorum. Hedefi hep aynı olmuştur. Gerçi dört yıl önce, annesi ve Alina vardı. Annesinin kanserden vefat ettiğini biliyorum ve hâlâ hassas bir konu olması ihtimaline karşı bu konuyu açmak istemiyorum.

"Hey, Mishka?"

"Evet?"

"Bratva'da olmasaydın ne yapardın? Ben olsam dövme sanatçısı ya da boksör olurdum." Gözleri parıltıyor, yavaşça doğan güneşin altında parlak görünüyor, yüz hatlarını bir ışıltı kaplıyor. "Belki orduya bile katılırdım, ama bu son çarem olurdu, çünkü katı disiplini sevmem."

"Her komutanın kabusu olurdun."

"Biliyorum, değil mi? Beni kimse kontrol edemez." Bir anlığına bana baktı, sonra tekrar gökyüzüne daldı. "Peki ya sen?"

Şişeyi daha sıkı kavradım, ama hiçbir şey söylemedim.

"Hadi ama." Bana hafifçe dokundu. "Bana söyleyebilirsin. Sır saklayabilirim."

“Sadece... Bu konuyu hiç düşünmemiştim. Hayatım önceden belirlenmiş, bu yüzden açıkçası başka seçenekleri hiç düşünmedim.”

Yulian'ın dudakları aralandı, ama sonra bir gülümsemeye dönüştü. Benim yanımda hep gülümsüyor. "Sen, gözlük takan ve öğrencilerinin kalbini kıran inek bir edebiyat profesörü olurdun."

"Neden öyle bir şey yapayım ki?"

“Çünkü yerel dövme sanatçısına aşıksın, tabii ki. Sonuç olarak, sana gizlice aşık olan tüm öğrencilerin kalbi kırılır.”

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. “Peki bu dövme sanatçısıyla nasıl tanıştım?” “İlham almak için yürüyüşe çıktın ve düştün, o da seni kurtardı

ve o geceden beri aranızda bir şeyler başladı. O senin ilk erkek arkadaşındı." "Mm, peki *ben* onun ilki miydim?"

"Hayır, o bir çapkın, ama ıslah olmuş bir kadın avcısı gibi, ve şu anda sadece sana ilgi duyuyor. Profesörden bahsediyorum."

Kıkırdıyorum.

Bu uydurma bir senaryo, ama içimden bir parça bunu arzuluyor. Kimse olmamayı. Etrafta insanlar olsa bile, herkesin içinde el ele tutuşmayı. Otoyoldaki arabaların sesini duyduğum anda, içimden birinin gelip bizi göreceğini düşünerek gerilmemek.

Gökyüzünü aydınlatan turuncu ve eflatun tonlarına bakarken iç geçiriyorum. “Eminim onlar da böyle birlikte gün doğumunu izliyorlardır. Dövme sanatçısı ve profesör, yani.”

“Kesinlikle.” Bir an durdu. “Gündoğumlarını sever misin?”

“Mm. Ama hiç durup izlemiyorum. Genelde günün bu saatlerinde koşuyor, yüzüyor ya da spor yapıyorum.”

“Ben gün batımını tercih ederim.”

“Neden?”

“Çünkü ondan sonra gece gelir.” Parmağımı sıkıyor. “Geceyi seviyorum. Geceleri kendim olabilirim.”

Göğsüm sıkışır, sözcüklerim oluşmadan kaybolur, bu yüzden parmaklarımı onun parmaklarına geçiririm. Eli sıcak, sağlam, o kadar mükemmel ki, neden şimdiye kadar hiç tutmadığımı merak ediyorum.

“Ama bu gün doğumu muhteşem.” O gülümsüyor. “Yemin ederim, rastgele benzin istasyonlarında en güzel gün batımları ve gün doğumları yaşanır. Çok güzel, değil mi?”

"Mm," diyorum, sabahın ilk ışıklarında parıldayan yüzüne bakarak.
O kadar yakışıklı ki, göğsüm ağrıyor.

Ve bugün daha sonra ondan ayrılmak istemiyorum.

Tabii, gelecek dönem okul değiştirebilirim, ama sonra ne olacak? Bu sadece sonunda sona erecek bir dönem.

Ancak, "*eninde sonunda*" bugün değil ve ben bencil olacağım.
Yapamayana kadar bu güzel kabustan doya doya tadını çıkaracağım.

"Yulian?"

"Evet?"

"Kaybetmek sana en çok acı verecek şey nedir?"

"Kaos, o yüzden onu yakma."

Ona bakıyorum, o gülüyor ama sonra gülümsemesi kayboluyor.
"Şaka bir yana, Alya. Onu daha önce koruyamadım, bu yüzden ona bir şey olursa mahvolurum."

"Washington'dayken, onun senin yüzünden engelli olduğunu söylemiştin."

Dudaklarını sıkıştırdı, belli ki bu konuyu konuşmak istemiyordu, ama ben başparmağımla elini okşayarak onu yavaşça ikna etmeye çalıştım.

Sonunda içini çekiyor. "Şey... Annem ona göz kulak olmamı söyledi ve ben... şey, evden kaçtım."

"Kaçtın mı?"

"Kalıcı olarak değil, sadece bir günlüğüne. O sırada annemin durumu kötüleşti ve ben orada yokken vefat etti." Son kelimeleri söylerken sesi boğuluyor, ben de elini okşamaya devam ediyor, hafifçe sıkıyorum. "Alya son ana kadar annemin yanındaydı. Perişan bir haldeydi ve bana ihtiyacı vardı, bu yüzden şoföre onu götürmesini söyledi, ama bir kaza geçirdiler ve... gerisi malum."

"Kazaya karışması senin suçun değil."

"Benim. Ben orada olsaydım kaza yapmazdı."

"Okula giderken ya da başka bir yerde de kaza yapabilirdi. Kazaları önceden tahmin edemezsin."

Sessiz kalıyor, ama omuzları gerginlikten kaskatı. Ona sarılmayı, ona destek olmayı ya da sadece yaslanabileceği bir omuz sunmayı düşünüyorum.

Bunu yapamadan bir araba gelir ve bu ihtimali ortadan kaldırır.

"Gitmeliyiz." Elini elimden çekip bisikletine dönüyor, gülümsemesi kaybolmuş, yüzündeki ışık sönmüş. Konuşma ruh halini bozmuş, onu mutsuz etmiş.

Ama onu nasıl neşelendireceğimi biliyorum. Seks. Durmak bilmeyen, her şeyi tüketen seks.

Gitmem gereken ana kadar sevişeceğiz.

Ve kendimi bunun sadece fiziksel bir bağlantı olduğuna ikna edeceğim, gerçi gerçek – beni en çok yıkacak şeyin cevabı – Yulian Dimitriev'i kaybetmek olsa da.

Bunu biliyorum, çünkü dört yıl önce o acının bir parçasını tattım. Eğer şimdi tekrar olursa, hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

"Şu anda ciddi misin?"

Güneş gözlüklerimi burnumun üzerine itip, bahçenin en sol tarafında boş tenekeleri sıraya dizmiş olan Yulian'a bakıyorum.

"Son derece ciddiyim," diyor, eğilirken dikkatim dağılıyor çünkü o şortun içindeki poposu gerçekten çok güzel görünüyor, dövmeleri tam olarak görünüyor, bronz teni nadir görülen İngiliz güneşinin altında parlıyor.

Esinti soğuk ama Yulian, gömleksiz bir şekilde etrafta dolaşırken ve çıplak ayakları nemli çimlere batarken, sanki yazmış gibi davranıyor. Açıkçası, beni baştan çıkarmak için bunu kasten yapıyor olmalı.

Bu arada işe yarıyor, çünkü gözlerimi ondan

Yulian'ın pişirmeye çalıştığı felaket

Yulian'ın pişirmeye çalıştığı felaket öğle yemeğinden sonra bahçede dinlenmeyi önerdim. Mutfağı o kadar dağıttı ki temizlemek zorunda kaldım — cidden, bunu temizlikçilere bırakalım demesine nasıl dayanabildiğini bile anlamıyorum.

Yemekler kötü değildi ama ortaya çıkan dağınıklığa değmezdi.

Kesinlikle bir daha yemek yapmasına izin vermeyeceğim.

Ama bunu birkaç hafta önce de söylemiştim, o zaman fırını neredeyse havaya uçurmuştu, ama sonra yarı çıplak bir şekilde mutfağa atladı ve ben de onun ne isterse yapmasına izin verdim, hatta başarısız olan tarifleri düzeltmeye bile çalıştı.

Basit yemekleri pişirmeyi biliyorum, ama Yulian sırf macera olsun diye her zaman yeni şeyler deniyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu adamla her hafta bir macera yaşıyorum.

Buranın yakıt istasyonuna ara sıra yaptığı yolculuktan bu yana, haftada bir buraya gelmeye başlamamın üzerinden yaklaşık bir ay geçti. O ıssız yerde yaptığımız konuşmadan beri, aramızda bir şeyler değişti.

Hala kapıdan içeri girdiğim anda sevişiyoruz. Bazen Yulian, ben eve tam girmeden üzerime atlıyor, ama kim üstte olacak diye kavga etmediğimiz zamanlarda bile onunla konuşmayı seviyorum.

Yulian aslında çok zeki, bir anlamda sokak zekası var ve duygusal zeka seviyesi yüksek, ki dürüst olmak gerekirse, bu benim için söylenemez.

Politika ve güncel olaylar hakkındaki cesur görüşlerini saatlerce dinleyebilirim. Tek kusuru, birçok komplo teorisine inanmasıdır ve bunların aptalca olduğunu haklı olarak işaret ettiğimde, “Tüm komplo teorilerine inananlar aptaldır, ama hiçbirine inanmayanlar da aptaldır” der.

Bunun dışında, televizyonda en rastgele şeyleri izlemeyi seviyor; sahte güreş maçlarından casus gerilim filmlerine, beyinsiz sitcomlara kadar. Onun zevkine bir şekilde alıştım ve kanepede uzanıp, o kanalları değiştirirken üzerime tırmanmasına izin veriyorum.

Yulian'la ilgili pek çok şeye alıştım. Dağınıklığına, pervasız davranışlarına ve beni uyutmak için sarılma şekline, her fırsatta beni altında ezmesine.

Ama en çok, beni güldürme şekline alıştım. Dürüst olmak gerekirse, onunla birlikteyken kadar hiç bu kadar gülmemiştim; bazen sadece yüz ifadesi bile çok komik oluyor.

New York'ta olsam bile, beni kahkahalara boğmayı başarıyor. Artık, annem ve babam bana tuhaf bakışlar atmaya başladığı için, onun rastgele gönderdiği mesajları sadece yalnızken okuyorum.

Mesajlar gerçekten çok rastgele ve tamamen onun komplo teorisi saçmalıklarıyla dolu. Mesela:

Geceleri güvercinlerin uçmadığını hiç fark ettin mi? Hükümetin insansız hava araçları şarj olmalı. Tartışma Mishka, bunun doğru olduğunu biliyorum.

Cy az önce bana olasılık teorisini açıklamaya çalıştı. Ona, aptalca bir şekilde ölme ihtimalimin %100 olduğunu zaten bildiğimi söyledim. Gülmedi. Sen olsan gülerdin. Ya da belki gülmezdin, ama hadi ama, bu komik.

Bugün bir sincap Snickers çikolatamı çaldı. Bütün zaman boyunca gözlerimin içine baktı.
Sence o da bir casus mu?

Dış macunu şirketlerinin, biz onların saçmalıklarını almaya devam edelim diye dış
çürüklerini icat ettiklerini hiç düşündün mü? Kapitalizm işte, bebeğim.

Ağaçlar yeraltı ağları aracılığıyla iletişim kuruyor. Cy bana bunun bilimsel bir gerçek olduğunu
söyledi. Bence bu, biz üzerlerine işediğimizde bizim hakkımızda dedikodu yapabilmeleri için.

Vatikan'da Lucifer adında dev bir teleskop var. Google'da ara. Uzaylıları izliyorlar. Sana
söylüyorum Mishka, İsa'nın uzaydan arkadaşları vardı.

Ormanda hiçbir yere çıkmayan bir merdiven var. İnternette gördüm. O merdiveni tırmanan
insanlar geri dönmüyor. Birlikte denemek ister misin?

Ivy League'deki arkadaşların muhtemelen adrenokrom içiyor. Araştır. Aslında, arama.

Ahtapotların uzaylı DNA'sı var. Gözlerini devirme. Bilim adamları öyle söyledi. Google'da ara.

Onun gönderdiği saçmalıkları gerçekten Google'da aramıyorum, ama o
yine de bunların kanıtlarla desteklendiğini ve ufkumu genişletmem
gerektiğini ısrarla söylüyor.

Genellikle, onun rastgele açıklamaları karşısında yarı sinirli, yarı
etkilenmiş oluyorum. Bazen, acaba bunlardan bazıları doğru olabilir mi diye
merak ediyorum.

Aklımı karıştırdığı çok açık. Kötü bir etkisi var.

Yine de, onun mesajlarını, sabahın üçünde kollarında yatarken ya
da tam tersi durumda, onun rastgele sohbetlerini iple çekiyorum.

Ve sadece... burada olmayı iple çekiyorum.

Her hafta, Cuma günü mümkün olduğunca erken New York'tan
ayrılıyorum ve Pazar günü mümkün olduğunca geç adadan ayrılıyorum —
bazen Pazartesi sabahı erken saatlerde— sırf Yulian'la daha fazla zaman
geçirebilmek için.

Hayatımın en mutlu ayı oldu.

Hiçbir zaman hafta sonlarını şu anda olduğu kadar iple
çekmemiştim, neredeyse cuma gününe kadar saatleri sayıyorum.

Bu تنها küçük ev benim can simidim ve kendim gibi hissedebildiğim tek yer haline geldi. Maske yok, endişe yok, sorumluluklar hakkında düşünceler yok.

Sadece var
oluyorum.

Nefes
alıyorum.

Hareket edemeyecek hale gelene kadar sevişiyorum, sonra tekrar
baştan başlıyorum.

Gülüyorum, gülümsüyorum ve Yulian'ın düzenli olarak yarattığı
dağınıklığa başımı sallıyorum.

Ama umurumda değil. Gerçekten. Benim yanımda da kendisi gibi davranmasını seviyorum. Bana tüm o çılgın hikâyelerini anlatmasını seviyorum; bu hikâyeler genellikle ya bir kemiğini kırmasıyla ya da kanunları çiğnemesiyle ya da her ikisiyle birden son buluyor.

Ama cinsel maceralarından pek bahsetmiyor. Muhtemelen eski seks arkadaşlarından bahsettiğinde cinayet işleyecek gibi olduğumu hissediyor, o yüzden bundan kaçınıyor. Onun bir geçmişi olduğunu biliyorum, benim de var, ama bunu düşünmekten hoşlanmıyorum.

Onu benden başka biriyle hayal etmek dayanılmaz. Elimde değil.

Ve bunların hepsi Yulian yüzünden. O çok... tedbirsiz.

Gece gezintilerimize çıktığımızda ve mola verdiğimizde, sık sık birileri onunla flört ediyor. Evet, gözlerimle ya da sözlerimle onlara uzak durmaları için tehdit ediyorum, ama bu hiç eğlenceli değil.

Evet, bazen benimle de flört ediyorlar, ama ben onlara hiçbir tepki vermiyorum ve kesinlikle onun kadar halka açık yerlerde gülümsemiyorum.

Şu anda bile, tenekeleri dizerek kendini sergiliyor, güneşin altında muhteşem görünüyor. Altın rengi ışıklar kaslarına, dövmelelerine ve saçlarına yansıyor, mavi ve kahverengi gözlerini parlatıyor.

"Gerçekten tenekeleri vuracak mısın?" diye soruyorum. "Tabii ki."

"Bir süre hareketsiz durman seni öldürmez."

"Yok, eğlenceli bir şey yapmayı tercih ederim."

"Bu her zaman sende var mıydı?"

Başını bana doğru eğiyor. "Neyi?" "Huzursuz enerjini mi?"

“Bence tam olarak huzursuzluk sayılmaz. Sanırım sadece hiç hareketsiz kalmama izin verilmedi. Babam her zaman benim için bir kurs ya da başka bir şey ayarlardı ve tembellik ona hiç uymazdı.” Durur, mizah içermeyen bir gülümsemeyle. “Bir keresinde bana hayatımın benim için bu kadar değersiz olup olmadığını sormuştun. Aslında değil, ama küçük yaşlardan beri asla zayıf görünmemem için şartlandırıldım ve beynim, gücümü göstermenin en iyi yolunun, ne zaman fırsat bulursam ölümle yüzleşmek olduğunu düşünüyor.”

Babasıyla yaşadığı tam bir cehennemi düşününce kalbim sıkışıyor. Düşüncelerimi toparlamam biraz zaman alıyor. “Kimseye kendini kanıtlamak zorunda değilsin, Yuli. Sen tanıdığım en güçlü adamsın.”

Gözleri parlıyor. “Gerçekten mi?” “Evet.”

“Niko’dan mı?” “Evet.”

“Senden daha mı güçlü?”

“Bazen.”

“Bunu bir iltifat olarak alacağım.” Geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor. “Hadi, gel benimle atış yap.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Sen bilirsin, bebeğim.” Yattığım şezlongun yanındaki masadan silahı alır ve sırtarak göz kırpar.

Lanet olsun.

O göz kırpmasıyla sikim ilgi beklemeye başladığı için kendimi hafifçe düzeltiyorum, çünkü Yulian bunu fark ederse kesinlikle benimle dalga geçecek ve seks maratonunu yeniden başlatacaktır.

Dürüst olmak gerekirse, benim için sorun değil. Yeterince ara verdik.

Yulian kolunu kaldırır, omuzları gevşektir ama ateş ederken duruşu doğrudur. Teneke kutu sallanır ve düşer.

“Tam isabet!” Başını bana doğru uzatır. “Gördün mü, Mishka?”

“O kadar da etkileyici değil.”

Kaşlarını kaldırır. “O zaman sen de yeteneğini göster.”

“İlgilenmiyorum.”

“Çünkü ben senden çok daha iyi nişancıyım?”

“Değilsin.”

"Evet, öyleyim. Kampta atış poligonunda seni fena halde yendim."

Şezlongdan zıplıyorum ve kendi silahımı alıyorum, sonra onun yanına geçiyorum, nemli çim ayaklarımı yutuyor.

Kazanmış olduğunu düşünerek sırıtıyor, ama aslında ben isteyerek tuzağa düştüm. Nişan alıp ateş ederken omzum onun omzuna değiyor. Teneke kutu biraz sallanıyor ama ayakta kalıyor.

"Bu da sayılır," dedim.

"Düşmedi."

"Hareket etti ve ben vurdum."

Arkamdan yaklaşıyor, ensemdede yumuşak nefesini hissedecek kadar yakın. Eli ön kolumun üzerinden kayıyor, açığı düzeltiyor, diziyile duruşumu daha sağlam hale getiriyor.

İç uyluklarıma o kadar yakın ki, sikim bunu fark ediyor.

"Böyle," diye fısıldıyor kulağıma.

Başımı geriye eğiyorum, gözlerim onun gözlerine kayıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Duruşunu düzeltiyorum."

"Hiçbir sorun yok. Sen sadece bana dokunmak için bir bahane arıyorsun." Ateş ederken ona bakmaya devam ediyorum ve tenekeyi tam isabetle vuruyorum.

"Çok seksiydi, bebeğim." Kolumu sıkıyor. "Atış yapabilen bir erkeğin kalbimde özel bir yeri vardır."

"Öyle mi?" Ona bakarken tekrar ateş ediyorum ve bir teneke kutuyu daha deviriyorum.

"Dikkat et, Mishka." Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Bunu ön sevişmeye çeviriyorsun."

"Ama amaç da bu değil mi?" Silahlı elimi boynuna doluyorum, kıcımlı onun giderek sertleşen ereksiyonuna sürtüyorum. "Kimin önce diğerini sikeceğine karar vermek için güreşelim mi?"

"Her zaman, bebeğim." Inleyerek dudaklarını benimkilere değdiriyor, sonra bir anlığına geri çekiliyor. "Yarın gitmesen olmaz mı?"

Sesinde duyduğum mızızlanma beni neredeyse mahvediyor.

Son birkaç haftadır bunu soruyor ve ona "Biliyorsun, gitmem gerek" ya da "Evet, gitmem gerek" demek gittikçe zorlaşıyor.

Çünkü ben de gitmek istemiyorum.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onun kaosa o kadar çok dalarsam, onun olmadığı monoton hayatıma o kadar az dönmek istiyorum.

Ama bunu söyleyemem, bu yüzden onu sertçe öpüyorum, vücudumu onunla birleştiriyorum.

Ona benim için ne kadar değerli olduğunu gösterebilmemin tek yolu bu. Hayatımı ne kadar değiştirdiğini.

Geçici olsa bile.

YULIAN

Dramatik olmak istemem ama son iki ay, hayatımın en mutlu zamanlarıydı... Aslında, şimdiye kadarki en mutlu zamanlarımdı.

Sanki parkta bir duvarı yıkıp düşen, sonra hemen tekrar ayağa kalkan o neşeli çocuğa geri dönmüşüm gibi. Annem başını salladı ve yüzümdeki ve ağzımdaki çamuru sildi. Ne var? Tadı nasıl merak etmiştim, bu arada herkesin söylediği kadar da kötü değilmiş.

Şu an da durum benzer; sınırsız özgürlük ve mutluluk hissi.

Arka planda yol hızla geçerken bisikletimin üzerinde ısıklık çalıyor ve bir nevi dans ediyorum. Ruh halimin bu kadar iyi olmasının nedeni oldukça basit.

Bugün Cuma!

Haftanın en sevdiğim günü. Hazır konu açılmışken, Pazar gününden nefret ediyorum, çünkü o gün Vaughn gidiyor.

Ama hayır, o lanetli günü düşünmüyorum — evet, kilise, Pazar gününü lanetli olarak nitelendirdim ve hayır, özür dilemeyeceğim. Zaten cennete kabul edilmeyeceğim.

Genellikle Vaughn, Doğu saatiyle öğlen saatlerinde ayrılır ve buraya akşamın çok geç saatlerinde varır, ama her zaman gece yarısından önce olur. Teknik olarak cumartesi benim en sevdiğim gün olmalı, ama ertesi gün şeytanın ta kendisi olan pazar olduğu için asıl MVP cuma.

Bu yüzden heyecandan neredeyse patlayacak gibiyim.

Hatta aşçıya ısrar edip, malikanenin mutfağından son derece sağlıklı bir akşam yemeği bile getirdim.

Eskiden ne yediğime pek aldırılmazdım, ama o Vaughn Morozov denen dırdır makinesi ortaya çıkmadan önceydi. Ağzıma koyduğum her şey hakkında bir şeyler söylüyor ve market alışverişi yaparken sepeti cipslerle doldurduğumda bana yan gözle bakıyor. Ayrıca sigara içmek istediğimde beni balkona sürgün ediyor, bu yüzden artık pek içmiyorum.

Zalim herif.

Ama aslında yemek, yemek pişirerek zaman kaybetmememiz için. Üstelik o, benim yeni bir tarif denemem ya da zararsız tavuk kanatları yemem yerine mutfakta bir şeyler hazırlamayı tercih ediyor.

Onun sadece şortla mutfakta dolaşmasını izlemeyi seviyorum — evet, bu artık bir kural. Ben bunu yapıyorsam ve o beni sürekli izliyorsa, benim de onu izlememe izin vermesi gerekir — bu talebime hemen boyun eğdi.

Ancak onun yemek yapmasını sevmememin nedeni, uçuştan ve geride bıraktığı uzun günden dolayı gözle görülür şekilde yorgun olmasına rağmen, duvarın önünde seks yaptıktan sonra yağlı bir şeyler sipariş ettiğim için sabahın bir veya ikisinde bir şeyler pişirmekte ısrar etmesi.

Evet, ilk raundu yatakta bitirecek sabrım yok. Onu kapiya, kanepeye ya da yere — herhangi bir yüzeye — sıkıştırıyorum ve hemen orada sikişiyoruz.

Vaughn ilk birkaç sefer direnmeye çalıştı, yatak odasına gitmekten sızlanıyordu, ama sonra eve girer girmez beni duvara dayayan o oldu, benim sabırsızlığımı kendi sabırsızlığıyla eşleştirerek, giysilerimi yırtıp atarken beni öperken ciğerlerinden sert nefesler çıkıyordu.

Ve onun benim için kontrolünü kaybetmesini, beni sikmeyi ve benim tarafımdan sikilmeyi ne kadar özlediğini hırıltılı sözlerle fısıldamasını izlemeyi seviyorum. Onu deliye çevirdiğimi söylediğinde titreyen nefeslerini seviyorum, muhtemelen ona düzenli olarak gönderdiğim tüm çıplak fotoğraflar ve telefonda konuşurken sadece kulağımda onun sesi varken uykuya dalabilmem yüzünden.

Her şey, benim saatimle gece geç saatlerde, onun saatine göre ise akşamın erken saatlerinde telefon seksi talep etmemle başladı, ama sonra sabahın erken saatlerine kadar konuşmaya başladık ve ben... sesini o kadar yatıştırıcı buluyorum ki, bunu uykuya dalmadan önceki ritüelim olarak kullanmaya başladım.

Ama gerçekten, onu yüz yüze görmekten, ona dokunmaktan, vücudunun sert kaslarına yaslanmaktan, derin ela gözleri benimkilere dalarken onun sıcak kucağına dalmaktan daha güzel bir şey yok. İçime girip koluma, alnıma ya da ağzımın köşesine minik öpücükler kondururken ne kadar güzel olduğumu fısıldadığında çıkardığı boğuk nefeslerden daha güzel bir şey yok.

Ne kadar ruhani hissediyorum.

Günlerce tam da bu anı ne kadar çok düşündüğünü.

Bu beni delirtiyor mu? Elbette.

Vaughn eskiden, işimiz bittiği birkaç dakika sonra her zaman tekrar yapmaya hazır olan ne kadar cinsel bir hayvan olduğumdan şikayet ederdi, ama bu benim için normal değil. Doyumsuz olmamın tek nedeni, birlikte geçirebileceğimiz zamanın sınırlı olması, bu yüzden tüm hafta sonu onunla sevişmeyi tercih ediyorum.

Ayrıca, o da aynı şekilde davranmaya başladı, genellikle boşaldığı anda pozisyon değiştiriyor, sırf kısa sürede tekrar yapabilelim diye.

Ve seks, Vaughn'un dediği gibi o güzel sahil evinde yaşadıklarımızda büyük bir rol oynasa da, her şey bundan ibaret değil.

Chaos'la gece geç saatlerde gezintiye çıkmayı alışkanlık haline getirdik — o hala çok kıskanıyor ama ben onu kızdırmayayım diye bunu saklamayı öğrendi. Vaughn bu gezintileri sevmeye başladı çünkü kaskların arkasında kimliğimiz gizli, bu sayede ben herkesin içinde onun kışını sıkabiliyorum, o da kim olduğumuzun ortaya çıkmasından endişe etmeden bana sarılabiliyor.

Bazen, yaklaşık üç ay önce ilk kez el ele tutuştığımız o benzin istasyonuna gidiyoruz. Ayrıca, samimiyetimi kanıtlamak için kendimi neredeyse öldürdüğüm uçuruma da gittik ve o, benim kendimi koruma konusundaki eksikliğime kızgın bir şekilde baktı.

Vaughn bana kaşlarını çatmayı seviyor, ister kavga ettiğim için vücudum morluklarla dolu olsun, ister onun özenle hazırladığı çarşafı mahvetsem de, ister havuzdan su sıçratsam da.

Ama bu onun aşk dilidir — bana başını sallayıp kaşlarını çatmakla birlikte.

Beni *sevdiği* için değil, ama kesinlikle beni önemsiyor.

Bazı sınavları geçebilmem için bana ders vermeye çalışıyordu, ama aslında o sıkıcı işi, bacaklarının arasına oturup sırtımı göğsüne dayayabildiğim, o bana akıllıca konuşurken kollarıyla beni sarmaladığı için yaptım. Ben başka türlü işbirliği yapmayı reddettiğim için o pozisyonda uzlaşma sağladı.

Ve diyelim ki ya beni masanın üzerine eğip bayılana kadar sikti, ya da ben o değerli kitapların üstünde onu siktim.

Ama sınavları geçtim ve Vaughn son derece gururlu ve mutluydu; o hafta beni bolca ödüllendirdi. Yani, saatlerce bana oral seks yaptı ve bütün gece boyunca aklıma gelen her pozisyonda onu sikmeme izin verdi.

Bundan sonra, sırf bu ödül için her sınavı geçeceğim, çok teşekkürler.

Beni çıldırtan sadece vücudunun benimkine değen sıcaklığı değil, diğer her şey de. Havuzda, benim şaklabanlık yaptığım ve onun güldüğü yerde, ya da spor salonunda, sırf bir öpücük çalmak için pull-up'larımı onunkilerle aynı anda yapabildiğim yerde... O ilk seferinde dengesini kaybetti ve ben de düştüğü yerde onu yalayıp yuttum.

Yer ne olursa olsun — ekranda bir sitcom oynuyor olsun, altımızda bahçenin çimleri olsun — her zaman üstündeyim, onu altımızdaki her yüzeye bastırıyorum.

Vaughn, seks sonrası ya da televizyon izlerken bile, üstüne yığılmamı umursamıyor. Geçen hafta sonu, o kanepede uzanırken ben karşısındaki koltuğa uzandım, o kaşlarını çattı, sonra göğsüne dokundu. "Buraya gel."

Emin olabilirsiniz ki oraya koştum ve üstüne düştüm, o da inledi, sonra memnuniyetle homurdandı. Kanepe, iki yetişkin, uzun boylu ve kaslı erkekle doluydu. Arka planda bir yemek programı ile televizyon uğulduyordu — ben değil, Vaughn nedense o saçmalığı seviyor. Yemek yapmanın metodik sürecini sevdiğini ve onu sakinleştirdiğini söylüyor.

Yarı çıplaktım, sadece boxer şort giyiyordum çünkü o, çıplak dolaşmamam konusunda ısrarcıydı. O ise sırtımı okşuyordu.

"Dövmelerin anlamı ne?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

Başımı göğsüne dayamış olduğum için yüzünü göremiyordum, ama uzun parmaklarının omzumun ve göğüs kafesimin üzerinde çizgiler çizdiğini hissettim, bu da omurgamdan bir titreme geçirdi.

"Uyluk içindeki dövmeli rakamların ne anlama geldiğini bana söyler misin?" diye sordum.

Hayır demedi, ama sessiz kaldı, parmakları keşif yolculuğuna ara verdi.

"Bana açılmaya hazır olduğunda, ben de aynısını yapacağım," dedim, hayal kırıklığına zar zor gizleyerek, ama o sessizliğini sürdürdü.

Aramızda o duvarı inatla dik tutmasından gerçekten nefret ediyorum. Evet, onun gözünde seks arkadaşları gibi olduğumuzu biliyorum, ama benim için artık durum öyle değil.

Belki de hiç öyle olmadı.

Vaughn, ben kendim olduğumda beni seven tek kişi.

Beni *anlıyor*.

Tamamen.

Bazen hiçbir şey söylememe gerek kalmadan ne istediğimi anlıyor. Çoğunlukla kolay okunabilir biri olduğumu biliyorum, ama kimse benimle ilgilenmek için çaba sarf etmedi. Kahretsin, babam bile benden nefret ediyor, o halde neden bir romantik partner umursasın ki?

Tabii, ben de bir ilişki aramıyordum, ama çevremdekiler beni sadece seks, arkadaşlık ya da sosyal statü için kullanıyordu.

Babamın beni sadece tolere ettiğini ve mirası için kullandığını düşünürsek, insanların beni herhangi bir nedenle kullanması bana kötü bir tat bırakıyor.

Ancak Vaughn, gerçekten önemsiyor gibi görünüyor. Buraya her geldiğinde bana bir şeyler alıyor. Kot pantolon giyip motosiklete binmemem için bana birkaç çift deri pantolon, binici botları ve çok araştırıp bulduğu şık bir kask aldı.

Yaralandığımda kullanmak için evi ve ceplerimi her zaman merhemlerle dolduruyor. Yara izinin farklı aşamaları için kremler de var — böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim.

Bir keresinde motor gürültüsünden şikayet etmiştim. Bir dahaki sefere geldiğinde, motosiklet sürmek için tasarlanmış özel kalıplı kulak tıkaçları getirdi.

Sonra tıraş olurken çok sert davrandığımı ve bir keresinde kendimi kestiğimi fark etti, bu yüzden bana birinci sınıf bir tıraş seti aldı. Sonra bana nasıl kullanılacağını öğretmek için küvette kucağıma oturup beni tıraş etti — emin olun ki, gösterisinin ortasında onu sikimin üzerine oturttum.

Bileğimi burktum, o da motosikletin saklama bölmesine tıbbi sınıf bir destek seti bıraktı.

Yaptığım her şeye dikkat ettiğini düşündüren küçük şeyler var, o kadar ki, acaba beni takip eden biri mi var diye merak ediyorum.

Ama birkaç hafta önce, gelecek dönem buraya taşınır mısın diye sorduğumda, sadece "Bunu konuşmanın zamanı değil" dedi.

Peki ne zaman uygun?

Bu gece. Ona taşınacağını söyletmem gerekecek. Gizli bir ilişki yaşamamın bir sakıncası yok ama bu hafta sonu buluşmalarına artık dayanamıyorum.

Cy bile pazar akşamları en huysuz olduğumu fark etti. Evet, Cy her hafta sonu nereye kaybolduğumu biliyor. Ama son zamanlarda biraz meşgul görüldüğü için dırdır etmeyi bıraktı; bunun sebebi ise her yerde aradığı geçmişinden gelen "hayalet"le ilgili.

Ve eğer yanılmıyorsam, o hayalet, Cy'ı yerel kütüphanede takip ederken yakaladığım, otuzlu yaşlarının başında, inek tipli bir adam. Ona bunu sorduğumda, Cy sadece manyakça gülümsedi, ki bu adam için kötü haber. Ama benim için harika bir haber, çünkü Cy'ın bana dırdır etmek için pek vakti kalmadı ve Vaughn'dan vazgeçeceğime dair umudunu kaybetmiş gibi görünüyor. Doksan yaşında olup Şeytan'ın kapısını çalsam bile, muhtemelen onu takip etmekten vazgeçmezdim.

Geçmişimdeki her şeye rağmen, Vaughn, onunla birlikteyken kendimi sevmemi sağlayan tek kişi. Beni olduğum gibi kabul ediyor ve nedense onu güldürüyorum. Bir zamanlar sırf eğlence olsun diye bana ters ters bakan o sürekli huysuz adam, şimdi çevremdeki herkesten daha çok gülümsüyor ve gülüyor.

Ben yaptım, diye düşünüyorum, o benim söylediğim veya yaptığım rastgele bir şeye kahkahalarla gülünce.

Benim yanımda da kendisi gibi davrandığını düşünmek hoşuma gidiyor. Tek fark, benim yanımda her zaman daha temkinli davranması.

Evin ön kapısına vardığımda, kaskımı çıkarırken mırıldanıyorum. Öğleden sonra esen rüzgar saçlarımı dalgalandırırken telefonumu kontrol ediyorum, çünkü bu saatlerde bana yola çıktığını mesaj atar.

Mesajı görünce gülümsüyorum, ama okuduğumda gülümsemem hemen kayboluyor.

MİSHKA

Bu hafta sonu gelemeyeceğim. Ailemle birlikte özel bir sanat galerisinin açılışına katılmam gerekiyor. Geç haber verdiğim için özür dilerim.

BEN

Ciddi misin sen? Zaten sadece hafta sonları geliyorsun, şimdi de gelemiyor musun?

Her hafta sonu geliyorum Yulian. Bir kez gelmemek seni öldürmez. Ayrıca, bu kadar seyahat etmek enerjimi tüketiyor.

Artık seni ayda bir mi göreceğim?

Öyle demedim. Sadece çok fazla uçtuğumu belirtiyorum.

Okulları değiştirdiysen çok fazla uçmak zorunda kalmazdın ama bunu yapmayacaksın, çünkü şu anda bile aramıza lanet bir mesafe koyuyorsun.

Sadece bu hafta sonu, tamam mı?

Olmaz. Buraya gel, yoksa hoşuna gitmeyecek bir şey yaparım. Mesela bana zaman ayıracak tanıdıklarımı ararım.

Beni yine başkalarıyla tehdit edersen, bu anlaşmayı bitiririm. Anlaşıldı mı? Çocukça davranma.

Yulian... beni kızdırma. Cevap ver.

Seni sevdiğim, istediğim ve sana karşı tedavi edilemez bir tutkum olduğu için istediğin her şeyi yapmana izin vereceğimi düşünmüş olabilirsin, ama ben istediğin zaman atabileceğin bir oyuncak değilim.

Ne zaman senin bir oyuncak olduğunu söyledim ki? Bilerek kavga mı çıkarıyorsun?

Yulian... beni böyle dışlama. Sadece bir hafta sonu. Söz veriyorum. Telafi edeceğim, tamam mı bebeğim?

Mesele sadece bir hafta sonu değil. Hiçbir zaman da olmadı.

VAUGHN GELEMEDİĞİ için uçağa atladım. Özel bir jetle, daha doğrusu Cy'ın jetiyle, ve işte böylece kendimi New York'ta buldum.

Daha doğrusu, Vaughn'un bahsettiği galeri açılışında.

Dinle, Cy'ın detayları nasıl öğrendiğini ya da bana nasıl davetiye ayarladığını bilmiyorum, ama o bir dostun dostu ve bir dahi, önemli olan da bu.

Vaughn'u tekrar gördüğüm o restoran açılışına da davetiyemi o ayarlamıştı. Cy çok yetenekli bir adam. Ve hacker. Eminim ara sıra o işlerle de uğraşıyordur. Kendisinin de sık sık söylediği gibi, teknolojik bilgi güçtür.

Neyse, açılışa gittim, sanırım.

Rastgele fırça darbeleriyle dolu tuvallerin neden hayranlık uyandırması gerektiğine karar verenin kim olduğunu bilmiyorum, ama işte buradayım, elimde bir kadeh, bu saçmalığın mantıklı olduğunu iddia eden sessiz baş sallayanlarla çevrili.

Galeri eski para ve sentetik gül kokuyor. Duvarlar ruhunuzu ağartacak kadar beyaz ve ışıktandırma o kadar dramatik ki

babamın işkence odalarından birine benziyor. Çamur gibi görünen bir şeyin sıçradığı kırmızı bir tuval, yanımdaki gümüş saçlı bir adamdan yavaşça takdir dolu bir mırıldanma alıyor.

Gözlerim kalabalığı tarıyor ve işte o anda onu görüyorum.

Burası benim dünyam değil ve asla da olmayacak, ama kesinlikle onun dünyası.

Vaughn.

Daha önce fark etmediğim devasa bir tablonun önünde duruyor, sanki oksijenin kendisi ona doğru eğiliyormuş gibi. Bir eli cebinde, çenesi sessiz bir küçümsemeyle sıkılmış, smokini vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuş. Saçları düzgün, gözleri, satranç tahtasında insanların yerini belirlerken gösterdiği keskin odaklanma ile tuvalin üzerine kilitlenmiş.

Tabloda bembeyaz bir zemin üzerinde iki yüzsüz figür var; biri çökmüş, kanıyor, diğeri uzanıyor ama asla dokunamıyor. Soğuk gölgeler. Şiddetli kırmızılar.

Bu ani seyahate çıkmamın sebebi olan yere doğru ilerlerken, yanımdaki adamın söylediklerini görmezden geliyorum. Vaughn, klasik müziğin sessiz uğultusu ve kibar kahkahalar arasında beni duymuyor.

Yanına dikilip önüme bakarken, burun deliklerim onun kokusuyla doluyor. "Beni bunun için mi terk ettin? Boktan bir sanat eseri için mi?"

Başını benim yönüme çeviriyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor, ama çenesi titriyor, etrafı tarıyor, sonra fısıldayarak bağıriyor: "Neden buradasın ki, Yulian?"

"Eve gelmeni engelleyecek kadar önemli olan bu olayı görmek istedim ve hiç etkilenmedim."

"Orası benim evim *değil*," diyor alçak sesle, sonra resme bakıyor. "Burası benim evim."

Beni göğsümden vurmuş gibi oldu.

Hayır, cidden, kalbim o kadar acıyor ki nefes almak bile zor.

"Gitmelisin." Soğuk ve duygusuz bir sesle konuşuyor. Adada beni görünce tembelce sırtan, güler yüzlü, sıcak Vaughn'a hiç benzemiyor.

Sanki kişilik nakli geçirmiş gibi.

Siktir et bu pisliği.

Bana nasıl böyle davranır? "Vinyoshka?"

Vaughn, dikkatli ve kadınsı ses üzerine geriliyor ve arkamıza döndüğümüzde, sanki bir tehditmişim gibi bana bakan ebeveynleriyle karşı karşıya kalıyoruz.

Babası az önce beline mi uzandı? Siktir.

İhtiyacım olan son şey buydu.

Gülümsüyorum. "Merhaba, ben Yulian."

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum, Dimitriev," der Kirill, eli hâlâ belinde. "Bilmediğim şey ise, burada, benim şehrimde, oğlumun yanında ne işin olduğu. Babanın söyleyecek bir şeyi varsa, benimle konuşabilir."

"Hayır, hayır, babamla alakası yok. Buralardaydım da Vaughn'a bir merhaba diyeyim dedim." Soğukkanlı bir şekilde konuşuyorum, kendimi sakın tutmaya çalışıyorum; bu durum, Vaughn'un gergin çenesi ve solgun yüz ifadesiyle keskin bir tezat oluşturuyor.

Ailesi geldiğinden beri beyni kısa devre yapmış gibi görünüyor. Muhtemelen, erkeklerin, daha spesifik olarak *benim* penisimin onu gerçekten tahrik ettiğini öğrenecekleri ihtimalinden paniğe kapılmış olmalı.

Kirill, Vaughn'un her zamanki gibi kaşlarını çatıyor ve Alexandra bana dikkatle bakarak soruyor: "Vaughn'u nereden tanıyorsun...?"

"Dört yıl önceki lanetli yaz kampında, hatırladın mı?" diye gülüyorum, ama onlar gülmüyor. "Jeremy ve diğerlerini ziyarete geldiğinde adada tekrar karşılaştık."

"Doğru," diyor.

"Bu doğru mu, Vaughn?" diye sorar Kirill ve oğlu sertçe başını sallayınca ancak o zaman elini belinden çeker.

Sanırım bu gece öldürülmeyeceğim — şimdilik.

Dürüst olmak gerekirse, onlarla hiçbir riske girmezdim. Vaughn sürekli övgülerini söylediği için onların sert eski spetsnazlar olduğunu bildiğimden değil, ikisi de temkinli görünüyorlar.

Kirill sırf zevkine kafama bir kurşun sıkmaya karar verse de şaşırmam.

"Neden Yulian'la yeniden bağlantı kurduğunu bize söylemedin, Vinyoshka?" diye sorar Alexandra, oğlunu yakından izleyerek.

"Önemli değil," der o, soğukkanlılıkla göğsümdeki bıçağı çevirerek.

Zorla takındığım gülümsemenin kenarları çatlıyor.

Önemli değil.

Benim önemli olmadığımı söyledi.

Hayatımın en güzel zamanı olarak gördüğüm son birkaç ay, önemli *değildi*.

Sanki ateşli bir varlık kalbimin tam üstüne oturmuş gibi göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve Vaughn'un ailesinin önünde onun dişlerini dökmeden önce buradan gitmem gerekiyor.

"İzinizle," diye mırıldanıyorum, sonra tablonun etrafında toplanan kalabalığın içinden geçip doğrudan çıkışa yöneliyorum.

Siktir et. Buraya hiç gelmemeliydim.

Bu hafta sonu onu görememenin acısı, onun tarafından herkesin önünde bu kadar soğuk muamele görmenin acısıyla karşılaştırıldığında sönük kalıyor.

Otoparka koşuyorum, bir sigara çıkarıp yakıyorum. Duman havaya yükseliyor, gecenin karanlığında bir bulut oluşturuyor, ama göğsümde gizlenen acıyı yok etmiyor.

Siktir.

Otopark, sıralanmış arabaları aydınlatan loş ışıklarla aydınlatılıyor. Kiralık bisiklete ulaşır ulaşmaz tekmeliyorum. Ayağım acıdan patlıyor, ama yine yapıyorum, sonra bir kez daha.

"Yulian, sakin ol."

Vaughn'un sesini duyunca göğsüm sıkışır ve bir elimle saçlarımı geriye iterken, diğer elimle sigaradan bir nefes çekerim.

"Sakin ol?" Arkanı dönüp ona bakıyorum. Sert ışıkların parıltısı içinde, yüz hatları gizemli.

Yüzüne bir duman bulutu üflerim, ama o kıpırdamaz bile. "Tamam, sakinim. Bu, artık önemli olduğum anlamına mı geliyor?"

"Öyle demek istemedim, biliyorsun," diyor özür dilercesine. "Sadece ailem oradaydı diye öyle dedim."

"Bilmiyorum!" Sesim yükselir ve o irkilir. "Çoğu zaman ne halt ettiğini bilmiyorum, Vaughn. Adaya taşınmayı reddediyorsun, beni tamamen hayatına almayı reddediyorsun ve ben de aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu bilmiyorum. Bir an beni en önemli kişiymişim gibi hissettiriyorsun, bir an sonra ise kendi evinde bir yabancıymışım gibi davranıyorsun. Bu beni delirtiyor."

“Yulian—”

Onu boğazından yakalayıp döndürür, motosiklete doğru itiyorum.

“Beni sevdiğini söyle.”

“N-ne?”

“Bana karşı hislerin olduğunu söyle. Bana karşı bir şeyler *hissettiğini* söyle. Lanet olsun, bir şey söyle.”

Gözleri büyüdü ve çenesindeki bir kas gerildi. “Bu ani tavır da neyin nesi?”

Onu motosiklete doğru iterek hırladım, dirsekleri bu kuvvetin altında büküldü. Dudaklarım onun dudaklarını yakaladı, vahşi ve tutkulu bir şekilde, dişler ısırıldı, diller öfke dolu bir savaşa çarpıştı. O geri itti ama boğazını sıkıyan elim daha da sıkılaştı, onu sabitleyerek, daha sert, daha derin öpüşürken ondan bir inilti daha kopardım. Her bir gram öfke, her bir acı izi, her bir kin parçası, ağızlarımızın arasında ham, kontrol edilemez bir karmaşa halinde patlıyor.

Ağzımın içinde bir şeyler mırıldanıyor, ama duymuyorum, kendi kafamın içinde kaybolmuşum, ne söyleyeceğini dinleyemiyorum, onu ısıyor, emiyor ve onu sevdiğim kadar o beni sevmediği için cezalandırıyorum.

Başından beri böyleydi, ilk tanıştığımızda ona gülümsediğimde o bana öfkeyle baktığından beri.

O zamandan beri dengesiz bir bağımız var. O her zaman dik dururken, acıyı çeken ben oluyorum.

"Dur dedim!" Elini göğsüme koyup beni itiyor, nefes nefese, dudakları kırmızı ve ısırılmış.

Onun önünde sallanırken nefesim havayı dolduruyor.

O dikleşiyor, papyonunu ve ceketini sarsak hareketlerle düzeltiyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun, Yulian? Halka açık bir yerdeyiz."

“Doğru. Halka açık bir yerde.” Gülüyorum, o ise kaşlarını çatıyor.

Vaughn elimden sigarayı alır ve parlak ayakkabısının altında ezer. Kömürün titreyip sönmesini izlerken, neden sanki kalbimi parçalamış gibi hissettiğimi bilmiyorum.

“Ben senin için neyim?” diye soruyorum, hâlâ ayakkabılarına bakarak, boğuk bir sesle.

"Şu anda yaptığın şeyi kesmen için ne dememi istiyorsun?"

Gözlerim onun soğuk gözlerine kayar. "Ben sadece bir seks partneri miyim? Danika gibi, duygulara layık bile değil miyim?"

"Sen ve Danika tamamen farklısınız."

"Biliyorum. O senin kız arkadaşındı. Ben ise hiçbir şeyim." "Sen hiçbir şey *değilsin*, Yulian."

"O zaman neyim ben?" Sesimi yükseltirim.

"Bu bana bağırdığın ikinci ve son sefer, anlaşıldı mı?" Bana doğru eğilir, parmağını göğsüme dayar. "Bağırabilen tek kişi sen değilsin. Lanet olası yerini bil."

"Peki o nedir, Vaughn?" diye soruyorum. "Yani benim yerim." "Ne dememi istiyorsun?"

"Bir şey. Herhangi bir şey."

"Peki, işte bir şey." Boyunu uzatır, sesi soğuk bir kontrolle kaplıdır. "Bir ilişki yaşayamayız, çünkü koşullarımız buna izin vermiyor. İkimiz de bu düzenlemenin geçici olduğunu ve uzun sürmeyeceğini biliyorduk, o yüzden şu anda neden böyle davrandığını anlamıyorum."

"Geçici. Uzun sürmeyecek," diye tekrar ediyorum, mizah içermeyen bir kahkaha atarak. "Başından beri bizim hakkımızda böyle mi düşünüyordun? O güzel kafan, daha başlamadan bizi sona mı mahkum etti?"

"Aynen öyle!" Sıra ona gelmişti, soğukkanlılığını yitirip papyonunu çekip gevşeterek derin bir nefes aldı. "Ailelerimize karşı sorumluluklarımız var. Uzun vadede birlikte olamayız, Yulian. Bunu sen de *biliyorsun*."

"Uzun vadede birlikte olamayacaksak, şimdi birbirimizin zamanını boşa harcamayı bırakmak daha iyi olmaz mı?"

"Öyle demek istemedim." Gözleri parladı, sonra sesi yumuşadı. "Benim *istediğim* bu değil."

"Eh, şanssızsın. Her zaman istediğini elde edemezsin." Kaskı alıp takıyorum, motosiklete atlayıp motoru çalıştırıyorum.

Vaughn, ellerini gidonun etrafına dolayarak beni engelliyor. "Bu ne anlama geliyor lan?"

"Ya beni tamamen kabul edersin ya da giderim. Artık yarım yamalak işlerle yetinmeyeceğim."

Dudakları bir şey söylemek için açılır, ama sonra tekrar kapatır ve bir korkak gibi yolumdan çekilir.

Siktir *et onu*.

Park yerinden hızla çıkıyorum, sanki derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum. Birkaç saat rüzgarı hissederek sürüyorum, sonra benzin istasyonunda bir grup aptalla kavga ediyorum. Artık o yerlerden nefret ediyorum. O benim için onları mahvetti.

Kafam patlayacakmış gibi hissedene kadar sürüşüme devam ettim. Şafak vakti, tamamen bitkin bir halde otele döndüm. Geri dönüp Cy'ın "Sana demiştim" demesine izin vermem gerekiyordu.

Onun haklı olacağını biliyordum — Cy her zaman haklıdır — ama aptal beklentilerimin beni ele geçirmesine izin verdim.

Odaya girdiğimde bir hareket hissediyorum. İlk başta Vaughn olduğunu sanıyorum, ama sonra farklı ayak seslerini fark edip silahımı çekiyorum.

Ama çok geç.

Biri kafama bir darbe indiriyor ve ben düşerken, kalın aksanlı bir ses "Baban seni görmek istiyor, Yulian" diyor.

VAUGHN

Yulian, aramalarima cevap ver.

Nerede kalıyorsun? Gelip seninle buluşayım.

Dinle, söylediklerimden dolayı üzüldüğünü biliyorum, ama durumumuzun gerçeği bu. Kimliklerimizi değiştiremeyiz ve toplum içinde açıkça yaşayamayız. Sen de dikkatli olmamız gerektiğini biliyorsun. Ama şunu anla: Seninle birlikte olmayı seviyorum. Bu sadece seksle ilgili değil ve sen benim için geçici bir ilişki değilsin.

Sana değer veriyorum Yulian, tamam mı? Sana çok değer veriyorum.

Sadece ikimizin olduğu eve geri dönmek istiyorum. Hafta içinde birkaç gün izin alıp, bu hafta sonu yokluğumu telafi edeceğim. Bu sana nasıl geliyor?

Dış dünyanın aramıza karışmadan sadece birbirimize ait olmak o kadar mı kötü?

Beni görmezden geldi.

Mesajlarımı bile okumadı.

Ertesi gün oldu ve hala aramalarima cevap vermiyor. Telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor, belki de adaya dönmek için uçaktadır.

Uykusuz ve huzursuz bir gecenin ardından çocukluk odamda bir o yana bir bu yana dolaşıyorum. Kendi evimde olmayı tercih ederdim ama annem kalmam için ısrar etti

kalmam için ısrar etti.

Yulian'la o ani karşılaşmadan sonra annemle babam gözlerini benden neredeyse hiç ayırmadılar. Soğukkanlı davranmaya çalıştım ama papyonumu çözüp her iki dakikada bir telefonumda onun adını kontrol etmek pek de yardımcı olmadı. Şüpheleri daha da arttı, bu yüzden şimdi buradayım — onların gözetiminde, benim daha güvende olduğumu düşündükleri yerde.

Ve bunların hepsi Yulian'ın partiye davetsiz misafir olarak gelmeye karar vermesinden kaynaklanıyor.

Açıkçası, gelebileceğinden şüphelenmeliydim, ama o bazen o kadar tahmin edilemez ki, ne bekleyeceğimi hiç bilmiyorum.

Ama bu sessizliği sevmiyorum. Bu ona göre bir şey değil.

Bu tam bir geri çekilme yerine, benimle konuşurken bana kızmasını tercih ederim.

Odanın ortasında durup, Gareth'a kendim olarak mesaj attım. Geçen sefer benden yardım istemişti, bu da gerçek hayattaki Gareth ile Reddit'teki Gareth arasındaki illüzyonu paramparça etmişti. Ve şimdi, arkadaşlar gibi normalce konuşuyoruz ve şu anda bir arkadaşına *ihtiyacım var*.

Bir keresinde Yulian'ın bir mıknaş gibi dikkat çektiğinden şikayet etmiştim. İnsanlar o lanet kaskın içindeyken bile ona asılıyorlar.

Gareth ona "sikik herif" dedi ve benim daha iyisini hak ettiğimi söyledi.

Ama bu doğru değil. Yulian, bu iş başladığı andan beri sadık davrandı. Asla karşılık vermez — gerçi gülümser, ve bundan nefret ederim.

O gülümsemeler bana
ait. Ne? Ben paylaşmam.

BEN

Sanırım her şeyi mahvettim.

GAZ

Anlat bana.

Yulian, sırf hafta sonu izin aldım diye, ailemle birlikte katıldığım New York'taki bir galeri açılışına davetsiz geldi, sonra ona karşı hislerim olduğunu söylememi istedi, ben de

bu ilişkinin geçici olduğunu söylediğimde sinirlendi ve gitti. Şimdi de aramalarım ve mesajlarım cevap vermiyor.

Vay canına. Görünüşe göre artık bir yavru köpek değil.

Gaz...

Ne? Onun seni bir köpek yavrusu gibi takip ettiğini söyleyen sendin. Bunu hafife aldın dostum.

Ne demek istiyorsun?

Onun seni her zaman daha çok sevdiği ortada. Daha çok peşinden koştu, daha çok şeyine göz yumdu, muhtemelen senin yetişmeni bekledi ve sen yetişmeyince, belki de bıktı

Bıkmış olamaz.

Kesinlikle bıkmış.

Peki şimdi ne olacak? Bitti mi?

Bilmiyorum. Bitsin mi istiyorsun?

Tabii ki hayır.

O zaman uzlaşman gerek. Muhtemelen senin tamamen kendini vermeni istiyor.

Bunu nereden biliyorsun?

Ben zekiyim. Üstelik bu oldukça bariz. Sen her zaman bir ayağın kapıda gibi görünüyordun, işler fazla karmaşıklaşırsa kaçmaya hazır gibi.

Öyle değil. Sadece ikimizi de dezavantajlı bir duruma sokmak ya da tehlikeye atmak istemiyorum.

Artık iş işten geçti. Eğer dezavantajlı durumda ya da tehlikede olduğunu hissediyorsan, çekip git.

Öylece çekip gidemem.

Ah, bizim Vaughn'umuz aşık mı oldu?

Aşık değilim.

Kardeşim, aylardır bu adama takıntılısın. Sırf mahremiyet için bir sahil evi aldın, onu görmek için her hafta sonu uçağa atlıyorsun, hatta motosiklet sürmeyi bile öğrendin... sana hiç yakışmayan bir şey—sırf onunla birlikte olmanın heyecanını yaşamak için. Konuşmalarının çoğunun onun etrafında döndüğünden bahsetmiyorum bile. Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Ama hey, acele etme. Kayden'in yanında kalbimin çarpmasının onu boğmak istememden değil, onu sevmekten, kendi iyiliğim için fazla sevmekten kaynaklandığını kabul etmem çok uzun zamanımı aldı.

Gareth'in mesajlarına bakarken kapı çalındı. "Girin," dedim, telefonumu cebime koyarak.

Lidya, kapı eşiğinden mor saçlarını sallayarak içeri dalıyor. Benden daha kısa ama varlığını görmezden gelmeyi imkansız kılan kaslara sahip. Yelek, ütülü pantolon, durmak bilmeyen enerji. O hep böyleydi: eğlenceli, pervasız, tam anlamıyla gururlu bir erkek fatma.

Benden tamamen farklı. Çocukluğumuzdan beri, ben sessizce kitap okurken o yerçekimini test ederdi. Boks ve dövüşmeyi benden kesinlikle daha çok seviyor.

"V, kaçmalısın!" Bana atılır, elimi yakalar ve beni kapıya doğru çekmeye başlar. "Seni dışarı çıkaracağım. Güven bana, bir planım var."

"Neden kaçmam gerekiyor, Li?"

"Sonra açıklarım. Şimdi gitmeliyiz. Çabuk ol."

Aralık bıraktığı kapı açılır ve annemle babam ciddi ifadelerle kapıda belirince durur.

"Uh-oh," diye fısıldadı Lidya. "Çok geç."

"Konuşmamız lazım evlat," der babam, ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan.

"Lidya, canım," der annem. "Biraz dışarı çıkar mısın biraz dışarı çıkar mısın?"

Lidya bana sarılır. "Şunu bilmeni istiyorum seni deli gibi sevdiğimi ve senin için savaş başlatacağımı bilmeni isterim, V."

"Ben de seni seviyorum, Li." Ne olup bittiğinden emin olamadan sırtını okşarım.

Ama durum iyi olamaz, çünkü fısıldıyor: "Seni kesinlikle dışarı kaçırabilirim. Sen sadece söyle."

"Ben iyiyim."

Bir adım geri çekilir, iki parmağıyla selam verir, sonra dışarı çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Annem ve babam oturma odasındaki kanepeye yerleşiyorlar, ben de karşısındaki koltuğa çöküyorum, ağırlığım minderlere gömülüyor. "Bir sorun mu var?"

"Duruma bağlı." Babam gözlüklerini burnuna kaydırır, yüzündeki ifade o kadar temkinliydi ki, ben de sırtımı daha dik tutmaya başladım.

"Söyle gitsin, Kirill," der annem yumuşak bir sesle, ama yüzü biraz solgun.

Babam yavaş ve derin bir nefes verir, sonra telefonu bana uzatır. "Bu Yaroslav'dan geldi."

Sadece ismi bile dudaklarımı sıkılaştırıyor. Sonra fotoğrafı görüyorum.

Fotoğraf grenli, dün gece otoparkta uzaktan çekilmiş, Yulian ve beni göstermek için yakınlaştırılmış. Eli beni motosiklete sıkıştırırken, ağzı benimkini yutuyor.

Hem öfkeli hem de duygusal bir öpücüktü ve ben kısa bir süre gözlerimi kapatıp kendimi bıraktım, çünkü onu öpmemek imkansızdı.

Halka açık bir yerde olduğumuzu hatırlayıp durmaya çalıştığımda, iş işten geçmişti.

Belli ki biri bizi yakalamış.

"Bu, düşündüğüm şey mi?" diye soruyor annem yumuşak bir sesle.

Bir kez başımı sallıyorum, ağzım kuruyken babama telefonunu veriyorum. "Üzgünüm."

"Özür dileme. Seni yargılamıyoruz," diyor annem. "Sadece durumu anlamak istiyoruz."

"Onu görmek için sık sık özel jetle seyahat etmeye başladın, öyle mi?" diye sordu babam. Sesi anneminki kadar nazik değildi ama sert de değildi.

"Evet."

"Danika'dan sonra seni gülümseten kızın Yulian olduğunu tahmin etmiştim," diyor annem gülümseyerek ve bu bir soru olmasa da başımı sallıyorum.

Siktir. Bunu bu şekilde öğrendiklerine inanamıyorum. Zaten inkar etmenin bir anlamı yok, elimizde bu kadar kanıt varken.

Ve belki de... hayatımın bu kadar büyük bir bölümünü sır olarak saklamaktan çok yoruldum ve bunu açığa çıkarmam gerekiyor.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye soruyor babam.

"Birkaç aydır, ama aslında... dört yıldır, baba." Sesim titriyor, kelimeler ağzımdan çıkarken içimi yakıyor. Bir yanımda, bunu ilk kez söylediğime inanamıyorum, üstelik anneme ve babama.

"Dört yıl mı?" diye tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum. "Dört yıl önce o yaz kampında ona karşı garip hisler beslemiştim ve o benim için kurşun yedikten sonra bu hisler daha da güçlendi, ama ben... bir erkeğe karşı böyle hisler beslemekten paniğe kapıldım, her şeyi mahsur kaldığımız o mağaraya gömdüm ve onun yerine Danika ile çıkmaya başladım. Kontrolümü ve düzenli hayatımı geri kazandığımda, zamanla bu hislerin geçeceğini kendime söyledim."

"Gitmedi mi?" diye sordu annem anlayışla.

Başımı sallıyorum. "Danika'ya karşı o tuhaf duyguları hiç yaşamadım—damarlarımda ateş yoktu, tüylerim diken diken olmuyordu, onu hayatım pahasına korumak gibi bir içgüdüm yoktu. Ama dört yıl önce, Yulian benim yüzümden kan kaybederken, sanki tüm amacım onu güvende tutmakmış gibi hissettim. Bunu bastırdım, kendime bunun adrenalin, travma bağı, gerçekte ne olduğu dışında her şey olduğunu söyledim. Ve bizimle Chicago arasındaki düşmanlık, ayrıca ikimizin de erkek olması nedeniyle, bunun imkansız olduğuna kendimi ikna ettim. Bu yüzden bunu derinlere gömdüm ve kilitledim.

"Ama o geri döndüğü anda, mezar yarıldı ve içimde öldürdüğüm her şey yeniden canlandı. Direndim, yemin ederim direndim, anne... baba. Ondan uzak durmak için çok uğraştım, ama ona geri dönüp durdum. Her seferinde. Çok üzgünüm."

"Neden üzgünsün?" diye sordu babam.

"Çünkü bu, bana harcadığınız onca zaman, para ve enerjinin karşılığında yaptığınız tüm emekleri boşa çıkaracak. Ben lider olmak için doğdum ve bu her şeyi mahvediyor."

Annem ayağa kalkar, sonra sandalyemin kol dayanağına oturur ve kolunu omuzlarıma dolayarak sarılır. "Öncelikle, lider olmak için doğmadın, kendin olmak ve bizim oğlumuz olmak için doğdun. Her şeyden önce, sen bizim oğlumuzsun, Vonnie, tamam mı? İkincisi, emeklerimizi mahvetmek diye bir şey yok, çünkü sen yanlış bir şey yapmadın. Kimi seveceğini seçemezsin. Keşke bize daha önce söyleseydin."

"Bunu kendime bile itiraf edemedim anne. Hâlâ sorumluluğun ağırlığı ve hislerimle mücadele ediyorum ve *çıkma*za girdim."

"O zaman kendini kurtar. Siktir et sorumlulukları." Babam ayağa kalkıp yanıma oturdu.

"Ama..." Ona bakıyorum. "Bir erkekle birlikte olursam lider olamam." "Kim demiş?"

"Bratva kuralları."

"Siktir et onları. Biz evrim geçirdik. Yaşlılar er ya da geç ölecek, o yüzden siktir et onları. Ve oğlum, ben hâlâ buradayım. Onlarca yıl boyunca liderlik konusunda endişelenmene gerek yok—ya da canın istemiyorsa sonsuza kadar."

"Hayır. Senin gibi olmak istiyorum, baba."

"O zaman öyle olacak." Saçlarını okşadı. "Yanında bir erkek mi yoksa bir kadın mı durur, bu kimseyi ilgilendirmez. İlgilendirdiğini düşünen herkesi öldürürüm."

Aslında *yıllardır* tuttuğum nefesimi bıraktım ve nefesin gücüyle sandalyeye yığıldım.

"Güçlü erkekler eşcinsel olabilir, Vonnie." Annem omzumu okşadı. "Amcan Anton ve en iyi arkadaşım Maks bunun açık bir kanıtı, hatırladın mı? Onlar tanıdığım en güçlü erkekler ve en iyi hayatlarını Rusya'da yaşıyorlar."

Babam kaşlarını kaldırdı. “Senin tanıdığın en güçlü adamın *ben* olduğumu sanıyordum, Solnyshko.”

Annem şakacı bir şekilde babamın omzuna vurur. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Babam ona her zamanki gibi bakıyor — sanki sadece onun yanında olmak yetiyormuş gibi. Onları izleyerek büyüdüm, birbirine kenetlenmiş iki yarısı, her şeyde ortak olan iki insan. Ben de bunu istedim.

Hâlâ da istiyorum.

Fark şu ki, bunun bir kızla olması gerektiğini düşünüyordum. Ama yanımda hayal edebildiğim tek kişi Yulian.

Kahretsin.

O, annemin babam için olduğu gibi benim partnerim mi? O pervasız, kaba saba ve annemin diplomasisiyle alakası yok — ama yine de yanımda duran tek kişi o.

Belki de Gareth haklıydı?

"Mesele şu," diyor annem. "Cinselliğinin seni kısıtlamasına izin verme. Mutlu olduğun sürece heteroseksüel ya da eşcinsel olman önemli değil."

"Ben heteroseksüel ya da eşcinsel değilim. Belki biseksüelim. Aslında bilmiyorum. Etiketlenmemeyi tercih ederim. Ben sadece... Yulian'ı düşündüğümünden daha çok önemsiyorum. Her şey... Boş ver. Sizi sıkmak istemem."

"Saçmalama. Sen bizim tek oğlumuzsun," diyor babam. "Neden bizi sıkasın ki?"

Annem omzumu okşadı. “Devam et. Bize Yulian’dan biraz daha bahset.”

“Başlangıçta ondan nefret ediyordum, biliyorsunuz. Çok gürültücü ve şiddet doluydu ve ilk gün selam vermeye geldiğinde elleri kanlıydı. Sakin kalmalıydım ve kendime, bu kampta olmam gerektiği için burada olduğumu hatırlatmalıydım, hepsi bu. Ama birlikte geçirdiğimiz haftalar boyunca, onun her zaman ne kadar özgür görüldüğüne gizlice kıskanmaya başladım. O, benim her zaman taşımam gerektiğini düşündüğüm sorumlulukların hiçbirini taşımıyordu.”

“Başından beri böyle mi düşünüyordun?” diye sordu babam.

“Evet, sanırım. Senin suçun değil, ben sadece... çok fazla düşünüyorum.”

“Kesinlikle bize bir şey borçlu olduğunu hissetmeni istemiyoruz, oğlum.”

“Biliyorum.” Derin bir nefes aldım. “Her neyse, o zamanlar Yulian’ı izlerken, istediğini yapıp istediğini söylerken, sinir bozucu bir şekilde gülerken ve sınıfta uyurken, onu biraz kıskandım. Belki de bu kadar kaygısız olduğu için ondan biraz nefret ediyordum

O kadar kaygısız olduğu için. Ama sonra babasının ona vurduğunu gördüm ve onu korumak istedim. Babası ona vururken o gülüyordu, biliyorsun. Her şeyi gülererek örtbas ediyor, dünyaya hiçbir zayıflık göstermek istemiyor. Ondan sonra saldırı oldu ve o, mecbur olmasa da benim için kurşunu yedi. Beni kurtarmak için hiç tereddüt etmedi, baba. O zamanlar bunu anlayamamıştım, ama şimdi, bunun onun böyle bir insan olmasından kaynaklandığını anlıyorum. Eğer birazcık bile önemsiyorsa, karşılığında canını verecektir ve bu yönünü gerçekten takdir ediyorum. Bana hiç benzemese ve tüm o dürtüsel davranışlarıyla beni çılgına çevirse bile.”

Annem yanağıımı okşadı. “Görünüşe göre kendine kalıcı birini bulmuşsun.”

Omuzlarım düşer. “Sizin önünüzde galeride ona soğuk davrandığım için bana kızgın.”

“Mm. Aslında o davranış soğuktu,” diyor annem. “O gayet iyiydi,” diye karşılık veriyor babam.

“Hayır, değildi.” Annem babama bir bakış atar. “Dinle, Vonnie, herkes senin ve baban kadar soğukkanlı ve mantıklı değildir. Bazı insanlar duygusal tepkilere ve onaylanmaya ihtiyaç duyar. Ve eğer o kişi, duygularını açıkça gösteren Yulian ise, senin duygusal tepki vermemen onu incitecektir. Uzun zaman önce babanın yaptığı gibi, her şeyi kafanda planlayıp bu süreçte duyguları bir kenara atma. Bu sadece seni seven insanları incitir.”

Babam başımın üzerinden onun yüzünü okşadı. “Üzgünüm, Solnyshko.” O gülümsedi ve babamın yanağına bir öpücük kondurdu.

Ve şimdi Yulian'ı özlüyorum, çünkü ben onun yanağına, alnına ya da eline hafifçe bir öpücük kondurduğumda, sanki o basit jestlere büyülenmiş gibi, tamamen hayranlık dolu bir ifade takınırdı.

Onun yükünü silmek istiyorum ama aynı zamanda babasının onu bir daha incitmemesini de sağlamak istiyorum.

Yaroslav o fotoğrafı babama gönderdi, yani artık bizim hakkımızda her şeyi biliyor.

Bu, Yulian'ın peşine düştüğü anlamına mı geliyor?

Cebimdeki titreşimle kalbim hızla atmaya başlıyor. Nefesim kesilerek telefonumu çıkarıyorum, ama Yulian'ın adını bulamayınca, sadece bilinmeyen bir numara gördüğümde umudum yıkılıyor.

“Bunu cevaplamam lazım,” diye anneme ve babama söyledim, sonra ayağına kalktım. “Alo.”

"Ben Cyrus."

Çenemi sıkıyorum ama kıpırdamıyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yaroslav senden haberdar. İkinizin intihara meyilli aptallar gibi herkesin içinde öpüştüğünüz bir fotoğraf vardı."

"Yakında bir noktaya varacak mısın, Cyrus?"

"Beni dikkatlice dinlemeni istiyorum, Vaughn. Yaroslav, Yulian'ın cinsel tercihlerini uzun zaman önce öğrendi. Tam olarak on altı yaşındayken. Onu odasında bir erkekle öpüşürken yakaladı. O zaman ne olduğunu biliyor musun?"

Yutkunuyorum ve annemle babam kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne?"

"O adamı Yulian'ın gözü önünde öldürdü, sonra da Yulian'ın iki bacağını kırdı. Ona, adını lekelemektense sakat kalmasının daha iyi olacağını söyledi. Yulian'ın — alıntı yapıyorum — 'o hasta, iğrenç, ahlaksız, anormal pislikten' uzak durmazsa, Alina'yı en yüksek teklifi verene evlendirmekle kalmayıp, Yulian'ı da hadım edip öldüreceğini açıkça uyardı; çünkü hiçbir oğlunun erkeklikten yoksun kalmasına izin vermeyecekti."

Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki, ikiye kırılmamasına şaşırıyorum. Ağzım kurumuş, her yutkunuşum zımpara kağıdı kadar sert. Yaroslav'ın bir canavar olduğunu hep biliyordum, ama bu kadarını bilmiyordum. Artık Yulian'ın bana "*Annen ve baban olduğu için şanslısın, Mishka*" derken ne demek istediğini anlıyorum. Haklıymış. Benim ebeveynlerimin cinsel yönelimime tepkisi ile onun ebeveynlerinin tepkisi arasındaki fark çok belirgin ve korkutucu.

"Biliyor musun, o yaz kampından beri senin baş belası olacağını hep biliyordum," diye devam ediyor Cyrus. "Yaroslav şimdi onu elinde tutuyor, işkence etmek ya da öldürmek için, ve hepsi senin yüzünden. Onu o mağarada terk ettin ve Danika ile mutlu mesut hayatına devam ettin, o ise sonuçlarına katlandı, ve şimdi aynı şey tekrar oluyor." Derin bir nefes alır. "Düzeltil bu durumu, Vaughn. Hayatında bir kez olsun beni yanılttığını kanıtla ve onun için elinden geleni yap."

YULIAN

Soğuk, keskin ve acımasız bir darbeye üzerime çöküyor.

Nefesim kesiliyor, buz gibi su yüzümü ıslatırken, giysilerimi sırlıslam ederken, omurgamdan aşağı süzülüp kemiklerime işlerken boğuk sesler çıkarıyorum.

Bir an için nerede olduğumu bilemiyorum.

Ben *kimim*?

Sonra anı parçaları zihnime akıyor. Önce Vaughn'un reddetmesinin acısı, sonra kaçırılma olayı ve sonunda fiziksel ağrı başlıyor.

Boynum tutulmuş, çenem zonkluyor ve bileklerim arkamda bağlandıkları için yanıyor. Ayak bileklerimdeki baskı, onların da bağlandığını, bağlandığım sandalyenin ayaklarına zorla tutturulduğunu gösteriyor. Nefesimi çok sert aldığımda altımda gıcırdama duyuluyor. Ya da belki de gıcırdayan benim. Kafamdaki onca saçmalık yüzünden bunu ayırt etmek zor.

Başımı yavaşça kaldırıyorum, her hareketim yeni yerlerde rahatsızlık uyandırıyor — kaburgalarım, omuzlarım, elmacık kemiklerimde. Ağzımda metalik bir şey var. Tükürüyorum. Kan. Muhtemelen benim. Ama olmayabilir de. Kuduz bir köpek gibi taşınırken birinin derisini çiğnediğimi sanıyorum.

Ah, doğru. Beni uçağa taşıırken o lanet olası adamın kulağını ısırp kopardım ve o da domuz gibi çığlık attı. Ama biri beni tekrar bayılttığı için tepkisini tam olarak görememiştim.

Güzel günler.

Oda yavaşça netleşiyor.

Daha önce de buradaydım, bodrumda. Taş duvarlar küfle lekelenmiş ve temizlenmemiş kurumuş kan sıçramalarıyla kaplı. Tek bir ampul başımın üzerinde sallanıyor, yanmaya devam edip etmemeyi tartışıyormuş gibi titriyor, kırık gölgeler

Sevgili babamın dūřmanlarına ve oğullarına karşı kullandığı aletlerin dizili olduğu paslı masanın üzerine. Evet, çoğul. Kardeřlerim de onun büyük beklentilerini karşılayamadıklarında onun öfkesiyle karşı karşıya kalıyorlar.

Ve... işte orada.

Yaroslav Dimitriev duvara yaslanmış, kolları kavuşturulmuş, kolları sıvamış. Yüzü sakın, sanki bu sıradan bir iş toplantısıymış gibi.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi beni izliyor. Sanki *bu*, onun beklediğı anmış gibi.

"Sonunda uyandın," diyor, sesi düzgün. Neredeyse rahat.

Dilim zımpara kağıdı gibi hissettiriyor ama yine de sırtıtmayı başarıyorum. Alt dudağıım çatlıyor ve sıcak kan ağzıma akıyor. "Baba-oğul bağ kurma zamanı geğirdiğimizi fark etmemiştim. Soru. Kartları getirdin mi?"

Gülmüyor. Asla gülmez. Ben küçükken bile gülmezdi. Bana hiç bir zaman yumuşak bir tarafını göstermedi, ya da beni birazcık bile önemsedini göstermedi.

Babam kahverengi deri eldivenleri alır ve bir ameliyata hazırlanıyormuş gibi eline geçirir.

Dışarıda ayak sesleri duyuluyor, babamın adamları destek olarak bekliyorlar, muhtemelen ben onların kulaklarını ve burunlarını da koparacağımdan korkuyorlar. Bunu daha önce yaptım ve bir saniye bile tereddüt etmeden tekrar yaparım, buna babamın en sevdiği gardiyanlarla kavga etmek de dahil, çünkü onlar onun birer uzantısı.

Babam kutudan bir alet çıkarır, gerçekten büyük bir makas, ve bunun bağlarımı kesmek için olduğunu sanmıyorum.

"Bu ani kaçırmanın sebebi ne?" diye şaka yapıyorum, o bana doğru yürürken. "Beni eve çağırarak için bir telefon araması yapmaya ne oldu?"

Telefonunu çıkarır, sonra yüzüme doğru uzatır. Bulanık görüntü netleşsin diye bir kez gözlerimi kırpiyorum ve göğsüm sıkışıyor çünkü bu, Vaughn'u öperken çekilmiş bir fotoğrafım; açgözlü bir deli gibi, bir elim boğazında, diğer elim saçlarında, o ise avucunu göğsüme dayamış.

Ekran kararır ve beni şimdiki zamana, babamın Vaughn'la benim fotoğrafıma sahip olduğu acı gerçeğine geri döndürür.

Telefonunu cebine koyar, kasları şişer. Babam her zaman görünüşüne özen göstermiştir, bu onun "zayıf bir adam değilim" mantrasının bir parçasıdır.

"Ne demiştin, Yulian?" Yavaşça ama içten içe öfkeyle konuşuyor.

"Ne hakkında? Bir sürü saçmalık hakkında bir sürü şey söylüyorsun. Daha net olmalısın..."

Yumruğu kafamı yana savurur, dilim bakır tadıyla doluyor. Bir sonraki darbe daha sert gelir, bir bot göğsüme çarpar ve sandalye altımda bükülür, devrilir ve ben de onunla birlikte yere düşerim.

"O iğrenç işi bir daha yaparsan seni öldüreceğimi söylemiştim, seni işe yaramaz piç."

"İğrenç değil," diye mırıldanıyorum, ağzımın iki yanından kan damlıyor.

Tek eliyle yakamdan tutar, beni tamamen ayağa kaldırır, çılgın gözleriyle bana bakar. "Az önce ne dedin sen?"

"Başka bir erkeği sevmem iğrenç *değil*." Ona öfkeyle bakıyorum. "Belki de bunu düşünen iğrenç olan sensin."

Hırladı. "Eminim başka bir adam tarafından sikilmek için bir orospu gibi eğiliyorsundur. Ne zayıf bir herifsin."

"Sikimle ne yaptığım beni zayıf biri yapmaz!" diye bağıyorum, tükürüğüm ve kanım yüzüne sıçırıyor. "Oğlunu hatırlayabildiği kadarıyla dövmek, gayri meşru çocuklar doğurup onları askere zorlamak, sonra da onları istismar etmek, ölümcül hastalığı olan karını ihmal edip bulabildiğin her deliğe sikini sokmak seni zayıf bir adam yapar, baba!"

Yumruğu yine bana çarptı, ardından beni yana deviren acımasız bir tekme geldi. "Seni yıllar önce öldürmeliydim, işe yaramaz pislik. Değersiz annenin yanına gitmeliydin."

Boğazımın derinliklerinden bir hırıltı çıkarırken, ağzımdan bir yudum kan öksürür ve bağlarımla mücadele ederim. "Annem değersiz değildi."

"Senin gibi bir ibneyi doğurduğu için kesinlikle değersizdi." Çizmesi göğsüme bastırıyor, baskı o kadar şiddetli ki, yemin ederim bir kaburgam kırılıyor.

"Hayatın boyunca hiçbir işe yaramadın, Yulian, ama sana şanslar vermeye istekliydim. Sanırım seni çok uzun süre şımarttım, ama senin bir erkekten bile daha değersiz, kaçık, hasta bir orospu çocuğu olmanı

Sana söylemiştim, değil mi? Hiçbir oğlum bir ibne olmayacak. Bacaklarını kırmak seni düzeltmediğine göre, bu sefer tüm vücudunu parçalayacağım.”

Çizmesini tekrar yere vurur, havada bir çatlak sesi yankılanır. Göğsüm acıyla dolup taşar, mide bulantısı yükselir ve içimden keskin, delici bir kükreme kopar.

Oda dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve sisin içinde babamın silüetini görüyorum. İsteyerek ya da istemeyerek, beni öldürecek.

Ve tek düşünebildiğim Alina.

Ve Vaughn'u son gördüğüm an.

Bunun olacağını bilseydim, öfke nöbeti geçirip her şeyi riske atmasını istemezdim. Onun benimle ilgili son anısının öfke ve ultimatolar olması hoşuma gitmiyor.

Bunun olacağını bilseydim, onu son bir kez öperdim.

Ama yine de, Vaughn ve ben her zaman farklı dünyalardan geliyorduk. Birkaç kez çarpışmış olabiliriz, ama bunun sonucunda ortaya çıkan tek şey acı oldu.

DÖRT YIL ÖNCE

EVET, kesinlikle burada olmamalıyım.

New York'ta, evimden yüzlerce mil uzakta ve Cy'ın bana isteksizce verdiği sahte bir kimlikle.

Karın kaslarıma dokunuyorum, yaralı yerimde patlayan acıyla yüzümü buruşturuyorum. Hastanede uyandığımdan bu yana bir hafta geçti; annem iskelet gibi görünüyordu ve ben mağarada değildim.

Ve bu sorun değil, gerçekten.

Ya da bir süre için iyiydi, ta ki Vaughn'u bir kez daha görme isteği geri dönene kadar.

Sadece bir kez.

On dakika falan.

Bunun, babamın beni cezalandıracağı, annemin üzüleceği ve Alina'nın uykusuz kalacağı o pervasız seçimlerden biri olduğunu biliyorum ama uzak duramadım.

Mağaradan sonra olmazdı.

Ondan bir öpücük çaldım ve sanırım o da karşılığında kalbimi çaldı.

Dramatik, biliyorum. Suçu ergenlik hormonlarına atıyorum. Bu muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım tüm aşklar gibi geçici bir heves.

Ama kimi kandırıyorum ki? Öyle değil.

Vaughn açıkça bir kız değil ve bu benim için yeni bir alan, ama bu, onu tekrar göreceğim düşüncesiyle heyecanlanmamı engellemiyor.

Ve neden dudaklarının benimkilere değdiği hissi, kaşlarını çatışını, spor yaparken kaslarının nasıl görüldüğünü ya da arkamdan bana sarıldığında kaslarının bana nasıl hissettirdiğini unutamadığımı bilmiyorum.

Hepsi ruhuma derinlemesine kazındı.

Geçtiğimiz hafta boyunca her şey durmaksızın kafamda dönüp durdu, rüyalarım ve uyanık olduğum anlara girdi.

Ne yaptım? Tabii ki evden kaçtım.

Yani, aslında tam olarak öyle değil, çünkü geri dönmeyi planlıyorum, ama yolculuğumdan kimseye bahsetmedim. Babam, Vaughn'un babasıyla savaş ilan ettikten sonra New York'a gittiğimi bilse beni fena halde döverdi, annem ve Alina da çok endişelenirdi. Bana çok düşkünler, ama annem çok zayıf ve aslında ona bakacak birine ihtiyacı var.

Sonunda evden gizlice çıkıp bir taksiye atladım ve bir ticari uçağa bindim. Belki de uçmaktan kaynaklanıyordur, ama içime tıktırdığım onca ağrı kesiciye rağmen kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Midem bulanıyor ve ağrı vücudumu sararken nefes almak için duruyorum.

Sorun yok. İyileşeceğim. Babam her zaman, acıya karşı yeterince güçlü kalırsam, sonunda geçeceğini söyler.

Bu tabii ki saçmalık çünkü ağrı geçmiyor. Aksine, daha keskin ve dayanılmaz hale geliyor.

Lanet olsun.

Derin bir nefes alıp, Vaughn'un okulunun otoparkında duruyorum, kot ceketimden asetaminofen şişesini çıkarıp iki tane su içmeden yutuyorum. Umarım çabuk etkisini gösterir, çünkü Vaughn'un beni zayıf biri olarak görmemesi lazım.

Gerçi babamın yaptığı gibi, ben zayıfken bana tepeden bakmamıştı. Hatta mağarada bana bakmıştı. Belki yine aynısını yapar?

Acıya rağmen gülümsüyorum, ama beni orada bıraktığını hatırlayınca gülümsemem hemen kayboluyor.

Babamın kullandığı kelime *"terk etmek"*ti. *Sen aptalca davranıp vurulurken, o seni mağarada terk edip kendini kurtardı.*

Hayır.

Nefesimi toparlamak için arabalardan birine yaslandım. Vaughn'un yaramı dikerken nasıl titrediğini gördüm, yüzüme tokat atıp uykuya dalmamam için yalvarırken güçlü kalmaya çalışırken sesindeki paniği duydum.

Böyle biri beni öylece *terk* etmez. Bu ona hiç yakışmaz.

Öğrencilerin park yerinden geçip şık Alman arabalarına doğru ilerlemelerini izliyorum. Okulum da en az onlar kadar şık, ama burada havada daha rahat bir şeyler var — Chicago'da asılı duran gerginlikten daha hafif. Ya da belki o gerginlik bana ait, babamın kim olduğu yüzünden peşimden gelen bir gölge.

Hala Ağustos ayındayız, ama görünüşe göre, Cy'a göre Vaughn'un son dakikada katıldığı bir tür yaz okulu ya da oryantasyon gibi bir şey yapıyorlar. Bu mantıklı. Artık kamp olmadığına göre, Vaughn yaz boyunca akademik olarak ilerlemek isteyecektir. Kendisi için fazla çalışkan.

Her neyse, bu okulu benim için bulan Cy'dı ve hatta bana ziyaretçi giriş kartı bile ayarladı. Nasıl yaptığını bilmiyorum ve sormuyorum da. Ama tipik Cy tarzında, neden burada olmak istediğimi bilmek istedi.

Bana, asla benden hoşlanmayacak Vaughn gibi birini sevdiğim için aptal dedi ve sadece incineceğimi söyledi. Ama asıl aptal Cy, çünkü o mağarada Vaughn'la birlikte değildi...

Onu, çok çekici görünen siyah pantolon ve gömlek giymiş olarak bana doğru yürürken gördüğümde dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı. Tamam, peki, bunlar sadece siyah giysiler, ama cidden, onları çok iyi giyiyor, ciddi ve huysuz falan görünüyor.

Şaka yapmıyorum, onu görünce kalbim deli gibi atıyor ve karnımda zonklayan acı arka planda kalıyor.

Ona sormak ve konuşmak istediğim o kadar çok şey var ki. Mesela uykuya dalmak, sarılmak ve Chicago'da uyanmak arasında ne oldu, ya da neden beni kontrol etmedi—gerçi numaram yok, ama bu halledilebilir.

Bana göz kulak olduğu için ona teşekkür etmek istiyorum ve... belki bir ara, eğer mümkünse, onunla buluşmak istiyorum. Çok büyük bir şey olması gerekmez ve o heteroseksüel olduğu için, onu rahat hissetmediği bir şeye zorlamayacağım.

Ona başka olasılıkları tanıtmaya düşüncesi yüzümde bir gülümseme yaratıyor. Belki de benim gibi, o da başka bir şey denemediği için heteroseksüeldir.

Her halükarda, daha fazlasına ihtiyacım var. O, ulaşamadığım, beni çıldırtan bir kaşıntı gibi.

Arabanın arkasından çıkmak üzereyim ki, bir kız ona doğru koşarak gelir ve kolunu beline dolayarak sarılır.

Gülümsemem anında kayboldu.

Bu esmer kız da kim ve ondan nasıl kurtulabilirim?

Kız ona bakıp, duyamadığım bir şey söylüyor ve o gülümsüyor. Kalbim sanki parçalanıyor ve silah yarasından daha fazla acı veren aptalca bir ses çıkarıyor.

Vaughn nadiren gülümser, hatta hiç gülümsemez, o halde neden o kıza gülümsüyor?

Sonra, ilk kez birlikte olmak istediği bir kıza aşık olduğunu hatırlıyorum ve kalbim paramparça oluyor, benden vazgeçip yere dökülüyor.

Demek ona aşık olduğu kız bu mu? Ona gülümsemeden duramadığı, güzel ve kendine güvenen bir kız mı?

Kız parmak uçlarına yükselip onu öpüyor.

Bir hafta önce benim olduğunu iddia ettiğim dudakları öptüğünü izlerken kulaklarımda bir uğultu patlar. Tamam, iddia etmek çok güçlü bir kelime.

ağzımı onun ağzına değdirdim ve bu, şu anda full HD olarak izlediğim öpücüğün yanında *hiçbir şey*.

Acı o kadar dayanılmaz hale geliyor ki, nefes almak için bir arabanın yanına yığılıyorum.

Çok umutlu biri olduğumu biliyorum ama olmamalıydım çünkü gerçek şu ki Vaughn heteroseksüel. O hep *heteroseksüel* olmuş ve sadece kızlarla birlikte olmuş.

Telefonum titriyor ve dikkatim dağılmış bir şekilde cebimden çıkarıyorum. Cyrus.

Siktir. "Sana demiştim" diyecek.

Aramayı reddediyorum, bakışlarım Vaughn'un kızı öpüşmesine sabitlenmiş durumda. Kız kendini kaptırmış, gözleri kapalı, ona daha da yaklaşıyor. Vaughn'un eli kızın saçlarına dolanmış, ama göz kapakları ağırlaşmış—tamamen kapalı değil, sadece... uzak.

Ya da belki de ben öyle olmasını umuyorum.

Telefonum yine titriyor, yine görmezden gelmek üzereyim, ama bu bir mesaj.

CYRUS

Geri dön, Yulian. Annen vefat etti ve Alina bir kaza geçirdi.

Mesajı okurken dünyam başıma yıkılıyor, sonra Vaughn'un kız arkadaşını öpüşmesini izliyorum.

Hepsi duygularımduygularım sevgi sevgi parçalanıyor ve dönüşür daha güçlü, derin ve tehlikeli bir şeye.

Vaughn'a olan takıntım, kaldırabileceğimden daha fazla acıya yol açtı ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

VAUGHN

Babam, Chicago'daki Dimitriev malikanesine adam göndermeyeceğini söyledi.

Yulian'ı kurtarmak için bir savaş başlatmama izin vermeyeceğini açıkça belirtti.

Ama *ben* o savaşı başlatacağım. Yulian'ı babasının pençesinden kurtarmak için kaç savaşa katılmam gerekirse gereksin umurumda değil.

Ama babam, Pakhan olarak, her iki tarafta da sayısız insanın hayatını tehlikeye atmamak için kaynaklarımızın savaşta kullanılmayacağını söyledi.

Bunun yerine, gizli bir kurtarma görevine kendisi gitmeyi teklif etti. Annem, babamla benim itirazlarımıza rağmen kendisinin de gideceğini söyledi.

"Saçmalık, sana bir keskin nişancı lazım." Annem babamın sakallarını okşadı. "Ben en iyisiyim, unuttun mu?"

Babam, annemin bu işin içine karışmasını istemediği için biraz daha homurdandı, ama sonra, çoğunlukla başka seçeneği olmadığı için kabul etti.

İşte buradayız, annem, babam ve ben, annemle babamın askerlik günlerinde aynı birimde görev yapmış olduğu anlaşılan iki infazcı ve babamın sağ kolu ve teyzemin kocası Viktor.

Elimizdeki istihbarata rağmen, Dimitriev malikanesine alarmları tetiklemeden girmek imkansız. Eğer keşfedilirsek, Yaroslav bizi anında öldürür, bu yüzden Cyrus da bizimle geldi.

Giriş konusunda bize yardım etti, güvenlik önlemlerini dondurdu ve malikaneye fark edilmeden sızmamızı sağladı.

Babam, dışarıda nöbet tutan annem de dahil olmak üzere, hayatlarımızı Cyrus'a emanet edip edemeyeceğimi sordu. Gerçek şu ki, edemem. Cyrus bir yılan, sadakati en iyi ihtimalle kaygan. Chicago Bratva'nın genişlemesine yardım etmiş olsa bile, Rus mafyasıyla olan bağları belirsiz. Yaptığı her hareket fazla pürüzsüz ve hesaplı geliyor. Ve buna tahammül edemiyorum

Dört yıldır Yulian'ın gölgesi olarak benim olması gereken yeri dolduruyor.

Evet, mantıksız kıskançlığım, adama ısınmama yardımcı olmuyor.

Ama Cyrus'a güvendiğim tek bir şey var: Yulian'la olan dostluğu. Yıllarını onu Yaroslav'dan koruyup kollayarak geçirdi — hayır, bundan hoşlanmıyorum, bunu yapan ben olmalıydım — onun öldürülmemesini sağlamak için muazzam zaman ve kaynak harcadı.

Yulian, Cyrus'un tek arkadaşı olduğunu söyledi. Herkes büyürken Cyrus'u dışlayıp alay edip zorbalık yaparken, onu anlayan tek kişi Yulian'dı.

Belki de bu yüzden bu riski göze aldım. Ya da Cyrus'u Yulian'dan başka kimseyle görmediğim için.

Gerçek şu ki, Cyrus benden nefret etse, beni onaylamasa, Yulian için kötü bir etki olduğumu düşünse bile, yine de onu kurtarmak isteyecektir.

Yani hayır, Cyrus'a özellikle güvenmiyorum, ama Yulian'la olan dostluğuna güveniyorum.

Bize verdiği erişim ve sürekli çalışan kameralara rağmen, güvenliğin dikkatini çekmeden her türlü tehdidi ortadan kaldırmamız gerekiyor.

Silahını kaldırmış önde ilerleyen babama bakıyorum, Viktor amca ve diğerleri ise arkamızı kolluyor. Merdivenleri işaret ediyorum ve babam öncü oluyor.

Cyrus, Yaroslav'ın Yulian'ı yeraltında tutacağından emin. Ne yapmış olabileceğini düşününce çenem sıkılıyor.

Ama nefes almaya, odaklanmaya zorluyorum kendimi. Önce Yulian'ı dışarı çıkaracağım.

Sonra Yaroslav'ı düşüneceğim.

Merdivenlerin dibinde bir adam belirir. Silahını yarıya kadar çekerek geriye atlar, ama gözünü kırpmadan kafasına ateş ederim.

Babam, loş ışıklı koridorda ilerlerken bana gururla bakar.

Stres veya baskı altındayken daha iyi konsantre olurum, bu yüzden en ufak hareketleri bile son derece farkındayım.

Koridorda birkaç adam belirliyor ve koridorun sonundaki odaya giden yolu kapatıyorlar; Cyrus'un Yulian'ın büyük olasılıkla orada olacağını söylediği oda.

İlk başta, adamlar sigara içip Rusça konuşurken bizi fark etmiyorlar.

"Git." Babam beni itiyor. "Arkanı kollayacağım."

Kısa bir baş sallamayla onay verip yoluma çıkan herkesi yaralayarak ya da öldürerek ilerliyorum. Şu anda Yulian dışında kimse umurumda değil.

Babam ve Viktor bana koruma sağlarken, ben de hücrenin metal kilidini vurup kapıyı araladım, silahım havada. Yaroslav'ın Yulian'a bir şey yaptığını görürsem, onu burada, şu anda öldürürüm.

Kapı paslı menteşeleriyle gıcırdayarak açılırken, duyularım teyakkuzda.

İlk olarak kan kokusu burnuma çarptı; boğazıma vuran, dilimi kaplayan ve tüylerimi diken diken eden yoğun, metalik bir koku.

Onu gördüğümde dudaklarım aralandı. Yulian.

Taş zeminde çökmüş durumda, uzak duvara yaslanmış bir gölgeden biraz daha fazlası. Yakınında devrilmiş bir sandalye, etrafa saçılmış bağlar. Gömleği paramparça; arkası yırtılmış, önü parçalanmış, bazı yerlerinde kurumuş kan lekeleriyle koyulaşmış, bazı yerlerinde ise hala ıslak izler var.

Öfkeli morluklar soluk kaburgalarını bozuyor, biri o kadar koyu ve şişmiş ki muhtemelen kırılmış. Belki de birden fazla.

Yüzü o kadar şişmiş ve kanlı ki, bir gözü tamamen kapanmış, dudakları yarılmış ve kırmızı kabuklarla kaplı.

Onu neredeyse tanıyamıyorum.

Bu o *değil*.

Benim Yulian'ım, ete kemiğe bürünmüş bir kaos, sesinde gök gürültüsü, damarlarında ateş ve dizginlenemeyen bir enerji dalgası olan bir doğa gücü.

O böyle... *böyle* olamaz.

İki kez gözlerimi kırpiyorum ama manzara kaybolmuyor. Kalbim gırtlığımda, ona doğru koşuyorum.

Dizlerim sertçe yere çarptığında silah elimden kayıyor. Çarpmanın etkisini hissetmiyorum. Ondan başka hiçbir şey hissedemiyorum.

"Yulian," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Lanet olsun. Yuli..."

Titrek parmaklarımla yüzüne nazikçe dokunuyorum, avucumda paramparça olacağından korkuyorum. Kıpırdamıyor. Cildi soğuk. Çok soğuk. Kulağımı ağzına dayıyorum, içimdeki her şeyi durduruyorum.

Birkaç saniye nefes almıyorum, nefesimi tutuyorum, dinlerken dışarıdaki kaosu görmezden geliyorum.

Ya Yaroslav onu öldürdüyse? Neden daha önce buraya gelmedim? Neden...

Kulağıma bir nefes geldi, sonra bir tane daha. Sığ ve zayıftı, ama oradaydı.

Hayatta.

Boğazımdan bir ses çıkar. Ne olduğunu bilmiyorum — rahatlama, öfke, keder — belki de üçü birden. Onu olabildiğince dikkatli bir şekilde kollarımın arasına alırken dudaklarım titriyor. Neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir inilti çıkarır, başı omzuma yaslanır. Kanı gömleğime sızar, sıcak ve yapışkan bir his verir.

Ama bu, onun burada olduğu anlamına geliyor. Hayatta.

Ezici bir suçluluk ve ıstırap duygusu içimi parçalıyor. Dün gece onu bırakmamalıydım. Eğer bırakmasaydım, kendi kafamın içinde takılıp kalıp onu dinlemeseydim, şimdi onun zar zor hayatta olan bedenini toplamak zorunda kalmazdım.

"Üzgünüm, bebeğim," diye fısıldıyorum saçlarına, onu okşuyorum çünkü bunu yaptığımda hep hoşuna gider. "Benimle kal, tamam mı? Seni buradan çıkaracağım."

Vücudumu kaydırarak onu sırtıma kaldırıyorum ve bileklerini tutuyorum. Her zamankinden daha ağır, neredeyse ölü ağırlığı var. Kalkarken omurgam çığlık atıyor ama umursamıyorum. Onu buradan çıkarmak için dünyayı bile taşırdım.

"Ben yanıdayım," diye mırıldanıyorum, beni duymasa da. "Her zaman yanında olacağım."

Hiçbir yaralanma yaşamadan kaçmayı başardık.

Sonra Yulian'ı Rusya'ya, Güney Sibirya'nın Altay Dağları'nın derinliklerinde, Ust-Koksa'da bulunan amcalarımın özel malikanesine uçurdum

Onu Amerika'da tutmak ne onun ne de ailem için güvenli değildi.

Onu Amerika'da tutmak ne onun ne de ailem için güvenli değildi. Onu New York'a götürmek söz konusu bile olamazdı, çünkü Yaroslav ilk olarak orayı arayacaktı. Ancak Rusya, ironik bir şekilde daha güvenliydi.

Özellikle de meraklı gözlerden uzak, hiçbir haritada yer almayan, çam ormanlarının içinde tamamen kaybolmuş ve kemikleri kesecek kadar keskin dağ havasının hakim olduğu amcalarımın evinde.

Sanırım Yulian ve ben tam bir döngü tamamladık — tekrar bir dağa döndük.

Yulian, amcalarımın ona ayırdığı odada uyurken, ben de onun elini tutarak gülümsüyorum.

Buraya geleli iki gün oldu ve o hala uyanmadı.

Anton amcamın özel doktoru, her şeyi göz önünde bulundurursak Yulian'ın durumunun iyi olduğunu söyledi.

Ona ve özel jetteki doktorumuza göre, Yulian ciddi bir travma geçirmiş. İki kaburga kemiği kırılmış — biri tam, diğeri ince bir çatlak — ve göğüs kafesinde şiddetli morluklar var. Kaburgaları sabitlediler, ama en az dört ila altı hafta boyunca sert darbeler ve zorlamaya maruz kalmaması gerekiyor.

Sırtında ve gövdesinde yüzeysel kesikler var, hiçbir iç organlara zarar verecek kadar derin değil, ancak birkaçının dikilmesi gerekti. Hafif bir beyin sarsıntısı, yarılmış bir dudak, şişip kapanmış bir göz ve kan kaybından kaynaklanan dehidrasyon var. Hayati fonksiyonları stabil. Onu rehidre ettiler ve antibiyotik verdiler, zamanla ve dinlenerek fiziksel hasardan kurtulacağını söylediler.

Peki ya ruhsal hasar?

Sadece cinsel tercihlerini onaylamadığı için kendi babası tarafından ölümüne dövlüdüğü gerçeğiyle nasıl başa çıkacak?

Neden böyle bir şeyin olduğu bir dünyada yaşıyoruz?

"Geç kaldığım için özür dilerim." Elini yüzüme getirip avucunu yanağıma dayadım. "Ve sadece iki gün öncesini kastetmiyorum, her şeyi kastediyorum bebeğim. Seni o adamdan kurtarmam dört yıl sürdüğü için özür dilerim."

Onu ilk kez dövdüğünü gördüğümde onu oradan götürmeliydim. Hastaneden atıldığımda, tek başıma gitmemeliydim.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, onu kaçırıp dünyadan saklamalıydim.

Belki o zaman onu bu kadar kırık bir halde görünce kalbim göğsümden sökölüyormuş gibi hissetmezdim.

Ve acı çekiyor.

Belki de uzaktan izleyen ve kendimi inkar içinde tutan bir korkak olmasaydım, birlikte olabilirdik.

Yakınlaşmam gereken zamanda mesafe koymasaydım. Videolarını telefonuma kaydedip sık sık izlememe rağmen onlara cevap vermediğimde.

Eğer ben de... onun her zaman benim için olduğu gibi, onun için orada olsaydım. Kıpırdadı ve ben de sırtımı daha dik tuttum, gözleri açıldı,

bakışları odaklanmamış, kaybolmuş. Sol mavi gözü artık o kadar şişmiş değil, ama etrafındaki morluk koyu mavi, neredeyse siyah.

"Yulian?" Saçlarını nazikçe okşuyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

Birkaç kez gözlerini kırptıyor ve birkaç saniye hareketsiz yatıyor, sanki neler olup bittiğinden emin değilmiş gibi. Beyin sarsıntısı o kadar mı kötü...

Bana doğru elini uzatıyor, ama yanağıma dokunduğu anda, sağlam gözü büyüyor ve elini geri çekiyor.

Bu hoşuma gitmedi.

Genelde bana dokunmaktan vazgeçmez, neden sanki bir hata yakalanmış gibi davranıyor?

Aniden ayağa kalkıyor ve sonra muhtemelen kaburgaları ağrıdığından yüksek sesle inliyor. Omuzlarından tutup onu nazik ama kararlı bir şekilde tekrar yatırıyorum. "Hareket etme, kaburgaların kırılmış ve başka yaralanmaların da var." Komodine uzanıp ona bir bardak su veriyorum,

susamış olduğunu düşünerek. Sanki hayaletmişim gibi bana bakmaya devam ediyor, ben de bardağı dudaklarına götürüyorum. "Biraz su içmelisin."

O da mekanik bir hareketle, bardağı boşaltana kadar verdiğim tüm suyu içiyor.

Dudak köşesinden bir damla su sızıyor, ben de onu siliyorum, başparmağım gereğinden fazla onun cildinde kalıyor.

Kahretsin, onu özlemişim. Ona dokunmayı özlemişim. Onunla olmayı özlemişim.

Onu neredeyse kaybedeceğime inanamıyorum.

Yulian geri çekiliyor, elimi çekmemi sağlıyor ve göğsüm sızlıyor. Bu, dokunuşumdan ilk kez geri çekilişi.

Ve bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla acıtıyor.

Beni ikiye bölmüş gibi davranmıyormuş gibi, yatağın kenarına onun yanına oturuyorum, boş bardağı sıkıca tutarken soğukkanlı bir sesle konuşuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Neredeyim?" diye soruyor, pencereden dışarı bakarken sesi her zamankinden daha boğuk ve kaba.

Gece olduğu için, büyük barok tarzı pencerelerden sadece birkaç bahçe ışığı görünüyor; bu kesinlikle Tosha Amca'nın sofistike zevkinin eseri, çünkü Maks Amca sadece ona eşlik ediyor.

"Rusya,"

diyorum. "Rusya mı?"

"Tam olarak Ust-Koksa. Amcalarımın kırsaldaki malikanesinde kalıyoruz."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Beni neden Rusya'ya getirdin?"

"Çünkü burası daha güvenli," diyorum soğukkanlılıkla.

"Geri dönmem gerek." Hafifçe inleyerek hareket etmeye başlıyor.

"İyileşene kadar hiçbir yere gitmiyorsun, Yulian." Onu sertçe ama zorlamadan geri itiyorum. "Hareket etmek bir yana, nefes almakta bile zorlanıyorsun."

Nefes nefese kalması, söylediklerimi doğruluyor; şakaklarında ter damlaları belirirken, yakışıklı yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. "Anlamıyorsun. Alya'ya geri dönmeliyim. Ben yokken, o ona zarar verecek..."

"O Cyrus'la birlikte," diyorum, aptalca bir şey yapmasın diye onu hâlâ tutuyorum. "Yaroslav'ın onu sana karşı kullanmasını önlemek için, ben seni kurtarmaya gitmeden önce Cyrus onu yanına aldı. O güvende, emin olmak için onu ve Cyrus'u arayabilirsin. Belki daha sonra, iyileştiğinde, nefes nefese kalıp onu endişelendirmemek için."

Omuzları omuzları gevşer, ama nefesnefes
hala hala çok düzensiz, muhtemelen ağrıdan dolayı.

Bu yüzden ona reçete edilen

ağrı kesicilerinden birini uzattım ve bir bardak su daha içmesine yardım ettim.

Bu sefer bardağı elimden alıyor ve kendi başına içiyor.

Kahretsin. Onun bu küçük reddetme hareketleri, beni tek tek kesiklerle parçalıyor.

Binlerce kesikle ölüm.

"Beni sen mi kurtardın?" diye soruyor, bana tuhaf bir şekilde bakarak. Bardağı masanın üzerine koyuyorum.

"Bunu yapamaz mıyım?"

"Yapabilirsin, ama neden yapasın ki?" Omuzlarını rahatça silkiyor, sonra öksürüyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Neden yapayım da ne demek? Tabii ki seni kurtarırdım, Yulian. O boktan babanın seni döverek öldürmesini oturup izleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet, çünkü sen bana hiç tam olarak bağlı değildin, bu yüzden bu kadar ileri gitmene şaşırdım, hepsi bu."

Göğsüm sıkışır. Kahretsin. Hâlâ son buluşmamızdan dolayı kırgın. Belki de bir süredir kızgındır.

"Yulian..."

"Hâlâ geri dönüp Alya ve Cy'ın yanında olmak istiyorum."

"Dedim ki. İyileşene kadar hiçbir yere gitmiyorsun." Kaşını kaldırdı. "Beni kaçırıyor musun şimdi?" "Ne dersen de."

Derin bir nefes aldı, sonra inleyerek gözlerini kapattı. Onun bu kadar acı çekmesi ve benim bunu hafifletmek için hiçbir şey yapamamam, kendimi işe yaramaz hissetmeme neden oluyor.

Yine benden uzaklaşacağından korktuğum için ona dokunamıyorum bile. Artık bu reddedilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Yulian'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki... pes etmiş gibi, gözlerinde hiçbir renk yok. "Beni bırakmalısın. Sana ve amcalarına sadece felaket getireceğim."

"Hayır."

"Vaughn..."

"Yulian," diye onu taklit ediyorum ve o sadece homurdanıyor, ama bunun hayal kırıklığından mı yoksa acıdan mı olduğunu bilmiyorum.

"Babam gitmeme izin vermez," diye fısıldıyor, elini yüzünde gezdiriyor yüzünü sonra yüzünü ve onu bırakır. "O izleyecek beni ."

. Beni fena halde dövüp ölümün eşiğine getirebilir, ama beni öldürmez. Beni varisi yapmak için çok fazla zaman, para ve enerji harcadı ve şimdi vazgeçmesi, yenilgiyi kabul etmesi anlamına gelir ki bunu asla yapmaz. O yüzden... sen ya da ailen daha fazla bu işe bulaşmadan önce beni geri gönder.”

“Nereye geri döneyim? Neredeyse öldürülmeye mi?” Sesim biraz yükselir. “Buna *asla* izin vermeyeceğim, Yulian, duyuyor musun? Seni bulursa ne olacak? Burayı asla bulamayacak. Haritada yok, ve bulsa bile, sana bir daha dokunmadan onu öldürürüm.”

Beni gözlerini kırpmadan izlerken dudakları aralandı, sonra dudaklarını büzüştürdü. “Onu öldürürsen, Chicago ile New York arasında bir savaş başlatırsın. Bunu yapma.”

“Sen fiili lider olursan savaş çıkmaz.” Gülümsüyorum. “Her şeye sen karar vereceksin.”

“Bana liderlik etmeme izin verecek kadar saygı duymuyorlar. Zaten bunu istediğimden de emin değilim. En azından şu anda değil.” Uzun bir süre sessizce bana bakıyor. Bu rahatsız edici.

“Ne?”

“İlişkimizin geçici olduğunu ve uzun sürmeyeceğini söylemiştin, o halde neden...” Yutkunur, sonra gergin bir nefes verir. “Neden beni kurtarmak ve buraya getirmek için onca zahmete girdin?”

“Çünkü yalan söyledim.” Elini elime alıyorum. “Hem kendime hem de sana. Gerçek şu ki, sen hiçbir zaman geçici değildin.”

Elimdeki eli seğiriyor ve ben onu çekip alacağından korkarak daha sıkı tutuyorum.

“Ama aramıza mesafe koydun Vaughn, beni uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Ne zaman sana yaklaşmaya çalışsam, kum gibi parmaklarımdan arasından kayıp gidiyordun.”

“Korkuyordum.”

“Neden korkuyordun? Ortaya çıkmaktan mı? Neyse, sonuçta ortaya çıktı ve ben hâlâ hayattayım.”

“Hayır. Yani, evet, o da var, ama asıl olarak sana olan duygularımın gücünden korkuyordum.” Elini sıkıyorum, iki elimle nazikçe, saygıyla tutuyorum. “Beni farklı bir insan yapıyorsun, bazen tanıyamadığım biri.”

“Bu o kadar kötü mü?” Sözlerindeki acı beni derinden yaralıyor.

“Hayır, aslında bu olmak istediğim kişi. Sen... her şeyi unutturuyorsun bana, ve seninle olduğumda o özgür hissetme arzusunu özlüyorum.”

“Ama?”

“Ama yok.”

“Emin misin?” Bana şüpheyile bakıyor. “Senin için her zaman bir ‘ama’ vardır, Vaughn.”

Dudaklarımı büzüyorum, bana sürekli ismimle hitap etmesinden hoşlanmıyorum. “Bu sefer yok.”

“O zaman başka bir zaman mı?”

“Neden söylediğim ya da yaptığım her şeyde kusur bulmaya çalışıyorsun?” “Çünkü daha önce, dört yıl önce ya da son birkaç ay içinde, ama yine de incindim.” “Dört yıl önce mi?”

Şaşkınlığımı fırsat bilip elimi bırakarak kaçıyor. “Beni o mağarada ölüme terk etmiştin, hatırladın mı?”

“Hayır, bırakmadım. *Asla* böyle bir şey yapmazdım.” Kaşlarımı çattım. “Dur. Sence olan bu mu?”

Pencereden dışarı bakıyor, ben de çenesini tutup, onu bana doğru çevirirken orada uzayan sakallarını okşuyorum. “Benim için *kurşun* yedikten sonra seni terk edeceğime inanıyor musun?”

“Ama bıraktın.”

“Hayır.” Elim saclarımın arasından geçirdim. “Bunu mezara kadar götüreceğimi sanıyordum, ama görünüşe göre gerçekte ne olduğunu bilmen gerekiyor, Yulian.”

Evden uzakta İran.

Biliyorum. Ben mi? Evden kaçmak mı? Hiç katılmayı beklemediğim bir küfür bu.

Ve yine de tam da bunu yaptım.

Çoğunlukla, kampta olan onca şeyden sonra ailemin beni gözlerinin önünden ayırmayacağından şüphe duyduğum için.

Yaralanmamıştım, pek sayılmazdı — sadece dün sabah Yulian'ı omzumda baygın halde tepeyi kayarken birkaç sıyrık almıştım. O anda acıyı hissetmemiştim. Onu hayatta kurtarma ihtiyacı her şeyi gölgede bırakmış, geri kalan her şeye karşı duyarsızlaşmıştım.

Tüm dikkatim tek bir amaca odaklanmıştı: onu güvenli bir yere ulaştırmak.

Ve başardım.

Dağdan aşağı sonsuz gibi gelen bir yürüyüşün ardından, babamın adamları nihayet bizi buldu; bütün gece aramışlardı. Kısa bir süre sonra Yulian'ın adamları geldi ve kollarımdan cansız bedenini aldılar.

Titriyordum, ama yorgunluktan, uykusuzluktan ya da ezici stresten değil. Bu daha derin, daha ham bir şeydi ve kollarımdaki adamla her şeyiyle ilgiliydi.

Onu benden çekmeye çalıştıklarında, ona daha sıkı sarıldım, sadece yardıma ihtiyacı olduğu için bıraktım. Parmaklarım onun soğuk parmaklarına değdi ve dün gece mağarada hissettiğim aynı çılgın dürtüyü hissettim: onu ısıtmak, hayatta tutmak.

Vücudum onun vücudunu sarmış, o da kollarımın arasında bir koza gibi duruyordu.

Ama o bir anda yok oldu ve onunla son görüşümün bu olmasına izin vermeyeceğim.

İlk kez kendimi gerçek bir genç gibi hissediyorum; evde kalmamı söyleyen ailemin emirlerine karşı gelip, içimden gelen bir dürtüyle Chicago'ya kaçıyorum. Chicago'ya daha önce hiç gitmedim ve uçağa binmek için sahte bir kimlik kullanmak zorunda kaldım.

Evden kaçışım dağınıktı. Lidya beni koruyacağını ve arkamda olacağını söyledi, ama onun coşkusuna rağmen, ailem gittiğini fark ettiğinde yapabileceği çok fazla bir şey yok.

Sonuçlarını sonra düşünürüm. Önemli olan başarmış olmam.

Yolculuk boyunca yumruğumda tuttuğum mermi, parmaklarımı terletiyor. Yulian'ın içinden çıkardığım mermiyi saklamam tuhaf gelebilir, ama bir bakıma içimi rahatlatıyordu. Onu kurtardığımı, hayatta olduğunu hatırlatıyordu bana.

Kurşuna her dokunduğumda beni mağaraya geri götürüyor. Soğuk, korku, ölümün eşiği... ama aynı zamanda o da. Biz. Her şey boyunca birbirimize destek olduk.

Bu, onun benim için kurşun yediğini hatırlatıyor ve en azından onun iyi bir şekilde iyileştiğinden emin olmak benim için bir görev.

Kendime böyle söyledim, bu çekime boyun eğip Chicago'ya geldiğimde sarıldığım bahane buydu.

Beklendiği gibi, hastane güvenliği çok sıkı. Yulian'ın babasının statüsü göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değil. Personel soyunma odasına sızıp, kendimi gizlemek için bir doktor önlüğü, maske ve gözlük giyiyorum. Fizik yapım ve boyum yardımcı oluyor, ama görünüş her şey değildir. Önemli olan yürüyüşüm ve kendimi taşıma biçimim; Yulian'ın odasına doğru ilerlerken başımı dik tutuyorum.

Kapının önünde duran bazı güvenlik görevlileri beni izliyor, ama ben rolümü sürdürerek odaya girip arkamdan kapıyı kapatıyorum.

Bir iç çekiyorum, ama gözlerim Yulian'a odaklandığında iç çekişim boğazımda takılıyor.

Hastane odası loş, sadece kalp monitörünün düzenli atışlarının bozduğu steril bir sessizlikle kaplı, panjurlardan gelen gölgeler zemini kesiyor. Ne beklediğimi bilmiyorum — belki Yulian

uyanık, şakalar yapan, bandajlarla sarılmış bir hal. Kan, kablolar, hayat. Oysa o sadece... hareketsiz.

Bu ona hiç benzemiyor.

Bu yüzden sabah olduğunda ve o hareketsiz, zorlukla nefes alırken ona uyanması için bağıırıyordum. Gözlerini açmadığında kalbim göğsümde parçalandı. Bu yüzden onu omzuma alıp aşağıya doğru tehlikeli yolculuğa çıktım. Etrafı keşfe çıkarken onu mağarada bırakmayı düşündüm, ama nabızı zayıftı ve onu yanımda götürmek zorundaydım.

Riskliydi, evet, saldırganlar hâlâ etrafta gizleniyor olsaydı ikimiz de ölebilirdik, ama başka seçeneğim yoktu.

Ve onu şimdi bu halde görmek kalbimi sızlatıyor.

Yatağın başucundaki çizelgeler iki gün öncesine ait kayıtları gösteriyor. Henüz uyanmadı, ama notlara göre hayati fonksiyonları stabil ve her an bilinci açılabilir.

Ona yaklaşırken maskeyi çıkarıyorum, attığım her adımda kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

Yulian hareketsiz yatıyor, beyaz çarşafların içinde kaybolmuş, teni neredeyse çarşaflarla birleşmiş durumda — onu hiç bu kadar solgun görmemiştim.

Dudaklarında renk kalmamış ve bir yanağında taze bir morluk belirmiş, yastığın üzerine dökülen koyu saçlarının karmaşası tarafından yarı gizlenmiş. Kirpikleri uzun, tüy gibi, keskin elmacık kemiklerine yumuşak gölgeler düşürüyor. Şimdi bile... güzel görünüyor. Bir kız gibi değil. Narin değil. Sadece... karnımın derinliklerinde bir düğüm atan garip bir şekilde *ölümcül derecede* çarpıcı.

Dizlerim kendiliğinden bükülüyor ve yanına çöküyorum. Yatak ağırlığımla çöküyor ve vücudumun her santimi canlanıyor.

Bir an orada oturup, boğazımın neden sıkıştığını anlamaya çalışıyorum. Bu, bir sınıf arkadaşını ya da bir dostu ziyaret etmek gibi hissettirmeli, ama daha... yoğun.

Kafa karıştırıcı.

Daha çok bir kefareti gibi.

Kalın, uzun parmakları yatakta gevşek bir şekilde uzanıyor. Onlara bakıyorum.

Bir saniye, on saniye, yirmi saniye...

O kadar uzun süre bakıyorum ki, sessizlik göğsümü sıkıştırmaya başlıyor.

Sonra elimi uzatıyorum.

Neden yaptığımı bilmiyorum. Parmaklarım onun parmaklarına dokunana kadar —yavaşça, tereddütle— bunu yaptığımın farkında bile değilim, sonra elini kavriyorum.

O sıcak.

Beni ilk şaşırtan şey bu. Sıcaklığı. Parmaklarının artık soğuk olmadığına ve hayatta olduğuna dair kanıt.

Ama sonra ikinci şey beni vurur.

Onu bırakmak istemiyorum.

Bu farkındalık, kaburgalarımın indirilmiş bir yumruk gibi içimi sarsıyor. Nefesim titriyor ve omurgamdan aşağı bir karıncalanma yayılıyor.

İçgüdüsel olarak onu daha sıkı kavradım ve karnımda keskin bir şey kıvrıldı, göğsüme yayıldı ve kanıma aktı.

Bu duygular da ne böyle?

Bunu hissetmemem gerekiyordu. Sanki elini elimde hissettiğim anda derimden fırlayacakmışım gibi.

Hayır. Bu doğru değil.

Özellikle de *onunla*.

Yine de kalbim, sessizlikte çok yüksek sesle çarpıyor ve mantıklı düşüncelerimi hiç umursamıyor.

Elimi çekmeye çalışıyorum ama itaat etmiyor. Bunun onu bırakmaktan korktuğum için mi, yoksa içimdeki bir şeyin bunu yapamayacağıma karar verdiği için mi olduğunu bilmiyorum.

Bırakmayacağım.

Bu yüzden monitör bip sesleri çıkarırken orada oturuyorum, bir korkak gibi elini tutuyorum, uyanmamasını umuyorum, uyanmasından *korkuyorum*.

"Bana ne yaptın sen, Yulian?" diye fısıldıyorum, elini daha sıkı sıkarak.

O anda dudaklarımın karıncalandığını fark ediyorum. Soyut, gergin bir şekilde değil, hayır. Bu, cildimin aynı anda hem karıncalandığını hem de yandığını hissettiren gerçek, fiziksel bir his.

Her şeyi gömmek için kararlı olmama rağmen, anılar sel gibi üzerime çöküyor.

Mağara.

Sessizlik.

Titrek nefesler.

Ağzının benim ağızımda olması.

Onun dediği gibi ısınmak için kollarıma sarıldığımda uykuya dalmak üzereydim. Bunu yaparken bir tür rahatsızlık hissettim, kaslarını kaslarımın altında hissedip kokusuyla sarıldım.

Şimdi elini tutarken, bunun rahatsızlık değil, daha fazlası olduğunu anlıyorum.

Bir lanet.

Bir açlık.

Bir şeye duyulan ihtiyaç.

Ancak mağarada, uykuya dalarken bu düşünceleri bastırmaya çalıştım, ama dudaklarının dudaklarıma değdiği anda tamamen uyanmıştım.

Hala her şeyi hatırlıyorum. Cildin cilde değmesini. Nefeslerin kesilmesini.

Sıcaklığı.

Tereddüt.

Öpücük o kadar yumuşaktı ki, hayal gördüğümü sandım, ama göğsümdeki çarpıntı o kadar şiddetliydi ki, onun da içimden yankılanıp sırtına çarptığını hissedebileceğinden emindim. Gözlerimi açmadım. Açamadım. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum, daha da kötüsü, nasıl bir yüz ifadesi takınacağımı da.

Ama şimdi...

Şimdi, ağızına bakıyorum.

Alt dudağının hafif şişkinliğine ve rengini biraz kaybetmiş olmasına rağmen yumuşaklığına.

Dudaklarım izinsizce aralandı. Boğazım kurudu, ama dilim kalın ve ağır hissediyor, ciğerlerimdeki hava boğucu.

Ne yapıyorum ben?

Bu daha önce hissettiğim türden bir arzu değil ve beni çok korkutuyor.

Ben heteroseksüelim. Hiçbir erkeğe bakıp *böyle* hissetmemiştim. Gergin, biraz sinirli, korku, arzu ve pervasızlıkla felç olmuş durumdayım.

Tabii ki, ben sadece kızlarla öpüşüp oynaştım, o da öyle, nedense hoşuma gitmeyen seks ve bekaret konuşmalarımızı düşünürsek. Onun seks maceralarını dinlemekten pek hoşlanmıyordum

seks maceralarını anlatmasını dinlemekten pek hoşlanmıyordum, ki bu garip çünkü Niko ve diğerlerinin bu konudaki konuşmalarını sürekli dinliyorum.

Elimdeki eli belli ki bir kızinki değil, daha kalın ve erkeksi, sırtında damarlar çıkıntılı, ama yine de şimdiye kadar tuttuğum en sıcak, en güzel el gibi geliyor.

Bunun nedeninin ellerimizin yaklaşık aynı boyutta olması mı, yoksa sert çıkıntıların hissini sevmem mi olduğundan emin değilim, ama kesinlikle başkalarınınkinden çok daha fazla hoşuma gidiyor.

Ve sevmemeliyim.

Danika'yı düşünüyorum — yumuşak sesini ve güzel gülümsemesini. Ama ona karşı hissettiğim her türlü duygu, şu anda içimde kükreyen lanet olası *kasırgayla* karşılaştırıldığında sönük kalıyor.

Bu mantıklı ya da güvenli
değil. Ama inkar edilemez
bir gerçek.

Ve bir şeyi test etmek istiyorum, beni öptüğünde göğsümde hissettiğim o çarpıntı bir tesadüf müydü, bilmek istiyorum.

Hem korkmuş hem de dürtüsel bir şekilde öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum.

Bir saniye.

İki.

Bu sefer göğsümde bir çarpıntı hissetmiyorum. Hayır.

Çünkü her şey *duruyor*. Ama bu sadece fırtınadan önceki sükunet.

Kısa süre sonra, göğsümün ortasında bir patlama başlıyor, keskin, her şeyi yutan ve yanlış ama *o kadar doğru* ki, hiç bitmesini istemiyorum.

Tüm vücudum dudaklarımızın birbirine değmesine tepki veriyor. Midem altüst oluyor, göğsüm sıkışıyor ve kalbim... *Lanet olsun*, kalbim ona ulaşmaya çalışırken neredeyse yerinden çıkacak. Her sinirim kıvılcım saçıyor. Ağzım daha fazlasını istiyor.

Daha
fazlası
nı.

Daha
fazlası

.

Sadece ağzı. *Sadece* bir öpücük, ama öyle hissettirmiyor. Hayır.

Daha önce de öpüştüm, ama hiçbiri bu kadar ruhumu parçalamamıştı — üstelik o bana karşılık bile vermiyor.

Bu öpücük farklı. Sanki şimdiye kadar istediğim ama kendime asla izin vermediğim her şey gibi geliyor.

Gözlerim yanıyor ve bunun nedeninin kafa karışıklığı mı, adrenalini mi yoksa bunu sevdiğimi fark etmenin yarattığı panik mi olduğunu bilmiyorum.

Buna tekrar *ihtiyacım* olduğunu.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ağzımı onun ağzına daha derin bastırıyorum, gergin ama aç bir şekilde, dilim titrek bir hareketle alt dudağını okşuyor. Bütün vücudum onun vücuduna karşı titriyor, kalbim o kadar şiddetli atıyor ki, onu istemenin ağırlığı altında pes edecekmiş gibi hissediyorum.

Daha fazlasına.

Daha fazlasına ihtiyacım var...

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Keskin bir ses, neşter gibi sessizliği yırtıyor.

Kalbim gırtlığımda, dudaklarım hâlâ karıncalanırken, birden geri çekiliyorum. Sesin sahibine bakarken, varlığını unuttuğum dünya bir anda geri dönüyor.

Bir kadın kapalı kapının önünde donakalmış duruyor, gözleri dehşetle açılmış, sanki içini deşmişim gibi elini göğsüne bastırmış. Başı tamamen bir eşarp ile sarılmış, yüzü hayalet gibi bembeyaz olmuş ve vücudu o kadar zayıf ki, yere yığılacağından korkuyorum.

Ve ben, sanki kurabiye kavanozuna elimi sokarken yakalanmışım gibi ona bakıyorum.

Ki öyle de
oldu. *Sanırım.*

"Ondan uzaklaş," diye emrediyor ve ben hala Yulian'ın üzerinde eğilmiş, elini tutarken olduğumu fark ediyorum.

Siktir. Onu olabildiğince nazikçe bırakıp ayağa kalkıyorum, hafifçe sallanıyorum.

Tereddütle geri adım atarken boğazım düğümleniyor.

Kadın Yulian'ın yanına koşar ve yatağa yığılır, sevgiyle onun yüzünü okşar.

Artık paniklemiyorum, kadının titrediğini fark ediyorum, cildi Yulian'ınki kadar solgun, hastalıklı ve bitkin görünüyor. Elmacık kemikleri çıkıntılı, üzerinde neredeyse hiç et yok.

Yine de benzerliği görebiliyorum, Yulian'ın sağ gözüyle aynı kahverengi gözleri ve çarpıcı benzerlikler. O, onun annesi olmalı.

Yulian'ın korumak için görev aldığını söylediği kişi.

Bakışları bana düşüyor ve sanki Yulian'ı benden koruyabilirmiş gibi dik oturuyor, eli titriyor olsa da ifadesi sert. "Kimsin sen?"

"Adım Vaughn. Vaughn Morozov. Yulian'la yaz kampındaydım ve o benim hayatımı kurtardı, bu yüzden onu kontrol etmek istedim ve..." Ne diyeceğimi bilemeden, enseme ovuşturarak sözlerimi kesiyorum. Zaten benden nefret ediyor gibi görünüyor ve oğlunun benim için kurşun yediği için bu durumda olduğunu ona hatırlatmaya devam etmek, durumu daha da kötüleştirecektir.

"Ve ne?" diye soruyor. "Teşekkür etmek için buraya gelip hayatını mahvetmeye mi karar verdin? Onu öldürmeye mi?"

"Hayır, öyle değil..."

"Eğer o kapıdan benim yerime babası girmiş olsaydı, tam da bu olurdu." Dudakları titriyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir utanç duygusu hissediyorum.

Ben ne halt ediyorum?

Yaroslav'ın Yulian'ı fena halde dövdüğünü gördüm. Bizi gören o olsaydı, gerçek bir savaş çıkabileceğini biliyorum. Hem o hem de babam, bunu diğerinin yaptığını düşünüyor ve Yaroslav, oğlunun hayatı kıl payı kurtulduğu için muhtemelen daha da öfkeli.

Yani Chicago'da bulunmam bile her şeyi mahvedecek kıvılcım olabilir. Ailemin mirası. Yulian'ın hayatı.

Peki ne için?

Bencil bir duygu için mi?

Elimi cansız bir şekilde yanıma düşürdüm ve fısıldadım, "Özür dilerim."

"Eğer üzgünsen, lütfen git ve bir daha oğlumla asla iletişime geçme." Sesi sert çıkmaya çalışıyor ama gözleri bana yalvarıyor. "İkiniz de hâlâ gençsiniz, dünyayı henüz tanımadınız. Hayatta kalmak için yaptığınız her ne oluyorsa, sadece o kadar: çaresiz bir durum için çaresiz önlemler. Gerçek dünyada hiçbir anlamı yok. Akıllı olduğunu duydum, eminim bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Boğazımın arkasında bir yumru oluşmuş ve nefes almamı zorlaştırsa da başımı sallıyorum.

“Yulik her zaman pervasız ve dürtüsel bir çocuktur.” Yulik’in saçlarını okşayarak yumuşak bir gülümsemeyle devam etti. “Hatta karnımdayken bile durmadan tekmeliyordu, dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. O, duygularını açıkça gösteren, değer verdiği şeylere kendini tamamen adayan sevgi dolu bir çocuk, ama bu yüzden babasıyla başı belaya giriyor ve bu beni son derece endişelendiriyor. Biliyorsun...”

Bana bakıyor, gözleri doğal olmayan bir parlaklıkla ışıltıyor. “Kampta iken beni aradığında, senden bahsetmekten vazgeçmiyordu. Vaughn şunu, Vaughn bunu. Bana, sana daha çok benzeseydi, babası onu sevmeye ve dövmeyi bırakır mıydı, yoksa yine de onda kusur mu bulurdu diye sordu.”

Ellerim yumruk haline gelirken kalbim sıkışır. Yaroslav’dan tüm kalbimle nefret ediyorum.

“Ona, olduğu gibi mükemmel olduğunu söyledim, çünkü benim için öyle. Hayatımda olan her şey, ona ve Alina’ya sahip olduğum için değdi.” Bana keskin bir bakışla bakıyor. “Ve onun şu anda olduğu kadar daha fazla incinmesine izin vermeyeceğim.”

“Ben de onu incitmek istemiyorum.”

“Sadece onun yanında bulunarak bile ona zarar vereceksin.” Derin bir nefes alır. “Ben aptal değilim. Sana karşı bir tür hayranlık duyduğunu biliyorum. Hiç kimse hakkında senin hakkında konuştuğu gibi konuşmamıştı.”

Dudaklarım titriyor ve onları sıkıca kapatıyorum, çünkü bir anlık dürtüyle, ona, sadece bir an daha olsa bile, onunla birlikte olmama izin vermesi için yalvarmayı düşünüyorum.

“Ama bunun imkansız olduğunu biliyorsun, değil mi? Birlikte olamazsınız. Senin tarafında durum nasıl bilmiyorum ama burada, bir erkekle birlikte olduğu için öldürülür. Onun ölmesini mi istiyorsun, Vaughn?”

Bakışlarım ona, huzurlu ifadesine ve morluklarına kayıyor ve babasının onu dövdüğünü izlerken hissettiğim koruma içgüdüsünü hatırlıyorum.

Sanırım her şey oradan başladı — durduramadığım bu tehlikeli, pervasız duygular.

Ya da belki de onunla ilk tanıştığımdaya başladı ve giderek büyüdü.

Ama bunu durdurmam *gerek*.

Çünkü annesi haklı. Bu işin sonu kötü bitecek, hem ikimiz için hem de ailelerimiz için.

Nefesim kesilirken, sorusuna cevap olarak başımı sallıyorum. "Asla."

"O zaman uzak dur." Yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Bunu hasta bir annenin son arzusu olarak kabul et. Ben sadece oğlumu korumak istiyorum. Anlıyorsun, değil mi?"

Ona daha on dakika daha onunla kalmama izin vermesi için yalvarmak, ona daha pek çok şey söylemek istiyorum.

Hayır, beş dakika yeter.

Ama ağızımdan tek kelime bile çıkmıyor.

Ona son bir kez bakıp başımı sallıyorum ve ayrılıyorum, Yulian'a karşı filizlenmeye başlayan duyguları tamamen silmeye kararlıyım.

Onları daha başlangıçta yok etmek.

Henüz doğmadan öldürmek.

Oradan ayrılırken kalbimi o hastane odasında bırakmış olabileceğimi kabul etmeyi reddediyordum.

YULIAN

ŞİMDİ

Vaughn, dört yıl önce gerçekte neler olduğunu anlattıktan sonra, uzun, bitmek bilmeyen anlar boyunca ona bakakaldım.

Beni dağdan aşağı taşıdığı gerçeği... Kesinlikle beni mağarada ölüme terk etmemişti ve evet, Yaroslav'a karşı her zaman ona inanırdım, çok teşekkürler.

Chicago'ya kadar gelmiş olması. O... beni *öptü*.

Şimdi, on altı yaşındaki halimle sert bir konuşma yapmak ve Vaughn'un beni öptüğü o muhteşem anı uyanıp görmediği için kışına bir tekme atmak istiyorum.

Ben onu öptüğümde uyanık olması, ama o beni öptüğünde benim uyanık olmamam hiç adil değil.

Tekrar yapabilir miyim? Hemen şimdi, lütfen.

Öksürüyorum ve sanki biri derimin altına bıçak saplamış gibi. Kaburgalarım zonklarken nefes nefese kalıyorum. Elim, yaraları kapatan bandajların üzerinde, berbat haldeki sol tarafımda duruyor — bu, temelde bir mumya gibi sarıldığımı sürekli hatırlatıyor.

"Uzan." Vaughn sırt üstü yatmama yardım ediyor ve gözlerimden bakınca inanılmaz derecede parlak görünüyor — yani, sağ gözümünden, çünkü diğeri yarı yarıya şişmiş ve kapalı, ve herhangi bir şeye çok hızlı bakarsam oda eğiliyor. Yavaş hareket ediyorum, istediğim için değil, vücudum açıkça isyan ediyor ve işbirliği yapmayan küçük bir pislik gibi davranıyor.

"Daha iyi mi?" Vaughn beni dikkatle izliyor, sanki yanlış bir şekilde hapşırsam bile ölecekmişim gibi. Tamam, peki, belki de haklıdır.

"Mmm," diyorum, enerjimi korumak için. Fazla konuşmak nefesimi kesiyor, ki bu çok aşağılayıcı bir durum — ben, nefes nefese mi kalıyorum? Lütfen. Ne cüret!

Ayrıca, yarılmış dudağım her kelimenin tadını hafifçe demir gibi yapıyor, o yüzden kelimeleri çok bol kullanmasam iyi olur.

Vaughn yanımda duruyor, sade siyah pantolonu ve kolları kıvrılmış, ilk birkaç düğmesi açık beyaz gömleğiyle ağız sulandırıcı görünüyor, gömleğin açık düğmeleri köprücük kemiğinin hatlarını ortaya çıkarıyor. Ama yine de, o her zaman çok şık görünmüştür. Saçları biraz dağınık, parmaklarıyla taramış gibi ve farklı yönlerde doğru duruyor olsa da.

"Ne yemek istersin? Mutfaktan getiririm."

Başımı sallıyorum. "Bana geçmişten bahsetmeye devam etmeni tercih ederim."

"Önce yemek yemelisin."

Homurdanıyorum ama Vaughn, Vaughn olduğu için — bu tür konularda hiç esnek değildir — odadan çıkıp bir tepsi yemekle geri geliyor; çoğunlukla püre haline getirilmiş çorbalar, yulaf ezmesi ve yerel bir tür et suyu.

Yememe yardım ediyor, hatta bir ara beni besliyor bile. Vaughn her zaman... bir kaya gibiydi. Hayır, bir kale.

Bir şekilde sakinleşip şaşırtıcı derecede şefkatli hale gelen bir doğa gücü. Onun aşırı derecede sorumlu olduğunu hep biliyordum, ama aşırı derecede şefkatli olduğunu hiç bilmiyordum.

Bana özenle dokunuşu, ne kadar odaklanmış olduğu, sanki bir çocukmuşum gibi ağzımı silmesi... Bunların hepsi göğsümü acıtıyor ve bunun sebebi kırık kaburgalarım değil.

Aç olduğum için mümkün olduğunca çok yemeye çalışıyorum, ama o kadar rahatsızım ki her yutkunma ve nefes alma maraton gibi geliyor.

Neredeyse ölürken, yemek yeme gibi basit bir işi bitirince, Vaughn tepsiyi kenara koyuyor, bana ilaçlarımı veriyor ve tekrar uzanmama yardım ediyor. Sonra yatağın kenarına oturuyor. "Tatlı ister misin?"

"Sigara mı?"

Gözlerini kısıyor. "Kaburgaların incinmişken sigara *içemezsin*, Yulian. Her nefes alışında ciğerlerin acı çekecek."

"Sadece şaka yapıyordum." *Aslında değil. Şu anda bir sigara içmek gerçekten iyi gelirdi.*

"İyi, çünkü sigara içmeyeceksin."

"Peki anne." Selam vermeye çalışıyorum ama bu hareket yan tarafımda ağrıya neden oluyor ve inliyorum. Siktir et, cidden. Nefes alan bir ceset gibiyim.

Vaughn elimi tutar ve yavaşça yorganın altına çeker. “Kıpırdama.”

“Eğer öyle yaparsam, dört yıl önceki ziyaretin hakkında bana daha fazla şey anlatır mısın?” diye soruyorum, sonra nefes nefese kalıyorum. Bu durum çok saçma.

Beni yorganın altına soktukten sonra yatağa uzanır, birkaç saniye bana, sonra da karşısındaki duvara bakar. “Hepsi bu kadar. Annenle konuştuktan sonra gittim, hepsi bu.”

“Uyandığımda annemin paniğe kapılmasına şaşmamalı.” Süslü tavana bakıyorum—cidden, burası müzeye benziyor. “Bana bir kadınla evlenip çocuk sahibi olacağıma söz verdirtti. Tanrı onu korusun, benim kesinlikle yaratacağım sorunları düşününce dehşete kapılmıştı.”

“O sadece seni seviyordu,” diye fısıldadı. “Senin güvenliğin için endişeleniyordu ve seni korumak istiyordu. Babanın tepkisini düşünürsek, endişesi haklıydı.”

“Sen... ondan nefret etmiyor musun?”

“Neden? O sadece koruyucu bir anne gibi davranıyordu.” Bakışlarını bana çeviriyor ve karanlıkta gözleri parlıyor. “Ağlıyordu, biliyor musun? Bence bizim birlikte olmamıza karşı değildi; sadece homofobik bir kurumun hedefi olmamızı istemiyordu.”

“Evet, beni farklı bir gerçeklikte doğurmadığı için özür diledi.” Ayaklarımı hareket ettiriyorum ve yüzümü buruşturuyorum. “Annemi seviyorum, ama aramıza girmesinden hoşlanmıyorum. Bunca yıldır benim olabilirdin, ama bunun yerine o lanet olası otoparkta Danika’nın yüzünü yaladığını izlemek zorunda kaldım.”

Kaşlarını çattı. “Neden bahsediyorsun?”

Ona, Chicago’ya yaptığı geziden yaklaşık bir hafta sonra gerçekleşen, benim o meşhur New York gezimin özetini anlatıyorum.

Bitirince derin bir nefes alıyorum. “Sonra kendimi eve sürüklemek zorunda kaldım çünkü annem öldü ve Alina felç oldu, hepsi benim aptalca vazgeçememem yüzünden.”

“Hey.” Üzerimde yatarken yaptığı gibi parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. “Annen hastaydı ve Alina bir kaza geçirdi. Bu senin suçun *değil*. Birini suçlamak istiyorsan, başından beri korkak olduğum için beni suçla, Danika’yla olanları görmeni sağladığım için, kasıtlı olmasa bile.”

Omuzlarımı kaldırdım, sonra keskin bir nefes aldım çünkü lanet olası vücudum görünüşe göre beni sinirlendirmeye çalışıyordu. "Sen az önce hoşlandığın kıza geri döndün."

O bir kez başını salladı.

"Hayır mı?" dedim umutla.

"Hayır," diye tekrarladı.

"Bir kıza aşık olduğunu ve onun ilk sevgilin olmasını istediğini söylemiştin. O Danika değil miydi?"

"Evet, ama onunla bu yüzden bir araya gelmedim. Ondan biraz hoşlanıyordum, bu da yardımcı oldu ama aslında, sana karşı hissettiğim mantıksız, saçma duyguları bastırmak için onunla çıktım. Seni unutmam gerekiyordu. Başka seçeneğim yoktu."

Ağzım geniş bir gülümsemeyle kıvrılıyor, ama yarılmış dudağım acıdığı için gülümsemem sönüyor. "Beni unutmak için Danika'yı mı kullandın?"

"Sanırım öyle yaptım. Birbirimizi kullandık; ben kendim için hayal ettiğim düzenli hayatı elde etmek için, o ise güç ve statü için. Ama işe yaramadı."

"Ne işe yaramadı?"

"Bellî ki seni unutamadım." Sert sözlerini o kadar alçak sesle söylüyor ki, zar zor duyabiliyorum. "Hatta bunu her zaman yanımda taşıdım."

Cebine uzanıp, taşıdığını gördüğüm ama hakkında ayrıntılı bilgi vermek istemediği mermi anahtarlığı çıkardı.

"Bu, mağarada senden çıkardığım mermi." Sesi hâlâ zayıf. Hatta utangaç.

"Bunca yıldır sakladın mı?" Sesim boğuluyor.

"Evet. Atamadım. O anı unutamadım." Bir an durur, sesi biraz titriyor. "Yıllar boyunca nasıl olduğunu öğrenmek için gizli sosyal medya hesapları açıp paylaşımlarını takip ettim. Açıkçası, işaretler hep oradaydı."

Gülümsüyorum. "Dolap camdan yapılmış, ha?" "Kapa çeneni."

"Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, mağarada hissettiğim o kıvılcımı yeniden yaratmak için tüm erkek ve kızlarla birlikte oldum. Önceden pek çapkın değildim, ama yaz kampından sonra ilgilenen herkesle yattım."

“Senin bir apkın olmanın *benim* suçum olduğunu mu söylüyorsun?”

“Kısmen? Yani değil tabii ki, ama o zamanlar beni terk ettiğini düşünmüştüm ve hissettiğim o kıvılcımı yeniden yakalamak için çaresizdim, ama o kıvılcım bir daha geri gelmedi... Bekle. Dur biraz. Aslında, geri geldi.”

Gözleri karardı. “Kiminle?”

“Kıskandın mı?”

“Benimle dalga geçme, Yulian.” Parmakları saçımda durur, saç tellerini tutar ama çekmez. “O kıvılcımı kiminle hissettin? Benden önce sana sahip olanları düşünmek bile beni öldüresiye kızdırıyor, ama başka biriyle o kıvılcımı hissetmek...”

“O sendin. Sakin ol dostum.”

“Ben mi?” Yüzündeki ifade biraz yumuşadı.

“Evet. İlk kez düzgün bir şekilde öpüştüğümüzde o kıvılcımı hissettim, ve düzgün derken, o zamanlar yaptığımız tereddütlü, gizli gençlik öpücüklerini kastetmiyorum.”

Dudakları bir gülümsemeye seğirdi ve benim yanımda her zaman gülümsemesini seviyorum, bazen istemeden, bazen de kendini tutamadığı için.

Diğer zamanlarda, şu anki gibi, bana karşı yumuşadığı için.

“Saçmalıyorduk,” diyor, parmakları yine saçlarımı okşuyor, neredeyse beni uykuya daldırıyor.

“Mmm, ama en göz alıcı biseksüel paniği. On üzerinden on. Aslında, on üzerinden altı. Çünkü dört yılımızı kaybettik, ne demek istediğimi anladın mı?”

“Belki de şu anda bulunduğumuz yere gelmek için o dört yıla ihtiyacımız vardı. Yani 'eğer'ler ya da gizli pişmanlıklar yok.”

“Hâlâ var mı sende? Pişmanlıklar, yani.”

“Sanırım hiç olmadı.”

“Senden daha fazlasını vermemi istediğimde, bunun geçici olduğunu söylemiştin.”

Yüzünü buruşturdu, parmakları bir an durdu. “Bunu asla unutmayacaksın, değil mi?”

“Bilmiyorum. Belki.”

“Özür üzgünüm, bebeğim. Ben hiç düşünmemiştim düşünmemiştim seni düşünmedim geçici söz veriyorum.”

Gözlerimi kısıyorum. “Bunu sadece yaralı olduğum için mi söylüyorsun?”

“Hayır.”

“Bunu nereden bileyim?”

“Ailem öğrendi.” Derin bir nefes verir. “Baban onlara öpüşürken çekilmiş fotoğrafımızı göndermiş.”

Kahretsin. O da kaçak mı?

“Üzgünüm,” diye mırıldandım.

“Üzülme. Benim için açılmam için en iyi fırsattı. Yani, bir etiketleme ya da öyle bir şey olarak değil, ama anneme ve babama gerçeği söyledim.”

“Gerçeği mi?”

Gülümsüyor ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en geniş gülümseme. “Evet, dört yıldır sana ne kadar değer verdiğimi ve ne kadar inkar etmeye çalışsam da, sanırım seni asla unutamayacağımı biliyorlar.”

Kalbim o kadar sıkışıyor ki, kaburgalarımındaki zonklama bunun yanında sönük kalıyor.

Benim için ailesine açılmış.

Sormaya neredeyse korkuyorum ama fısıldayarak soruyorum, “Nasıl karşıladılar? En azından seni dövmemişler gibi görünüyor, bu iyiye işaret, değil mi?”

“Bana oldukça destek oldular. Annem, seninle olmanın beni zayıf yapmadığını hatırlattı. Babam ise, önümüzdeki on yıllar boyunca liderlik konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söyledi. Hayatta olduğu sürece, cinsel tercihlerim hakkında bir şey söylemeye cüret eden herkesi vuracağını söyledi.” Gururla gülümsüyor. “Kuzenim Lidya da biliyor, onun ailesi de, babamın kız kardeşi ve kocası da. New York’taki tüm aile, seni kurtarmak için intihar görevine çıktığını biliyor ve Karina teyze bana parlak zırhlı şövalye dedi. Lidya seninle tanışmak ve beni koruyup koruyamayacağını görmek için dövüş yeteneklerini bizzat test etmek istiyor ama onu boş ver. Annemle babam kesinlikle seni daha yakından tanımak istiyorlar. Eğer sen de istersen buraya gelebilirler ama baskı yok.”

Sanki bunca zamandır bunu söylemek için bekliyormuş gibi bir anda pat diye söylediği için sesi biraz nefes nefese geliyordu.

“Bir şey daha var,” diye devam ediyor, gülümsüyor; o kadar özgür ve mutlu görünüyor ki, bu his bulaşıcı. “Arkadaşlarıma da söyleyeceğim, ama bunu yüz yüze yapmak istiyorum. Gareth zaten biliyor, ama o uzun zamandır biliyordu. Birbirimize erkeklerden hoşlanma konusunda tavsiyeler veriyorduk ve işler oradan gelişti. Bilgin olsun, sana sataşacaktır, ama sanırım Cyrus’un bana söylediği onca şeyden sonra bu adil olur...”

Muhtemelen onu yakından izlediğim için konuşmayı kesiyor. Elini saçlarının arasından geçirirken gülümsemesi kayboluyor. “Ama baskı hissetme. Bunun biraz abartılı geldiğinin farkındayım.”

Başımı sallıyorum. “Değil. Sadece bunu yapacağına şaşırdım.”

Kaşları, o meşhur Vaughn kaş çatışına büründü ve ben onun keyfini kaçırdığım için biraz üzöldüm, ama sonra o içini çekti. “Neden böyle hissettiğini anlıyorum.”

“Anlıyor musun?”

“Evet. Her zaman aramızda bir mesafe bırakmaya çalıştım, bizi yakınlaştırmak için yaptığın her türlü girişime ve öneriye karşı çıktım, hatta ilişkimizi geçici olarak nitelendirdim. Bu konuda temkinli olman gayet mantıklı, ama şunu bilmeni isterim ki bunu bir daha *asla* yapmayacağım, bebeğim. Seni kaybetme düşüncesi beni nihayet bu durumdan kurtardığı için üzgünüm.”

“Bin kez ölürüm...”

Elini ağzımın üzerine koydu, eli titriyordu. “Öyle söyleme.”

Elinin üzerine gülümsedim, ama bu onun kaşlarını daha da çatmasına neden oldu.

“Seni baygın bir halde gördüğüm anda, hayatım gözlerimin önünden geçti ve o an pişmanlıklarla doluydu; senin o duruma düşmemesi için senin için yapmam gereken her şeyle ilgili pişmanlıklar. En çok bana ihtiyacın olduğu anda seni yüzüstü bıraktığımı hissettim ve bir daha *asla*, ama *asla*, kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

Ağrıyı çok fazla tetiklememek için elini ağzımdan yavaşça çektim. “Bana zarar verebilecek tek kişi sensin. Bu yara sadece fiziksel. Hiçbir anlamı yok.”

“Benim için bir anlamı var. Tanrım, babanı öldürmek istiyorum.”

“Bu imkansız.” Diye iç geçirdim. “Bunu düşündüm, onu öldürmeyi, Alya’yı ve kendimi ondan kurtarmayı, ama bu bizi Chicago’daki sadıkların hedefi haline getirir. Lukas onları kendi tarafına çekmeye çalışsa bile, neredeyse herkes onun tarafında.”

Lukas onları kendi tarafına çekmeye çalışsa bile. Ama o daha kötü bir seçenek olabilir, çünkü ne de olsa beni ya da Alya'yı hiç sevmeyi ve kimse ona karşı çıkmasın diye bizden kurtulmak isteyecektir.”

“Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı,” diye düşünür.

“Entrikalar çevirdiğinde seni çok seviyorum, bebeğim.”

Dudakları aralandı, sonra alt dudağının köşesini ısırıldı. “Bana yine bebeğim dedin.”

“Eh, sen benim bebeğimsin, Mishka.” Yüzüne dokunuyorum, en azından bir öpücük almaya kararlıyım. Siktir et benim kırık bedenimi. Şu anda mümkün olan en pis şekilde sikişiyor olmalıyız. Sadece söylüyorum.

Kapıya gelen bir vuruş, o anı kesintiye uğratır. Vaughn beni bırakırken boğazını temizler, beni lanet olası bir boşlukta bırakır, ama en azından ayağa kalkmaz. “Girin.”

Uzun boylu, iri yarı bir adam, sanki bu lanet binanın sahibiymiş gibi kapıyı dolduruyor — ve sanki üzerine dikilmiş gibi ona tam uyan üç parçalı takım elbisesine bakılırsa, muhtemelen öyledir. Tıraşlı çenesinden, çerçevesiz gözlüklerinin burnunda mükemmel bir şekilde durmasına kadar her şeyi keskin. O, manşet düğmelerini düzeltirken birinin infaz emrini verebilecek türden, cilalı ve acımasız bir havası var. Bir bakışta, bu adamın istediğini elde etmek için bağırmayan biri olduğunu anlıyorum. O sadece orada duruyor ve oda ona boyun eğiyor.

Yine de Vaughn'a sıcak bir gülümsemeyle bakıyor ve Rusça konuşuyor. “Rahatsız mı ediyorum, Zolotoy?”

“Hayır, hiç de değil,” diyor Vaughn, sonra bana işaret ediyor. “Amca, bu Yulian. Yulian, bu da amcam Anton.”

Ben bastırıyorum gülümsememi gülümsemeyi çünkü Vaughn’un amcasının ona ona Zolotoy diyor — altın olan — bu çok sevimli ve uygun.

“Tanıştığımıza memnun oldum, efendim. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim.” Oturmaya çalışıyorum, ama Vaughn beni tekrar yere yatırıyor.

“Yaralarını daha da kötüleştirme, Yulian.”

“Sadece amcana düzgün bir şekilde merhaba demek istiyorum.”

“Kıpırdama. O anlar.” Sadece gülümseyen Anton'a bakıyor. “Değil mi?”

“Doğru,” diyor aksanlı İngilizceyle.

"Rusça biliyorum, o yüzden İngilizceye geçmenize gerek yok."
"Kabardca da biliyorum. Ama pek iyi değil. Uzun zamandır konuşmadım."

"Kabardiyca mı?" diye sorar Anton ve Vaughn kaşlarını kaldırır. Doğru, aile bağları hakkında pek konuşmadık çünkü elimizdeki tüm zamanı sevişmek için harcadık.

Yani, ona annemin kökenlerinden ve dedushka'mdan bahsetmiştim, ama dil konusuna değinmemiştim.

"Annemin ailesi Kabardino-Balkaria'dan geliyor, aslında oldukça aristokrat bir aile, tarihsel olarak savaşçı soylularla ve büyük bir servetle dolu. Beishev, duymuş muydun?"

"Evet, duydum," diyor Anton, etkilenmiş gibi. "Hala hayatta olanları var mı?"

"Hayır. Bu arada, babam, tam bir hiç olan babam, annemin ölümünden sonra malikaneyi devraldı."

"Hala sen ve Alina varsınız," diye hatırlatır Vaughn yumuşak bir sesle.

Huysuz küçük bir velet için söyleyecek doğru sözleri çok iyi biliyor.

Kapı açılmadan önce bir kez daha kapı alınıyor ve içeri... devasa bir adam giriyor. Benden daha iri, tabii bu yasal olsa bile.

Adam bir silaha benziyor. Tamamen kaslı, savaş pantolonuna ve hiçbir gizem bırakmayan dar gri tiş rt ne sığmış. Camı kesebilecek kadar keskin bir sa kesimi ve korkutucu olması gereken ama olmayan bir yüzü var —  nk  Anton'un mermerden oyulmuş poker suratının aksine, bu adam gerçekten gülümsüyor, sonra Anton'a arkadan sarılıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor.

"Beni  zledin mi, Antosha?" diye soruyor ve ben kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. "Uslu dur, Maks," diyor Anton. "Yulian'a merhaba de."

Adam nihayet beni fark eder, çünkü içeri girdiğinden beri sadece Anton'a bakıyordu.

Vaughn'un omzuna sevgiyle vurur. "Zolotoy." "Maks Amca."

"Merhaba, Yulian. Ben Maksim. Maks demen yeterli." Bana bakıyor. "abuk iyileş, seni en güzel yürüyüşe götüreceğim. Fotoğraf çekiyor musun?"

"Vaughn'dan daha iyi."

"O kadar da iyi değil," diye itiraz ediyor Vaughn. Gülüyorum. "*Biraz daha iyi.*"

"Bilginiz olsun, siz çocuklar Anton ve bana karşı kazanamazsınız. Karşınızda eski bir spetsnaz var. Antosha ve ben o zamanlar ortalığı kasıp kavururduk." Maks gülererek kolunu Anton'un omzuna atar. "Neyse, evimize hoş geldiniz."

"Öyle mi peki?" Anton kaşlarını kaldırarak sorar. "Bütün günü dışarıda geçirdiğin halde."

"Mike'a bakıcılık yapıyordum."

"İki yaşındaki bir çocuk için savaş alanı kurmak artık bebek bakıcılığı mı sayılıyor?"

"Bu onu daha güçlü yapacak. Sonra hepiniz bana teşekkür edeceksiniz." Maks, Anton'a yine arkadan sarılır, çenesini omzuna dayar. "Yine de sen de bana katılsaydın çok daha iyi olurdu."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, içimde belirsiz bir his var. Kendi tarzlarında eşit derecede güçlü olan bu iki adam, Rusya'nın tam kalbinde, dünyadaki en mutlu çift gibi görünüyorlar.

"Mike onların oğlu," diyor Vaughn. "Aslında annemle Anton amcanın kuzeni, ama amcalarım onu sekiz yaşlarında evlat edindiler. Birkaç yıl önce evlendi ve şimdi Maks amca, Mike'ın iki yaşındaki oğlunu kendi askeri projesi olarak görüyor gibi." Bir an durup elini kaldırıyor. "Bunlar annemin sözleri, benim değil."

"Ben ona öyle olduğunu söyledim," diyor Maks. "Çocuğun çok büyük potansiyeli var."

"O daha iki yaşında, Maks," diyor Anton. "Sırf senin saçma planlarını engellemek için bundan sonra ben de katılacağım."

"Katıldığın sürece fikrini değiştirebilirim," der Maks sırtarak, sonra Anton'un dudaklarına bir öpücük kondurur.

Vaughn elimi tutar, bana gülümser ve bir an için, sadece bu an için, Anton ve Maksim'de geleceğimizi görebilirim.

Ve sadece bu seferlik, her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum.

VAUGHN

"Maks Amca! Dikkatli ol. O yaralı."

Anton Amca ile birlikte, outdoor kıyafetleri giymiş olarak yamaçta oturduğum yerden bağıyorum.

Yulian'ı içeride tutmakta ısrar etmeliydim, ama o, arazide basit yürüyüşlerden sıkılmaya başlamıştı. Buraya geleli on günden fazla oldu, bu yüzden Maks Amca balık tutmayı önerdi.

Zorlu bir şey değil, değil mi?

Yanılmışım, çünkü şu anda suda yürüyorlar.

Göl, sanki toprağa boyanmış gibi görünüyor, yüzeyinde güneş ışığının tembel parıltısı dışında cam gibi pürüzsüz. Huş ağaçları uzak kıyıyı koruyor, soluk gövdeleri altın ışınları yakalıyor ve uzaktaki karla kaplı dağlar dokunacak kadar yakın görünüyor.

Başka koşullar altında manzarayı hayranlıkla seyrederdim, ama şu anda lanet olası bir aptal gibi dizlerine kadar buz gibi suya batmış olan Yulian'ı izlemekle daha çok meşgulüm.

Kot pantolonu gelişigüzel kıvrılmış, paçaları çoktan sıırıslam olmuş. Maks Amca yanında dev gibi duruyor, kahvaltı için bir ayıyla güreşecekmiş gibi görünüyor ve Yulian'a bir onur madalyasıymış gibi bir olta uzatıyor.

"Maks Amca!" Cevap vermediğinde tekrar sesleniyorum.

"Nefes alıyor.

Yürüyebilir. İhtiyacı olan tek şey bu. Yapma bu kadar telaşlanmayı, evlat."

"Telaşlanmıyorum. Kaburgaları kırık ve morarmış."

"Su ve bir sopa. Yaşayacak." Sonunda arkasına bakıyor, ağzında yavaşça bir gülümseme beliriyor. "Ona dırdır etmemesini söyle, Antosha."

"Ama haklı," dedi amcam. "Soğuk."

"Teşekkürler!" Yanımda oturan Anton Amca'ya diyorum.

“Neden uğraşıyorum ki?” Amca Maks başını salladı. “Çocuk dırdır etme konusunda kesinlikle sana çekmiş.”

“Kirill'e çekmiş.”

“Yok canım, o senin gibi baş dırdırcı değil...” Anton Amca ona bir bakış attığında Maks Amca sözünü yarıda keser. “Hâlâ bu yönünü seviyorum. Kendi kayınbiraderini kıskanma.”

Dikkatim tekrar Yulian’a kayıyor. Bana göz kırptıyor ve sonra tekrar işine odaklanıyor. Saçları güneş ışığını keskin çizgiler halinde yansıtıyor ve o çubuğu tutuş şekli, ne yaptığını hiç bilmediğini açıkça gösteriyor.

Ama Maks Amca’nın talimatlarını tam bir konsantrasyonla takip ediyor. Her hareketinde, onu nasıl güvenli bir yere ulaştırabileceğimi düşünerek koltuğumun kenarında oturuyorum.

Evet, tabii, son on gündür ona aşırı dikkat ettim, ama bunun sebebi düzgün bir şekilde iyileşmesi gerektiği. O aptal üçüncü gün seks yapmaya bile kalkıştı, sonra bunun imkansız olduğunu söylediğimde de mızızlandı. Bu yüzden şimdi, canavarca libidosunu uyandırmamak için onu o kadar uzun süre öpmüyorum bile.

Ama bu da işe yaramıyor gibi görünüyor, çünkü aynı yatakta uyumak bile onu heyecanlandırmaya yetiyor. Kahretsin, bazen en sıradan şeyleri yaparken bile sertleştiğini yakalıyorum.

Dürüst olmak gerekirse bu çok zor bir durum çünkü ben de kendimi zar zor kontrol edebiliyorum. Duş almasına yardım etmek, onu istediğim gibi dokunmadan muhteşem çıplak haliyle görmek tatlı bir işkence.

Geçen gün sertleşen penisimin kıkına değdiğini hissetti ve seks yapmama izin vermediğim için acımasız davrandığımı söyledi.

Ama aslında, ona herhangi bir şekilde zarar vermekten korkuyorum. Dün doktor muayeneye geldi ve iyileşmesinin iyi gittiğini, ancak hala dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Doktor ayrılırken Yulian, “Çok önemli bir sorum var, cevap vermeden önce iyice düşünsen iyi olur,” dedi.

Beyaz saçlı ve bakımlı sakallı, altmışlı yaşlarında bir adam olan doktor, ciddi bir ifadeyle baktı. “Elimden geldiğince cevap vereceğim.”

“Ne zaman seks yapabilirim? Unutma, *iyice* düşün.”

“Yulian,” diye fısıldadım.

Doktor hiç şaşırması gibi görünmüyordu, muhtemelen Maks Amca’nın bu tür sorularına alışkındı. “Bir ya da iki hafta sonra.”

“Dikkatlice düşünmenizi söylemiştim, Doktor.” Yulian ayağa kalktı ve kaslarını bile gerdi. “Bakın, kendimi gerçekten çok iyi hissediyorum. İyileşmem iyi gidiyor, genç olduğumu ve harika bir performans gösterdiğimi söylediniz. Hadi, daha iyi bir rakam verin.”

Doktor sessiz kaldı.

Yulian başparmağını bana doğrultarak fısıldadı, “Eğer o adama yeşil ışık yakmazsan ikimiz de mavi toplardan öleceğiz.”

"Duydum," dedim. "Ve ona baskı yapmayı bırak."

"Dikkatli olursan ve kaburgalarına yük bindirmezsen, yavaş seks yapabilirsin, hem de gerçekten yavaş," dedi doktor. "Vücudunu bükmene, kaldırmana veya çok zor nefes almana neden olacak hiçbir şey yapma. Ve eğer acıyorsa, hemen dur."

Söylemeye gerek yok, Yulian doktor çıkar çıkmaz beni sikmeye çalıştı, tabii ki ben izin vermedim.

Ve şimdi, sağlığını hiç umursamadan gölde bunu yapıyor.

"Bir şeyi yok," diyor Anton amca yanımdan. "Mutlu görünüyor. Bırak onu."

“Sadece endişeleniyorum,” diye fısıldıyorum.

“Anlıyorum, ama Yulian gibi bir adam bağlanmaktan hoşlanmıyor gibi görünüyor. O, durmak bilmeyen bir enerji topu ve onu mutlu etmenin en iyi yolu, ara sıra istediğini yapmasına izin vermektir.”

Bakışlarımı amcaya çeviriyorum. “Maks amcayla da böyle mi yapıyorsun?”

"Mm. Sanırım." Anton Amca sıcak bir gülümsemeyle bakarken, Maks Amca bize el sallıyor. "Orada, aktif ve vahşi olduğunda en iyi haliyle görünüyor."

“Endişelenmiyor musun?”

“Elbette endişeleniyorum, ama aynı zamanda onun kendini koruyabileceğini ve benim de onu koruyabileceğimi biliyorum. Ayrıca, nereye giderse gitsin, her zaman bana, eve geri dönecektir.”

“Ben sadece...” Bakışlarımı, oltayı çekerken sırttan Yulian’a kaydırdım. “Onu babasından koruyabileceğimden emin değilim. Alina Cyrus’la güvende, o da benimle güvende, ama

Yaroslav hayatta olduğu sürece Yulian'ın tehlikede olduğunu hissediyorum. Senin ve Maks Amca'nın son derece gizli bir hayat sürdürdüğünüzü biliyorum, ama toplumdan veya üst kademelerden gelecek bir tehlike konusunda hiç endişelendiniz mi?"

Başını salladı. "Ben üst kademedemim. Yeterince gücün olduğuunda kimse sana dokunmaya cesaret edemez."

Bu, annemle babamın söylediği bir şeye benziyor. *Yeterli güce sahip olduğumuzda yenilmez oluruz.*

"Bak, Mishka!" Yulian kocaman bir balık tutuyor. "Acemi şanssı," diye homurdanıyor Maks Amca.

Ben de ayağa kalkıp onlara doğru yürüdüm, çünkü aklıma bir fikir gelmişti.

Tamamen mantıklı ama son derece pervasız bir fikir ve ona sarılmak, ona dokunmak istiyorum, çünkü bu, yeni hayatlarımızın başladığı an olabilir.

"BU ŞİMDİYE KADAR YAŞADIĞIM EN GÜZEL ŞEYDİ," diyor Yulian, havlularımızı belimize sarmış olarak duştan çıktıktan sonra. "Her zaman tekrar balık tutmaya gitmek istemişimdir. Bu bana, küçükken Dedushka'nın malikanesine gittiğimiz günleri hatırlatıyor."

"Annen yazları seni ve Alina'yı oraya götürürdü, değil mi?" "Evet, onlar benim en mutlu anılarımdı, muhtemelen babam orada değildi. Dedushka bana her türlü şeyi —binicilik, balık tutma, atış, avcılık. Bilirsin, babam benimle vakit geçirmeyi sevmediği için bana öğretmekle ilgilenmediği şeyler."

"Baban tam bir pislik."

"Biliyorum, değil mi?" O sırtıyor, ama ben yine de kendimi pislik gibi hissediyorum, çünkü o muhtemelen Maks Amca ile olan deneyimini anılarını yad etmek olarak algılarken ben ona dırdır ediyordum.

Yatağın kenarına oturur ve ben de bandajlarını değiştirmesine yardım ederim; neyse ki, yaraları düzgün bir şekilde iyileşiyor. Ama tüm o kesikleri, eskilerin üzerine gelen yeni yara izlerini görmek hala canımı yakıyor.

Onun arkasına, yatağın üzerine oturuyorum, sırtını sararken bacaklarım onun iki yanına uzanıyor. Parmaklarım, kesiklerle kesintiye uğrayan muhteşem dövmeleri izliyor.

Parmaklarım dağın tepesinde durup cildine hafifçe titreyince, "Dağ ve mağara," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Kurt benim," diyor, parmakları omzundaki dövmeyi okşarken. "Yarı hücum halinde, her an saldırmaya hazır ama asla özgür değil. Dikenli tel ise babamın kafesi. Beni bastırmaya çalışmasının bir yolu. İşe yaramıyor."

Elim diğer omzuna kayar, kuzgunun kanadının üzerinde durur. "Peki ya bu?"

"O, hala kaçabileceğini düşünen tarafım. Tüyler kırık çünkü... şey, kaçmaya çalıştığımda ne olduğunu gördün."

"Üzgünüm." Kuzgun ve kurda bir öpücük konduruyorum ve o titriyor.

Hareket ediyor, sonra boğazını temizliyor. "Dağ bizim. Bunu tahmin etmiş olmalısın."

"Umut etmeye cesaret edemezdim." Dağın eteğinden akan ince kırmızı çizgiyi parmağımla takip ettim. "Bu kan mı?"

"Hayır. O gün, beni terk etmediğini umduktan sonra, seni Danika'yı öperken gördüğüm gündü. Seni ona kaptırdığımı sandım." Ağzı kıvrıldı, ama bu eğlence yüzünden değildi. "Meğer, kaybetmemişim."

"Hiç kaybetmedin." Elini tutup havlunun altından iç uyluk bölgeye kaydırıyorum, sonra tek dövmem olan yere bastırıyorum. "Bunlar koordinatlar."

"Koordinatlar mı?"

"Evet, geceyi geçirdiğimiz mağaranın koordinatları." Yutkunuyorum. "Bunu yaptırdım çünkü o anın öylece yok olmasına izin veremezdim. Hatırlamak istedim."

"Beni hatırlamak mı istedin?" "Mm."

"Bu beni mutlu etti." "Yuli?"

"Hmm?"

O benim uyluklarımı okşarken, ben de dövmelerindeki kırmızı çizgiyi parmağım ile takip ediyordum. "Bu kırmızı ipliği farklı bir şekilde düşünebilirsin."

"Farklı bir şekilde mi?"

"Evet. Biliyorsun, bazı Asya kültürlerinde, kaderinde birbirine ait olan sevgililerin küçük parmaklarına bağlanmış görünmez bir kırmızı iplikle birbirlerine bağlı oldukları söylenir. Yani bu" —dövmeyi öpüyordum— "bizim kader ipliğimiz olabilir. Çünkü o zamanlar, bizim birbirimiz için yaratıldığımızı söylediğinde haklıydın."

"Bunu çok sevdim. Vay canına. Bir kez olsun haklı olduğumu mu söylüyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Buna alışma."

"Sanırım alışacağım."

Uyluklarımı okşuyor ve omurgamdan aşağıya bir karıncalanma yayılıyor. Libidosunu körüklemem için bunu yüksek sesle söylemiyorum ama onunla seks yapmamak işkence gibi. Ondan önce nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar cinsel bir insan olmamıştım ama sonra bu adam ortaya çıktı ve şimdi doyamıyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyorum, dikkatimi başka yöne çekmek için. "Ne istersen."

"Dağlarda, neden benim için kurşun yedin?" Kıkırdıyor. "Seni etkilemek istedim."

"Ciddi ol."

"Ciddiyim. Ölmek istediğimden falan değil, ama senin zarar görmeni gerçekten istemedim."

Siktir. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, boğazımda atıyor.

"Teşekkür ederim," boğuk bir sesle fısıldıyorum. "Sanırım yaptıkların için sana

Yaptıkların için sana düzgün bir şekilde teşekkür etmedim." "O mağarada hayatımı kurtararak ettin."

"En azından bunu yapabilirdim. Sana hayatımı borçluyum." "Bunu sana karşı bir borç olarak kabul edeceğim."

"Elbette."

Eli, sahiplenici bir şekilde uyluklarımı sıktı ve ben de kıpırdamazsam, seks yapmaya çalışacağını biliyordum. Bu da bir sorundu; artık onu reddedecek kadar güçlü olduğumu sanmıyordum.

Telefonum komodinin üzerinde titreyerek beni kurtardı.

"Saçını havluyla kurul." Ayağa kalkıp telefonu alıyorum. "Babam arıyor."

"Acele etme. Alya ve Cy'ı ararım." "Adı Cyrus."

Yanından geçerken popoma bir şaplak atıyor. "En iyi arkadaşımı kıskanmayı bırak."

Ben homurdanıyorum, o ise ben koridora doğru yürürken gülüyor. Arkamdan kapıyı kapatıyorum çünkü onun "en iyi arkadaşıyla" şakalaşmasını gerçekten duymak istemiyorum.

Annem ve babam beni kontrol etmeye geliyorlar ve onlara planımdan bahsetmeyi düşünüyorum ama önce Yulian'ın onayını almam gerekiyor, bu yüzden bu konuyu şimdilik rafa kaldırıyorum.

Odaya geri döndüğümde, Yulian hâlâ yatağın kenarında, havluyla saçını kuruluyor. Havluyu ondan alıp, bacaklarının arasına geçerek saçını yavaşça kuruluyorum. "Her şey yolunda mı?"

Bana doğru gözlerini kırptıyor ve sanırım onda korku görüyorum — aslında dehşet — ama sonra bir kez gözlerimi kırptıyorum ve o bakış kayboluyor, yerine bir gülümseme geliyor.

"Mm." Sesinin gürültüsü havada yankılanıyor. "Alina iyi mi?"

"Evet."

Onu dikkatle izliyorum, ama bana sırtlıyor. Belki de hayal ettim...

"Akşam yemeğinden sonra Maks amcanla ne hakkında konuşuyordun?" diye soruyor. "Çok gizemliydiniz."

"Maks amca, istersen deduşkanın malikanesine gidebileceğimizi söyledi. O her zaman Kabardino ve Elbrus Dağı'na geri dönmek istemiştir. Ben uzak olduğunu ve biraz daha beklememiz gerektiğini söyledim. Özel jetle olsa bile altı saatlik bir uçuş çok uzun olabilir. Maks amca, içkimi bitirmeden oraya varırız diyor ama o sadece hafife alıyor... Bebeğim, dinliyor musun?"

Gözlerini kırptıyor ve gözlerinde bir parıltı gördüğümü sanıyorum. "Evet. Gidebiliriz. Ben iyi olacağım."

"Ama..."

Ellerini belime doladı, başını göğsümün ortasına yasladı. "Nereye istersen gidebiliriz. Hatta bu gece bile."

"Mümkün değil." Parmaklarım saçlarında durdu. "Belki birkaç gün sonra."

"Tamam."

"Annem ve babam da gelirse sorun olur mu? Seninle resmi olarak tanışmak istiyorlar."

"Onlarla tanışmamı ister misin?"

"Tabii ki." Elimini onun nemli saçlarında gezdiriyorum. "Bu beni çok mutlu eder."

"O zaman öyle yapalım. Hep birlikte Kabardino'ya gidebiliriz. Orada idare edecek kadar dil biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Mmm." Bana doğru eğilip meme ucumu öptü, ısırmadan önce dilini dışarı çıkarıp yaladı.

Aynı şeyi diğer meme ucuma da yaparken, arzumun kıvılcımı sikime doğru akıyor. O, karın kaslarımı yalayıp ısırıp emerek aşağı doğru inerken, parmaklarım saçlarını çekiyor.

Siktir. Çok uzun zaman oldu, taşaklarım zonkluyor ve sikim bir anda sertleşti. Görünüşe göre artık Yulian'ın libidosuna sahip oldum.

"Dur." Kafasını tutarak onu nazikçe geri itiyorum. "Hâlâ yaralısın."

"Siktir et." Parmakları kalçalarımın gömülüyor, beni kendine çekip V kaslarımı ısıyor ve ben inliyorum.

Siktir, sanki damarlarıma afrodizyak enjekte edilmiş gibi hissediyorum. O kadar tahrik oldum ki, gözlerim bulanıklaşıyor, parmaklarım onun saçlarında gevşiyor. "Yulian... lanet olsun..."

"Bana izin ver, hmm, bebeğim, lütfen?" Havlu belimden kayıp ayaklarımızın yanındaki yere düşerken, o kasıklarımın doğru konuşuyor.

Yulian yere çökmeye çalışırken inliyor, ama ben onu yatağa itiyorum, böylece sırt üstü yatıyor. "Kıpırdama."

Yüzündeki hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırıyor.

"Mishka..."

"Her şeyi yapacağım, tamam mı? Eğer hareket edersen ya da kendini zorladığını hissedersen, dururuz."

Hevesle başını sallıyor, penisi havlunun altında şişkinlik oluşturuyor. Onu yatağın ortasına sırt üstü yatırmasına yardım ediyorum. Havlu açılıyor ve kaya gibi sert, kanla dolmuş penisini ortaya çıkarıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdiden mi?"

"Haftalardır yoksunluk çekiyorum, elimde değil."

Çekmeceyi karıştırırken hafifçe kıkırdarım ve kayganlaştırıcı ile prezervatifleri bulurum. Bunları oraya koyan kesinlikle Maks Amca'dır.

"Gördün mü?" Yulian beni izleyerek sırtıyor. "Amcaların bile bunu fark etmiş."

Kayganlaştırıcıyı alıp üstüne çıkıyorum, dizlerimi uyluklarının iki yanına koyup elimi penisine doluyorum. Penisi elimde deli gibi atıyor, damarları daha da belirginleşiyor.

"Gittikçe kalınlaşıyorsun, Volchonok." Sesim biraz boğuk, kendi penisim onun uyluklarına sürtünürken tahrikle doluyor.

"Hepsi senin suçun, Mishka."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. O kocaman ellerin, üzerlerine boşalmak istememe neden oluyor." "O zaman ağzıma ne dersin?" Başımı eğip onu boğazımın en derinlerine alıyorum, öğürme refleksiyle mücadele ederek. Bunu yapmamı çok seviyor ve boğazımı ona uyacak şekilde eğittim.

Ön sıvısı ağzımı doldururken ağzından dökülen küfürler beni heyecanlandırıyor ve ben yutkunup burnumdan yavaşça nefes alıyorum. "Lanet olsun bebeğim, evet... siktir... sıcak, ıslak ağzın benim sikimi almak için yaratılmış."

"Mmm."

"Boğul... boğazını hissetmeme izin ver." Saçımı kavrayıp hareket etmeye başladığında sesi daha da boğuklaşıyor.

Kalçalarını aşağı itip onu dışarı çekiyorum. "Hareket etme, Yulian."

"Ugh..." Bana bakıyor, göğsü derin ama düzenli bir şekilde. "Bu lanet bir işkence."

"Şşş." Sikinin altını öpüp yalıyorum, sonra tekrar ağzıma alıyorum, ağzımı tükürükle dolduruyorum ve sonra onu yavaşça, dağınık bir şekilde emiyorum, onun istediği gibi kalınlığı ve uzunluğuyla boğuluyorum.

Sesler müstehcen, etrafımızda bir mantra gibi yankılanıyor ve onun dokunuşu ve tadı beni o kadar sertleştiriyor ki, patlayacağım sanırım.

Gerçekten çok uzun zaman oldu.

"Lanet olsun Tanrım..." diye inliyor. "Sikimi çok iyi alıyorsun bebeğim."
"Mmm."

"Ağzın cennet gibi." Konuşurken saçlarımı okşuyor ve yavaşlamam gerektiğini biliyorum, ama o kadar açım ki.

Ona.

Buna.

Ağzımı sikinin etrafında tutarak, yukarı aşağı sallanıyorum. Ağzımda titreyerek bir dizi küfür daha savuruyor, ben de elime kayganlaştırıcı sıkıp kıcıma uzanıyorum, parmağımı içeri sokup sikinin etrafında inliyorum.

Bu, onun düşük, arzulu bir sesle inlemesine neden oluyor.

"Benim için küçük deliğini ıslatıyor musun, bebeğim?" diye sert bir sesle soruyor.

"Mmm." Kayganlaştırıcı sürülmüş parmaklarımla kık deliğimin çevresini okşuyorum.

"Bir parmak daha sok. Sikim için güzelce ıslat, tamam mı?" Kahretsin, o pis ağız beni mahvedecek.

Parmaklarım kendiliğinden hareket ediyor, bir parmak daha sokuyorum ve göğsümden düşük bir ses çıkıyor. Ağzımdaki sik ve kıcımdaki parmaklarım beni uçurumun kenarına itiyor.

"Benim için parmakla kendini tatmin et." Kafamı hafifçe eğerek gözlerime bakmamı sağlıyor. "Beni nasıl istediğini göster bana."

Onu emmeye devam ederken bir parmak daha ekleyip kendimi tamamen dolduruyorum. Artık her yer ıslak, tükürük ve ön sıvı sikinden aşağı kayıp taşaklarına akıyor.

"Vay canına... çok güzelsin bebeğim. O kadar ruhani ve gerçek dışı ki. Bazen seninle olduğuma inanamıyorum." Saçımı çekiyor. "Sikimin üzerine otur. İçine derinlemesine boşalmak istiyorum."

Onu daha da ıslak hale getirirken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, tükürüğü ve ön sıvıyı penisinin her yerine sürüyor, bu karışımı penisini kayganlaştırmak için kullanıyorum, sonra parmaklarımı çıkarıyorum.

"Vaughn..." diye boğuk bir sesle, biraz sabırsız bir şekilde söylüyor. "O güzel kıcını sikimle doldurmak istiyorum."

"Bana öyle deme," diyorum, sikini ağzımdan çıkardıktan sonra, bir elimle tutarken, başka hiçbir yerine dokunmamaya dikkat ederek, kendimi onun üzerine çömecek şekilde konumlandırıyorum.

"Sana adınla mı seslenmeyeyim?"

"Hayır." Penisini sıkıp deliğime yönlendiriyorum. Vücudum gevşiyor ama uzun zaman oldu ve penisini hissetmeye o kadar hevesliydim ki, kendimi düzgün hazırlamamışım. Penis girisi geçiyor ve biraz acıtıyor ama yavaşça içine alarak başa çıkıyorum.

"Hayır mı?" diye inliyor, penisi içime daha derine kayıyor.

"Sen içime girmişken hayır." Homurdanıyorum, kendimi sonuna kadar itme ihtiyacıyla mücadele ederken bacaklarım titriyor.

"Siktir, çok yavaşsın."

"Öyle olmak zorundayım. Kıpırdama." Öne doğru eğildim, tüm ağırlığımı yüzünün iki yanındaki kollarımın üzerine vererek, bir damla ter damlamadan önce alına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Sana acı vermek istemiyorum."

"Ben camdan yapılmadım, bebeğim." Yanağımı okşayarak saçlarımı geriye itiyor. "Sonuna kadar gir."

İnliyorum. "Volchonok..."

"Yap şunu. Sikimi sik *deliğime* al."

"Mmmf." Gözlerimi ondan ayırmadan, olabildiğince yavaşça kendimi sonuna kadar aşağı itiyorum. "*Siktir*."

"Siktir, evet... Senin sıkı küçük deliğin benim sikim için yaratılmış, değil mi bebeğim?"

"Evet... Beni doldurman hissini seviyorum. Bunu özlemişim."

"Öyle mi?"

"Mm. Sen mükemmelsin." Alına, yanağına öpücükler konduruyorum, dudaklarım onları zar zor okşuyor, böylece bu çılgınlığa dönüşmesin diye.

"Bu kış *mükemmel*." Yanağımı sıkıyor, sonra tokatlıyor ve ben inliyorum.

"O senin." *Ben tamamen seninim.*

"Kışın bana mı

ait?" "Evet."

"O zaman bu kışımı sikimi yutmaya zorla." Yine sıkıyor. "Üstüme bin."

Geriye doğru iterek dik duruyorum, ellerimi yatağa dayıyorum, böylece kendimi destekliyorum ve ağırlığımı ona yüklemiyorum. Kaslarım gerilince hareketlerim biraz titriyor, ama

sonra yavaşça aşağı iniyorum, kasıklarına hiçbir şekilde çarpmamaya dikkat ederek.

İkimiz de aynı anda inledik.

"O mükemmel küçük deliğinin sikimi nasıl sıkıldığını hissediyor musun, bebeğim?"

Başımı sallıyorum, yavaşça yukarı aşağı hareket ediyorum, acele etmiyorum. Onu incitmemek için bu pozisyonu seçtim, ama gerçekten, bu his inanılmaz. Vücudum onun sikinin her titremesini, her hareketini, nefesinin her kesilmesini hissediyor.

Lanet olsun. Onu düşündüğümde daha çok özlemişim. "Beni çok iyi genişletiyorsun," diye inliyorum.

"Öyle mi?"

"Evet... Sikine oturup kendimi sikmeyi seviyorum."

"Oh, lanet olsun. Göster bana... bunu ne kadar sevdiğini göster."

Kendimi kaldırıp aşağı inerken inliyorum, onun yüksek sesli homurtusuna eşlik ediyorum. Penisini o kadar iyi sürüyorum ki, o inliyor ve ben her itişte biraz boşalıyorum. Sadece penisi prostatımı nasıl vurduğu için değil, şu anda bana bakışından dolayı da. Gözleri parlıyor, dudakları aralanmış.

Bu yüzden kalçalarımı döndürüyorum ve şimdiye kadar yaptığım en yavaş, en tutkulu şekilde hareket ediyorum. Onun yürek parçalayıcı güzellikteki yüzünü ve bana bakışını izlerken göğsüm ağrıyor.

Sanki dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi.

Sanki o da benim gibi, buna doyamıyormuş gibi.

Bize.

Elini yanağıma uzatıyor. Elini alıyorum, avucunu ağzıma yapıştırıyorum, testislerim gerilirken ve göğsüm inip kalkarken her yerine yumuşak öpücükler konduruyorum. Bu anın yoğunluğu beni neredeyse çıldırtıyor, ama kendimi sabit bir tempoda devam etmeye zorluyorum.

Yulian diğer eliyle dövmenin olduğu uyluk bölgeme dokunuyor. "Mağaradan beri beni sevdiğini söyle, Mishka."

"Ben... lanet olsun." Penisini yine prostatıma bastırıyor ve benimki onun alt karın kaslarına ön sıvı döküyor, ben de ellerimi onun etrafına dolayarak çılgınca mastürbasyon yapıyorum. "Ben... ben boşalacağım..."

"Söyle... Söyle... Duymak istiyorum." O yukarı doğru itiyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Yuli... lanet olsun... bebeğim... seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum..." Ve sonra karnının her yerine boşalıyorum, bandajları dağıtırken.

"Vay anasını, işte bu... muhteşem. Boşalışın lanet olasıca bağımlılık yapıyor..."

"Bebeğim... benimle birlikte gel... lütfen..."

"Spermimi kışına alacak mısın?" O yer değiştiriyor ama ben aşağı doğru itmeye devam ediyorum, böylece vücudum jöle gibi olsa bile o fazla hareket etmiyor.

"Evet. Boşal... içime..."

İki kez söylememe gerek yok. Yulian'ın vücudu sarsılıyor ve sıcak sperm fışkırmaları beni dolduruyor, ben onu sıkıca kavrarken bile deliğimden dışarı sızıyor.

Öne doğru düşüyorum, titrek bedenimi tutmak için ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum, o ise bir avuç dolusu saçımdan beni ağzına doğru çekiyor.

Dudakları sanki onları yeniden öğreniyormuş gibi benimkileri emiyor, sonra beni yavaşça, şefkatle, sanki bana tapıyormuş gibi öpüyor. Bu, genellikle sevişmekle biten Yulian'ın vahşi öpücüklerine hiç benzemiyor.

Ağzının içini yalarken yumuşakça inliyorum ve sanki hiç durmayacakmışız gibi öpüşüyoruz. Ta ki onun sığ nefes alıp verişini duyup yaralarının durumunu hatırlayana kadar.

Kendimi ondan çekmek biraz çaba gerektiriyor. Penisini içimden kayıyor, karın kaslarına çarpıyor, üzerinde hala sperm var.

Dudaklarımı onun etrafına sarıp, onu temizleyene kadar emiyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor Yulian, artık yarı sertleşmiş penisini ağzımdan çıkarırken. "Neden durdun?"

"Sadece seni temizlemek istedim."

"Kaba." Diye homurdanıyor, sikini avuçlayarak. "İkinci raunt olduğunu sanmıştım. Bana oral seks yaparken dilinle yaptığın şeye bayılıyorum."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. O zaman gel de bitir şunu."

"Hayır, bu gece için bu kadar efor yeter." Yüzünü okşuyorum, spermle ıslanmış parmağımı dudağına bastırıyorum ve o da onu yutuyor, kuruyana kadar emiyor.

Hırıldadım, sonra elimi çektim, çünkü bu gidişle bizi tekrar sevişmeye zorlayacaktı.

"Yarın." Bir adım geri çekildim. "Yarın yaparız."

"Yarın istemiyorum," diye fısıldadı.

Yulian, ben banyoya doğru yürürken karanlık gözlerle bana bakıyor, muhtemelen bacaklarımdan aşağı kayan menisini görüyor. Eğer iyi olsaydı, onu yalayıp tekrar kıcıma sokardı.

Hızla kendimi temizliyorum, sonra ıslak bir havlu alıp onu temizliyor ve bandajlarını değiştiriyorum. Bütün bu süre boyunca ellerini her yere sürüyor — sırtıma, göğsüme, ama çoğunlukla dövmenin olduğu iç uyluk bölgeme.

Ve orgazmın doruk noktasında ona onu sevdiğimi söylediğim için paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Bunun bir tesadüf olduğunu ya da tutkunun coşkusuyla söylendiğini düşünmek istiyorum, ama gerçekte, Yulian'a itiraf etmekten çekindiğim kadar uzun süredir aşığım.

Şimdi, o da bana aynı şeyi söylemediği için incinmiş hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, Yulian benim kalpsiz olduğumu söylüyor, ama bir aşk itirafına sessizlikle karşılık veren ben değilim.

Bandajları bitirdiğimde, yanına uzandım.

"Hayır." Sağ tarafındaki göğsüne dokunuyor. "Tam buraya."

"Bu acıtabilir."

"Sadece buraya gel."

Başımı yavaşça oraya koyuyorum, beni yatağa bastırıldığında biraz ıskalıyorum.

Yulian bacağını benimkine doladı ve gözlerini kapatarak tembelce gülümsedi.

Muhtemelen bu konuyu açmak için doğru zaman değil, ama planımı ne kadar erken öğrenirse o kadar iyi.

"Bebeğim?" diye soruyorum.

"Mmm?"

"Burada yaşamaya ne dersin? Amcamın malikanesinde değil, ama ona benzer özel bir yerde?"

Gözlerini yavaşça açar. "New York'ta ailen ve sorumlulukların yok mu?"

"New York'ta da yaşayabiliriz. Birlikte olduğumuz sürece, yerin önemi yok."

Hiçbir şey söylemez, sadece gözlerini tekrar kapatır, sonra fısıldar, "Ne istersen, bebeğim."

Başka bir şey daha söyler, ama başımı boynuna gömüp uykuya daldığım için onu duymam.

Sanki tüm hayatım boyunca beklemiş ve zamanımı harcamışım gibi hissediyorum. Yıllarca bunun liderlik için olduğunu sanmıştım, ama aslında bekleyenin kalbim olduğunu anlıyorum.

Onu bekliyormuşum — beni uyandıran, kalkanımı delen ve kalbimin içinde yatan çocuğu.

Onu nefret ettiğime kendimi ikna ettim, mağaradan sonra eskisinden daha da fazla. Beni öptüğü için ondan nefret ediyordum ve bunu unutamıyordum.

Ondan nefret ediyordum çünkü ben de ona bir öpücük çaldım, ama o uyanık değildi ve karşılık veremedi.

Ama en çok, onu çok istediğim halde onunla olamadığım için ondan nefret ediyordum.

Dört yıldır o, kendime sadece gece geç saatlerde düşünmeye ya da bir korkak gibi uzaktan takip etmeye izin verdiğim yasak meyveydi.

Ama gerçek şu ki, o nefret, bu sinir bozucu adama olan derin duygularımı gizlememin bir yoluydu.

Artık nihayet ona sahip olduğuma göre, onu burada tutacağım. Sonsuza kadar.

Ertesi sabah uyandığımda, esniyorum, sonra yanlışlıkla Yulian'a çarpmamak için hemen duruyorum.

Gözlerim birden açılır ve yatağın boş ve soğuk olduğunu fark ederim.

Oturur pozisyona atladım, gözlerimdeki uykuyu silkeledim. Yemin ederim, eğer Maks Amca onu "karakter geliştirme" maceralarından birine götürdüyse, kavga çıkaracağım. Yulian'ı vahşi doğa maceraları için kullanmaktansa, Mike ve çocuğunu rahatsız etmesini tercih ederim.

Boxer şortumu giydikten sonra, kot pantolonumu bacaklarımdan yarısına kadar çekmişken, komodinin üzerinde bir not fark edince bir an durdum. Bu el yazısı ve baskı harflerin karışımını her yerde tanırdım.

Titrek ellerimle mektubu tutarken ağzım kurur.

Chicago'ya geri dönüyorum.

Bunu okuduğunda, neredeyse oraya varmış olacağım. Amcanın bana nezaketle ödünç verdiği özel jetle bile olsa, on üç saatlik uçuş çok zorlu geçecek. Ve sen orada olup benimle ilgilenemeyeceksin. Ne korkunç.

Şaka bir yana, yüz yüze veda edemediğim için üzgünüm. Yapamadım. Geleceğimiz hakkında konuştuğunu duyduktan sonra yapamadım.

Babam Alya'yı elinde tutuyor. Onu, on yaş büyük, onu mahvedecek bir Bostonlu kaba saba adamla evlendirmeyi planlıyor. Tek pazarlık kozu ben oldum. Liderin kızıyla evlenip ittifaklarını pekiştirirsem, Alya serbest kalacak. Ve en azından onun varisi olarak güvende olacağım.

Komik, değil mi? Her zaman görev evliliğine hapsolacak kişinin sen olacağını düşünmüştüm. Meğer o kişi benmişim. Sonuçta annemin son arzusunu yerine getiriyorum.

Üzgünüm, Vaughn. Sana hiç layık olmadım. Başından beri sen sakın ve ulaşılmazdın, ben ise hep kaosu içindeydim. Beni kurtardığın, Rusya'ya götürdüğün ve bana bu son on günü yaşattığın için teşekkür ederim. Hayatımın en mutlu günleriydi. Amcalarını birlikte izlemek, bizim de bunu yaşayabileceğimizi umut etmemi sağladı. Ama umut, gerçeği değiştirmez.

Belki de başından beri haklıydın. Bizim ilişkimizin uzun sürmesi yazılmamıştı. Hoşça kal, Vaughn'um.

Mishka'm.

Bebeğim.

Her zaman en yakınımda taşıdığım anı olacaksın.

YULIAN

Bugün düğün günüm.

Eğer söz hakkım olsaydı bunu siktir etseydim, ama yoktu.

Muhtemelen son anda vazgeçeceğimden ya da bir şeyler çevireceğimden korktuğu için, babam düğünü Chicago'ya iner inmez gerçekleşecek şekilde planladı.

Göğsüm çarpıyor ve o kadar uykusuzum ki, ayakta durmakta zorlanıyorum.

Düğün salonundaki odamda bir ileri bir geri yürüyorum, duvarlar üzerime çöküyor.

Her şey boğucu.

Çiçeklerin kokusu.

Dışarıdan gelen fısıltıların uğultusu.

Yakanın boğazımı yakması.

Düzgün nefes almaya çalışırken, heyecanlı parmaklarımla gömleğimin ilk düğmelerini açıyorum.

Cyrus kaçmam için ısrar ediyor. Alya'yı koruyacağını ve gerekirse onu ülke dışına çıkaracağını söyledi, ama onu ilk seferinde kaybetti ve onu tekrar kaybedip kaybetmeyeceğini kimse bilemez. Diyelim ki babamdan kaçtık, peki sonra ne olacak? İkimiz de kaçak hayatı yaşayacağız ve ben bununla bir sorunum yok ama Alya'yı bu duruma sokmayacağım.

O istikrarı ve bir yuva fikrini seviyor ve halka açık resitalleri ve istediği gibi hareket etme özgürlüğü olmadan mutsuz olur.

Uçuştan beri kapalı tuttuğum telefonumu çıkarıyorum.

Bu korkakça bir davranış, çünkü telefonu açarsam Vaughn'dan mesajlar ve cevapsız aramalar bulacağımı çok iyi biliyorum.

Mesele şu ki, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Varlığımın her zerresi, ona, Altay Dağları'nın derinliklerinde saklı o güvenli limana geri dönme arzusuyla şimdiden patlamak üzere.

Aynı dürtü, dört yıl önce beni New York'a götürmüş, o mağarada yaşadığım huzurun bir parçasını bulmaya çalışmışım.

Bu, dört yıl önce beni New York'a götüren, o mağarada yaşadığım huzurun bir parçasını bulmaya çalışan aynı dürtü.

Bir farkındalık beni sararken, avucumu göğsüme, orada bulunan tek dövmem üzerine koyuyorum. İster o mağarada, ister Brighton Adası'ndaki evde, ister Altay Dağları'ndaki malikanede olsun, his aynıydı: huzur.

Acı çekiyor olsam bile önemi yoktu, çünkü Vaughn beni kucaklıyor, saçlarımı okşuyor ve kendimi değerli hissettiren o yumuşak öpücükleri veriyordu.

Ama şimdi, ben onu incittim.

Göğsümde bir acı yayılıyor ve bunun sebebi berbat haldeki kaburgalarımın kaynaklanmıyor.

En son istediğim şey, onun mutsuzluğunun sebebi olmak. Son zamanlarda

Son zamanlarda çok mutluydu, daha neşeli, daha özgürdü—muhtemelen ailesi bizim hakkımızda her şeyi bildiği için. Hatta gelecek için planlar yapmaya bile başlamıştı.

Beni sevdiğini söyledi.

Izdırap dolu bir nefes verdim. Bunu söylemesi için ısrar etmemeliydim.

Artık bu sadece acı çekmenin garantili bir yolu.

Belki bencil davrandım, ama bunu duymak istedim. Sadece bir kez. İlk ve son kez.

Ya da belki de son kez değildir.

Bak, bir planım var, bu Vaughn'u incitecek olsa bile. Bu evlilikten kurtulamam, ama bunu kendi lehime kullanacağım. Pek de sevdiğim sayılmayan babam, Boston ile ittifak kurmak için bu evliliğe ihtiyaç duyuyor, bu yüzden ben de bunu kabul edip Boston'da bağlantılar kuracağım.

Birkaç ay içinde, Yaroslav'ın dokunamayacağı, Dedushka'nın bana bıraktığı güven fonuma erişebileceğim. O parayı, Alya'yı ondan olabildiğince uzağa göndermek için kullanacağım, sonra da zirveye çıkmak için para harcayacağım ve belki Lukas'ın ondan kurtulmasına yardım edebilir miyim diye bakacağım.

Lukas, Alya'ya ve bana zarar vermediği sürece zirvede olması umurumda bile değil, ama onunla başa çıkmak zor olacak. O her zaman Mikailo'dan başka kimseye güvenmeyen biri gibi bir izlenim bırakmıştır.

Ama bana yardım etmek zorunda kalacak, yoksa onu öldürmenin bir yolunu bulurum.

Bu gece, müstakbel karımdan bu evliliği sadece görünüş için yapmasını ve birkaç yıl sonra boşanmayı kabul etmesini isteyeceğim, sonra da Vaughn'a geri döneceğim.

Tabii, beni geri kabul ederse.

Ya o zamana kadar o da evlenmişse?

Bu uğursuz düşünce kanımı kaynatıyor.

Alya tekerlekli sandalyesini içeri sürmeden önce kapı çalınıyor.

Alya, zarif bir bornoz giymiş, saçlarını Fransız topuzu yapmış.

Göğsümden elimi indirip zorla gülümsüyorum. "Çok güzelsin, Alyonushka."

Dudaklarını büzüyor. "Evlenmek ister misin, Yulik?"

"Tabii ki hayır. Ama yaşlı adam ne isterse, onu alır." "Sevdiğin biri var, değil mi? Cy bir

Vaughn'dan bahsetmişti."

"Artık önemi yok." Zorla gülümsüyorum. "Sadece ikimiz varız. Seni koruyacağım, tamam mı?"

"Olmaz. Artık senin korumanı istemiyorum." "Alya..." Ona doğru bir adım atıyorum.

Buraya geldiğimde ağlıyordu, tüm gücüyle bana sarılmıştı, çoğunlukla yaralı olduğum için, ama son zamanlarda tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şekilde farklı görünüyordu.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," diyor.

"Kaçamayız. Cy'ın dehası olsa bile, babamın hedefleri olacağız."

"Kaçmıyorum."

"O zaman ne öneriyorsun?" "Boston'a gelin gideceğim."

Omuzlarım gerildi. "Kesinlikle *olmaz*."

"Seni çok sevdiğimi biliyorsun, ama bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin."

"Sen de benim için kendini feda edemezsin, Alya."

"Sen de yapamazsın!" Dudakları titriyor. "Kazadan beri suçluluk duyduğunu biliyorum, her ne kadar sana bunun senin hatan olmadığını söylesem de. Bu yüzden ve annemin son arzusu yüzünden bana karşı sorumluluk hissediyorsun, ama ben yeterince büyüdüm,

Yulik. Kendi kararlarımı verebilirim ve senin gölgenin altından çıkmak istiyorum.”

“Alya...” Dizlerimin üzerine çöküp elini avuçlarımdan arasına alıyorum.
“Evlilik şaka değil.”

“Bunu kendine söyle, kalbin başka bir yerdeyken, daha yeni tanıştığın bir kızla evliliğe atlıyorsun.”

Gözlerimi kısıyorum. “Ukala.” “Her zaman öyleydim.”

“Dinle, bir planım var, Alya. Bu evlilikte birkaç yıl fedakarlık yapabilirim ve sonra...”

“Hayır.”

“Beni dinle.”

"Sen *beni* dinle." Çenesini kaldırdı, sonra yumuşakça gülümsedi, anneme giderek daha çok benziyordu. "Aslında, bunu sana bir süredir söylemek istiyordum ama tereddüt ediyordum."

“Neyi söyleyecektin?”

“Washington’daki saldırıyı hatırlıyor musun?” “Evet...”

"Beni kurtaran adamın adı Levian Markov, Boston Bratva liderinin en küçük kardeşi. O gayri meşru bir çocuk ve orada hayatı boyunca incitildi, bu yüzden kendisi ve annesi için intikam almaya çalışarak büyüdü. Sonra rütbeleri yükseldi ve şimdi ağabeyine rakip oldu."

Gözlerimi kısıyorum. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Ben... onunla konuşuyordum, aslında *buluşuyorduk*. Ben gönüllü olarak çalıştığım da merkeze geliyor ve bir nevi çıkıyoruz...”

“Ne?”

“Her neyse, en önemli kısım Levian’ın o saldırıyı planlayan kişi olması.”

“Ne?”

“Sadece sonuna kadar dinle.” Hayal kırıklığıyla nefesini verir. “O saldırıyı, Boston Bratva’nın üst kademesindeki çürümüş muhalefetten kurtulmak ve Markov’u herkesin gözünde zayıf bir lider gibi göstermek için planladı. İşe yarıyor ve o zamandan beri imajını düzeltmek için yaptığı her şeyi düşünürsek, yakında kardeşinin yerine o seçilecek.

O zamandan beri imajlarını düzeltmek için yaptıklarını düşünürsek, yakında kardeşinin yerine o seçilecek. Yaz kampındaki saldırının arkasında Markov'un olduğunu Kirill'e söylediğinde, evlilik yoluyla bizimle bir ittifak kurması ve New York ile olası yeni bir ittifak kurmasıyla her şey yerine oturacak.”

“Bunu Boston mu yaptı?”

İki kez başını salladı. “Kamptaki eğitmenlerden biri Markov’un casusuydu. Babamla Kirill’in müttefik olması fikrine tahammül edemedi, çünkü bu onu kenara itecekti, bu yüzden Chicago ile New York’un birbirlerini suçlamasını sağlamak amacıyla seni ve Vaughn’u tehlikeye atmak için o saldırıyı düzenledi. Levian bunu ancak yakın zamanda öğrendi ve telafi etmek istiyor.”

“Bunu kabul etmen için sana böyle mi söyledi?”

“Hayır, bunu onun durumunu anlayan ve onu sevdiğimi, ona babamdan daha çok güvendiğimi anlayan için söylüyorum.”

“Alina...”

“Ciddiyim. Zorlu koşullar yaşamış olabilir, ama çok sıcakkanlı ve şefkatli biri. Resepsiyonda sadece biraz konuştuk, ama o kısa karşılaşmadan sonra bile, benim zarar görmemi istemedi. Beni oradan çıkarmak için bayılttığını itiraf etti, böylece direnmem ya da kargaşa çıkarmamam için, ama en önemli kısım, beni önemsiyor olması.”

Saçlarımı elime aldım. “Bunu bilemem.” “Bu benim seçimim, Yulik. Senin ya da babamın değil.”

“Bunu babama söyledin mi?”

“Evet. Ama o, Levian’ın ağabeyiyle evlenmemi istedi, ben de kesinlikle hayır dedim. Levian’dan bahsettim, o da beni başından savdı ve bunun yerine seni buraya getirdi. Bunun için üzgünüm.”

“Senin suçun değil.”

“Mesele şu ki, ben bunun için mücadele ediyorum. Kim ne derse desin, Levian’la birlikte olmak istiyorum. Belki de sen de kurbanlık koyun gibi görünmek yerine, sevdiğin kişiyle birlikte olmalısın.”

“Çok komik.” Ayağa kalkıp onu bıraktım. “Seni bu fikrinden vazgeçirebilmemin bir yolu var mı?”

Kafasını salladı. “Ama bana bir iyilik yapar mısınız?” “Ne?”

“Levy ile tanış ve pislik gibi davranma.”

“Levy mi?” İnanamıyormuş gibi tekrar ettim. “Ben mi *pislikmişim*?” Omzunu silkti. “Bazen olabiliyorsun.”

“Alina!”

“Ne? Yapabilirsin. Eğer uslu durursan, Vaughn’la tanıştığımda ona tüm sırlarını anlatmayacağıma söz veriyorum.”

“Sen...” Bir iç çekiyorum. “Bir erkekle birlikte olduğum için şok olmuş gibi görünmüyorsun.”

“Uzun zamandır her iki cinsiyete de ilgi duyduğunu biliyordum.”

“Ne zamandır?”

“Babam odanda bir erkek bulduktan sonra bacaklarını kırdığından beri.” Alaycı bir şekilde güldüm. “Ve sen hiç bir şey söylemedin mi?”

“Sen de hiçbir şey söylemedin.” Dudaklarını büküyor. “Özel olduğumu sanıyordum, ama görünüşe göre değilmişim.”

“Babamdan ve herkesten sakladığım için buna değmeyeceğini düşündüm.”

Elini uzatıp benim elimi tutuyor. “Kim olduğunu saklamak zorunda değilsin, Yulik.”

“Saklamayacağım. Artık saklamayacağım.”

“Olması gereken de bu. Senin saçmalıklarına katlanan adamlarla tanışmak için çok heyecanlıyım.”

“Hey!”

Gülümsedi ve elimi bıraktı. “Ama önce... Levy! İçeri gel.”

Levy koyu renkli bir takım elbise giymiş olarak odaya girer girmez başımı o yöne çeviririm. Sakinlik ve tehlike yayıyor ve bundan *hiç* hoşlanmıyorum. *Hem de hiç.*

Bakışları kız kardeşime kayar ve stoik yüzünde bir gülümseme belirdiğinde, kız kardeşim aptal gibi ona gülümser.

Kız kardeşim, “Levy, kardeşim Yulian’la tanış. Yulik, bu Levian,” derken, Levy elini onun eline koyar.

Ona doğru adım atıp uzattığı elini tutuyorum ve acı verecek kadar sıkı sıkıyorum. “Ona zarar verirsen boğazını keserim. Alina’nın bir ailesi var ve en önemlisi, ben varım — senin ölüm meleğin. Ona herhangi bir şey, ama gerçekten *herhangi bir şey* olursa, sorumlu tutulacaksın.”

“Yulian,” diye tıslar.

“Onu hayatım pahasına koruyacağım, ne senin tehditlerin yüzünden ne de bir anlaşma için.” Yulian ona bakarak omzunu sıkıyor. “Ama çünkü o sevdiğim kadın ve gelecekteki karım.”

İğrenç, diye düşünüyorum, o kızın alnına bir öpücük kondururken. Onun Boston’a gitmesini istemiyorum ve kendisinden en az sekiz yaş büyük görünen biriyle evlenmesini de istemiyorum, ama ikisini birlikte izlerken, bu konuda söz hakkım olmadığını biliyorum.

Ve gerçekten, ben evlense bile babam Alina için başka bir talip bulacaktır. Yani en azından bu seçimi kendisi yapıyor.

Ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde mutlu görünüyor.

O mutluluğu korusa iyi olur, yoksa o orospu çocuğunu hadım ederim.

"Gidip babamla konuşacağım." Ayrılmak üzereyim ki Alina elimi tutuyor. "Lukas'la da konuş."

"Neden Lukas'la konuşayım ki?"

"Bir şeyler çeviriyor."

"Bu yeni bir şey mi? O baş belası her *zaman* bir şeyler çevirir." "Bu farklı. Bir atılım yapmak üzere."

yüzündeki ifade yumuşadı. “Geçen gün konuştuk ve bence bizden nefret etmiyor. Sadece... bizi kıskanıyor çünkü biz rahat bir hayat sürdürdük, ama kendisi ve Mikailo için aynı şey söylenemez. Babam, alıntı yapıyorum, ‘*piç kurusunun*’ kendisinden miras alması fikrini reddediyor, bu yüzden sanki bir belirsizlik içinde kalmış gibiler. Rusya’da yaşadıkları cehennemi az çok biliyoruz ama bana anlattıklarına göre durum *gerçekten* çok kötüymüş. Yani hayatta olmaları bir mucize, anlarsın ya.”

“Bizi öldürmek isteyen Lukas ve Mikailo’ya cidden sempati mi duyuyorsun?”

“Öyle değil. Sadece bir şans verilmesini istiyorlar, özellikle de Lukas.” Omzunu okşayan adama bakıyor. “Levian’ı tanıdıktan sonra, üvey kardeşlerimizi farklı bir gözle görüyorum. Lukas tüm hayatını hayatta kalmak için harcadı, bu da seninle benim babamın diktatörlüğü altında yaşadığımızdan çok da farklı değil. Belki de hepimizin bunu konuşması gerekiyor. Bunu hiç yapmadık çünkü babam her zaman onlardan farklı olduğumuzu söylerdi ve muhtemelen aramıza nifak sokmak için Lukas ve Mikailo’ya da benzer şeyler söylemiştir.”

“Böl ve yönet mi?”

“Evet. Bir düşün, tamam mı? Lukas bir kazanç olabilir.” Elini Levian’ın elinin üzerine koyar. “Ve Levy, lider olmak istersen seni destekleyeceğini söyledi.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Neden bunu yapasın ki?”

“Çünkü sen Alina’nın çok sevdiği ve sürekli bahsettiği kardeşisin.”

“Suçluyum.” O gülüyor.

İstemedenden de olsa, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissedince yüzümde bir gülümseme belirir.

Herkesin fısıltıları arasında Alya’yı koridorda ilerleten bendim.

Onların görüşleri zaten önemli değildi, çünkü Alya bunu benden istemişti ve Alya ne isterse onu alır.

Babam, işe yaramaz olduğum için bana tokat attı ve evden kaçmam ve evliliği bozmam gibi her şey için benimle hesaplaşacağını söyledi. Ancak, onun önceliği itibarını ve Boston ile olan ittifakını korumaktı. Müstakbel eşim de bu evliliğe pek sıcak bakmıyordu, bu yüzden Yaroslav ve Markov, Alina ile Levian’ın evliliğini aceleyle ayarladılar.

Alina’yı mihraba götürmemi umursamadı, çünkü o orospu çocuğunun Alina’nın engelliliğinden utandığını biliyorum. Resepsiyon sırasında acil bir durum için çağrıldığı için onu görmediğime sevindim.

Gitmiş olması ne güzel.

Levian’a Alya’ya nasıl bakması gerektiği konusunda bir ders verdikten ve onun yeni evine güvenle gittiğinden emin olduktan sonra, Cyrus’la birlikte havaalanından malikaneye geri döndüm.

Şimdi o da ortadan kayboldu, kendi deyimiyle yeni bir “proje”yle meşgul gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, projesinin konusu kim olursa olsun ona acıyorum. Eğer o konu, huzurlu ve bizim dünyamızdan tamamen kopuk görünen o inek herifse, ona daha da acıyorum.

Hayır, ciddi, Cy son zamanlarda değışti. Resepsiyonda onu bir köşede otururken yakaladım, çılgın bir ifadeyle, ikiye yırtılmış sonra tekrar yapıştırılmış bir fotoğrafa bakıyordu.

Fotoğrafta, belki on üç yaşında, kolunu çerçevesiz gözlüklü bir adamın omzuna atmış, daha genç hali vardı. Ve bakın, bu Cy'ın kütüphanede takip ettiğı o inek görünümlü adamdı. Fotoğraf birkaç yıllık olmasına rağmen adam neredeyse aynı görünüyordu.

Ancak Cy tamamen farklı görünüyordu. Öncelikle, gözleri yarı kapalı olacak kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsüyordu. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, Cy'ın bu kadar geniş gülümsediğini hiç, ama *hiç* görmemişim.

Benim meraklı gözlerimi fark eder etmez fotoğrafı sakladı, sonra da kilit altında tuttuğı geçmişle ilgili sorular sormaya çalıştığımda eliyle beni uzaklaştırdı.

Her neyse, Cy'ın şu anki yeri önemli değil, çünkü tek istediğim Vaughn'a gitmek.

Tabii ki, telefonumu açtığımda bir sürü bildirimle karşılaştım. Beni elli yedi kez aramış ve bir sürü mesaj göndermişti. İlk başta öfkeliydi, sonra yalvarır gibiydi, sonra da evlenmesem iyi olur yoksa her şeyi mahvederim diye tehdit etti.

Ama ona cevap veremedim, hatta daha da iyisi, dağlardaki o huzurlu köşeye geri dönmeden önce, Lukas benden alt katlara gelmemi istedi.

Genelde Lukas'ın isteklerini dinlemem ama Alya ile yaptığım o konuşmadan sonra, o tanrının unuttuğı yere doğru yola çıktım. Lukas'ın hedefi olmamak hem benim hem de Alya'nın yararına. Babam zaten baş belası. Buna bir de güce aç bir kardeş eklenirse, ortalık kaosa döner.

En azından Alya'nın onu önemsiyor gibi görünen bir kocası var, bu açıdan güvendeyiz, ama yine de Lukas'ın güç hırsı uğruna onun peşine düşmeyeceğine güvenemem.

Kapının önünde duran adamlar... farklı görünüyor. Babamın kullandığı sıradan goriller değiller, gerçi Vaughn çoğunu öldürdüğünü söylemişti.

Benim için.

O kurallara çok bağlı adam, ailesini ve New York'taki seçkinleri de yanına alıp Chicago mafya liderinin evine zorla girdi

sadece *beni* oradan çıkarmak için.

"Sonuçlarını düşündün mü?" diye sorduğumda, "Bir saniye bile tereddüt etmeden yine aynısını yapardım," dedi.

Ve şimdi, ona bir mektupla veda etmek çok berbat bir fikir olduğu için göğsüm ağrıyor. Umarım benden çok nefret etmez.

Yeni baş goriller beni görünce eğiliyorlar ve hatta kapıyı benim için açıyorlar.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kişilik nakli mi oldunuz? Yoksa vücut parçalarınızı ısırp koparmamı istemiyor musunuz?"

Hiçbir şey söylemediler ve ben zindana adım attım, kaslarım gerildi ve kaburgalarım, en son burada olduğum zamanki anıları hatırlayarak isyan etti.

Elimi cebime sokuyorum. Düşün smokinim artık o kadar boğucu gelmiyor, ama resepsiyon sırasında Alya'yı kollarımda taşıyıp onunla dans ederken papyonumu ve ceketimi bir yere atmıştım. O çok gülüyordu ve gözlerinde annemin yumuşaklığını gördüm.

Düşüncelerim durur, ayaklarım da öyle. Havada nem ve kan kokusu hakimdir, ama beni ele geçiren anıların saldırısı değildir. Oda ortasında bir sandalyeye bağlanmış kişinin görüntüsüdür, tıpkı kısa bir süre önce benim olduğum gibi.

Babam.

Devasa vücudu tamamen bağlanmış, soluk mavi gömleği kanla sırlıklam, yüzü morarmış, şişmiş ve kanlı, neredeyse tanınmaz halde.

"Neye bakıyorsun lan?" diye bağılıyor Yaroslav, dudaklarından kan damlayarak ayaklarının yanındaki su birikintisine düşüyor. "Beni kurtar, Yulian!"

"Bunu tavsiye etmem." Lukas, gölgelerden bir sapık gibi ortaya çıkıyor, gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, her tarafı kan lekeleriyle kaplı.

Bu, Alya'nın düşün töreninde giydiği takım elbisenin gömleğiydi; resepsiyon sırasında acil bir iş için babamı kenara çekmişti.

"Demek acil durum buydu..." Onunla babam arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "*Bu* mu?" "Evet. Alina'ya uygun bir düşün hediyesi vermek şiirsel olur diye düşündüm," diyor Lukas.

"Uygun demek biraz abartılı."

"Neden onunla konuşuyorsun lan? Yulian, bağlarımı çöz, hemen—"

Lukas ağzına koli bandı yapıştırdı sözleri mırıldanmaya dönüştü.

"Şşş. Bir ömür boyu yetecek kadar konuştun."

"Mikailo nerede?" Etrafıma bakıp o koca ahmağı arıyorum. "Sana gölge gibi yapışmamış olmasına şaşırdım."

"Yaroslav'a zarar vermeyi asla kabul etmezdi. Ne yazık ki, bize hiç değer vermeyen bir babaya karşı duygusal, şefkatli ve sevgi dolu olabilir. Düşün sırasında içkisine ilaç kattım. Böylece, işimize karışmak yerine huzur içinde uyuyacak."

"Peki uyandığında ne olacak?"

"Annesini gecekondü mahallesinde donarak ölmeye terk eden adamı ona hatırlatacağım."

"Peki ya bu onu ikna etmezse?"

"İkna eder. Mikailo'yu bana bırak, onunla nasıl başa çıkılacağını en iyi ben bilirim. O, Yaroslav'ın oğlu olmaktan önce benim kardeşim."

Buna güvenebilirim. Her zaman yakındılar. Alya ve

beni

m "Bunu iyice düşünmüşsün."

kad "Evet."

ar. Hâlâ mırıldanıp

sallanıyordu. "Onun sadık destekçilerinin sırtlanlar gibi boğazına sarılacağını biliyorsun, değil mi?"

"Tam olarak değil." Lukas masadan uzun bir çubuk alır, parmaklarını metalin üzerinde gezdirir. "Liderlerin yaklaşık yarısını kendi tarafıma çektim."

"Darbe girişimlerini tamamen desteklesem de, diğer yarısı hâlâ var."

"İşte burada devreye *sen* giriyorsun." "Ben mi?"

"Evet, sen. Diğer yarısı beni asla tam olarak takip etmeyecek, çünkü bir piç kurusu onların gözünde her zaman bir piç kurusu olarak kalacaktır, ama sen eş lider olarak yanımızda olursan, hem meşruiyet hem de korku bizim tarafımızda olur." Lukas dikleşir. "Sana bir anlaşma öneriyorum: birlikte yönetelim ve yaşlı adamı temelli ortadan kaldıralım."

“Bahsettiğin o diğer yarısı, babam gibi beni asla kabul etmeyecek gelenekçileri de içeriyor, çünkü hayatımın geri kalanını sevdiğim adamla geçirmeyi planlıyorum.”

Kaşlarını kaldırdı.

“Buna itirazın varsa, hemen buradan çıkıp, hükümdarlığının geri kalanında isyanlarla boğuşmana neden olurum.”

“Özel bir itirazım yok. Senin okul dışı faaliyetlerinden zaten haberdardım ve bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

"Hayır mı?"

“Hayır. Onları öldürebilirsin, Yulian. Çöpleri at, evi temizle. Liderlik değişimi sırasında buna zaten ihtiyacımız var.”

Gülümsüyorum. “Düşünme tarzını beğendim.”

"Herkes beğenir." Dudakları hafifçe seğiriyor, sonra babamın ağzındaki koli bandını çıkarıyor. "Son bir sözün var mı, Yaroslav?"

Lukas'ın ayaklarının dibine kan tükürdü. “Kimse bir fahişe ile bir ibnenin oğlunu kabul etmez.”

Lukas hırlar, ama bunu şeytani bir gülümsemeye dönüştürür. “Sanırım mirasın bizim elimize geçmesini göremeyeceksin.”

“Biliyor musun.” Babama doğru yürürken silahımı çektim. “Eskiden senin tarafından düzenli olarak dövülmenin *benim* hatam olduğunu düşünürdüm. Sırf var olduğum ve sana hayal kırıklığı yaşattığım için yanlış bir şey yaptığımı sanırdım. Bu yüzden kendimi kanıtlamak istedim. Daha çok kan döktüm, daha sıkı antrenman yaptım, kemiklerimi defalarca kırdım, umarım beni bir hata yerine oğlun olarak görürsün diye. Ama sen hiç bakmadın ve bir noktada umursamayı bıraktım. Ve şimdi, sorunun bende değil, *sende* olduğunu anlıyorum. Sorun hep sen, senin kapalı zihninin ve babalık sevginden yoksun olmandı. Dört çocuğun oldu ama hiç *baba* olmadın ve bence hepimiz için bu kabusu sona erdirmenin zamanı geldi.” Silahı kaldırıyorum, elim şaşırtıcı derecede sabit. “Hoşça kal, Yaroslav.”

Ve sonra tetiği çekiyorum.

Mermi mermi gömülür içine alnına alnına
çatlak çatlak zindanda yankılanıyor ve kulaklarımı çınlatıyor.

Acı çekmesini bekliyorum. Pişmanlık. Suçluluk. Oysa, rahatlamadan başka bir şey yok.

Onun ölü gözleri boşluğa dalarken, yıllardır taşıdığım yük üzerimden dökülüyor.

Sonunda... özgürüm.

VAUGHN

Aklımı kaçıyorum.

Düşüncelerimi

. Kontrolümü.

Yulian'ın mektubunu okuduğum anda hepsi yok olmuş gibi görünüyor.

Beni *terk* etti.

Yulian'ın beni terk ettiği, onu başka birine *kaptırdığım* düşüncesi, zihnimin bir köşesinde durmadan yankılanıyor.

Yıllar boyunca onunla ilgili aynı geçici düşüncelerim oldu, çoğunlukla mağarada geçirdiğimiz zamanın yıldönümlerinde. Ya da bazen, Danika'nın yanında yatakta uyanırken, onun sosyal medyada paylaştığı resimleri kaydırırken. Yulian'ın nişanlandığını ya da evleneceğini duysam nasıl hissederdim diye hayal ederdim.

Onun başka biriyle evlilik töreninde yürüdüğünü düşünmek beni her zaman kötü bir ruh haline sokardı.

Ama bu, onunla tekrar karşılaşmadan, ona tekrar *dokunmadan*, onu kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak derimin altına ve içime o kadar sokmadan önceydi ki, nefes alamaz hale gelmiştim.

O mektubu okuduğumdan beri, göğsümde beni boğan bir ateş topu varmış gibi hissediyorum.

Eğer başka birine evlilik yemini ederse, sadece onu kaybetmekle kalmayacağım, kendimi de kaybedeceğim.

Araba Chicago sokaklarında ilerlerken parmaklarımla telefonun tuşlarına basıyorum.

"Daha hızlı sür," diyorum şoföre, kalbim gırtlığımda atıyor.

Amcalarım Yulian'a özel jetlerini verdiklerinden beri, Moskova'ya ticari uçakla gitmek zorunda kaldım; orada Anton Amca'nın ikinci özel jeti

beni aldı.

Bana Chicago'ya tek başıma girmemem ve New York'ta buluşup yeniden toplanmamız gerektiği konusunda net talimatlar verdi.

Ama bunu yapamam.

Rusya hava sahasında zaten çok zaman kaybettim, Yulian düğününe giderken ben bütün gece keyifle uyuduğumu saymıyorum bile.

O yüzden hayır, beklemeyeceğim. Şu anda burada olmam gerekiyordu.

Bunun bir intihar görevi olması umurumda değil. Yaroslav, bana dokunmaya cesaret ederse babamın onu canlı canlı derisini yüzeceğini bildiği için bana zarar verecek kadar aptal olmayacaktır.

Anton amca, Yulian'ın o gece geç saatlerde ayrıldığını söyledi, yani dün Chicago'ya varmış olmalı. Bu kadar çabuk evleneceği beklenmezdi, değil mi?

Yumruğumu sıktım.

Bana haber vermeden gitmesine izin verdikleri, bunu kolaylaştırdıkları ve Yulian'ın kalbime sapladığı bıçağı daha da çevirdikleri için amcalarıma çok kızgındım.

"Chicago'da acil bir iş olduğunu ve seni korumak için tek başına gitmesi gerektiğini söyledi," dedi Anton Amca. "Bunu reddedemezdik."

Yine de reddetmeleri gerekirdi.

En azından beni uyandırıp onu durdurmamı sağlayabilirlerdi. Ya da onunla birlikte gidebilirdim. O gittiğinden beri beni rahatsız eden bu acıyı dindirmek için *bir şeyler* yapardım.

Ona gönderdiğim mesajlara bakıyorum. Cevap yok. Ama okudu.

Siktir.

Çılgınca saçlarımı elime alıyorum, soğukkanlılığım paramparça oluyor.

Beni istediği kadar görmezden gelebilir, ama işler onun istediği gibi gitmeyecek.

Eğer kalbimi çiğneyip çekip gidebileceğini sanıyorsa, yanılıyor.

Ama kendime bunu söylerken bile, telefonumun etrafında parmaklarım titriyor, mesajlarımızı yenilemek için ekranı yeniliyorum, ondan birazcık ilgi göreceğime dair ufak bir umuda tutunuyorum.

Herhangi bir şey.

Herhangi bir şey.

Ama hiçbir şey gelmiyor ve o beni terk ettiğinden beri kalbim yüzüncü kez paramparça oluyor.

Hiç bu kadar perişan ve kırık kalpli olmamıştım. Danika beni aldattığında incinmemiştim, bunun duygusuzluğumdan kaynaklandığını sanmıştım, ama şimdi anlıyorum ki onu hiç sevmemişim.

Yakınından bile

geçmemiştim.

Birazcık bile.

Danika, gerçekten aşık olduğum adamın yerine geçmişti.

Ve şimdi o beni terk ettiğine göre, kalbim göğsümden kopacakmış gibi hissediyorum.

Acıyor.

O kadar ki, nefes alamıyorum.

Ekranda babamın adı yanıp sönüyor ve telefonu açarken yüzümü buruşturuyorum. "Chicago'da mısın?" diye soruyor, sesinde gizli bir endişe var.

"Orada olmam gerekiyor."

"Orası tehlikeli! İşler ters giderse seni koruyacak kimse yok. Beni bekle, oğlum, tamam mı?"

"Yapamam."

"Vaughn..."

"Vaktim yok baba. Onu geri getirmek için Chicago'yu yerle bir etmem gerekirse, yaparım."

"Artık çok geç."

Vücudum titrerken parmaklarım telefonu sıkıca kavradı. "N-ne?"

"Chicago ile Boston arasındaki evlilik ittifakı çoktan gerçekleşti. Sadece eve gel, tamam mı? Bunu iyice düşünelim."

Onun sözleri göğsüme bir kurşun gibi saplanırken, telefon tutan elim yanıma düştü.

Zaten gerçekleşti.

Yulian, yeminlerini bana değil, başka birine etti.

Çok geç kaldım.

Tıpkı dört yıl önce olduğu gibi, zamanlamayı kaçırdım.

Onun dünyasıyla asla kesişmeyen paralel bir dünyada sıkışıp kaldım. Yine.

Onu kaybettim.

Yine.

Hayır.
Hayır.
Kesinlikl
e *hayır*.
Onun başka birine ait olduğu bir evren falan yok.

YARIM SAAT SONRA, Dimitriev malikanesinin görkemli kapısının önünde duruyorum.

Evet, bu intihar, ama umurumda değil.

Beni vurabilirler, diri diri gömebilirler, ama yine de onun için geleceğim.

Dik duruyorum, elimde silahımla yanımda duruyorum, muhafızların üzerime gelmesini bekliyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve içimde bir şüphe uyanıyor, ama yine de içeri giriyorum, babamın haberini aldığımdan beri kalbim boş.

İçeride bekleyen hiçbir muhafız yok — garip. Uzun araba yolunda ilerliyorum, nefesim zorlaşıyor, nefes nefese kalmak üzereyim.

Hala ciğerlerime doğru düzgün hava

alamıyorum. Bu bir panik atak mı?

Bir yaşam krizi mi?

Aksi halde, benim kadar sağlıklı biri neden nefes almakta zorlansın ki?

Her zaman onu incitecek olanın ben olacağımı düşünmüştüm, ama kalbimi paramparça eden ve üzerinde tepinen o oldu.

Ayaklarım beton üzerinde yavaşça sürükleniyor, ta ki durana kadar.

Bir an için bunun bir halüsinasyon olduğunu düşünüyorum. Ama sonra o silüet hızla yaklaşıyor — saçları dağınık, gömleği koyu renk takım elbise pantolonunun dışına çıkmış, hareketleri acı verecek kadar tanıdık.

Yulian.

Onu yere yatırıp, bağlayıp, omzuma atmaya hazırım. Onu kaçırmaya. Kimsenin bulamayacağı bir yere saklamaya.

Nefes nefese önümde durur ve gömleğine sıçrayan, kumaşı ıslatıp boynunu lekeleyen kanı fark ederim.

Olamaz...

"Benim değil," diye nefes nefese söylüyor, yüzü daha parlak, mutlu, hatta ışıl ışıl görünüyor, çünkü... evlendi mi?

Bu düşünce beni dibe çekiyor, sanki biri beni bir arada tutan ipi kesmiş gibi.

Başının arkasını tutuyorum, saçlarını çekerek hırlıyorum, "Nasıl evlenmeye cüret edersin?"

"Bu..."

"Evli olman umurumda değil." Sesim sert, öfkeyle dolu ve damarlarımdan acı akıyor. "Sen zaten benim adamsın. Beni duyuyor musun?"

Geniş bir gülümsemeyle bakıyor.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Gerekirse seni kaçırıp hayatının geri kalanını esir tutarım."

"Zehirli. Bayıldım."

"Kapa çeneni." Silahı havaya kaldırarak etrafı tarıyorum. "Karın nerede? Onunla da bir tanışayım."

"Ah, onu öldürecek misin?"

"Eğer senden boşanmazsa, evet."

Gülüyor ve o derin sesi içimi daha da acıtıyor çünkü artık o tamamen bana ait değil.

Başka biri onu ele geçirdi.

Geçici olarak.

Sadece şimdilik.

Bu evliliği bitireceğim, bu yaptığım son şey olsa bile. "Gülmeyi kes."

Saçını daha sert çekiyorum. "O nerede?" "Karım yok." Bana boş yüzük parmağını gösteriyor. "Ama ama. Şu anda değil, ama ne olur ne olmaz diye bunu masaya yatırıyorum."

"Ne?" Tutuşum biraz gevşiyor.

"Evlenmedim," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle, sonra bana yer değiştirme olayını, Alina'nın onun yerine evlendiğini ve Levian Markov'un bu olayda nasıl bir rol oynadığını anlatıyor. Dört yıl önce bizi hem birbirimize yaklaştıran hem de ayıran saldırının arkasında Boston Bratva'nın olduğunu anlatıyor.

Lukas ile yapılan ittifak.

Yaroslav'ı öldürmek.

Bu bilgi bombardımanı başımı döndürüyor, ama her kelime kafamdaki son birkaç günün cehennemini yeniden yazıyor.

O konuşmasını bitirdiğinde, dizlerim neredeyse çöküyor.

Şimdi, keskin nefesler ciğerlerimi delerken, omuzlarına sıkıca tutunuyorum. Sanki yıllardır boğuluyormuşum da nihayet nefes almak için su yüzüne çıkmışım gibi.

O burada.

O başkasının değil. Yulian
hala *benim*.

"Zaten yapabileceğimi sanmıyorum." Elini yanağıma koyup nazikçe okşuyor. "Başka biriyle evlenmekten bahsediyorum. Beni tanıyorsan, muhtemelen dramatik bir şekilde koridordan geri koşardım ya da öyle bir şey yapardım."

"Seni seviyorum, Yulian," kalp atışlarım boğazıma kadar çıkmış, sesim biraz kısalmış halde itiraf ediyorum. "Sanırım ergenlik çağımızdan beri sana aşığım. Direndim, görmezden geldim, inkar ettim, seni başka biriyle değiştirmeye çalıştım, ama hiçbir zaman işe yaramadı. Sana olan duygularımı boğmaya, söndürmeye ve gömmeye çalıştıkça, daha da güçlendiler. Artık sana, bize ve birlikte olabileceğimiz her şeye karşı savaşmaktan bıktım. Senin için savaşacağım, senin için *öldüreceğim*, seni hayatım pahasına dünyadan koruyacağım, ama beni terk etmene izin vermeyeceğim. Beni daha iyi bir adam yapıyorsun bebeğim ve sensiz halimi bir daha asla görmek istemiyorum."

Derin bir nefes aldı, parmakları yüzümde titriyordu. "Siktir."

"Söyleyeceklerin... bu kadar mı?"

"Bana bir saniye ver. Bunu sindirmem ve ezberlemem lazım.

Belki de vücuduma dövme yaptırırım."

Gülümsedim, saçlarını okşadım. "Saçmalama."

"Ama ben seni her zaman üzerime dövme yaptırırım." Geri adım atarak beni ondan uzaklaştırıyor.

Onun yokluğundan şikayet edemedim, gömleğinin üst düğmelerini açar, sonra elimi tutar ve kalbinin tam üzerindeki dövmeyi parmaklarımla izlememi sağlar.

O, "*Я с тобой (Ya s toboy)*" derken, parmaklarımla altındaki Kiril alfabesi kaybolur. "Ben öleceğimi sandığımda, mağarada bana bunu sen söylemiştin

Öleceğimi sandığımda bana bunu söylemiştin. Annemden başka birinin beni bu kadar derinden önemsemişti ilk andı. O günden beri sana aşığım, Mishka.”

Dudaklarım aralandı. “Yulian...”

“Seni kovalarken çaresiz davranmış olabilirim ve elbette, dışarıdan bakanlar, duygusal olarak gelişmemiş ve mesafeli olabileceğin halde seni hep sevdiğim için aptal olduğumu düşünebilir.” Parmaklarımı daha sıkı kavrar, sonra onları ağzına götürür ve tek tek öper. “Ama senin beni önemsemişliğini hep biliyordum. Bazen soğuk ve mesafeli davranıyor olabilirsin, ama gerçekten, her zaman beni kolladın, bana değer verdin, beni deli gibi şımarttın. Tehlikeli bir durumda olduğumda, her zaman yanımda oldun ve bu da seni daha çok sevmemi sağlıyor, bebeğim. Sensiz bir hayat istemiyorum. Bunu kabul *etmiyorum*. Ve seni bir daha asla bırakmayacağım. Ne bu hayatta, ne de bir sonraki hayatta.”

“Bunu benim söylemem gerekirdi.” Silahı belime sokup elimi onun yüzüne koyuyorum. “Sen benimsin ve ben de hayatımızın geri kalanında seninim.”

“Benden asla kurtulamayacaksın.”

Gülümsüyorum. “Buna güveniyorum.”

Sonra beni öptü, şehvetle, tutkuyla, Yulian’ın tüm vahşiliğiyle.

Ve biliyorum, biliyorum ki yeni hayatımız şimdi başlıyor.

Artık saklanmak yok.

Artık korku yok.

Sadece o ve ben.

Sadece aşık olmak için avladığım kötü adam.

EPILOG 1 — VAUGHN

BİR AY SONRA

Belki de bu bir hataydı.

Brighton Adası'na taşınmamak... o mükemmeldi. Yulian'la sahil evimizde yaşayabiliyordum. Ama bu... bu buluşma.

Tabii buna buluşma denebilirse.

"Şunu bir netleştirelim," diyor Niko. "Ya da eşcinsel, ne demek istediğimi anladın mı? Muahaha!"

"Çok eziksin," diyor Killian, sanki kaçmak için bir fırsat kolluyormuş gibi kapının yanında dururken.

"*Sen* eziksin, Şeytan'ın varisi," diye karşılık veriyor Niko.

Heathens'ın malikanesindeyiz. Teknik olarak, Kill ve kız arkadaşı Glyn dışında artık burada kimse yaşamıyor. Geri kalanımız sadece strateji belirlemek için geliyoruz, bu da Kill'i sinirlendiriyor çünkü kız arkadaşı yerine bizimle vakit geçirmek zorunda kalıyor — bu yüzden kapının yanında duruyor.

Jeremy çoğunlukla kız arkadaşı Cecily ile adadaki gözlerden uzak, yenilenmiş bir kulübede kalıyor. Nikolai, erkek arkadaşı Brandon ile birlikte çatı katında, Gareth ise eski profesörüyle birlikte kendi malikanesinde bulunuyor.

Ve ben... şey, ben her zaman evimizdeyim — Yulian'ı tamamen kendime ait, dünyadan korunmuş, kimsenin bizi göremeyeceği ve onu benden alamayacağı bir yerde tutmak istediğim için satın aldığım evimizde.

Hala bazen o dürtüyü hissediyorum, onu korumak, saklamak istiyorum, özellikle de insanlar lanet olası halka açık yerlerde onunla flört etmeye başladığında. Çoğu zaman ben tam orada dururken.

Gözlerimden lazer ışınları çıkarmaya başlayıp onları gerçekten vurmaya mı düşünüyorum? Elbette. Yulian'ı bu kadar

karşı konulmaz

Bu davranışları teşvik ettiği için değil, ama kıskançlığımı görmeyi seviyor, böylece onu sahiplenircesine belinden çekip, herkesin onun bana ait olduğunu bilmesini sağlıyorum.

O benim. Onların değil.

Onu erkek arkadaşlarımla tanıştırmamanın ve bu arada eşcinsel olduğumu açıklamamanın zamanının geldiğini düşündüm.

Biseksüel, gey ya da başka bir şey olarak etiketlenmekten hoşlanmıyorum. Tek bildiğim, Yulian'ı sevdiğim. Ve her zaman seveceğim.

Parmaklarımı Yulian'ın parmaklarıyla birleştirip, birleşen ellerimizi kucağıma koyuyorum. Gareth ya da Jeremy'nin yanındaki boş koltuklardan birine oturmak yerine, Yulian'ın koltuğunun kol dayanağına tünedim — hatta bu hareketi fark eder etmez ayağa fırlayan Niko'nun yanına bile oturmadım.

Başkalarının ne düşündüğü önemli değil. Yulian'ın elini herkesin içinde tutmaktan, başparmağımla elinin sırtını okşamaktan, tüm dünyaya birlikte olduğumuzu göstermekten asla bıkmayacağım.

Bunun onun için de çok önemli olduğunu biliyorum. Benim saklanmamı, inkar etmemi ve kasıtsız da olsa onu incitmemi bırakmamı çok uzun süre bekledi.

Bana gülümsüyor, elimi daha sıkı sıkıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Cidden, neden giderek daha da... çekici hale geliyor? Deri giysiler giymiş — ikimiz de giyiyoruz, çünkü buraya onun motosikletiyle geldik. Deri ceketinin açık durduğu, vücudu saran beyaz gömleği ortaya çıkaran haliyle inanılmaz çekici görünüyor; malikaneye girmeden önce onu öpüp kendinden geçirirken saçlarını parmaklarımla taramıştım.

Ama en çok göğsüme ok gibi saplanan şey gözleri. Daha parlak, mavisi daha açık, kahverengisi ışıltılı. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimize yemin ettiğimizden beri, her geçen gün daha da güzelleşiyor.

Ya da belki de her gün ona biraz daha aşık oluyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye soruyor Niko, sırıtarak. "V artık eğlenceli sikler ittifakının bir parçası. Woohoo! Ben öncüyüm, sadece söylüyorum."

"Kendine gel," diyor Gareth.

"Yok canım, siz sürtükler benim izimden gidiyorsunuz. Kendimi gururlu bir baba gibi hissediyorum."

"Ben senden *daha yaşlıyım*," diye itiraz ediyor Gareth.

"Detaylar, detaylar. Neyse, Jer." Nikolai omzuna hafifçe vurur. "Sen, grubun tek heteroseksüel arkadaşı gibisin."

"Teşekkürler?"

"Yok, bu bir iltifat değildi." Başını sallar. "Başın sağ olsun."

"Ben heteroseksüel olmaktan mutluyum ve Cecily ile birlikte olduğum için daha da mutluyum, Niko. Bunu dramaya dönüştürmeyi bırak."

"Sadece söylüyorum." Niko bana sırtarak bakar. "Demek Yulian, ha? O kampta onun tercihlerini sorup dururken ona aşık olduğunu anlamıştım."

Yulian, sanki kemik kapmış bir köpek gibi kaşlarını kaldırdı. "Tercihlerimi mi soruyordun?"

"Konuyu açan Niko'ydu," diye homurdanıyorum. "Ve senin *tamamen* heteroseksüel olduğunu söylemişti."

"Gay radarımda ufak bir aksilik. O zamanlar gençtim, yani teknik olarak sayılmaz," diyor Niko. "Eminim o zamanlar ufak queer kalbin kırılmıştır, V."

"Kapa çeneni, Niko."

"Hayır, daha fazlasını anlat," diyor Yulian.

"Evet, V sana *takıntılı* gibiydi, sürekli senden bahsedip duruyordu."

"Öyle mi?" Yulian sırtıyor ve ben onun elini sıkıyorum ki bu kadar sevinçten şişinmesin, ama sonra yine de onun bu kadar mutlu görünmesini seviyorum, o yüzden boş veriyorum.

Şimdilik.

Ama daha sonra Niko'ya bunun bedelini ödeteceğim. Sırf ona ders vermek için, o zamanlar Cyrus'a olan ilgisini Brandon'a anlatabilirim.

Evet, inanılmaz derecede kindar olabilirim.

"Bilgin olsun," diyor Gareth, elini kaldırıp kaşlarını çatarak. "Hâlâ senin bir serseri olduğunu düşünüyorum, Yulian."

"Ben *ıslah olmuş* bir serseriyim." Yulian, artık iyileşmiş göğsüne elini koyar. "Mishka beni düzeltti."

"Ah, ona Mishka diyorsun." Niko sırtıyor. "Bu çok *sevimli*, dostum."

"İğrenç," der Kill aynı anda. "Tüylerim diken diken oldu," diye ekler Gareth.

"Kimse sizin fikirlerinizi sormadı," diyorum. "Sadece Niko'nunki önemli."

"Gördün mü?" Nikolai sırtıyor. "Sana benim model olduğumu söylemiştim. Şimdi, en önemli soru: sen aktif misin, pasif misin, V?"

"Lütfen, artık pasif olmak yok." Killian'ın yüzü soluyor ve kardeşi Gareth'a yan gözle bakıyor. "Hâlâ travma yaşıyorum."

Gareth ona orta parmağını gösterir.

"Seni ilgilendirmez," diyorum. "Alt rolü mü o zaman?" diye soruyor Niko.

"Biz öyle yapmayız." Yulian enseme tutar. "Sabit rollerimiz yok ve bu bizim için işe yarıyor."

"Onlara bir şey söylemene gerek yok," diye fısıldarım ve o sadece sırtıyor. "Benim için sorun değil."

"Dur biraz." Nikolai çenesini kaşıyor. "Kimin küçük kaşık, kimin büyük kaşık olduğunu bilmem lazım."

Ona sertçe bakıyorum. "Kapa çenenin, Niko."

"Yani, ben lotus çiçeğimin küçük kaşığıyım."

"Sen lotus çiçeğinin küçük *köpeğisin*," diyor Killian. "Bu arada, o hala Landon King'in ikiz kardeşi."

"Sana tamamen farklı olduklarını söylemiştim, Şeytan'ın varisi. Beni sana yumruk atmaya zorlama."

"Biri bana onun burada ne aradığını söyleyecek mi?" Jeremy, gölgelerde gizlenen Cyrus'un yönünü işaret eder.

"Emin değilim." Dişlerimi gıcırdatıyorum. Evet, hâlâ Cyrus'tan pek hoşlanmıyorum.

Bir gün kıskançlığım geçecek.

Ama bugün değil.

"Yulian'a kimse kötü davranmasın diye buradayım," diyor.

"Bunu yapmak için ben buradayım." Ona sertçe bakıyorum ve Yulian gülüyor, elini ensemden belime indiriyor.

Cyrus'a karşı duyduğum mantıksız duygularımdan biraz fazla keyif alıyor.

"Bence durum öyle değil." Gareth ayağa kalkarken ıslık çalıyor. "Geri dönerken bana eşlik eder misin, Cyrus?"

Cyrus'un yüzü biraz soluyor ve onu ilk kez telaşlı görüyorum, ama bu sadece bir dakika sürüyor, sonra yine

muhteşem poker suratına geri dönüyor. "Neden bunu yapayım ki?"

"Bilmiyorum, belki de son zamanlarda takıldığın şu inek yüzünden..."

"Gareth," diye sözünü keser, ona doğru büyük adımlarla yürür ve onu . "Konuşmamız lazım."

Gareth, Cyrus onu gözden uzaklaştırırken çılgınca güldü.

Yulian sırtıyor, ben ise sadece gözlerimi kısıyorum. Sanırım Cyrus'la ilgili olan biteni biliyor, ya da belki de şüpheleniyor, ama diyelim ki Gareth de son zamanlarda oldukça eğleniyor.

Glyndon, Cecily ve Brandon da bize katıldıktan sonra birlikte akşam yemeği yiyoruz. Gareth ve Cyrus nedense geri dönmüyorlar. Gareth'i tanıyorsam, şimdiye kadar kesinlikle Kayden'in yanına dönmüştür. Onda bağlanma sorunları var.

Benim durumum da ondan daha iyi değil.

Dürüst olmak gerekirse, Yulian olmadan son dört yılı nasıl geçirdiğimi ya da birkaç ay boyunca onu sadece hafta sonları görebilme kontrolünü nasıl sağladığımı bilmiyorum.

Peki ya şimdi? Ondan birkaç saat bile ayrı kalamıyorum. Hatta gün boyunca onu görebilmek için onunla aynı saatlerde ders alıyorum. Ondan o kadar uzun süre ayrı kaldım ki, artık onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak istiyorum.

İki hafta önce, onu çok seven ailemle tanıştıktan sonra kız kardeşini ziyarete gitti — bu arada, özellikle annem onu çok seviyor. Babam ona ısınmaya başladı, ama beni tehlikeye attığı için hala ondan hoşlanmıyor; ancak benim için kurşun yediği için ona derin bir saygı duyuyor.

O hafta sonu ben evde kalmak zorunda kaldım, o ise Alina'nın evine gitti. Sadece iki gün sürdü, ama ben düzgün uyuyamadım, bütün gece yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durdum.

O da telefonda çok mutsuz geliyordu, kız kardeşini mutlu görmekten ve kocasının ona iyi davrandığını görmekten memnun olmasına rağmen.

Sonunda gece yarısı ona uçup gittim mi? Belki.

Ben de Alina ile resmi olarak tanışmak istiyordum ve onun da Yulian kadar küstah olduğunu öğrenince hiç şaşırmadım. Ayrılmak üzereyken bana sıkıca sarıldı ve kardeşine iyi bakmamı istedi, çünkü bazen kardeşinin kendine nasıl bakacağını bilmediğini söyledi.

Haklı.

Hala beni çılgına çeviren o pervasızlığı var, ama bu onun bir parçası. Onu evcilleştirmek ya da içindeki ateşi söndürmek istemiyorum, çünkü en başta onu sevmemin sebebi de bu.

Sadece işleri fazla abartmadığından emin oluyorum. Güvende olduğundan.

Ve işte.

Eve varır varmaz Yulian motosikletinin motorunu kapatır, kendi kaskını çıkarır, sonra benimkini çıkarır ve koltuğunda dönerek bana bakar.

"Ne oldu..."

Dudakları benimkileri ezip, dili ıslak bir şekilde üzerlerinde gezdirip derinlemesine daldığında sesim bir iniltiye dönüşüyor. Beni motosiklete çarpıyor, onun altında uzanana kadar geriye doğru itiyor ve ilk seferimizdeki açlıkla beni öpüyor.

Ve öyle de olabilirdi... tabii geçmişimiz çalınmış, parçalanmış öpücüklerden ibaret olmasaydı.

Ağzını benimkinden çektiğinde nefes nefese kalıyorum. "O ne içindi?"

"Bütün akşam bunu yapmak istiyordum. Sadece arkadaşlarına gösteri yapmamın senin için sorun olup olmayacağından emin değildim." Alt dudağını yaladı. "Beni onlarla tanıştırdığın için teşekkür ederim."

"Herkesin önünde beni öpmen umurumda değil. Artık saklanmayacağımı söylemiştim."

"Peki, bunu yapamam." "Neden?"

Kalçalarını kalçalarımın doğru itti ve şişmiş penisini uyluklarımda hissettim. "Çünkü seni Chaos'un üzerine eğip sikeceğim, sonra içeri gireceğiz ve sen de beni sikebileceksin."

"Sen doymak bilmezsin." O çizdiği görüntü karşısında benim de ereksiyonum kaya gibi sertleşmiş olsa da gülüyorum.

"Sadece senin için, bebeğim."

"Sadece benim için." Burnuna yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Bunu seviyorum."

"Seni seviyorum." Derin bir nefes alır, sonra sırtıarak gülümser. "Ama senden nefret ediyormuşum gibi sikeceğim seni."

"Tam da sevdiğim gibi." Kıkırdıyorum ve sonra dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Bundan asla doyamayacağım.

Ondan.
Bize.

EPİLOG 2 — YULIAN

İKİ YIL SONRA

Geç kaldım.

Siktir.

Geç

kaldım.

Alkış sesleri kulağıma ulaştığında, geç kaldığım gerçeği yüzüme tokat gibi çarptı.

Düğün konuklarından gelen tezahürat ve kahkahalar, serin akşam havasına yayıldı.

Görkemli bir şekilde geç kaldım.

Nikolai ve Brandon avluya adım atıyor, Nikolai Brandon'ın yüzünü öpüyor, sonra başlarına yağmur gibi yağan çiçek yaprakları eşliğinde gülümsüyorlar.

Aile üyeleri ve arkadaşlar, bugün katılmam gereken bir törenle evlenen çifte onaylarını ve tebriklerini haykırıyorlar.

En azından teoride.

Gerçekte ise, Lukas, satın aldığı ve beni de içine sürüklediği yeni şirketin üst düzey yöneticileriyle Londra'da yapılan aptalca bir son dakika toplantısında benim de bulunmamı istedi.

Eh, hisselerin çoğuna sahip olduğum için orada olmam gerekiyordu, çünkü açıkçası şirketi finanse etmek için benim param kullanılmıştı ve bu nedenle genişleme stratejisi konusunda benim oyuma ihtiyaç vardı. Vaughn'a sadece birkaç saat süreceğini söyledim, çünkü Niko'nun düğünü için planladığı tatilden ayrılmak zorunda kaldığımda oldukça üzgün görünüyordu.

Herkes bilir ki Niko bu tarihi ısrarla seçti çünkü en yakın arkadaşı Jeremy birkaç ay sonra evlenecek ve o da geride kalmak istemedi.

Tabii ki toplantım birkaç saatten uzun sürdü, bugüne uzadı ve geceyi Londra'da geçirmek zorunda kaldım. Toplantıyı bitirdim, başımı salladım, gereksiz fikirleriyle toplantıyı uzatanların kafalarını bir çubuğa takmış olarak hayal ederken gülümsedim ve fırsatını bulur bulmaz oradan kaçtım.

Toskana'ya giden uçuş istediğimden daha uzun sürdü ve havaalanından arabayla giderken bir aptal az kalsın bana çarpıyordu.

Şimdi buradayım, tören alanından çıkan kalabalığın arasından geçiyorum, damatları kucaklıyor, sırtlarına vuruyor, onlara iyi dilekler yağıdırıyorum.

Nikolai'yi yakalayıp hızlıca kucaklıyorum. "Tebrikler, orospu çocuğu. İşin başından aşkın olacak, Brandon."

"Bana uyar," diyor Brandon yumuşak bir gülümsemeyle.

"Sonra kavga edecek miyiz?" Nikolai sırtıyor ve Brandon ona bir bakış atıyor. "Tamam, belki, balayından sonra falan."

"Göreceğiz."

"Bunu benim lotus çiçeğimden ve V'den saklayalım, olur mu?" diye fısıldıyor.

Gülüyorum ve o da bana gizlice "arama" işareti yapıyor. "Bu arada, sevgilin yokluğundan pek memnun görünmüyordu, sadece söyleyeyim."

İnliyorum. "Kızmış mıydı?"

"Anlaşılması zor. O her zaman kızgın görünür."

Yine inlerim ve konukların arasından aceleyle geçerek avludan dışarıdaki resepsiyon alanına çıkarım.

Nikolai — ya da büyük olasılıkla Brandon — muhteşem bir Toskana bağları ve şatosunda bir düşün yapmak istiyordu.

Burası, bolca iyi şarapla dolu bir rüyadan çıkmış gibi görünüyor. Her yöne uzanan yuvarlak tepeler, o kadar yeşil asmalarla kaplı ki, yaz güneşi altında adeta ruhani görünüyorlar. Şato, bağın arkasında ve etrafımızda yükseliyor; taş duvarları yüzyılların ısıısıyla ısınmış ve sarmaşıklar terrakotta çatısına doğru kıvrılıyor.

Tören, şu anda boşalan avluda düzenlendi; avlu, eski selvi ağaçlarıyla çevrili ve üzüm ve gül kokusunu yakalayacak kadar hafifçe sallanan keten bayraklarla süslenmiş. Uzun beyaz sandalye sıraları, birkaç dakika öncesinin seslerini hâlâ taşıyor, koridorda yapraklar dağılmış durumda.

Ve onu orada buluyorum.

Vaughn, elleri ceplerinde, sunak önünde duruyor; öğleden sonra güneşinin altın ışınları, smokininin keskin hatlarına yansıyor. Papyonu mükemmel bir şekilde bağlanmış, beyaz gömleği kaslı omuzlarına gerilmiş ve her bir santimi kalbimi sızlatacak şekilde oyulmuş.

Ağız sulandırıcı görünüyor, ama zaten her zaman öyleydi.

Eğer zar zor giydirdiğim smokinimin durumunu görürse, iç çekip düzeltir — papyonumu, kol düğmelerimi, gömleğimi. Ve bunu yaparken çok sevimli bir şekilde konsantre olur. Bu yüzden mümkün olduğunca az çaba sarf ediyorum, onun mükemmeliyetçi eğilimlerini teşvik ediyorum.

Son birkaç yıldır, sık sık beni kıyafet alışverişine götürmekte ısrar ediyor, bana yakışan şeyleri, özellikle de deri kıyafetleri özenle seçiyor. Başlangıçta, bunun sevgilisi için kıyafet alışverişi yapmaktan hoşlandığı için olduğunu düşünmüştüm ve bunu Danika ile yapmasına kızmıştım, ama o, Danika'nın ne giydiğinin umurunda olmadığını söyledi, oysa benim için kesinlikle umurunda.

Özellikle motosiklette güvenli bir şekilde sürmemizi istiyor, bu yüzden tüm bu koruyucu deri kıyafetlere para harcıyor.

Diyelim ki, o deri kıyafetleri sayamayacağım kadar çok kez ondan yırttım.

Onu izlerken dudaklarımı yalıyorum.

Dışarıdan bakıldığında sakın görünmesini ama özel hayatımda benim güzel, seksi Vaughn'uma dönüşmesini seviyorum. Bazen otoriter, bazen muhtaç, ama çoğu zaman beni gördüğü anda bana sarılmak istiyor.

İşte bu yüzden dün gece pek uyuyamadım. Çünkü o orada değildi, parmaklarını saçlarımdan arasından geçirecek değildi. Ona o kadar bağımlıyım ki, ona o kadar alışmışım ki ve ona o kadar delicesine aşığım ki, onsuz yaşamak zorunda kalırsam hayatta kalamam.

Artık mezun olacağımıza göre — evet, Vaughn erken mezun oluyor — New York'a taşınıyorum; Chicago umurumda değil. Tamam, umurumda, ama gerçekten, Lukas harika bir iş çıkarıyor ve babamın ölümünden beri ona biraz daha yakınlaştım. Mikailo da öyle. Alya sürekli bizi Boston'a aile yemeklerine davet etmekte ısrar ediyor.

Geçen gün, yeni doğan yeğenimizi görmeye gittik. O kadar sevimli bir yüzü var ki, onu neredeyse yiyip bitirecektim ve gerçek bir amca gibi onu deli gibi şımartacağım.

Lukas, Mikailo ve ben küçük kıza yüzler yaparken, Alya, “Görünüşe göre hepimizin sonunda özgür olabilmesi için babamın ölmesi gerekmiş,” dedi.

Ve haklı. Lukas ve Mikailo'ya hiç bu kadar tahammül edememiştim. Tabii bunun, babamın aksine onların benim cinsel yönelimim hakkında bir fikirleri olmamasıyla da ilgisi olabilir. Aslında, Lukas ve Vaughn çok iyi anlaşıyorlar — benim hoşuma gitmeyecek kadar iyi.

Kişilikleri birbirine benziyor falan.

Ama evet, Chicago'nun henüz bana pek ihtiyacı yok. Belki gelecekte olur, ama şimdilik Vaughn'la birlikte olabilmek için kesinlikle New York'a taşınıyorum. Yeni kurduğumuz ittifaka yardım etmek için oraya gittiğimi söyleyebilirim.

Bunu Vaughn'a henüz söylemedim, ama yakında söylemek zorundayım çünkü üniversite yıllarında adada birlikte olmak iyiydi, ama üniversite bittiğine göre sanırım o da gelecek konusunda biraz stresli. Muhtemelen bu yüzden son zamanlarda biraz gizemli ve içine kapanık davranıyor.

Şimdi ona doğru yürürken, etraf boşken, aklıma şeytani bir düşünce geliyor.

Onunla burada, şu anda evlenebilirim.

Seyirci yok, yüzük yok, sadece ben o koridordan yürüyüp, ona bunu kaç kez hayal ettiğimi tam olarak söyleyebilecek kadar yaklaşıp kadar durmayacağım.

Sadece onun sonsuza kadar benim olması.

Ama bunu ona açmaktan emin değilim, çünkü geçen gün şaka olarak babasına onun elini istediğimde, babası bana hala kendimi kanıtlamam gerektiğini söyledi — Kirill sadece zorlanıyor gibi davranıyor; o beni seviyor — Vaughn telaşlandı ve hala genç olduğumuzu söyledi.

Bu biraz canımı yaktı. Yani, evet, hâlâ genciz, ama Niko da genç ve o çoktan evlendi.

Vaughn'un beni gerçekten uğraştıracığını hissediyorum — yani evlilik teklifini kastediyorum. Ona evlenme teklif etmekten ve

bana hayır demesinden biraz endişeliyim.

Muhtemelen beni depresyona sokacak, şaka yapmıyorum.

Vaughn ilişkimize her zaman tam olarak kendini vermiş olsa da, son zamanlarda tuhaf davranıyor ve ben sadece... şey, bu beni rahatsız ediyor. Bunun sebebi, beni sürekli görmezden gelmesi.

Ve evet, hâlâ kindarım.

Durumu yoklamak için Gareth'ı aradım ve Vaughn'a evlenme teklif etmenin en iyi yolunun ne olacağını sordum, çünkü o onun en iyi arkadaşı sayılır. Gareth, "Evlenme teklif etmenin en iyi yolu, teklif etmemektir. Tekrar ediyorum. Yapma bunu, Yulian," dedi.

Bu, keyfimi biraz kaçırdı. Cy de yardımcı olmadı, Alya ise Vaughn'un beni sevdiği ve kesinlikle evet diyeceği için denememi söyledi.

Onu izlerken Alya'nın sözlerini düşündüm, sonra onun umutsuz bir romantik olduğunu hatırladım.

Ama gerçekten, çiçekler ve solan güneş ışığıyla çerçevelenmiş haliyle burada çok yakışıklı görünüyor, tıpkı benim masal prensim gibi. Karanlık bir prens, çünkü yatakta tam bir canavar olabilir. Küfürbazlığı artık şaka değil.

Kimse, kendine özen gösteren Vaughn'a bakıp, onun bir seks tanrısı gibi seviştiğini ve ağzının çok müstehcen olduğunu tahmin edemez.

Ama onun o yönünü görebilen tek kişi olmamı çok seviyorum.

Dengesiz, kontrolsüz ve hatta muhtaç tarafı. O tamamen benim.

Benim, benim, benim...

Vaughn, sanki beni izlediğimi hissediyormuş gibi başını bana doğru eğiyor. O muhteşem ela gözleri benimkilere kilitleniyor ve bir an için kalabalığın gürültüsü kayboluyor.

Her şeyin ortasında bile sanki ben onun dünyasıymışım gibi bana bakışında tuhaf bir şey var. Bakışları her yerde benimkini bulur ve tıpkı şu anda olduğu gibi dudakları bir gülümsemeye kıvrılır.

Derin bir nefes alıyorum. Gülümsüyorsa, *o kadar da* kızgın olamaz.

"Geciktiğim için özür dilerim." Ona doğru büyük adımlarla yürüdüm ve onu kollarıma aldım, başımı boynuna gömüp kokusunu içime çektim.

Kokusu bir anda başımı döndürüyor, nefesimi kesiyor. Tanrım, onu özlemişim, üstelik o kadar da uzun zaman geçmemişti.

Üzerinde uzanıp uykuya dalarken yaptığı gibi saçlarımı okşadı.
"Gecikmen senin suçun değil."

"Biliyorum, ama hafta sonunu burada seninle geçirmek istedim." "Ben de."

Onun kolonyasının kokusunu alabilecek kadar yakın durarak kendimi geri çekiyorum. "Gelemedim diye kızgın mısın?"

"Değilim."

"Bana yalan söyleme. Bunu iple çekiyordun ve ben mahvettim. Lukas'ın hayatını cehenneme çevireceğim."

"Onu rahat bırak. Seninle nasıl başa çıkacağını zar zor biliyor."

"Şimdi de kardeşimin tarafını mı tutuyorsun?"

"Hayır, sadece sonunda kardeşlerinle iyi geçindiğini görmek hoşuma gidiyor."

"Hâlâ bana kızgınsın."

"Kızgın değilim, bebeğim."

"Vaughn..."

"Sadece bir planım vardı ve sen burada olmadığın için tabii ki gerçekleşmedi."

"Oh." Gülümsüyorum. "Bu gece daha sonra yapabiliriz! Nedir o? Bulduğun özel bir restoran mı?"

Gözleri büyür. "Aslında haklısın. Yine de yapabilirim." "Resepsiyondan hemen sonra gidelim mi..."

Vaughn önümde diz çöküp siyah kadife bir kutu çıkardığında sözlerim kesilir. "Bunu dün gece yapmak istemiştım, avluyu süslemeyi bile düşünmüştüm ve romantik bir akşam yemeği planlamıştım, ama sana benim için ne kadar değerli olduğunu söylemek için bunlara ihtiyacım yok, Yulian. Sen sayesinde aşkın ne olduğunu biliyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek, yan yana hüküm sürmek, birbirimize destek olmak ve elimizden gelen en iyi şekilde birbirimizi sevmek istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Kutuyu açıp iki yüzüğü gösteriyor ve ben şaşkınlıkla bakıyorum, gözlerimden yaşları silerken içimde her türlü duygu parıldıyor.

"Yuli?" diye sordu, gergin görünüyordu. "Bebeğim, bir şey söyle."

"En son annenlerin evine gittiğimizde evlilik konusunu açtığım da, çok genç olduğumuzu söylemiştin."

"Çünkü ilk evlilik teklifini senin yapmanı istemedim."
"Gareth bu yüzden evlilik teklifi yapmamam konusunda ısrar mı etti?"
"Evet. Planladığımı biliyordu."
"Bebeğim... benimle böyle oynamayın," diye homurdanıyorum.
"Bunu benimle yapmak istemediğinizi sanıyordum."
"Seninle *her şeyi* yapmak istiyorum, Yulian."
"Ben de."
"Yani... bu bir evet mi?"
"Tabii ki evet." Onu dirseğinden tutup ayağa kaldırıyorum.
Vaughn, yüzüğü parmağıma takarken deli gibi sırıtıyor.
Benimkinin iç kısmına Kiril alfabesiyle *Volchonok* yazıyor.
Onunkinde ise *Mishka*.
"Yüzüğünü beğendin mi?" diye soruyor Vaughn umutla.
"Onu asla çıkarmayacağım. Asla."
Gülümser ve kolunu boynuma dolayarak sarılır. "Ben de, müstakbel kocam."
"Bir sorum var, müstakbel kocacığım," diye ağzına yakın bir şekilde konuşuyorum. "Yarın falan benim kocam olur musun?"
O gülüyor, ben de gülüşünün arasından onu öpüyorum.
Vaughn ve ben başladık kanla kanla ve biz kan kanla geçecek, ama her şeye rağmen birlikte olacağız.
Liderler olarak.
Kocalar olarak.
Ruh eşleri olarak.

SON

Villain serisi, Cyrus ve Jethro'nun hikayesini anlatan [Crave the Villain](#) ile devam ediyor.

Ayrıca bu hikayede yer alan karakterlerin kitaplarını da keşfedebilirsiniz:

Gareth & Kayden: [Kiss the Villain](#)

Killian & Glyndon: [God of Malice](#)

Nikolai & Brandon: [God of Fury](#) Jeremy
& Cecily: [God of Wrath](#)

SIRADA NE VAR?

Hunt the Villain'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın.

Desteğiniz benim için çok değerli.

Diğer Rina Kent okuyucularıyla daha fazla sohbet etmek için Facebook grubu [*Rina Kent's Spoilers Room'a*](#) katılabilirsiniz.

Villain serisi, Cyrus ve Jethro'nun hikayesini anlatan [*Crave the Villain*](#) ile devam edecek.

RINA KENT'İN DİĞER ESERLERİ

Rina Kent'in Kitapları

Okuma Sırası

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, *New York Times*, *USA Today* ve #1 en çok satan karanlık romantizm kitaplarının yazarıdır.

Kusursuz anti-kahramanlar ve kötü adamlar yaratmasıyla tanınan Rina, aşık olmamak için elinizden gelse de kaçınılmaz olarak aşık olduğunuz karakterlerin hikayelerini örüyor. Hikayeleri, bir parça karanlık, bir tutam kaygı ve tam da doğru miktarda sağlıksız bir yoğunlukla bezeli.

Sürekli genişleyen *Rinaverse* evreni için kaos planları yapmakla meşgul olmadığı zamanlarda, Londra'da özel hayatına devam eder, seyahat eder ve gerçek bir "kedi sever" gibi kedilerini şımartır.

Rina'yı aşağıda
bulabilirsiniz: [Web sitesi](#)
[Haber Bülteni](#)
[Okuyucu Grubu](#)

İÇİNDEKİLER

Rina Kent'in Diğer
Eserleri Yazarın Notu
Çalma Listesi

1. Vaughn
2. Vaughn
3. Vaughn
4. Yulian
5. Vaughn
6. Yulian
7. Vaughn
8. Yulian
9. Vaughn
10. Yulian
11. Vaughn
12. Yulian
13. Vaughn
14. Vaughn
15. Yulian
16. Yulian
17. Vaughn
18. Yulian
19. Vaughn
20. Yulian
21. Vaughn
22. Yulian
23. Vaughn
24. Vaughn
25. Yulian
26. Vaughn
27. Yulian

28. [Vaughn](#)

29. [Vaughn](#)

30. [Yulian](#)

31. [Vaughn](#)

32. [Yulian](#)

33. [Vaughn](#)

34. [Vaughn](#)

35. [Yulian](#)

36. [Vaughn](#)

37. [Yulian](#)

38. [Vaughn](#)

[Epilog 1 — Vaughn](#)

[Epilog 2 — Yulian](#)

[Sırada Ne Var?](#)

[Rina Kent'in Diğer](#)

[Eserleri Yazar](#)

[Hakkında](#)
